

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tiểu Mạch

Chương 2: Ly Thanh

Chương 3: Biến Hóa

Chương 4: Minh Hoàng

Chương 5: Mới Gặp

Chương 6: Thánh Chỉ

Chương 7: Tái Ngộ

Chương 8: Nhật Diệu

Chương 9: Đôi Mắt

Chương 10: Tình Cảm

Chương 11: Thư Viện

Chương 12: Đồ Kị

Chương 13: Sáng Tỏ

Chương 14: Tâm Bệnh

Chương 15: Tín Nhiệm

Chương 16: Sợ Hãi

Chương 17: Dừng Bữa

Chương 18: Tươi Cười

Chương 19: Nguy Hiểm

Chương 20: Thất Vọng

Chương 21: Cơ Hội

Chương 22: Nam Cung

Chương 23: Hoàng Hậu

Chương 24: ẨN Văn

Chương 25: Con Thừa Tự

Chương 26: Tân Gia

Chương 27: Lễ Rửa Tội

Chương 28: Dị Động
Chương 29: Âm Vũ
Chương 30: Không Thay Đổi
Chương 31: Thành Thi
Chương 32: Khắc Ấn
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54: Phân Vân
Chương 55: Lựa Chọn
Chương 56: Xuất Cung
Chương 57: Thanh Nhi
Chương 58: Con Rối
Chương 59: Ác Bá

Chương 60: Lam Phi
Chương 61: Bất Mẫn
Chương 62: Thất Sủng
Chương 63: Chỗ Cũ
Chương 64: Ly Khai
Chương 65: Ước Nguyện
Chương 66: Sự Thật
Chương 67: Sợ hãi
Chương 68: Đáng Giận
Chương 69: Trốn Tránh
Chương 70: Thần Y
Chương 71: Náo Loạn
Chương 72: Tiệc Tối
Chương 73: Quyết Định
Chương 74: Ly Khai
Chương 75: Ngôn Linh
Chương 76: Trốn Chạy
Chương 77: Tử Vong
Chương 78: Trở Về
Chương 79: Chú Văn
Chương 80: Nguy Hiểm
Chương 81: “Trùng Phạt”
Chương 82: Thức Tỉnh
Chương 83: Hồi Cung
Chương 84: Hạnh Phúc
Chương 85: Thông Suốt
Chương 86: Mặc Đế
Chương 87: Nam Tử
Chương 88: Trúng Độc
Chương 89: Nhập Ma
Chương 90: Dục Vọng
Chương 91: Sụp Đổ

Chương 92: Hồi Hận
Chương 93: Hôn Mê
Chương 94: Thừa Nhận
Chương 95: Vĩnh Viễn
Chương 96: Tỉnh Lại
Chương 97: Giống Nhau
Chương 98: Xuất Hiện
Chương 99: Người Cũ
Chương 100: Tỉnh Mộng
Chương 101: Nhận Thức
Chương 102: Mạch Nhi
Chương 103: Tin Tưởng
Chương 104: Sinh Lí
Chương 105: Cảm Giác
Chương 106: Kết

Mục lục

<u>Chương 1: Tiểu Mạch</u>	1
<u>Chương 2: Ly Thanh</u>	2
<u>Chương 3: Biến Hóa</u>	3
<u>Chương 4: Minh Hoàng</u>	4
<u>Chương 5: Mới Gặp</u>	5
<u>Chương 6: Thánh Chỉ</u>	6
<u>Chương 7: Tái Ngộ</u>	7
<u>Chương 8: Nhật Diệu</u>	8
<u>Chương 9: Đôi Mắt</u>	9
<u>Chương 10: Tình Cảm</u>	10
<u>Chương 11: Thư Viện</u>	11
<u>Chương 12: Đồ Kì</u>	12
<u>Chương 13: Sáng Tỏ</u>	13
<u>Chương 14: Tâm Bệnh</u>	14
<u>Chương 15: Tín Nhiệm</u>	15
<u>Chương 16: Sợ Hãi</u>	16
<u>Chương 17: Dừng Bữa</u>	17
<u>Chương 18: Tươi Cười</u>	18
<u>Chương 19: Nguy Hiểm</u>	19
<u>Chương 20: Thất Vọng</u>	20
<u>Chương 21: Cơ Hội</u>	21
<u>Chương 22: Nam Cung</u>	22
<u>Chương 23: Hoàng Hậu</u>	23
<u>Chương 24: Ẩn Văn</u>	24
<u>Chương 25: Con Thừa Tự</u>	25
<u>Chương 26: Tân Gia</u>	26
<u>Chương 27: Lễ Rửa Tội</u>	27
<u>Chương 28: Dị Động</u>	28
<u>Chương 29: Âm Vĩ</u>	29
<u>Chương 30: Không Thay Đổi</u>	30
<u>Chương 31: Thành Thi</u>	31
<u>Chương 32: Khắc Ấn</u>	32
<u>Chương 33</u>	33
<u>Chương 34</u>	34
<u>Chương 35</u>	35
<u>Chương 36</u>	36
<u>Chương 37</u>	37
<u>Chương 38</u>	38

Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54: Phân Vân
Chương 55: Lựa Chọn
Chương 56: Xuất Cung
Chương 57: Thanh Nhi
Chương 58: Con Rối
Chương 59: Ác Bá
Chương 60: Lam Phi
Chương 61: Bất Mãn
Chương 62: Thất Sủng
Chương 63: Chỗ Cũ
Chương 64: Ly Khai
Chương 65: Ước Nguyện
Chương 66: Sự Thật
Chương 67: Sợ Hãi
Chương 68: Đáng Giận
Chương 69: Trốn Tránh
Chương 70: Thần Y
Chương 71: Náo Loạn
Chương 72: Tiệc Tối
Chương 73: Quyết Định
Chương 74: Ly Khai
Chương 75: Ngôn Linh
Chương 76: Trốn Chạy
Chương 77: Tử Vong
Chương 78: Trở Về
Chương 79: Chú Văn
Chương 80: Nguy Hiểm

Chương 81: “Trường Phạt”
Chương 82: Thức Tỉnh
Chương 83: Hồi Cung
Chương 84: Hạnh Phúc
Chương 85: Thông Suốt
Chương 86: Mặc Đế
Chương 87: Nam Tử
Chương 88: Trúng Độc
Chương 89: Nhập Ma
Chương 90: Dục Vọng
Chương 91: Sụp Đổ
Chương 92: Hối Hận
Chương 93: Hôn Mê
Chương 94: Thừa Nhận
Chương 95: Vĩnh Viễn
Chương 96: Tỉnh Lại
Chương 97: Giống Nhau
Chương 98: Xuất Hiện
Chương 99: Người Cũ
Chương 100: Tình Mộng
Chương 101: Nhận Thức
Chương 102: Mạch Nhi
Chương 103: Tin Tưởng
Chương 104: Sinh Lí
Chương 105: Cảm Giác
Chương 106: Kết

MẠCH – THANH

Huyền Ái Vô Ái.
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiểu Mạch

Tiểu Mạch, tên của ta. Mạch có nghĩa là người xa lạ, người xa lạ a! Có lẽ mẫu thân từ lúc bắt đầu đã hy vọng ta chỉ là một người xa lạ mà không phải là con của nàng!

Tiểu Mạch. Ta cũng không phải là đứa nhỏ được cha mẹ kỳ vọng sinh ra, chỉ là kết quả sau một lần say rượu, hơn nữa sự xuất hiện của ta phá hủy hạnh phúc vốn có của họ. Bởi vì ta xuất hiện làm cho người họ yêu ly khai họ, mà bọn họ lại vì có ta mà không thể không cử hành một hôn lễ không mong muốn.

Tiểu Mạch. Nếu không muốn có ta, vì cái gì còn sinh ta ra? Nếu lúc ta mới sinh ra mà giết đi, có lẽ ta sẽ cảm kích họ. Dù sao như vậy cũng không xem như phạm tội, tuy rằng cũng là một sinh mệnh. Nguyên nhân họ nguyện ý sinh ta ra bất quá là bởi vì hai nhà cha mẹ không muốn mất mặt thôi. Như vậy họ không thể không sinh ta ra, kết quả làm mất đi hạnh phúc của chính họ.

Tiểu Mạch. Ta mang theo tên này đến khi năm tuổi, năm đó bọn họ rốt cục đã ly hôn. Họ phi thường cao hứng, bởi vì ly hôn xong bọn họ sẽ cùng người mới kết hôn. Bọn họ kết hôn cùng một ngày, hôn lễ long trọng mà náo nhiệt, không chút nào giống hai người quạnh quẽ, cô đơn. Trên mặt họ đều toát ra vẻ tươi cười sáng lạn, đó là nụ cười hạnh phúc ta chưa bao giờ gặp qua.

Tiểu Mạch. Cha mẹ ta ly hôn rồi tái hôn đã được một năm. Mẫu thân vì trọng phụ nàng mà hạ sinh một đứa con, thê tử của phụ thân cũng vì hân sinh một bé gái. Họ rất vui sướng. Họ vì đệ đệ với muội muội mà lưu lại

dấu tay cùng ấn chỉ, còn vì bọn hăn chụp rất nhiều ảnh. Bọn họ nói là phải lưu làm kỷ niệm, chờ đệ đệ muội muội lớn lên có thể cho bọn hăn thưởng thức. Nhưng tại sao ta lại không có? Ta hỏi bọn họ, bọn họ nói đã quên không có chuẩn bị. Đã quên a! Khó trách ta không có a!

Tiểu Mạch. Làm bạn với ta tới giờ cũng chỉ có cái tên này. Nó cùng ta đến nhà mẫu thân, đến nhà phụ thân, lại cùng ta ly khai bọn họ đến ký túc xá trường. Rồi cùng ta tốt nghiệp, sau đó là đi làm, buôn bán có tiền, mua một căn nhà vững chãi. Nhà mới cũng chỉ có hai phòng không to lắm, một là phòng ở, một là phòng làm việc, nhưng nhà vẫn cứ là nhà. Bắt đầu giờ khắc này ta sẽ sống trong một căn nhà hạnh phúc thực sự, là một người hạnh phúc, nhưng ta lại cảm thấy cô đơn, không có cảm giác được hạnh phúc.

Tiểu Mạch. Cái tên này vốn không có ý nghĩa gì tốt đẹp nhưng cái gọi là hạnh phúc suốt cuộc đời đã đến rồi. Lâm là một cái tên bình thường, nhưng cái tên này là gọi người mang đến cho ta hạnh phúc. Lâm, ngẫu nhiên ta gặp một cô gái bình thường nhưng lại không tầm thường. Sau đó chúng ta nhận thức đối phương đã biết đến tên nhau; sau đó chúng ta đối lẫn nhau bắt đầu có hảo cảm; sau đó ta cho nàng chìa khóa nhà ta để nàng tiến vào; sau đó hai người chúng ta ở cùng một chỗ như sống một cuộc sống như trong những câu chuyện cổ tích thời thơ ấu; sau đó —— nếu cứ như vậy vẫn sau đó đi xuống nhất định sẽ thực hạnh phúc thực hạnh phúc đi! Nhưng cái chính là nếu, nếu, từ nếu này có thể thực hiện được như trong lời nói, vậy thì cổ tích sẽ không là cổ tích nữa.

Tiểu Mạch. Ngay tại thời điểm ta bắt đầu đã là không tốt đẹp. Tất cả lại tiếp tục thay đổi. Nhìn hai thân thể trần trụi trên giường, ta mới phát hiện nguyên lai hạnh phúc chẳng qua là dùng hạt cát để xếp tòa thành, tùy thời là sẽ phong hoá. Lâm, người con gái làm cho ta cảm nhận được hạnh phúc ra sao, hiện giờ lại làm cho ta hiểu được nguyên lai ta chưa bao giờ được hạnh phúc thật sự. Nhìn ánh mắt Lâm tràn ngập áy náy, ta nhẹ nhàng đóng cửa lại

ly khai cái mà ta một tay tạo ra gọi là hạnh phúc. Ngày hôm sau Lâm nhận được giấy tờ bất động sản, mặt trên ghi chú rõ nàng là tân chủ nhân của căn nhà. Ta đem quyền sở hữu ngôi nhà này chuyển cho nàng, coi như là báo đáp mùi vị hành phúc nàng đem lại.

Tiểu Mạch. Tên của ta, nhưng giờ ta còn là Tiểu Mạch nữa sao? Ta thấy trên đường quốc lộ Tiểu Mạch bị thương do đâm xe, ta nghĩ như vậy. Nguyên lai hồn sau khi chết thật sự thoát xác a! Ta đây hiện tại đến tột cùng có phải là Tiểu Mạch không? Tiểu Mạch là tên thân thể kia do cha mẹ để lại, ta hiện tại đã không có thân thể, ta có thể tên là Tiểu Mạch nữa không? Nếu có thể ta hy vọng ta không phải, như vậy ta có thể hay không liền đến được cái gọi là chân chính hạnh phúc. A! Ta như thế nào có thể được đến hạnh phúc, bất luận ta không phải tên là Tiểu Mạch, ta a, đều là không có khả năng có được hạnh phúc. Bởi vì ta là người không được hạnh phúc để mắt đến!

Tiểu Mạch. Ta hảo nghĩ muốn có được hạnh phúc, chỉ cần một ngày, một giờ, một phút đồng hồ cũng tốt. Ta hảo nghĩ muốn có được hạnh phúc, hảo nghĩ muốn, hảo nghĩ muốn, hảo nghĩ muốn —— thần a! Ai cũng được, van cầu người thỉnh cho ta hạnh phúc, chỉ cần một chút là tốt rồi. Ta không có lòng tham, một chút, thật sự chỉ cần một chút ta liền thỏa mãn.

Ta —— hảo nghĩ muốn có được hạnh phúc.

Chương 2: Ly Thanh

Ly Thanh. Ngũ hoàng tử Nhật Diệu quốc. Mới nháy mắt mà giống như đã thật lâu, Tiểu Mạch phát hiện chính mình đi tới một thế giới xa lạ. Trở thành Ly Thanh, ngũ hoàng tử của Nhật Diệu quốc. Hả xuyên qua! Đây là Tiểu Mạch tiếp thu trí nhớ của Ly Thanh rồi kết luận. Chính là thật không ngờ xuyên qua ngay tại một không gian khác.

Ly Thanh. Dựa vào ký ức trong đầu, Tiểu Mạch đã biết được những điều cơ bản về thế giới này. Đây là một thế giới hẳn chưa từng nghe đến, tại đây tồn tại ba quốc gia Nhật Diệu, Nguyệt Oánh, Tinh Mang trăm ngàn năm qua chưa từng thay đổi. Mà nơi Ly Thanh sinh ra chính là Nhật Diệu quốc – quốc gia hùng mạnh nhất trong ba nước.

Ly Thanh. Tiểu Mạch lấy tư cách một người quan sát xem lại ký ức mười năm qua của hẳn. Tiểu Mạch cơ hồ nhìn không được phải cười to. Thanh, một cái tên không biết là so với Mạch thì tốt hơn bao nhiêu phần, nhưng cuộc đời bọn họ tất thấy đều giống nhau, giống đến mức như là có người cố ý an bài vậy..

Ly Thanh, cùng Tiểu Mạch giống nhau, cũng là một đứa nhỏ không được mong đợi. Nói đúng ra hẳn cùng Tiểu Mạch chính là kết quả của những cuộc say. Mười năm trước, vị quân vương trẻ tuổi say rượu đã cùng một tì nữ xảy ra quan hệ, sau đó cung nữ liền mang thai Ly Thanh. Bởi vì sự xuất hiện của hẳn, vị quân vương trẻ phải phong phi cho vị cung nữ kia. Bất quá, kể từ lần đó vị quân vương ấy không một lần chạm vào cung nữ kia nữa, thậm chí ngay cả gặp mặt cũng không có lấy một lần. Mà cung nữ kia vốn vọng tưởng có thể làm phượng hoàng bay lên cảnh cao, nhưng sinh

đứa nhỏ ra rồi vẫn không thấy đế vương đến, bắt đầu sinh chán ghét, nàng cho rằng chính đứa nhỏ đã hại nàng trở thành lãnh phi chốn thâm cung.

Ly Thanh. Một tiểu hài tử đơn thuần. Từ khi sinh ra đến khi biến mất, thân thể bị Tiểu Mạch xâm chiếm cũng chỉ mới mười tuổi, cũng chưa bao giờ gặp qua cái người mà hắn gọi là phụ hoàng. Cũng chưa bao giờ được mẫu phi ôm ấp. Bởi từ đầu đến cuối vị mẫu phi đem hắn sinh ra đều là chán ghét hắn. Hắn chưa bao giờ thấy mẫu phi tươi cười, nếu có cũng chỉ là vô tận coi thường, ngy cả người duy nhất quan tâm hắn là một cung nữ cũng chỉ vì đó là trách nhiệm cùng nghĩa vụ của nàng.

Ly Thanh. Cái người gọi là ngũ hoàng tử ở trong cung tồn tại dưới ánh mắt mọi người chỉ như một u hồn, một hoàng tử không có địa vị. Thế nên bọn họ cũng sẽ không để ý tới hắn. Nếu Ly Thanh có chút khả năng thì có lẽ sẽ khác đi, ít nhất sẽ không bị lạnh nhạt như thế. Tại thế giới này trải qua trăm ngàn năm qua chỉ có ba quốc gia, chính là vì người trong hoàng tộc đều có khả năng khác với dân thường. Chỉ cần trên người có lưu máu của hoàng gia, liền có một loại năng lực. Thế nhưng Ly Thanh lại ngay cả một loại năng lực cũng đều không có, ít nhất mười năm qua hắn chưa bao giờ lộ ra bất cứ sức mạnh nào, điều này đối với hoàng tộc là một sự sỉ nhục. Không được coi trọng cũng là tất nhiên, huống chi hắn là một kẻ câm điếc. Đúng vậy, ngũ hoàng tử là một người vừa không có sức mạnh lại câm điếc. Sau khi sinh mười năm, ngũ hoàng tử đều không có mở miệng nói qua một câu. Tóm lại ngũ hoàng tử là người vô quyền, vô thế, không sức mạnh, thân thể lại có chỗ thiếu hụt, không được coi trọng. Đây là Ly Thanh trong mắt cung nhân.

Ly Thanh. Hắn chính là hoàng tử không được coi trọng, có lẽ hoàng đế cũng đã quên hắn còn có một đứa con như vậy tồn tại. Bất quá Ly Thanh trong mắt cung nhân không chính xác là hắn, duy nhất Ly Thanh rõ ràng hết thảy và chỉ có người tiếp thu toàn bộ trí nhớ của hắn là Tiểu Mạch hiểu rõ. Ly Thanh, hắn không phải câm điếc, ít nhất trong trí nhớ mà Tiểu Mạch

nhìn đến là hăn có thể nói chuyện. Dạy Ly Thanh nói chuyện chính là cung nữ phụ trách chiếu cố hăn, Thanh nhi. Còn vì cái gì Ly Thanh không nói chuyện, biến thành một người câm điếc? Là bởi vì hăn không dám nói, không muốn nói, càng sợ hãi nói chuyện. Không muốn nói là bởi vì không ai bồi hăn nói chuyện, ở trong vườn mai của mẫu phi chỉ có hai cung nữ Thanh nhi cùng Tiểu Thúy, tự nhiên không có khả năng lúc nào cũng cùng hăn nói chuyện. Vừa mới học được nói chuyện mà không có đối tượng có thể nói, tự nhiên sẽ không có ý muốn mở miệng nói chuyện. Không dám nói lời nào là bởi vì mẫu phi, mỗi lần khi Ly Thanh muốn cùng mẫu phi nói chuyện sẽ bị ánh mắt lạnh lung của mẫu phi bức lui, làm hăn không dám mở miệng. Mà sợ hãi nói chuyện là bởi vì hăn có năng lực.

Ly Thanh. Hăn có năng lực, nhưng là không có ai phát hiện mà thôi. Mà lực lượng này cũng là nguyên nhân chủ yếu làm hăn không thể mở miệng nói chuyện. Ly Thanh, năng lực của hăn chính là lời nói của thần linh. Nói chính xác hơn nữa chính là có ý niệm khống chế, lời nói hăn nói ra hết thảy sẽ trở thành sự thật. Nhưng Ly Thanh còn nhỏ hoàn toàn không thể khống chế được năng lực này, cho dù là không có lòng dạ nào lời nói cũng sẽ trở thành sự thật. Điều đó làm hăn sợ hãi, sợ hãi không dám mở miệng nói chuyện. Một lúc sau hăn liền quên cách nói chuyện, đến cuối cùng đây thanh âm cũng không biết như thế nào phát ra, trở thành câm điếc thật sự.

Ly Thanh, người cũng giống như ta chưa từng được biết đến hạnh phúc! Nhìn gương mặt non nớt của Ly Thanh, Tiểu Mạch thầm nghĩ, người biến mất còn ta xâm lấn thì đến tột cùng là ai hạnh phúc ai bất hạnh. Bất quá không quan hệ, nếu không ai nguyện ý cho chúng ta hạnh phúc, chúng ta cũng sẽ không cần. Từ nay về sau chúng ta chỉ cần chính mình là đủ rồi. Từ giờ trở đi người chính là ta, ta chính là người, sống trong thế giới của chính chúng ta, chỉ có chúng ta, linh hồn của ta cùng thân thể của người.

Hạnh phúc sao? A! Hiện tại không phải người không cần ta, mà là ta —— từ bỏ người.

Chương 3: Biến Hóa

Thanh nhi là cung nữ phụ trách chăm sóc cuộc sống hàng ngày của ngũ hoàng tử, từ mười năm trước khi hoàng tử được sinh ra mãi cho đến bây giờ. Bởi vì ngũ hoàng tử không được Hoàng Thượng coi trọng, mà mẫu phi của người cũng chỉ được Hoàng Thượng sủng hạnh qua một lần, nên Mai viện hiện tại đã giống như một lãnh cung quạnh quẽ.

Mai viện chỉ có hai cung nữ là Thanh nhi cùng Tiểu thúy. Ngay từ đầu Thanh nhi vì mình bị phái đến mai viện rất không tình nguyện, lại vì chiếu cố một tiểu hài tử lại càng không vui. Bất quá nàng chẳng qua chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi không có quyền oán giận, cho dù không cam lòng cũng không thể không làm. Nhưng ở Mai viện cùng mọi người vượt qua thời gian mười năm, Thanh nhi đối với ngũ hoàng tử một tay chính mình chăm sóc cũng không khỏi thương tiếc. Ngũ hoàng tử là bị sinh non, bởi vậy thể chất so với tiểu hài tử bình thường càng đặc biệt suy yếu. Sống ở Mai viện bị bỏ mặc mười năm, ngũ hoàng tử có thể bình an mà sống thực không dễ dàng.

Từ nhỏ ngũ hoàng tử tựa hồ đã phát hiện chính mình không được phụ hoàng coi trọng, cũng biết chính mình bị mẫu phi chán ghét, cho nên hẳn luôn không khóc không nháo, thực nhu thuận mà im lặng. Mười năm trừ bỏ khi còn quần tã, Thanh nhi chưa từng thấy ngũ hoàng tử khóc. Luôn luôn hiểu việc, biết Mai phi không thích hẳn, hẳn liền tận lực không xuất hiện trước mắt nàng. Cho dù là Mai phi không nhìn hẳn, hẳn luôn dùng ánh mắt khát vọng nhìn nàng. Ngũ hoàng tử chỉ biết Mai viện có hai cung nữ là Thanh nhi cùng Tiểu Thúy, Mai viện tất cả đều là dựa vào bọn họ tự chăm sóc. Vì không để cho bọn họ thêm phiền toái, mười năm qua ngũ hoàng tử cơ hồ không có ra khỏi mai viện. Mỗi khi Thanh nhi nhìn thấy ngũ hoàng tử

một người như cô linh ngời ở viên lý, nhìn bầu trời xanh thăm, lòng của nàng liền từng đợt cảm thấy chua xót.

Thanh Nhi biết ngũ hoàng tử trong mắt mọi người là như thế nào, nhưng nàng cũng không thể nói rõ cái gì, bởi vì ngũ hoàng tử thực sự là không được coi trọng. Ngũ hoàng tử đã được mười tuổi, theo lý nên sớm đến thư viện viết chữ đọc sách, cũng nên sớm đến chỗ nội giám tuyển hai thái giám tùy thân hầu hạ. Nhưng ngũ hoàng tử cái gì cũng không có, lại không được chú ý tới, nói không chừng chính Hoàng Thượng cũng đã sớm quên còn có một ngũ hoàng tử.

Trong cung mọi người còn nói ngũ hoàng tử chẳng qua chỉ là một người câm điếc không có sức mạnh, không đáng để ý. Chính xác là ngũ hoàng tử không có năng lực, nhưng quyết không phải là câm điếc, ngũ hoàng tử có thể nói. Lúc trước chính Thanh Nhi dạy từng tiếng kêu ngũ hoàng tử nói chuyện, ngũ hoàng tử chẳng những nói mà học rất nhanh. Câu nói đầu tiên của ngũ hoàng tử không phải mẫu phi cũng không phải phụ hoàng mà là Thanh nhi, ngũ hoàng tử câu nói đầu tiên chính là Thanh nhi, lúc ấy Thanh nhi vui mừng cơ hồ muốn khóc. Cũng không biết vì cái gì, về sau ngũ hoàng tử dần dần im lặng không nói chuyện, mới đầu nếu có người cùng hắn nói chuyện ngũ hoàng tử còn có thể nói lại hai câu, về sau ngũ hoàng tử ngay cả Thanh Nhi đối hắn nói chuyện hắn cũng không có phản ứng. Về sau nhìn ngũ hoàng tử im lặng không nói, Thanh Nhi một mình tránh ở trong phòng khóc một lúc lâu.

Gần đây Thanh Nhi phát hiện ngũ hoàng tử thay đổi, tuy rằng bề ngoài không có gì bất đồng, Tiểu Thúy cũng nói là nàng đa tâm. Nhưng Thanh Nhi vẫn cảm thấy được ngũ hoàng tử so với trước kia thay đổi. Ngũ hoàng tử tuy rằng không có nói chuyện, nhưng nếu ngũ hoàng tử muốn biểu đạt cái gì đều có thể nhìn ra trong mắt hắn, ngũ hoàng tử nghĩ muốn gì đều sẽ xuất hiện ở trong mắt hắn, dấu không được chuyện. Nhưng hiện tại ngũ hoàng tử lại tránh đi ánh mắt của Thanh Nhi, không cho nàng nhìn thấu.

Trước kia ngũ hoàng tử thực ngoan, nhưng đối với sự vật vẫn là có cái quan tâm của tiểu hài tử, mà hiện tại ngũ hoàng tử lại đối với cái gì cũng không cảm thấy hứng thú. Trước kia mỗi khi nhìn thấy Mai phi ánh mắt lạnh lùng, ngũ hoàng tử luôn có biểu cảm đau thương, mà hiện tại ngũ hoàng tử lại là làm như không thấy. Nhất là trước kia ngũ hoàng tử sẽ không giống như hiện tại, có ánh mắt trống rỗng. Rõ ràng là ở đối diện người, nhưng người lại không có cảm giác hân hạnh nhìn người. Trong ánh mắt hân hạnh cái gì cũng không có, giống như trên đời này hết thảy đều không thể vào được trong mắt hân, bất cứ cái gì cũng không quan hệ với hân. Ngũ hoàng tử như vậy làm cho Thanh Nhi cảm thấy hân giống như đã biến mất trong thế giới này.

Hiện tại Thanh Nhi chỉ cần rảnh rỗi liền ở cạnh ngũ hoàng tử, nàng sợ... nếu không chú ý thì hân sẽ biến mất. Thanh Nhi biết chính mình là buồn lo vô cớ, nhưng nàng không an tâm. Một ngày không thấy ngũ hoàng tử, Thanh Nhi tìm khắp mai viện cũng không tìm được, nàng giống như kiến bò trên chảo, bứt rứt không yên. Cũng may chạng vạng, ngũ hoàng tử đã trở lại, Thanh Nhi tâm tình mới dần bình ổn. Ngày hôm sau cũng không thấy ngũ hoàng tử, có kinh nghiệm ngày hôm qua Thanh Nhi không có nơi nơi đi tìm, chỉ chờ ở cửa, chạng vạng ngũ hoàng tử quả nhiên là đã trở lại. Ngày thứ ba, Thanh Nhi đi theo phía sau ngũ hoàng tử, mới biết được ngũ hoàng tử mấy ngày qua đều là đến ngự hoa viên. Ngũ hoàng tử ngồi ở bên hồ nước trước hòn giả sơn, ngũ hoàng tử ngồi tại nơi không phải là bí mật, nhưng mọi người lui tới vẫn không có chú ý tới hân. Thanh Nhi nghĩ nếu chính mình không phải đi theo sau ngũ hoàng tử, chỉ sợ cũng sẽ không chú ý tới hân. Ngũ hoàng tử rõ ràng ngồi ngay tại kia, nhưng lại không có ai nhìn đến. Gió thổi qua thổi bay chút trần sa sương mù, trong nháy mắt ngũ hoàng tử thật giống như bị gió thổi tiêu thất.

MẠCH – THANH

Huyền Ái Vô Ái.
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Minh Hoàng

Đi vào thế giới này, trở thành Ly Thanh đã qua hai tháng, Tiểu Mạch bị ai phát hiện ra rằng: Ly Thanh so với biểu hiện trong trí nhớ của hắn còn nhỏ bé hơn, không có tồn tại. Bất quá cũng là nhờ vậy làm cho Tiểu Mạch có thể hoàn toàn thay thế được Ly Thanh, không cần lo lắng nguy hiểm bị người khác phát hiện ra. Đây đối với Tiểu Mạch mà nói chính là may mắn, nhưng hắn lại chẳng có một chút gì là hưng phấn, nếu có thì chính là cảm giác vô cùng bi ai. Tuy nhiên, Tiểu Mạch vẫn là phát hiện có người phát giác ra hắn cùng với Ly Thanh bất đồng, người đó chính là Thanh Nhi – cung nữ phụ trách chiếu cố Ly Thanh. Tuy chỉ cùng Thanh Nhi ở chung hai tháng nhưng Tiểu Mạch biết Thanh Nhi là thật tâm quan tâm Ly Thanh. Phát hiện này khiến Tiểu Mạch thực vui sướng, vì có người thật tình quan tâm Ly Thanh mà cảm thấy vui mừng. Kỳ thật Tiểu Mạch cũng không sợ bị người khác phát hiện. Sau đó, hậu quả nghiêm trọng nhất bất quá chỉ là chết mà thôi. Huống chi Thanh Nhi chỉ là đơn thuần cảm thấy được Ly Thanh thay đổi, cùng trước kia có nhiều điểm khác biệt, nên vì hắn lo lắng mà thôi.

Hai tháng qua Tiểu Mạch hầu như mỗi ngày đều đến ngự hoa viên. Hắn đi ngự hoa viên không phải vì ngắm hoa cũng không phải để chơi đùa. Mỗi ngày hắn đều đến đây ngồi ở hồ nước bên cạnh hòn giả sơn, ngồi đến chạng vạng, mặt trời xuống núi mới rời đi. Tiểu Mạch thực thích nơi này, lần đầu tiên ngay lúc vô ý phát hiện đã thích. Nước ao trong suốt phản chiếu bầu trời xanh thẳm sáng ngời, lam cùng lục giống như dung hòa cùng một chỗ rồi lại phân biệt rõ ràng. Mỗi khi nhìn thấy cảnh sắc này, Tiểu Mạch có cảm giác thế gian chỉ có hắn một người. Lúc ấy, hắn cái gì cũng không muốn nghĩ, cũng không suy nghĩ, trong lòng thật thanh thản. Kiếp trước cùng hiện tại, mọi chuyện giống như chưa từng phát sinh. Hết thủy đều trở nên mờ ảo,

giống như không tồn tại, mọi thứ từng làm cho hấn bi thương đau lòng đều như một giấc mộng.

Mỗi ngày Tiểu Mạch luôn ngồi cùng một vị trí, nhìn thấy cùng một dạng cảnh sắc, cảm thụ thế giới riêng của chính mình. Nguyên lai thế giới chỉ có một mình như vậy thật là thoải mái, yên tĩnh, thanh bình. Đã từng có người nói, con người là một loài sinh vật sợ hãi sự cô đơn, cho nên mới tạo thành xã hội, mới cần bằng hữu và thân nhân, mới cùng người khác kết hợp tạo thành một gia đình. Lúc trước, Tiểu Mạch cảm thấy những lời nói này thực là chính xác, cho nên hấn mới cố gắng như thế, cố gắng từ khi là một tiểu hài tử, cố gắng làm cho chính mình có thể trở thành đứa con mà cha mẹ tự hào. Nhưng vô luận hấn có cố gắng như thế nào, thứ nhận được chỉ là ánh mắt lạnh lùng của cha mẹ. Vì cha mẹ mà cố gắng kết quả cuối cùng vẫn là sự coi thường, vì tình yêu mà cố gắng thứ được trả lại là sự phản bội. Thế nhưng ở thời khắc chính mình đi đến cái chết Tiểu Mạch mới nhận ra rằng, cũng không phải tất cả mọi người đều sợ cô đơn. Nguyên lai chỉ cần tiếp nhận cô đơn, cô đơn cũng sẽ không đáng sợ, cô đơn sẽ cùng hấn trở thành đồng bọn. Cho nên hiện tại Tiểu Mạch rất vui vẻ, rất khoái hoạt ở trong thế giới của chính mình.

Ở bên hòn giả sơn, Tiểu Mạch khi thì nhìn trời xanh, khi thì xem nước ao, khi thì nhắm mắt lại cảm thụ làn gió mát. Gió thổi qua khe trêu đùa mái tóc, vỗ về khuôn mặt. Từ từ nhắm hai mắt cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có tiếng gió nhẹ nhàng. Tiểu Mạch giống như cảm thấy được chính mình cũng thành gió, bay, bay. Mơn trớn ngọn cỏ nhỏ, xẹt qua sông, bay, bay, bay đến tận cùng thế giới.

Gió ngừng, Tiểu Mạch trong lòng bỗng nảy sinh một cảm giác hụt hẫng, sự vật tốt đẹp luôn tồn tại, chỉ là quá ngắn ngủi. Mở ra mắt lại là một mảnh trời xanh, đột nhiên, khóe mắt hiện lên một mặt mình hoàng. Mặt mình hoàng kia không hề khiến cho Tiểu Mạch chú ý, hấn vẫn như trước chỉ nhìn

thấy lam và bạch, nhìn thấy thế giới của chính hắn. Đó là thế giới của hắn, cũng sẽ không bởi vì cái kia đột nhiên xâm nhập mà thay đổi.

Mặt trời chiều ngã về tây, không trung xanh thẳm biến thành một mảnh trời hồng. Màu lam biến mất, thế giới của Tiểu Mạch cũng đóng lại đại môn. Tiểu Mạch ngồi ở kia chờ, chờ Thanh Nhi tìm đến, đem hắn về thế giới khác, nơi không chỉ có một mình hắn.

Chỉ chốc lát mặt màu xanh tiến vào khóe mắt Tiểu Mạch, hắn quay đầu hai mắt phản ánh tràn đầy màu xanh. Mặt mình hoàng kia khi Tiểu Mạch quay đầu đã biến mất ở trong mắt hắn. Tại đây, có thể đi vào trong mắt Tiểu Mạch trừ bỏ lam cùng lục, sợ cũng chỉ có thanh. Màu vàng kia, bất luận là kiếp trước hay hiện tại Tiểu Mạch cũng không từng gặp được, trong mắt tự nhiên cũng vô pháp nhìn đến.

“Ngũ hoàng tử, Thanh Nhi tới đón người, mau cùng nô tỳ trở về đi.” Nghe lời nói lo lắng cùng quan tâm, tâm hồn lạnh lẽo của Tiểu Mạch chợt cảm nhận được một tia ấm áp. Vươn tay hướng về phía Thanh nhi, khi hai tay nắm chặt Tiểu Mạch lại phát hiện Thanh nhi hơi hơi run.

Thanh nhi làm sao vậy. Tiểu mạch ngẩng đầu thấy Thanh nhi ánh mắt tràn đầy kính trọng và sợ hãi. Là cái gì làm cho Thanh nhi như thế sợ hãi, không có khả năng là vì mình, như vậy cũng chỉ có thể là phía sau mặt mình hoàng. Vì cái gì? Kia mặt mình hoàng vì cái gì làm Thanh Nhi sợ hãi như thế? Tiểu Mạch nghi hoặc. Chính mình là tò mò sao?! Tựa hồ hai mươi bảy năm qua, đây là chính mình lần đầu tiên sinh ra lòng hiếu kỳ.

*mình hoàng:ánh sáng màu vàng.

nhumi: Chương này có thể làm cho mọi người hơi khó hiểu nhưng vì nó là khởi đầu cho các chương sau, bắt đầu cho cuộc sống thay đổi sau này của Tiểu Mạch nên mọi người đừng thắc mắc gì nhé.^ ^

Chương 5: Mới Gặp

“Nô, nô tỳ tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Thanh Nhi một phen buông tay Tiểu Mạch, quỳ trên mặt đất, cả người run rẩy. Hoàng, là hoàng thượng, Thanh Nhi có chút kích động nhưng nhiều hơn chính là sợ hãi. Lần đầu nhìn thấy hoàng thượng chính là mười năm trước, khi ngũ hoàng tử còn chưa sinh ra. Khi đó hoàng thượng còn có nét ngây ngô của một thiếu niên, mà hiện giờ hoàng thượng khí phách oai nghiêm. Thanh Nhi vì lo lắng ngũ hoàng tử không nhận ra hoàng thượng, này, đây là không nhìn quân vương, là tội lớn. Thanh Nhi càng nghĩ càng sợ, nếu không phải có Tiểu Mạch bên cạnh, nàng chỉ sợ đã sớm ngất đi.

Kia mặt mình hoàng là hoàng đế?! Tiểu Mạch có chút kinh ngạc. Bất quá, ngoại trừ hoàng đế, còn có ai dám mặc trang phục màu vàng. Hoàng đế sao? Đó không phải là phụ thân của Ly Thanh a! Thật mỉa mai, Ly Thanh trong suy nghĩ mười năm qua chưa từng gặp được phụ thân. Mà chính mình đến thế giới này còn chưa đến hai tháng, đã có phúc gặp được phong thái của vị vua một nước. Ly Thanh, người đã vô duyên được gặp phụ hoàng của người, ta đây liền thay người nhìn hắn.

Chầm chậm xoay người, vốn nhân nhạc ánh mình hoàng giờ đã tràn ngập trong mắt. Hào chói mắt, ánh sáng rực rỡ tựa như ánh mặt trời làm Tiểu Mạch cảm giác có chút khó chịu. Trong phút chốc Tiểu Mạch đột nhiên không muốn nhìn thấy hình bóng của ánh mình hoàng này, nhưng trong trí nhớ Ly Thanh ánh mắt khát vọng, làm cho hắn áp chế ý niệm này trong đầu. Người nọ, đế vương của quốc gia này, trong bóng chiều tà khuôn mặt có chút mờ mịt. Tiểu mạch lùi về phía sau hai bước, thân ảnh mờ mịt mới dần hiện ra. Lại nhìn về phía người kia gương mặt lơ đãng, Tiểu Mạch

cùng với quân vương lần đầu đối mặt. Thứ Tiểu Mạch đầu tiên nhìn đến đó chính là đôi mắt của Ly Nhật Diệu, chân chính màu đen hai tròng mắt.

Đều biết phương đông người bình thường đều là tóc đen con người đen, nhưng không biết có ai chú ý tới, chúng ta gọi là con người đen cũng không phải chân chính ý nghĩa màu đen. Tiểu Mạch chú ý, hẳn phát hiện chính mình cùng mọi người chung quanh ánh mắt cũng không phải hoàn toàn màu đen, mà là mang theo chút màu nâu. Nếu vừa thấy sẽ tựa như màu đen bình thường, nhưng nếu cẩn thận quan sát sẽ phát hiện, không ai có ánh mắt là thật tinh khiết màu đen. Nhưng hiện tại Tiểu Mạch lại thấy được một đôi mắt chân chính màu đen. Hai mắt của Ly Nhật Diệu, nếu phải so sánh thì chính là ánh thái dương khi có nhật thực, đó là hoàn toàn đen thối không nhìn ra một tia hào quang.

Sống hai mươi bảy năm Tiểu Mạch chưa từng nghĩ tới, hẳn lại có ngày nhìn một người nhìn đến ngơ ngẩn. Kiếp trước Tiểu Mạch tự nhận mình cũng xem qua không ít mỹ nữ xinh đẹp, chính là những ngôi sao lớn trên truyền hình cũng chưa thể làm cho chính mình nhìn đến ngẩn người. Dáng người to lớn nhưng không có vẻ lỗ mãng, ánh mắt dài nhỏ lợi hại lại lãnh tình, đôi môi với đường cong tuyệt đẹp lộ ra bạc tình. Tuyệt sắc khuôn mặt cũng không làm cho người khác nhận sai giới tính, Hy Lạp trong thần thoại tối anh tuấn mỹ mạo thái dương thần Apollo chỉ sợ cũng không thể hơn người này. Trước đó, Tiểu Mạch không thể tin một người có thể lớn lên lại xinh đẹp như thế.

Đáng chết! Tiểu Mạch không được tự nhiên quay đầu Ta thế nhưng xem một người nam nhân nhìn đến ngốc điếu, mà người này lại chính là người đã vô tình bỏ mặc Ly Thanh đến mười năm.

“Tên của người?” Không phải ngữ khí quá mức quạnh quẽ, sợ rằng ai nghe được thanh âm này cũng sẽ bị mê hoặc.

” Hồi bẩm hoàng thượng, ngũ, ngũ hoàng tử tên Thanh.” Thanh Nhi lắp bắp trả lời, thân thể như trước không ngừng run rẩy.

“Trẫm không có hỏi người!.” Câu nói không hề có độ ấm

“Tên của người?” Nhìn vào hai mắt Tiểu Mạch Ly Nhật Diệu hỏi lại.

Đối với câu hỏi của Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch không hề có chút ý muốn trả lời. Ngay cả tên của chính mình đứa con cũng không biết sao? Nghe lời này Tiểu Mạch có thể khẳng định, Ly Nhật Diệu sự thật là đã quên sự tồn tại của đứa con tên Ly Thanh này. Thật không biết là Ly Thanh làm đứa con thất bại, hay là thân là người phụ thân Ly Nhật Diệu thất bại. Hẳn không phải đã xem nhẹ này đứa con mười năm sao không? Vì cái gì bây giờ còn phải xuất hiện, hẳn hoàn toàn có thể không phát hiện ra tiếp tục không nhìn đến mà.

“Trả lời trẫm.” Ly Nhật Diệu ngữ khí tựa hồ có chút không kiên nhẫn.

“Hoàng thượng bớt giận, hoàng thượng bớt giận. Ngũ hoàng tử không phải cố ý không đáp, ngũ hoàng tử, ngũ hoàng tử chính là không thể nói chuyện.” Sợ hãi Ly Nhật Diệu sẽ trách tội Tiểu Mạch, Thanh Nhi vội vì hấn giải thích.

“Không thể nói chuyện ——” Ly Nhật Diệu trầm tư, không biết suy nghĩ cái gì.”Người —— không thể nói chuyện sao?”

Gật gật đầu, Tiểu Mạch xem như trả lời. Tiểu Mạch vốn định tiếp tục không để ý tới Ly Nhật Diệu, nhưng nhìn Thanh Nhi một bên như chim sợ cành cong, hẳn không tình nguyện gật gật đầu. Vấn đề người này hỏi, Thanh nhi không phải đã trả lời rồi sao! Chẳng lẽ hẳn không biết bốc trần vết sẹo của người khác thật đáng xấu hổ sao. Hoàn hảo là ta, nếu hiện tại đứng ở nơi này là Ly Thanh, hẳn nhất định sẽ rất khó chịu đi! Nghĩ vậy Tiểu Mạch đối với Ly Nhật Diệu lại càng không có hảo cảm.

Dọa! Tiểu Mạch vì trước mắt đột nhiên xuất hiện khuôn mặt phóng to mà hoảng sợ. Thân thể theo bản năng lui về phía sau, nhưng lại bị Ly Nhật Diệu bắt lấy tay phải không thể động đậy. Làm, làm cái gì? Nhìn thấy Ly Nhật Diệu kia gương mặt đẹp đến kỳ lạ, Tiểu Mạch trong lòng có chút bối rối. Hắn làm gì? đột nhiên dựa vào gần như vậy, hắn muốn làm cái gì?.

Ly Nhật Diệu tay trái nắm lấy tay phải Tiểu Mạch, tay phải đặt trên khuôn mặt Tiểu Mạch, cấn một bàn tay cơ hồ bao trùm Tiểu Mạch hơn phân nửa khuôn mặt. Ngón cái ở mi mắt Tiểu Mạch không ngừng nhè nhẹ vỗ về, tinh khiết đen nhánh ánh mắt nhìn vào xanh thẳm hai tròng mắt của Tiểu Mạch không biết suy nghĩ cái gì. Một hồi sau Ly Nhật Diệu buông Tiểu Mạch đứng lên, nhìn chăm chăm Tiểu Mạch nhìn một hồi lâu liền xoay người rời đi. Giống như khi xuất hiện, Ly Nhật Diệu rời đi làm cho Tiểu Mạch rất là mặc danh kỳ diệu(khó hiểu).

Ly Nhật Diệu đi rồi Tiểu Mạch cùng Thanh Nhi tay nắm tay hướng mai viên đi đến, dọc đường đi Thanh Nhi thân thể vẫn không ngừng run rẩy.

Chương 6: Thánh Chỉ

“Thánh chỉ đến! Mai phi tiếp chỉ!” Mới sáng sớm, Tiểu Mạch đã bị một giọng nói không rõ nam nữ, bén nhọn quát to kéo hẳn từ trong giấc mơ bừng tỉnh. Tiếp theo chợt nghe đến tiếng Thanh Nhi, Tiểu Thúy cùng mẫu phi thất kinh luống cuống tay chân, rồi chính mình bị Thanh Nhi từ trên giường kéo dậy. Rất nhanh rửa mặt chải đầu sau đó lại vội vàng chạy tới tiền viện nghênh đón thánh chỉ. Thật là, Tiểu Mạch không nghĩ tới có ngày Mai viên quạnh quẽ này lại náo nhiệt như vậy.

“Mai phi tiếp chỉ!”

“Nô tì tiếp chỉ!” Mai phi quỳ xuống tiếp chỉ trong lòng lo lắng, có chút chờ mong có chút sợ hãi. Phía sau Mai phi, Thanh Nhi cùng Tiểu Thúy cũng là lòng tràn đầy mê mang. Còn lại chính là không thể không quỳ xuống Tiểu Mạch lòng tràn đầy không cam nguyện.

“Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, sắc phong Mai phi là Đức phi lập tức chuyển đến Hiền Đức cung, khâm thử tạ ơn!”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Mai phi tiếp nhận thánh chỉ, biểu tình hưng phấn không chút nào che dấu lộ ra trên mặt. Thấy vậy, Phúc công công được lệnh tuyên chỉ âm thầm lắc đầu. Nghĩ không ra hoàng thượng như thế nào lại phong nàng là Đức phi, trong cung người có dung mạo xinh đẹp hơn nàng tuyệt không ít, hơn nữa nàng ngay cả phong thái cũng không có gì gọi là đáng chú ý. Theo hoàng thượng gần mười năm, Phúc công công vẫn là không thể hiểu nổi vị chủ tử này.

Tiền Phúc công công đi rồi, Mai phi cầm thánh chỉ hai tay không được kiềm chế được mà phát run.”Hoàng thượng phong ta là Đức phi, Thanh

Nhi, Tiểu Thúy hoàng thượng phong ta là Đức phi! Người xem! người xem ta có phải hay không đang nằm mơ!” Đem thánh chỉ gắt gao ôm vào trong ngực, Mai phi hưng phấn nói”Hoàng thượng rốt cục đã chú ý tới ta, hoàng thượng rốt cục cũng biết tới ta! Tốt quá! Tốt quá! Hoàng thượng, hoàng thượng, hoàng thượng.”

Này rốt cuộc là sao! Từ lúc Mai phi tiếp nhận thánh chỉ, Tiểu Mịch hai mày chau lại không buông. Hoàng đế mười năm qua căn bản không cùng Mai phi gặp mặt lần nào, như thế nào đột nhiên phong nàng là Đức phi. Trong cung, Đức phi là vị trí chỉ xếp sau hoàng hậu và quý phi, hoàng đế tự nhiên lại lập một nữ nhân cơ bản không tính là nhận thức làm Đức phi, hẳn rốt cuộc suy nghĩ cái gì? có ích lợi gì? Mai phi chính là một nữ tử bình dân, phía sau cũng không có quyền thế gì có thể để hoàng đế lợi dụng. Nếu nói là hoàng đế yêu thích Mai phi vậy càng không thể xảy ra, mười năm qua Mai phi chính là không có điểm gì khiến cho hắn chú ý, hiện tại lại như thế nào có thể đột nhiên yêu thích. Nghĩ không ra a! Nhưng lại không biết, lần sắc phong này mang đến là phúc hay là họa.

“Nô tài (nô tỳ) khấu kiến Đức phi nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế! Ngũ hoàng tử thiên tuế thiên tuế thiên tuế!” Bọn Tiểu Mịch bốn người vừa bước vào Hiền Đức cung đã được một đám cung nhân long trọng tiếp đãi.

“Không cần đa lễ, đều đứng lên đi!” Mai phi, hiện tại nên xưng nàng là Đức phi. Đức phi học trong trí nhớ bộ dáng của hoàng hậu, vung tay lên làm cho bọn họ đứng dậy. Động tác thực là hoàn mỹ chính là thần thái cùng khí chất kém xa hoàng hậu, nên hơi có chút chẳng ra cái gì cả.

“Tạ ơn nương nương!”

“Đức phi nương nương, nô tài Tiểu Thuận Tử đưa ngài đến Hiền Đức cung đi dạo một chút!” Một vị thái giám mặt tươi cười ra đón, ra hẳn chính là quản sự của Hiền Đức cung “Nương nương cẩn thận, nô tài dìu ngài!”

Hắn nhìn ra Đức phi là một nữ nhân ái mộ hư vinh, liên tục a dua lấy lòng nàng”Nương nương, bên này, thỉnh!” Hắn biết rõ người như thế làm cách nào để thân cận.

Quả nhiên “Tốt lắm Tiểu Thuận Tử, nương nương ta sẽ không bạc đãi người đâu!” Đức phi đưa tay để lên cánh tay Tiểu Thuận Tử, cùng nhau đi thăm Hiền Đức cung.

“Ngũ hoàng tử, nô tỳ đưa ngài về phòng ngủ.” Vừa nói chuyện chính là một cung nữ ước chừng mười ba mười bốn tuổi.

Tiểu Mạch lắc đầu xoay người rời khỏi Hiền Đức cung.

“Ngũ hoàng tử ——” cung nữ kêu lên ngữ điệu có chút bất an.

“Đừng lo lắng, ngũ hoàng tử chỉ là đi ra ngoài một chút.” Thanh Nhi trấn an cung nữ kia, nói “Người đưa ta cùng Tiểu Thúy đi làm quen nơi này đi!”

“Dạ!” cung nữ cung kính trả lời. Tuy rằng Thanh Nhi, Tiểu Thúy cùng nàng giống nhau là cung nữ, nhưng các nàng là Đức phi mang tới đây, địa vị liền cao hơn so với các cung nữ bình thường một bậc.

Cùng với cung nữ kia, Thanh Nhi, Tiểu Thúy đi thăm cả Hiền Đức cung, phát hiện so với nó Mai viên quả nhiên khó coi hơn rất nhiều. Bọn họ cố ý xem phòng ngủ của Đức phi cùng Tiểu Mạch, nhìn xem có cái gì cần phải tăng thêm hoặc thay đổi để thích ứng thói quen bọn họ yêu thích không. Thanh Nhi cùng Tiểu Thúy bận việc từ sáng sớm, lúc này mới quay về chính mình phòng ngủ.

Không biết có phải hay không do ảo giác của chính mình, sau khi trở về phòng Thanh Nhi âm thầm nghĩ. Nàng như thế nào cảm thấy được phòng ngủ của ngũ hoàng tử so với phòng của đức phi nương nương cách bố trí chính là có dụng tâm. Phòng của ngũ hoàng tử bố trí giống hệt như lúc còn

ở Mai viên, hai người bọn họ cũng không cần thay đổi gì. Mà phòng ngủ Đức phi nương nương lại cần bọn họ bỏ thời gian đi sửa chữa.

Chương 7: Tái Ngộ

Sau khi rời khỏi Hiền Đức cung, Tiểu Mạch một đường hướng ngự hoa viên đi đến, hần cần yên tĩnh một chút. Tại thế giới này hai tháng, hôm nay, lần đầu tiên hần có cảm giác bất an, tựa hồ có cái gì đang lặng lẽ thay đổi. Ngay lúc thánh chỉ được đưa đến Mai viên, Tiểu Mạch phát giác thế giới chỉ có hần một người đang bị cái gì đó xâm nhập. Hần cảm giác hần không còn có thể tiếp tục duy trì thế giới đó, hần đã không thể tự chủ được bị cuốn vào thế giới này, thế giới tràn ngập những điều hần không hiểu, mà hần, lại không thể tránh được. Nếu có thể Tiểu Mạch không nghĩ, cũng không muốn ở cùng với bất cứ người nào, bởi vì ở nơi này không có tồn tại cái gì có thể khiến hần lưu luyến. Tại nơi này cả cô đơn cũng không ở cùng hần làm bạn, tại nơi hần sẽ là thật chân chính cô độc (ý bé là tại hoàng cung này bé sẽ không được yên tĩnh, cái cuối cùng bé muốn).

Tiểu Mạch chậm rãi hướng đến hồ nước bên hòn giả sơn, là vị trí quen thuộc của hần, lại phát hiện đã có người đến trước hần đứng ở kia. Vẫn như trước trang phục minh hoàng màu vàng, giống như biết trước Tiểu Mạch đã đến, người nọ xoay người lại nhìn Tiểu Mạch. Nguyên bản Tiểu Mạch nghĩ muốn nhân lúc người nọ không chú ý tới lặng lẽ rời đi, chính là vào lúc hần xoay người đã đánh mất ý niệm này trong đầu. Hần không phải biết là ta sẽ đến đây, cho nên mới tới nơi này đi? A! Điều này sao có thể. Suy nghĩ ngay cả Tiểu Mạch chính mình còn không thể tiếp nhận, lắc lắc đầu đem ý tưởng hoang đường của mình tiêu trừ khỏi đại não.

Ta phải hướng hần quỳ xuống hành lễ sao không? Tiểu Mạch cảm thấy hần hiện tại trên danh nghĩa là phụ thân đi. Ý tưởng này làm hần nhú mào, buổi sáng bởi vì Thanh Nhi bọn họ không thể không hướng thái giám kia quỳ xuống cũng đã làm cho hần rất không thích. Chẳng lẽ bây giờ còn như

thế, hướng đầu sỏ làm thương tổn tâm linh nhỏ bé của Ly Thanh quỳ xuống?! Nhưng không quỳ hình như là tội khi quân, sẽ bị phạt đi. Bất quá ta ngày hôm qua không phải cũng không quỳ xuống sao? Ta hiện tại rốt cuộc nên quỳ xuống hay không. Tiểu Mạch trong lòng tiến thoái lưỡng nan. Chính là hắn không biết lúc này nếu đổi lại là người khác, đã sớm bị thị vệ nấp ở chỗ tối cấp mang đi, cho dù có là hoàng tử cũng không thể giống hắn như vậy tự tại nghĩ đông nghĩ tây. Mà Tiểu Mạch càng không phát hiện sau sự kiện kia, Ly Nhật Diệu là người đầu tiên có thể câu động nhiều cảm xúc của hắn như vậy, cho dù đây là cảm giác phản đối.

“Người suy nghĩ cái gì?” Ly Nhật Diệu hỏi.

Dọa! Tiểu Mạch hoảng sợ, không nghĩ tới Ly Nhật Diệu sẽ đột nhiên mở miệng. Hắn nói gì đó??? Lấy lại tinh thần Tiểu Mạch phát hiện hắn không có nghe tiếng Ly Nhật Diệu nói gì.

“Trẫm hỏi, người suy nghĩ cái gì?” Ly Nhật Diệu nói, tựa hồ biết được Tiểu Mạch đang phiền não cái gì.

Không, không nghĩ muốn cái gì. Tiểu Mạch nhẹ lay động hạ đầu. Như thế nào có thể nói cho hắn, ta cũng không phải ngốc tử.

“Không muốn nói cho trẫm sao?” Ly Nhật Diệu tới gần Tiểu Mạch nhẹ giọng nói, bình thản tiếng nói nghe không ra hỉ giận.

Hắn tức giận sao? Tiểu Mạch hai tay buông ở hai sườn nắm chặt, trong lòng bàn tay chính là đầy mồ hôi. Cảm giác áp bách trầm trọng, hắn rõ ràng cái gì cũng chưa làm chỉ là đến gần mình, lại khiến cho chính mình sắp thở không nổi, đây là vương giả khí phách sao?

“Không cần cúi đầu.” Ly Nhật Diệu thân mình ngồi xổm xuống ôm lấy cằm Tiểu Mạch, nâng đầu của hắn lên làm cho hắn cùng với chính mình đối diện. “Không cần cúi đầu, nhìn mắt trẫm!”

Làm, làm cái gì, vì cái gì muốn ta nhìn mắt hắn? Tiểu Mạch vô cùng hoảng hốt. Trong trí nhớ của Ly Thanh, Thanh Nhi là có thể từ trong mắt hắn nhìn ra ý tứ của hắn, cho nên lúc cùng Thanh Nhi nói chuyện biết rõ chính mình không phải Ly Thanh, nên sẽ theo bản năng tránh đi Thanh Nhi ánh mắt. Chính là Ly Nhật Diệu, hắn cũng không phải Thanh Nhi, chính mình cũng không phải Ly Thanh.

“Tiểu tử kia, người có biết hay không? Ánh mắt chính là có thể nói chuyện.” Ly Nhật Diệu nhìn cặp mắt so với không trung còn muốn xanh thẳm hơn kia, trầm giọng nói.

Đương, đương nhiên không biết, còn nữa không cần gọi ta tiểu tử. Tiểu Mạch vắn vẹo cổ, muốn từ bàn tay Ly Nhật Diệu giãy ra, không muốn hắn nhìn đến hai mắt của mình.

“Tiểu tử kia, người thực chán ghét trẫm?” Ly Nhật Diệu nói một câu làm cho Tiểu Mạch nhất thời bất động, màu lam trong mắt có chút kinh hoảng “Hôm qua trẫm khi thấy người mới phát hiện, là bởi vì trẫm không nhìn người lâu như vậy sao?”

Không sai biệt lắm, bởi vì người không nhìn Ly Thanh lâu như vậy. Nhìn ra Ly Nhật Diệu không có vì chính mình vô tình lộ ra vẻ chán ghét mà trách tội, Tiểu Mạch cũng không còn kinh hoảng.

“Quả nhiên là như vậy!” Ly Nhật Diệu nói tựa hồ có chút bất đắc dĩ cùng ảo não, bất quá tại nơi này người nghe duy nhất là Tiểu Mạch lại không nhìn ra.

Cho dù có năng lực như thế nào, hắn cũng không thể đảo ngược thời gian trở lại trước đây bởi thường Ly Thanh. Tiểu Mạch cắn giận nghĩ, hắn hạ mi mắt không cho biểu hiện chính mình bị Ly Nhật Diệu thấy được. Bởi vì đầu hắn còn bị Ly Nhật Diệu khống chế, không thể cúi đầu.

“Sáng nay thánh chỉ, người có biết sao không?” Ly Nhật Diệu đột nhiên hỏi, không biết là cố ý hay là vô tình tránh đi đề tài kia.

Biết, kia không phải thánh chỉ cấp mẫu phi sao? Tuy rằng Tiểu Mạch may mắn có thể tránh khai đề tài kia, nhưng mà vấn đề này cũng quá khó hiểu đi!

“Người còn nhỏ, có một số việc người sẽ không hiểu được cũng không thể hiểu được.” Ly Nhật Diệu trả lời đồng dạng cũng thực khó hiểu. Bỗng nhiên Ly Nhật Diệu động thủ ôm lấy Tiểu Mạch.

Uy! Làm cái gì, mau buông ta xuống. Tiểu Mạch giãy dụa, ta đã muốn hai mươi bảy tuổi, bị người như vậy ôm vào trong ngực nghĩ còn ra bộ dáng gì nữa. Tiểu Mạch bối rối tựa hồ đã quên, hiện giờ hẳn chỉ là một tiểu hài tử có mười tuổi thôi. Cùng với Tiểu Mạch tức giận, bọn thị vệ thân ở chỗ tối chính là hóa đá, nếu có cừu nhân bọn họ tại đây, chính là thời cơ tuyệt vời để lấy mạng a.

Xem ra thế giới thuộc về ta một người thật sự đã không còn. Giãy dụa không được Tiểu Mạch bất đắc dĩ dựa vào vai Ly Nhật Diệu, thần tình chua xót. Ta đã không còn hy vọng cái hạnh phúc xa vời, như vậy còn không thể buông tha ta? Chẳng lẽ ngay cả thứ cuối cùng ta có đều phải cướp đi?

Chương 8: Nhật Diệu

Ly Nhật Diệu, Nhật Diệu quốc quân vương. Ở thế giới này bất kỳ hoàng tử nào kế thừa ngôi vị hoàng đế trở thành đế vương, đều phải cải danh, lấy tên nước làm tên của mình, cùng đất nước tồn tại. Quân vương anh minh quốc gia phồn thịnh, đất nước càng phồn vinh, lực lượng quân vương càng mạnh. Tương tự nếu quân vương hèn kém, quốc gia suy bại, năng lực của quân vương cũng tự nhiên dần yếu nhược. Hiện nay, trong tam quốc, Nhật Diệu là quốc gia hùng mạnh nhất đương nhiên Nhật Diệu quốc quân năng lực cũng cường đại nhất.

Trước mặt người khác, bộ mặt tuấn mã của Ly Nhật Diệu vĩnh viễn chỉ có một thái độ ôn hòa, không nhìn ra hi nộ. Nếu nói người không thể giả mạo được, thần tử của Ly Nhật Diệu biết rõ quân vương của họ chính là người như vậy. Nhưng chính là thái độ ôn hòa của Ly Nhật Diệu làm sao có thể tồn tại nơi hoàng cung đầy sóng ngầm này, vượt lên tất cả các hoàng tử khác để trở thành đế vương. Phải biết rằng mẫu phi của Ly Nhật Diệu tuy rằng được sủng ái, nhưng chỉ là một tần phi nho nhỏ, xuất thân trong gia đình không quyền không thế. Không có thế lực gì lại có thể trở thành đế vương, lòng dạ, thủ đoạn, trí tuệ tự nhiên không thể coi thường. Nếu thật là ôn hòa như thế nào có thể đưa Nhật Diệu quốc trở thành quốc gia hùng mạnh nhất?

Ly Nhật Diệu, hắc cũng giống hệt như tên của mình, Nhật Diệu, Nhật Diệu, Nhật Diệu chính là ánh sáng của thái dương. Nhưng thường thường mọi người chỉ biết đến sự tồn tại của thái dương mang đến ấm áp, lại quên đi ngọn lửa cực nóng của nó, có thể đem tất cả mọi thứ làm nguy hiểm đến sự tồn tại của nó hủy diệt.

Ly Thanh, đứa con bị chính mình bỏ mặc mười năm. Nếu như không phải ngày hôm qua ngẫu nhiên gặp mặt, trăm có thể vĩnh viễn không hề biết đến sự tồn tại của hắn. Buổi tối, Ly Nhật Diệu ở trong tẩm cung của mình diêu hoa điện, nhìn ra bóng đêm bên ngoài cửa sổ trầm tư.

Hôm qua, khi lâm triều nhìn thấy các đại thần vì một chuyện nhỏ mà khắc khẩu, một đám đều giống như bọn lưu manh, hoàn toàn không còn giống như bình thường ra vẻ thanh cao. Ly Nhật Diệu ngồi ở trên long ý xem trò khôi hài, hoàn toàn không có ý muốn nhúng tay vào điều giải. Đến khi bọn họ phát giác chính mình thất thố lúc này mới dừng lại. Sau khi kết thúc lâm triều tâm tình có chút buồn bực, hắn một mình đi đến ngự hoa viên, ở ngự hoa viên một buổi sáng. Đang lúc hắn chuẩn bị rời đi, trong gió đột nhiên thổi tới một mùi dược thảo. Nếu là lúc bình thường Ly Nhật Diệu nhất định sẽ không để ý đến, nhưng hôm nay không biết vì sao hắn lại hướng đến mùi dược hương bay tới mà tìm kiếm. Ly Nhật Diệu theo mùi hương một đường đi đến bên hồ nước, nhìn thấy ngồi bên ngọn giả sơn là một thiếu niên. Thiếu niên kia chính là Tiểu Mạch, mùi dược thảo kia chính là trên người Tiểu Mạch bay tới. Bởi vì Ly Thanh bị sinh non, thân thể không tốt, cơ hồ là uống dược lớn lên, trên người tự nhiên cũng bị ám mùi dược thảo.

Đứng ở bên hồ nước, Ly Nhật Diệu nhìn thấy thiếu niên kia từ từ nhắm hai mắt tựa hồ đang cảm thụ làn gió nhẹ. Thiếu niên đắm chìm ở trong thế giới của chính mình, lại có vẻ mờ ảo cùng hư vô như vậy. Thân thể nhỏ bé kia ngồi ở bên hòn giả sơn, gió thổi qua làm lay động mái tóc cùng quần áo, khiến cho Ly Nhật Diệu có cảm giác giống như hắn sẽ theo gió mà bay đi, là như vậy sao? Thiếu niên ngồi ở kia, giống như cùng với cảnh sắc chung quanh hợp nhất thành một thể. Một ý nghĩ xúc động muốn tới gần, Ly Nhật Diệu từng bước đến gần thiếu niên.

Ly Nhật Diệu đứng bên phải thiếu niên, nhìn thấy sườn mặt hắn. Sống mũi cao cao, khéo léo cái miệng, hai mắt nhắm chặt hé ra đôi lông mi thật

dài mềm mại, gương mặt chỉ có thể xưng là thanh tú. Không xuất chúng, lại làm cho người xem cảm giác thực thoải mái, mặc kệ xem bao lâu cũng không chán.

Đến gần rồi, Ly Nhật Diệu hiện tại cùng thiếu niên cách nhau chưa đến một thước, nhưng hắn vẫn là cảm thấy được thiếu niên giống như là gió không thể bắt được, tựa hồ lúc nào cũng có thể biến mất. Loại cảm giác này thực xa lạ. Từ nhỏ đến lớn đối với hết thảy mọi thứ đều rõ như lòng bàn tay, Ly Nhật Diệu nắm trong tay hết thảy nhưng đối với thiếu niên trước mặt lại có cảm giác như dùng tay múc nước, múc không được cũng không thể nắm giữ được.

Hắn là ai vậy? Nhìn thấy thiếu niên sườn mặt Ly Nhật Diệu xúc động muốn gọi hắn tỉnh lại, rồi lại sợ hắn thật sự chính là ảo ảnh, nếu kinh động sẽ biến mất vô tung vô tích. Vì thế, Ly Nhật Diệu cứ như vậy đứng bên cạnh thiếu niên nhìn hắn, chờ chính hắn mở mắt ra.

Đợi một hồi lâu, ly Nhật Diệu thấy thiếu niên chậm rãi mở mắt, hắn tự nhiên không có phát hiện một loại cảm xúc tên là hưng phấn vừa ở trong lòng hắn nảy sinh. Nhưng rất nhanh cảm xúc hưng phấn đó đã bị thất vọng vùi lấp, thiếu niên giống như không có phát hiện sự tồn tại của Ly Nhật Diệu, chính là chỉ nhìn chăm chú vào phía trước. Theo thiếu niên ánh mắt, Ly Nhật Diệu chỉ nhìn thấy một cái đầm nước ao. Chẳng qua là một cái đầm nước ao, hắn vì cái gì xem chuyên chú như vậy?! Ly Nhật Diệu rất là bất mãn. Ly Nhật Diệu chưa từng bị bỏ qua hiển nhiên không biết, loại cảm giác này bị xưng là không cam lòng. Hưng phấn, thất vọng, không cam lòng, ngăn ngụt vài phút, Ly Nhật Diệu đã cảm thụ những tình cảm mà hắn hai mươi tám năm qua chưa bao giờ từng có.

Đối với thiếu niên không nhìn hắn, Ly Nhật Diệu phản ứng lại chính là tiếp tục chờ tại đây. Chờ, xem thiếu niên khi nào thì phát hiện chính mình. Ly Nhật Diệu không biết chính mình lại hạ cái quyết định có tên là thỏa

hiệp. Đối lại, nếu trước đây có người như thế không nhìn hăn, chỉ sợ hiện giờ đã không còn tồn tại.

Mặt trời chiều ngã về tây, Ly Nhật Diệu đã bồi thiếu niên được một chút, rốt cục hăn phát hiện thiếu niên có phản ứng. Hăn phát hiện chính mình sao không?! Không đợi Ly Nhật Diệu kịp hưng phấn, tâm tình hăn đã bị một cái có tên là đồ kị chiếm cứ. Bất quá Ly Nhật Diệu hiện giờ cũng không biết được, hăn chỉ biết là chính mình thực phần nộ, chưa bao giờ từng phần nộ như vậy, chính là phần nộ này không phải nhằm vào thiếu niên không nhìn hăn, mà là đối với thứ đã chiếm cứ ánh mắt thiếu niên

“Ngũ hoàng tử Thanh Nhi tới đón người, mau cùng nô tỳ trở về đi.” Một câu nói làm cho Ly Nhật Diệu vốn tràn ngập lửa giận một phút chuyển sang không thể tin. Nàng, nàng xưng hô vị thiếu niên kia là cái gì? Ly Nhật Diệu ngây dại. Ngũ hoàng tử, nàng gọi thiếu niên là ngũ hoàng tử. Nhìn thấy bóng dáng thiếu niên trong lòng Ly Nhật Diệu phong ba mãnh liệt. Hăn! Thiếu niên, là đứa con —— của trẫm.

Chương 9: Đôi Mắt

“Nô, nô tỳ tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Cung nữ này đã nhận ra trầm, thiếu niên kia sẽ nhìn trầm như thế nào. Không nghĩ tới thiếu niên lại là đứa con của chính mình, Ly Nhật Diệu lúc này trong lòng bối rối chưa bao giờ từng có. Nhìn thấy thiếu niên chậm rãi xoay người, đôi mắt Ly Nhật Diệu không hề di chuyển mà dõi theo hắn.”Đông, đông, đông!” Bên tai, Ly Nhật Diệu có thể nghe rõ ràng tiếng tim mình đập.

Thiếu niên ngẩng đầu, Ly Nhật Diệu thấy được cặp mắt kia liền không thể tin vào hai mắt mình. Đây, như thế nào có thể có một đôi mắt như vậy! Nhất thời, Ly Nhật Diệu ngừng hô hấp. Cặp mắt kia so với bầu trời còn muốn xanh thắm hơn, giống như làn suối trong vắt bên trong núi, nhưng chính là bởi vì quá mức trong sạch khiến cho cái gì cũng không thể phản lại. Nhìn vào con người xinh đẹp kia lại có cảm giác giống như không thể thấy được thân ảnh của chính mình, cặp mắt kia giống như là nhìn thấu hết thảy nhưng lại lạnh nhạt. Tất cả mọi sự vật ở đôi mắt màu lam kia tựa hồ đều là bụi bặm, nhỏ bé không đáng để ý. Ly Nhật Diệu bị đôi mắt kia hấp dẫn, luyện tiếc dời ánh mắt. Nếu như không phải Tiểu Mạch đột nhiên quay đầu... hẳn chỉ sợ liền như vậy nhìn xem đến ngây người.

Vì cái gì phải quay đầu? Vì cái gì không xem trầm? Chẳng lẽ ở trong mắt của người trầm cũng giống như bụi bặm sao? Chẳng lẽ ngay cả dung mạo của trầm cũng vô pháp hấp dẫn ánh mắt của người sao? Ly Nhật Diệu từ trước đến nay tới chán ghét người khác quá mức để ý dung mạo của mình, nhưng hiện tại hắn lại hy vọng thiếu niên có thể cùng người khác giống nhau bị dung mạo mình hấp dẫn, như vậy ánh mắt của thiếu niên ít nhất sẽ dừng lại trên thân hắn.

“Tên của người?” Khi hỏi vấn đề này tâm tình Ly Nhật Diệu không biết có bao nhiêu kích động. Thân là phụ thân lại không biết tên đứa con của mình, buồn cười a! Hẳn tự giễu.

“Dạ, hồi bẩm hoàng thượng, ngũ, ngũ hoàng tử tên Thanh.”

“Trẫm không có hỏi người.” Ly Nhật Diệu lạnh lùng nhìn cung nữ, ngữ khí rất là không kiên nhẫn còn có ý giận, hẳn không quên lúc trước chính là nàng chiếm cứ ánh mắt thiếu niên “Tên của người?” Ly Nhật Diệu hỏi lại thiếu niên, ngôn ngữ có lẽ chính hẳn cũng không phát hiện ra là ôn nhu. Một hồi lâu không thấy thiếu niên đáp lại. Vì cái gì không trả lời? Lúc này ai được biết tâm tình Ly Nhật Diệu có bao nhiêu khẩn trương.

“Hoàng thượng bớt giận, hoàng thượng bớt giận. Ngũ hoàng tử không phải cố ý không đáp, ngũ hoàng tử, ngũ hoàng tử là không thể nói chuyện.”

Nàng đang nói cái gì, cung nữ kia nói gì đó? Ly Nhật Diệu không thể tin nhìn thiếu niên. Nàng nói thiếu niên không thể nói chuyện, tại sao có thể như vậy, hẳn như thế nào có thể như vậy. Ly Nhật Diệu cảm thấy được tâm của chính mình như là bị người dùng dao cửa ngang.

“Người —— không thể nói chuyện sao?” Vừa nói ra Ly Nhật Diệu liền hối hận. Chính mình đang làm cái gì? Chính mình hỏi cái vấn đề gì? Trẫm đây không phải là ở miệng vết thương của hẳn hung hăng cho một đao sao, trẫm như thế nào có thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy. Hẳn hẳn là sẽ không đáp lại trẫm, giống như lúc trẫm hỏi tên hẳn. Ly Nhật Diệu cho rằng như thế, lại một giây kinh ngạc phát hiện thiếu niên gật gật đầu. Hẳn là dùng tâm tình như thế nào để trả lời trẫm. Ly Nhật Diệu nhìn vào mắt thiếu niên, thất vọng vì không tìm ra đáp án mình muốn. Lại ở trong mắt hẳn nhìn thấy lóe lên một tia chán ghét. Chán ghét, hẳn đây là chán ghét trẫm sao? Ý tưởng nào khiến Ly Nhật Diệu cơ hồ hít thở không thông. Đây là tất nhiên đi! Bị chính mình phụ thân không nhìn đến mười năm, gặp lại phụ thân thế

nhưng ngay cả chính tên mình cũng không biết, phụ thân như vậy vô luận là ai cũng sẽ chán ghét đi?!

Ly Nhật Diệu ngồi xổm trước người thiếu niên, nắm tay phải của hắn không cho hắn né ra. Lại nhìn ánh mắt này, vẫn là trong suốt như vậy, tia chán ghét vừa nhìn thấy ... không ... Gặp bóng dáng. Ở trong đôi mắt trong sạch này, làm sao có thể nhìn thấy thứ tình cảm dơ bẩn đó. Ly Nhật Diệu giơ tay phải lên đặt trên mặt thiếu niên, ngón cái vô ý thức đặt ở mi mắt hắn nhẹ nhẹ vỗ về. Nếu như bị hắn chán ghét, có phải hay không sẽ thấy được thân ảnh chính mình, hay là hắn vĩnh viễn đều không thể chiếu vào đôi mắt xinh đẹp này? Vấn đề này Ly Nhật Diệu không muốn suy nghĩ muốn cũng không dám suy nghĩ, hắn sợ kết luận chính là cái đáp án mà mình không hề mong muốn.

Đứng lên, Ly Nhật Diệu nhìn thiếu niên một hồi lâu sau mới rời đi.

Đến đêm Ly Nhật Diệu cho ảnh vệ đi lấy tư liệu về thiếu niên, tư liệu không nhiều lắm chỉ có ít ỏi số ngữ. Ảnh vệ nói cho Ly Nhật Diệu mười năm qua thiếu niên cơ hồ chưa từng rời khỏi Mai viên, mà cung nhân nhận thức đối với thiếu niên cũng chỉ là một hoàng tử không có năng lực, lại tâm địa. Có thể nói tại hoàng cung này thiếu niên giống như không tồn tại. Ly Thanh, đứa con của trẫm. Đến tột cùng là ở hoàn cảnh như thế nào, người mới trở thành bộ dáng này. Ly Nhật Diệu hảo hỉ hận. Vì cái gì không sớm gặp hắn? Vì cái gì thế giới mười năm qua của thiếu niên không có hắn!

Bất luận như thế nào, không thể ở để cho hắn tiếp tục ở hoàn cảnh này nữa.”Người tới! Sáng mai tức khắc truyền chỉ, phong Mai phi là Đức phi lập tức chuyển đến Hiền Đức cung.”

Chương 10: Tình Cảm

Hôm sau, sáng sớm. Ly Nhật Diệu đi đến hồ nước bên hòn giả sơn ở ngự hoa viên, nơi ngày hôm qua gặp được Tiểu Mạch. Phất tay cho bọn thị vệ nấp vào chỗ tối. Hắn tại đây chờ thiếu niên kia. Ly Nhật Diệu đoán rằng thiếu niên sẽ tới nơi này, hắn cũng không muốn để thị vệ dọa đến thiếu niên.

Thiếu niên hẳn là đã nhận được thánh chỉ đi? Nhìn thấy thánh chỉ kia hẳn sẽ có phản ứng gì? Hẳn sẽ cao hứng chẳng! Ly Nhật Diệu có chút hưng phấn nghĩ như vậy, nhưng đại não vừa nghĩ lại cảm thấy được thiếu niên sẽ không có phản ứng này, vì cái gì thì hắn không thể nói ra được.

Hắn còn chưa có tới sao? Ly Nhật Diệu chờ lâu có chút lo lắng, xoay người muốn xem xem thiếu niên đã đến hay chưa. Vừa lúc hắn xoay người lại nhìn thấy thiếu niên đang định lặng lẽ rời đi, tuy rằng thiếu niên lúc phát hiện chính mình nhìn thấy hắn thì đã đánh mất ý niệm muốn rời đi. Hắn vì cái gì vừa thấy trẫm đã nghĩ muốn rời đi, là không muốn thấy trẫm sao? Ly Nhật Diệu trong lòng cảm giác thực mất mát. Nếu không phải trẫm vừa lúc xoay người, hắn liền tính toán như vậy rời đi sao? Thở dài, Ly Nhật Diệu thu hồi ý nghĩ của mình nhìn về phía thiếu niên, phát hiện thiếu niên chính là đang cúi đầu tựa hồ phiền não cái gì.

“Người suy nghĩ cái gì?” Ly Nhật Diệu hỏi, muốn xem thử mình có thể chiếu cố gì cho hắn không. Một chút cũng không có bởi vì bị thiếu niên bỏ qua mà cảm thấy tức giận. Thiếu niên —— giống như bị trẫm dọa sợ hãi rồi, bất quá hắn như vậy thật là thú vị.

“Trẫm hỏi, người suy nghĩ cái gì?” Ly Nhật Diệu hỏi lại, xem ra thiếu niên thực sự phiền não, cũng chưa nghe rõ câu hỏi của trẫm.

“Không muốn nói cho trẫm sao?” Ly Nhật Diệu lại hỏi, ngữ khí bên trong hơi có chút thất vọng. Thiếu niên quả nhiên là không tín nhiệm trẫm, không muốn nói cho trẫm.

Thiếu niên cúi đầu. Hẳn đang sợ trẫm sao? Không, trẫm không cần người sợ hãi trẫm! “Không cần cúi đầu!” Ly Nhật Diệu nói có chút kích động. Ngồi xổm trước người thiếu niên, Ly Nhật Diệu nâng đầu thiếu niên lên thẳng tắp nhìn vào đôi mắt màu lam của hắn. Cho dù thiếu niên trong mắt không có chính mình, Ly Nhật Diệu vẫn là hy vọng có thể nhìn thấy ánh mắt hắn.

Thiếu niên giống như kinh ngạc cùng nghi hoặc, không biết trẫm vì cái gì bắt hắn nhìn trẫm, chẳng lẽ hắn không biết hay sao? “Tiểu tử kia, người biết không? Ánh mắt là có thể nói. “Quả nhiên tiểu tử kia không biết. Hơn nữa hắn giống như thực ảo não. A! ‘ tiểu tử kia?! ’ trẫm vừa rồi là gọi hắn sao? Bất quá trẫm thực thích cái cảm giác thân mật này. Chính là tiểu tử kia tựa hồ rất không thích trẫm gọi hắn như vậy, không quan hệ chỉ cần trẫm thích là đủ rồi. ‘ tiểu tử kia ’ đây sẽ là cái tên trẫm cho hắn, chỉ có trẫm mới có thể gọi hắn tiểu tử kia.

“Tiểu tử kia, người thực chán ghét trẫm?” Ly Nhật Diệu hỏi, ngữ khí chỉ có chính hắn mới biết có hàm chứa bao nhiêu sợ hãi. Lại nữa, trẫm như thế nào lại hỏi cái vấn đề không nên hỏi này. Vì cái gì ở trước mặt tiểu tử kia, trẫm luôn phạm loại sai lầm này. Tiểu tử kia sẽ trả lời như thế nào, trẫm hy vọng hắn trả lời như thế nào. Rõ ràng ngày hôm qua đã từ trong mắt hắn biết đáp án, chẳng lẽ trẫm là hy vọng tiểu tử kia nói dối sao?

Tiểu tử trong ánh mắt lóe lên, tựa hồ có chút bối rối không dám nhìn thẳng trẫm. Hắn cũng không biết phải trả lời trẫm như thế nào đi! Trẫm thật là thực ác liệt, mới cùng tiểu tử nhận thức không bao lâu liền một ... mà ...

là, mà là ba lần đặt câu hỏi làm hấn khó xử. “Hôm qua trẫm nhìn đến người liền phát hiện, là bởi vì trẫm không nhìn người lâu như vậy sao?” Không đành lòng làm hấn khó nữa, Ly Nhật Diệu tự đáp.

Ánh mắt tiểu tử lóe lên là cam chịu sao! Quả nhiên, vô luận là ai đều sẽ chán ghét như vậy đi! “Quả nhiên là như thế này!” Ly Nhật Diệu nói ảo não lại bất đắc dĩ. Trách nhiệm phụ thân như thế, trẫm chẳng lẽ còn trông cậy vào tiểu tử kia sẽ tôn kính và yêu thích sao?!

“Thánh chỉ sáng nay, người có biết không?” Ly Nhật Diệu cố ý tránh đi đề tài kia hỏi. Tiểu tử kia giống như rất không tự tại? Với, mặc kệ là ai bị chính phụ thân mình hỏi như vậy cũng sẽ rất khó chịu đi!

Tiểu tử kia nghiêng ánh mắt nói cho trẫm hấn không hiểu trẫm vì cái gì hỏi như vậy, không hiểu đến thánh kia chỉ cùng hấn có quan hệ gì.”Người còn nhỏ, có một số việc người sẽ không hiểu được cũng không thể hiểu được.” Ly Nhật Diệu có lệ nói. Tuy rằng đáp án này có lẽ sẽ làm tiểu tử kia cảm thấy khó hiểu, nhưng có một số việc tiểu tử kia không – biết cũng không cần biết.

Nhìn thấy thiếu niên, Ly Nhật Diệu đột nhiên có ý muốn nghĩ muốn ôm lấy hấn, không chỉ là muốn, thân thể hấn đã đi trước đại não từng bước đem thiếu niên ôm lấy. thật nhẹ! đây là Ly Nhật Diệu sau khi ôm lấy thiếu niên sau có cảm giác thứ nhất. Tiểu tử kia như thế nào lại nhẹ như vậy, hơn nữa đáng người nhìn qua tựa như chỉ có bảy tám tuổi, một chút đều không nhìn ra bộ dáng mười tuổi. Cho dù là sinh non cũng không thể gầy yếu như vậy, mười năm qua tiểu tử kia đến tận cùng là như thế nào lớn lên. Ly Nhật Diệu trong lòng toát ra từng trận chua xót.

Tiểu tử kia chẳng những thân mình nhẹ, ngay cả khí lực cũng thật đáng thương. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chắc là dùng hết lực toàn thân đi! Bất quá tiểu tử kia như vậy cũng thật là đáng yêu, tiểu tử kia cho dù có hồ hững như thế nào chung quy vẫn là một tiểu hài tử.

Tiểu tử kia mệt mỏi đi! Nhìn thấy thiếu niên ghé vào trên vai chính mình mà thở, Ly Nhật Diệu nghĩ. Cũng tốt, như vậy hẳn sẽ im lặng đứng ở trong lòng ngực trẫm Hảo hảo nghỉ ngơi đi, tiểu tử kia! Ly Nhật Diệu nhẹ vỗ về sau lưng thiếu niên, trên gương mặt tuấn mỹ khóe miệng hơi hơi kiều hạo xuất lên một độ cung, sủng nịch tươi cười. Gương mặt mỉm cười làm cho hẳn vốn đã tuyệt trần lại càng thêm thoát tục. Chỉ tiếc này cảnh đẹp không ai may mắn có thể thấy.

Ôm ấp thiếu niên, Ly Nhật Diệu trong lòng trào ra một loại tình cảm hẳn chưa bao giờ trải nghiệm. Đây —— chính là cảm giác của thân nhân sao?! Thanh, tiểu tử kia! Đứa con của trẫm, trẫm sẽ bảo vệ ngươi.

Chương 11: Thư Viện

Ai! Ai! Ai —— từ sáng sớm lúc rời giường xuất môn đến bây giờ, Tiểu Mạch không biết chính mình ở trong lòng thở dài bao nhiêu lần. Vì cái gì? Nhìn thấy càng lúc càng đến gần tòa kiến trúc của giảng viện —— Tiểu Mạch lại là một tiếng thở dài! Đúng vậy, Nhật Diệu quốc ngũ hoàng tử Ly Thanh cũng chính là Tiểu Mạch, hắn bất đắc dĩ thở dài nguyên nhân chính là, hắn, phải, đi, học. Lại nghĩ đến tối hôm qua khi Thanh Nhi cao hứng phấn chấn nói cho Tiểu Mạch, hắn rốt cục có thể đi học, Tiểu Mạch trong lòng lại buồn bực tới cực điểm. Ngẫm lại kiếp trước hắn, Tiểu Mạch, học tiểu học, trung học, đại học, học mười mấy năm. Chẳng lẽ ông trời cho rằng hắn học còn chưa đủ nhiều, nên mới làm cho hắn xuyên không đến nơi này, đầu bắt học tập lại sao?!

Học tập a! Tiểu Mạch nở nụ cười tự giễu. Kiếp trước bất luận là ở bậc học nào, các lão sư của hắn đều rất thích hắn, hắn cũng là học sinh loại ưu. Nhưng có ai biết rằng hắn vốn không thích học, hắn sở dĩ cố gắng học tập làm cho chính mình trở thành học sinh ưu tú đều là vì —— quên đi, bây giờ còn nghĩ đến chuyện này để làm gì, Tiểu Mạch lắc đầu, không phải đã quyết định phải buông xuống sao? Nếu có vẫn là nhìn đến trước mắt đi, mặc kệ chính mình trước kia có giỏi bao nhiêu, nhưng tại thế giới này hắn vẫn chỉ là một kẻ thất học.

“Ngũ hoàng tử, đã đến giảng bài viện rồi.” Tiểu Ất Tử nói. Tiểu Ất Tử là thái giám mới được điều đến chăm lo cuộc sống hàng ngày của Tiểu Mạch, mặt khác, còn có cái tên mới là cung nữ Lan nhi.

Mới bước vào đại môn của giảng viện, Tiểu Mạch liền cảm nhận được những ánh mắt thăm dò từ bốn phương tám hướng. Những ánh mắt này

ngoài thăm dò nhiều hơn chính là khinh bỉ cùng khó hiểu. Khinh bỉ đó là tất nhiên, ai bảo hãn là người duy nhất không có sức mạnh trong hoàng tộc, hơn nữa lại là một hoàng tử câm điếc. Mà khó hiểu đại khái là bởi vì đến tận tuổi này mới đi học đi! Dù sao nhìn chung các hoàng tử từ khi năm tuổi đã bắt đầu học, Ly Thanh chính là bị bỏ mặc hoàn toàn.

Không để ý tới ánh mắt của những người đó, Tiểu Mạch tìm một chỗ ngồi xuống học. Một, hai, ba, bốn —— Tiểu Mạch ngồi yên lặng đếm, ngay cả bên cạnh hãn tổng cộng bảy vị hoàng tử, toàn bộ đã đến đông đủ. Tối hôm qua Thanh nhi đã nói cho Tiểu Mạch biết, hoàng thượng có mười hai vị hoàng tử. Đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử đều mười bốn tuổi, bọn họ đã đến tuổi không cần đến giảng viện cùng các hoàng tử khác học tập, hoàng thượng có phái riêng người đến dạy cho bọn họ. Kế tiếp chính là tam hoàng tử mười hai tuổi, tứ hoàng tử mười một tuổi. Lục hoàng tử cùng tuổi với Tiểu Mạch, thất hoàng tử cùng bát hoàng tử chín tuổi là song sinh, cửu hoàng tử sáu tuổi. Ngoài ra còn một vị hoàng tử ba tuổi, hai vị mới sinh ra chưa đến mấy tháng là không đến giảng viện học tập. Nghe Thanh Nhi giới thiệu xong Tiểu Mạch chính là cảm thấy lú lẫm, hoàng đế này đúng thật là cường a! Mười bốn tuổi đã có thể sinh con, không đúng, đã có thể làm cho người khác sinh con. Hơn nữa, nhiều như vậy, mà chỉ tính có hoàng tử, nếu tính luôn công chúa không biết còn thêm bao nhiêu người.

“Lâm thái phó đến!” Lão sư đến a! Tiểu Mạch ngồi ngay ngắn, từ kiếp trước khi đi học đã có thói quen, ở trước mặt lão sư phải làm một học trò tốt. Thói quen này muốn đổi cũng là khó mà đổi được a. Mở sách ra, hô —— hoàn hảo, có thể xem hiểu, là chữ phồn thể. Tuy rằng nhìn có điểm mệt mỏi, bất quá so với thất học đương nhiên là tốt hơn. Vấn đề đọc sách có thể giải quyết, chính là —— nhìn thấy một bên bút lông đặt trên giá. Ai —— Tiểu Mạch cầm lấy bút lông.

Đặt bút lông về giá bút, Tiểu Mạch bắt đầu thưởng thức đại tác phẩm của chính mình. Ân, không tồi, chỉ là, chỉ là chữ Mạch mực viết có hơi dày

ra, như vậy cũng đâu có sao! Cái kia —— chữ Tiểu nhìn xem có thể nhét một con gà vào(cách viết chữ của Trung Quốc, ta thật không hiểu nên chỉ có thể chém gió ah). Xem ra muốn làm một người viết chữ đẹp là không có khả năng, nhưng ít ra cũng phải luyện đến khi nhìn có thể hiểu mới được. Nhìn tờ thư pháp đặt trước mắt mà chính mình xem còn cảm thấy khó hiểu, Tiểu Mạch hạ quyết tâm.

Rốt cục tan học. Nhìn thấy bóng dáng Lâm thái phó rời đi, Tiểu Mạch tại thế giới hai tháng, lần đầu tiên cảm thấy vui sướng. Một bên, Tiểu Ất Tử cũng đang thu dọn đồ dùng học tập của Tiểu Mạch. Sách cùng bút đều thu dọn xong, về bản tự thì sao? Nhìn thấy đại tác phẩm của Tiểu Mạch, Tiểu Ất Tử ngẩn người. Cũng là nên thu dọn đi, tránh bị người khác nhìn thấy còn đâu là mặt mũi chủ tử của mình. Tiểu Ất Tử nghĩ như thế, đang muốn cầm bản tự kia lên, lại bị người một phen cướp đi.

“Tứ, tứ hoàng tử, nô tài khấu kiến tứ hoàng tử.” Gặp người nọ là tứ hoàng tử, Tiểu Ất Tử cũng đành chịu. Chủ tử, thực xin lỗi, Tiểu Ất Tử là không thể giữ lại mặt mũi cho người.

“Ngũ hoàng đệ, nhìn thấy hoàng huynh cũng không hành lễ sao?” Tứ hoàng tử Ly Nguyên nói, ngũ khí đặc biệt bất mãn, vẻ mặt rất là cao ngạo. Hừ! Chỉ là một tiểu quỷ ngay cả sức mạnh cũng không có, cũng dám không nhìn bốn hoàng tử. Tứ hoàng tử Ly Nguyên là con của Liên quý phi, huynh trưởng Liên quý phi là đại tướng quân trong tay nắm có quyền cao. Liên quý phi bản thân cũng được hoàng thượng sủng ái, tuy rằng hoàng thượng hiện tại coi trọng nhất chính là đại hoàng tử, nhưng Ly Nguyên cũng là người có năng lực cạnh tranh ngôi vị thái tử. Huống chi Ly Nguyên hiện nay trong chúng hoàng tử là người duy nhất có được hai loại năng lực, người trong hoàng tộc bình thường phải chờ tới sau mười lăm tuổi mới có thể xuất hiện loại năng lực thứ hai. Cho nên hẳn có lý do để cao ngạo.

Bất quá ở trong mắt Tiểu Mạch, Ly Nguyên bất quá là một tiểu hài tử bị nuông chiều đến hư, không tất yếu để ý. Vì thế Tiểu Mạch đứng dậy theo

quy củ làm lễ trước Ly Nguyễn. Tiểu Mạch bỗng nhiên nghĩ có chút may mắn Ly Thanh không thể mở miệng nói chuyện, bằng không hẳn hiện tại phải hướng tới một tiểu hài tử tuổi tác bằng nửa hẳn làm ca ca, ngẫm lại thật đúng là có điểm không thể nhận.

“Ân!” Ly Nguyễn lúc này mới vừa lòng gật gật đầu. Lại nhìn đến đại tác phẩm của Tiểu Mạch mà hẳn từ trong tay Tiểu Ất Tử đoạt được “A!” Ly Nguyễn cười nhạo ra tiếng, trong mắt tràn đầy châm chọc.

“Ngũ hoàng huynh người viết cái chữ gì thế này?! Hoàng đệ nhìn thế nào cũng không hiểu là người viết cái gì a?” Nói ra lời này chính là lục hoàng tử Ly Hiên. Ly Hiên là đứa con của Nguyễn phi, Nguyễn phi xuất thân từ gia đình thương nhân. Bối cảnh không có gì đặc biệt cùng Liên quý phi là hảo tử muội, cũng là dựa vào Liên quý phi mới có thể vào cung làm một phi tần nhỏ nhoi. Mà Ly Nguyễn cùng Ly Hiên ở ngoài mặt là hảo huynh đệ, trên thực tế mọi người trong lòng đều biết Ly Hiên bất quá là người hầu của Ly Nguyễn, chuyện gì cũng là Ly Nguyễn định đoạt. Có thể nói nếu Nguyễn phi là dựa vào Liên quý phi, Ly Hiên cũng chính là dựa vào Ly Nguyễn mới có thể sinh tồn. Bằng không địa vị của Ly Hiên ở trong hoàng cung sợ cũng chẳng khác gì Ly Thanh, cho nên Ly Hiên thực chán ghét Ly Thanh. Rõ ràng mẫu phi Ly Thanh so với mẫu phi hẳn thân phận địa vị còn thấp hơn, dựa vào cái gì mẫu phi hẳn có thể được phong làm Đức phi. Mà hẳn Ly Thanh dựa vào cái gì, mà mẫu phi hẳn một bước lên trời, rõ ràng sức mạnh cái gì cũng không có. Ta không phục, ta không phục! Ly Hiên trong mắt tràn đầy oán hận, không cam lòng.

“A! Ngũ hoàng huynh xem, ta quên hôm nay là ngày ngũ hoàng huynh người lần đầu tiên đến giảng viện.” Ngụ ý của Ly Hiên chính là nói, người không được coi trọng, cho nên ngay cả cơ hội được học cũng không có, người ngay cả nói cũng không biết đương nhiên chữ cũng sẽ không biết viết.

Đối với sự khiêu khích của Ly Hiên, Tiểu Mạch phản ứng chỉ là bất đắc dĩ cùng buồn bực. Hẳn tự nhiên sẽ không đi để ý tới một tiểu hài tử cố tình gây sự, nhưng loại sự tình này nếu thường xuyên phát sinh, hẳn cũng thật là khó chịu.

“Ngũ hoàng huynh người như thế nào không nói lời nào?!” Ly Hiên cố ý hỏi “A! Không tốt, ta lại đã quên, ngũ hoàng huynh người là sẽ không nói!” Nếu là cam điếu sẽ không phải mất mặt xấu hổ “Thực xin lỗi a ngũ hoàng huynh, ta quên mất người sẽ không nói, cho nên người có thể không cần trả lời.” Miệng nói thực xin lỗi, nhưng một chút ý tứ hối lỗi cũng không có.

Thế giới của tiểu hài tử đều nhàm chán như vậy sao? Nếu tiểu hài tử tất cả đều giống hẳn như vậy —— Tiểu Mạch bỗng nhiên có một ý nghĩ sau khi kết hôn cũng không cần có con, ít ra cũng không phải con trai.(Yên tâm! Em ngay cả cơ hội kết hôn sợ cũng không có đâu!)

“Lục hoàng đệ, người ăn nói tùy tiện như vậy, tương lai như thế nào có thể thành đại sự!” Thanh âm ôn nhu, cho dù là lời trách cứ cũng không làm cho người ta cảm thấy chán ghét.

“Tam Hoàng huynh, hoàng đệ biết sai rồi!” Ly Hiên vô cùng cung kính trả lời, bất quá ánh mắt nhìn Tiểu Mạch vẫn là tràn ngập oán hận.

“Ngũ hoàng đệ, tam hoàng huynh tại đây thay lục hoàng đệ tạ lỗi người.” Tam hoàng tử Ly Nhiễm hướng Tiểu Mạch nhẹ nhàng khom người, Ly Nhiễm mười hai tuổi có điểm già dặn hơn so với tuổi của mình. Ly Nhiễm là con của hoàng hậu đã tạ thế, có năng lực rất mạnh, không thua gì đại hoàng tử. Chỉ vì hắn bản thân vô tình, bằng không cũng là người có năng lực cạnh tranh ngôi vị thái tử.

Đối vị tam hoàng huynh này Tiểu Mạch rất là thương thức. Theo như ý của Tiểu Mạch thì người này có hơi thở của một nghệ nhân, ở bên cạnh hẳn

tựa hồ ngay cả không khí đều trở nên ôn hòa phi thường. Vì thế Tiểu Mạch thực tự nhiên hướng Ly Nhiễm hành lễ, sau đó nhìn hắn mỉm cười.

Ly Nhiễm có chút ngây dại. Đối với ngũ hoàng đệ chưa từng gặp mặt Ly Nhiễm có chút đồng tình, nhưng chỉ đơn giản là như thế. Ly Nhiễm cũng không nghĩ tới phải giúp cái gì, đối với người sống trong hoàng cung mà nói, tình người thật rất đơn sơ. Biết được hoàng thượng phong Mai phi là Đức phi, hắn cũng không phản ứng gì, chính là vì ngũ hoàng đệ mà cảm thấy vui mừng. Sáng nay lên giảng viện lần đầu nhìn thấy ngũ hoàng đệ, cho hắn cảm giác thứ nhất chính là hắn thật sự mười tuổi sao, thân mình kia nhìn qua nhưng lại so với thất hoàng đệ, bát hoàng đệ còn muốn nhỏ gầy hơn. Cho nên khi nhìn thấy lục hoàng đệ dùng ngôn từ đả kích hắn mới chính mình ra mặt hóa giải. Hết thấy đều thực bình thường, chính là tại đây khi mặt nước bình tĩnh gợn sóng. Ngũ hoàng đệ ngẩng đầu nhìn mình mỉm cười, nguyên bản gương mặt bình thường nhưng lại làm cho chính mình cảm thấy thất hồn, nhất là cặp mắt màu lam kia lại hấp dẫn chính mình như thế. Hắn thật là đang nhìn ta sao? Ngũ hoàng đệ rõ ràng là nhìn chính mình, sao lại có cảm giác không đúng? Bởi vì cặp mắt màu lam kia con người giống như cái gì đều không có, chính là hắn đang ở trước mắt mình.

Chương 12: Đố Kì

“Hoàng thượng giá đáo!” Một thạch kích khởi ngàn tầng lẫm, tiếng nói này cũng là có hiệu quả như vậy đi. Chỉ thấy giảng viện nháy mắt không khí trở nên tràn ngập khẩn trương. Tựa như diễn viên trước giờ biểu diễn, mỗi người đều điều chỉnh tâm lý của mình, trưng ra bộ mặt tốt nhất đối với người xem. Khác nhau có lẽ chỉ là khán giả của bọn họ ở đây chỉ có một người, cũng chính là phụ hoàng của bọn họ, đương kim thánh thượng.

“Nhi thần bái kiến phụ hoàng!”

“Nô tài khẩu kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Thân ảnh màu vàng dần xuất hiện trong tầm mắt, trước mặt người này, mọi người chỉ có thể dùng dáng điệu khiêm nhường để nhìn hắt. Lúc này, giảng viện vô cùng im lặng mỗi người đều đang chờ, chờ ý chỉ của hắt.

Đợi đã lâu, lại chậm chạp chưa nghe người nọ lên tiếng, mọi người quỳ trên mặt đất tâm tình trở nên khẩn trương, trong lòng tràn ngập sợ hãi. Phụ hoàng (hoàng thượng) vì cái gì còn chưa lên tiếng, là bọn hắt làm sai cái gì sao? Mỗi người trong lòng đều có ý nghĩ như vậy. Rốt cục có người thiếu kiên nhẫn, trộm ngẩng đầu nhìn về phía người nọ. Lại phát hiện tầm mắt người nọ cũng không ở trên người bọn họ, theo tầm mắt người kia nhìn lại, thế nhưng có người còn chưa quỳ xuống.

“Ngũ hoàng đệ.” Tam hoàng tử Ly Nhiễm hạ giọng gọi, nhẹ nhàng kéo góc áo Tiểu Mạch ý bảo hắt quỳ xuống. Ngũ hoàng đệ là làm sao vậy? Còn không quỳ xuống. Ly Nhiễm sốt ruột, đột nhiên linh quang chợt lóe, chẳng lẽ là bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy phụ hoàng. Ngũ hoàng đệ chưa bao giờ

rời khỏi Mai viên có lẽ cũng không có ai dạy hẳn lễ nghi, cũng không biết nhìn thấy phụ hoàng phải hành lễ, giống như hẳn không biết hướng tứ hoàng đệ hành lễ. Chính là, Ly Nhiễm nhìn thấy mặt phụ hoàng không chút thay đổi, càng cảm thấy sợ hãi. Ngũ hoàng đệ như vậy sẽ bị phụ hoàng trách tội mất.

Lúc Ly Nhiễm lo lắng, lục hoàng tử Ly Hiên lại là một bộ vui sướng khi thấy người gặp họa. Ta xem người hiện tại sẽ chết như thế nào, cho dù mẫu phi người được sủng ái đến đâu đi nữa, phụ hoàng cũng quyết không chấp nhận được người không nhìn quân vương. Tội này, dù là tam hoàng huynh cũng không giúp được người, ha hã! Nhìn thấy Tiểu Mạch như trước đứng bất động, Ly Hiên trên mặt càng thêm tươi cười đắc ý. Nhưng gương mặt tươi cười trong nháy mắt đã bị đổ kị cùng không thể tin thay thế.

Không chỉ là Ly Hiên, giờ phút này trong thư viện biểu tình của mọi người đều thay đổi trong nháy mắt, thậm chí có người còn phát ra tiếng hít không khí.

Trước ánh mắt mọi người, Ly Nhật Diệu không hề nhìn bọn họ đang quỳ trên mặt đất, xuyên qua bọn họ, một đường đi đến trước Tiểu Mạch, một tay ôm lấy hẳn vào lòng ngực. Không nhìn Tiểu Mạch giây giũa, cũng như không thềm để ý hành động của mình gây ra bao nhiêu xôn xao. Ly Nhật Diệu ôm ấp Tiểu Mạch ngồi lên ghế trên, đem Tiểu Mạch đặt trên đùi chính mình, ôm chặt hẳn, lúc này mới chậm chậm nhìn xuống bọn người đang quỳ ở dưới, mở miệng nói”Đều đứng lên đi!”

Không tình nguyện ngồi trong lòng ngực Ly Nhật Diệu, nhìn về phía mọi người đang đứng dậy, không ngại nhìn đến ánh mắt phức tạp của bọn họ. Đổ kị, oán hận, không cam lòng còn có khát vọng. Ly Nhật Diệu a Ly Nhật Diệu, ta hiện tại thật là đã bị người đưa lên nơi đầu ngọn sóng rồi, người đến tốt cùng muốn cái gì a?

Cảm thụ được sự ấm áp trong lòng ngực, Ly Nhật Diệu tất nhiên là phát hiện ánh mắt của những hoàng tử kia, cũng phát hiện được tia nghi hoặc ánh lên trên đáy mắt của Tiểu Mạch. Ly Nhật Diệu là cố ý, hẳn cảm thấy là mình không cần phải che giấu sự sủng ái đối với tiểu tử kia. Thân là một phụ thân yêu thương đứa con của chính mình có cái gì không đúng, bọn họ muốn trách chỉ có thể trách bọn họ mặc dù là hoàng tử của trẫm, nhưng con của trẫm cũng chỉ có tiểu tử kia. Tình thương của trẫm chỉ cần dành cho tiểu tử kia là đủ rồi, về phần bọn họ, trẫm không có thời gian cùng tâm tư dư thừa để quan tâm. Ly Nhật Diệu cũng biết sự sủng ái của chính mình đối với Tiểu Mạch, chắc chắn đưa hẳn lâm vào sự tranh đấu của hoàng cung. Nhưng hẳn cũng không lo lắng, bởi vì sau này hẳn sẽ bảo hộ tiểu tử kia.

“Tiểu tử, lần đầu tiên lên lớp giảng viện có cảm tưởng gì?” Ly Nhật Diệu hỏi, trong mắt trừ bỏ sủng nịch, ngoài ra cái gì cũng không có, mọi người đều nhận ra.

Cảm tưởng? Học tập còn phải có cảm tưởng gì sao?! Ly Nhật Diệu thật sự là một quân vương cực mạnh sao? Tiểu Mạch hoài nghi, nếu không hẳn như thế nào luôn hỏi những vấn đề khó hiểu này.

“A!” Ly Nhật Diệu khẽ mỉm cười, ai ngờ hẳn tươi cười gây cho người khác cỡ nào khiếp sợ. Tiểu tử kia phiền não rồi, thật đáng yêu. Không hổ là đứa con của trẫm.

Trời! trời ạ! Tiểu Mạch ngơ ngác nhìn Ly Nhật Diệu mỉm cười. Đáng chết! Ta thế nhưng lại nhìn hẳn đến ngây người.

Phụ hoàng, phụ hoàng thế nhưng ở đối với hẳn cười. Tứ hoàng tử Ly Nguyên bàn tay nắm chặt, trong tay hẳn bản tự của Tiểu Mạch đã vì sức mạnh của hẳn hóa thành tro bụi, biến mất vô tung vô ảnh.

Phụ hoàng đang cười, phụ hoàng thế nhưng đang cười, phụ hoàng thế nhưng ở đối hẳn cười. Không thể tha thứ, hẳn một kẻ vô năng căm điếc dựa

vào cái gì lại được phụ hoàng sủng ái. Ta không dám cầu phụ hoàng thích ta, nhưng ta tuyệt không cho phép một cái phế vật vô dụng hấp dẫn ánh mắt phụ hoàng, ta tuyệt không cho phép. Ly Hiên tâm linh còn nhỏ đã bị một cái tên là đồ kị chiếm cứ, trong lòng đối với Tiểu Mạch tràn ngập oán cùng hận.

Phụ hoàng nở nụ cười, phụ hoàng ở đối với ngũ hoàng đệ cười. Mà ngũ hoàng đệ trong mắt tuy rằng vẫn là cái gì cũng chưa ánh, nhưng cảm xúc lại có dao động. Tam hoàng tử Ly Nhiễm hâm mộ nhìn vào một lớn một nhỏ hai người. Nhưng hắn không biết, hắn hâm mộ chính là Tiểu Mạch bị Ly Nhật Diệu ôm vào trong ngực, hay là người đang ôm Tiểu Mạch là Ly Nhật Diệu.

Chương 13: Sáng Tỏ

Ai —— Tiểu Mạch phát giác hôm nay hắc thở dài rất nhiều lần, so với hai mươi bảy năm của kiếp trước, còn muốn nhiều hơn. Tựa vào ghế nằm, Tiểu Mạch cực nhàm chán cùng bất đắc dĩ nghĩ. Sau khi rời khỏi giảng viện, Ly Nhật Diệu liền trực tiếp ôm hắc đi vào ngự thư phòng, tiếp đó sai người lấy ghế nằm, đem Tiểu Mạch đặt trên ghế rồi bắt đầu phê duyệt tấu chương. Trước đó, hắc còn vỗ vỗ đầu Tiểu Mạch, giống như là chủ nhân đối với sủng vật ngoan ngoãn.

Tiểu Mạch cảm thấy được chính mình thật là nhìn không thấu Ly Nhật Diệu, không biết hắc làm vậy là có lợi ích gì. Hắc không thể tiếp thu ý nghĩ Ly Nhật Diệu là thật tâm sủng ái hắc như một đứa con. Ngẫm lại xem, đối với đứa con mười năm cũng chưa nhìn đến một lần đột nhiên tốt như vậy, là ai lại không cảm thấy khả nghi. Huống chi vị phụ thân này lại là vua của một nước, nhất thế vô tình đế vương gia, thân là quân vương làm sao có thể có tình cảm giống như người bình thường. Ở hoàng cung, sự sủng ái của đế vương chính là lý do để hắc bị người khác công kích, sự sủng ái của thiên tử chính là hung khí đáng sợ nhất. Điểm ấy, Tiểu Mạch không tin Ly Nhật Diệu không biết, cho nên hắc càng thêm hoài nghi mục đích Ly Nhật Diệu sủng ái hắc.

“Làm sao vậy tiểu tử, thực nhàm chán sao?” Buông tấu chương trên tay, Ly Nhật Diệu ngồi lên ghế nằm nhìn Tiểu Mạch hỏi. Cảm giác nhàm chán của tiểu tử kia cũng thực là đáng yêu! Ly Nhật Diệu nghĩ thầm. Ly Nhật Diệu kỳ thật cũng không có dụng tâm xem tấu chương, hắc chính là một mực trộm quan sát Tiểu Mạch, nhìn hắc nhàm chán thở dài, nhìn hắc trầm tư.

Người có mục đích gì? Tiểu Mạch nhìn thẳng vào mắt Ly Nhật Diệu, đây là lần đầu tiên hắn chủ động cùng Ly Nhật Diệu đối diện.

“Mục đích?! Tiểu tử, người muốn hỏi cái gì?” Ly Nhật Diệu hỏi lại. Đây là lần đầu tiên tiểu tử kia chủ động nhìn vào hai mắt của hắn!

Người có mục đích gì, vì cái gì đột nhiên đối ta tốt như vậy? Tiểu Mạch không tin Ly Nhật Diệu không biết chính mình hỏi cái gì.

“Thân là một phụ thân, đối tốt với con của chính mình còn cần lý do sao?” Ly Nhật Diệu trả lời, trong lòng lại xẹt qua một tia chua xót. Tiểu tử quả nhiên không tin trăm, nhưng trăm có thể trách ai đây, dù sao cũng là trăm thương tổn tiểu tử trước. Giả như đối lại là trăm, phụ hoàng trăm không nhìn đến chính mình mười năm, bỗng nhiên đối với trăm nói sẽ là một phụ thân có trách nhiệm. Chỉ sợ trăm cũng không, trăm tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

Người là hoàng đế! Tiểu Mạch thật sự nhìn Ly Nhật Diệu.

“Trăm biết trăm là hoàng đế, nhưng trăm cũng là một phụ thân.” Ly Nhật Diệu cũng đồng dạng thật sự trả lời.

Vậy người vì cái gì không đi hưởng những hoàng tử khác biểu đạt tình thương của người? Tiểu Mạch khó hiểu.

“Bởi vì bọn họ không phải là người, tiểu tử!” Ly Nhật Diệu trong mắt tràn đầy sùng nịch.

Đâu có gì liên quan tới ta, ta bất quá cũng chỉ là một trong nhiều đứa con của người thôi. Ý tưởng của hoàng đế đều khó hiểu vậy sao? Ly Nhật Diệu trong mắt Tiểu Mạch dĩ nhiên là một người kỳ quái.

“Sai lầm rồi tiểu tử kia, bọn họ đều là hoàng tử của trăm, chỉ có người mới là đứa con của trăm.” Xem ra tất yếu phải hảo hảo cùng tiểu tử nói rõ

ràng, hẳn cùng với những người kia là khác nhau.” Ở trước mặt bọn họ trầm đầu tiên là hoàng đế, tiếp theo mới là phụ thân. Mà người, tiểu tử, ở trước mặt người, trầm chỉ là một phụ thân.”

Ở trước mặt ta chính là phụ thân. Câu này cùng với tâm tình trong lời đã làm cho Tiểu Mạch nghĩ thông suốt chuyện hẳn hai mươi bảy năm qua vẫn không hiểu được. Kiếp trước cha mẹ đối với chính mình cùng đệ đệ, muội muội thái độ coi cút bất đồng, cho tới nay hẳn vẫn cho rằng là chính mình làm không tốt, cho nên cha mẹ mới có thể không thích mình. Nhưng hiện tại hẳn rốt cục hiểu được Nguyên lai bọn họ ở trước mặt đệ đệ, muội muội là một phụ thân cùng mẫu thân, mà ở trước mặt chính mình bọn họ đầu tiên là một người xa lạ, tiếp theo mới là cha mẹ, không, có lẽ cuối cùng bọn họ mới là phụ mẫu ta.

Nguyên lai là như vậy, nguyên lai là như vậy. Khó trách bọn họ chưa bao giờ đối xử với ta giống như đối đệ đệ muội muội, ôn nhu ôm ta, hiền lành mỉm cười với ta, lấy tay ôn nhu vuốt đầu ta nói ta là đứa con khiến bọn họ kiêu ngạo. Thì ra là thế, bởi vì ta cuối cùng mới là đứa con của bọn họ, cuối cùng mới là đứa con của bọn họ. Đau quá, lòng đau quá, thật sự đau quá. Tiểu Mạch bỗng nhiên cảm thấy được tâm của chính mình thật đau, đau đến mức nước mắt hẳn đều chảy ra. Nguyên bản nghĩ đến thời khắc lúc linh hồn rời khỏi thân xác kia tâm của mình cũng đã chết, không nghĩ tới nó hiện tại cư nhiên còn có thể cảm giác được đau. Đau quá, đau quá, đau đến sắp chịu không nổi. Tay phải gắt gao ôm lấy ngực, nước mắt trào ra như thế nào cũng dừng không được.

“Tiểu tử, người làm sao vậy, tiểu tử?!” Ly Nhật Diệu lo lắng gọi. Vốn tưởng rằng tiểu tử kia nghe trầm nói xong sẽ cao hứng, lại không nghĩ rằng tiểu tử lại khóc, nước mắt chảy xuống tuyệt vọng cùng thâm trầm “Tiểu tử! Tiểu tử! Ngự y, mau truyền ngự y!” Ly Nhật Diệu hô to ôm lấy Tiểu Mạch nhằm hướng Diệu Hoa điện. Tiểu Mạch lúc này đã té xỉu trong lòng Ly Nhật Diệu, bàn tay nhỏ bé gắt gao ôm lấy ngực, biểu tình trên mặt rất là

thống khổ. “Tiểu tử, người nhất định không thể có việc gì, nhất định không thể!”

Chương 14: Tâm Bệnh

Đêm khuya, hoàng cung đã không còn thanh bình như bề ngoài của nó.

Diệu Hoa điện, nhóm cung nhân tiến tiến xuất xuất phi thường vội vàng, nhưng động tác lại vô cùng nhẹ nhàng thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ sợ kinh động ngũ hoàng tử nằm trên long sàng. Từ lúc hoàng thượng ôm ngũ hoàng tử tiến vào Diệu Hoa điện đến bây giờ, đã có hai thái giám, ba cung nữ bị mang ra ngoài xử phạt. Nguyên nhân là bởi vì bọn họ tay chân vụng về, khiến hoàng thượng cảm thấy bọn họ quấy nhiễu ngũ hoàng tử.

Bên cạnh long sàng, nhóm thái y thân mình run rẩy, thỉnh thoảng lại lau cái trán đầy mồ hôi lạnh. Đây là lần đầu tiên bọn họ phát giác ngự y đúng là một chức vụ nguy hiểm. Nhìn ngũ hoàng tử trên giường thần sắc tái nhợt, lại xem một bên hoàng thượng sắc mặt âm u. Bọn họ biết, nếu ngũ hoàng tử vạn nhất bị cái gì, bọn họ chỉ sợ thật là chuẩn bị rơi đầu. Nhớ lại lúc hoàng hậu bệnh tình nguy kịch cũng không gặp qua hoàng thượng lo lắng như thế.

“Các người ai nói cho trẫm biết, tiểu gia hỏa rốt cuộc là bị gì?! Trẫm không cần một đám giống như đầu gỗ trơ ra đó!” Ly Nhật Diệu gầm lên. Từ lúc ở ngự thư phòng tiểu gia hỏa hôn mê xỉu trong lòng ngực trẫm đến bây giờ, một chút dấu hiệu tỉnh lại cũng không có. Một lũ vô dụng! Ngay cả tiểu tử kia bệnh gì cũng tra không ra, trẫm còn lưu giữ bọn họ làm cái gì. Lần đầu tiên Ly Nhật Diệu động sát khí rõ ràng như vậy.

“Dạ, hồi bẩm hoàng thượng.” Lão ngự y sát sát mồ hôi trên trán nơm nớp lo sợ trả lời. Lão ngự y là thái y nhiều tuổi nhất trong ngự y viện, đương kim thánh thượng là vị hoàng đế thứ hai hắc hắc hạ hạ. Địa vị ở trong

cung cũng tự nhiên không cần phải nói, ngay cả Ly Nhật Diệu đôi khi cũng sẽ để hăn ba phần mặt mũi. Nhưng hôm nay, hăn biết nếu ngũ hoàng tử không thể tỉnh lại, hăn chính là có phụng dưỡng hai vị hoàng đế cũng khó tránh một kiếp.

“Nói!” Ly Nhật Diệu thanh âm lạnh lùng, không có một tia độ ấm.

“Hồi bẩm hoàng thượng ngũ hoàng tử là bị sinh non, thể chất so với người thường suy yếu. Qua mười năm cũng không có điều dưỡng tốt, thân thể hư nhược lại càng không nói. Hơn nữa, hiện tại ngũ hoàng tử thương tâm quá độ, do đó dẫn đến tái phát tâm tật (bệnh tim) mới hôn mê.”

“Tiểu gia hỏa khi nào thì hồi tỉnh, tâm tật khi nào mới có thể khỏi hăn?”

“Hồi bẩm hoàng thượng chúng thần đã cho ngũ hoàng tử uống thuốc, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sáng mai sẽ tỉnh lại. Bất quá, bất quá ——” lão ngự y ấp a ấp úng giống như không dám nói tiếp, ánh mắt có một chút hoảng sợ nhìn Ly Nhật Diệu.

“Tiếp tục!” Thanh âm lạnh hơn.

“Là, là!” Lão ngự y vội trả lời, cái trán lại toát ra đầy mồ hôi, run run nâng tay lau đi. “Bệnh ngũ hoàng tử bị chính là tâm tật. Tâm tật là không thể hoàn toàn trị tận gốc, chỉ có thể dựa vào ngày sau điều dưỡng, uống được vật khống chế tâm tật phát tác. Từ nay về sau ngũ hoàng tử không thể ăn quá nhiều mỡ, cùng thức ăn mặn, thân thể không được để quá mức mệt nhọc. Hơn nữa phải tránh nổi lòng quá mức kích động, mừng rỡ giận dữ đều có thể dẫn đến tâm tật tái phát.”

Lão ngự y nói hoàn, Diệu Hoa điện lâm vào một mảnh yên tĩnh. Ly Nhật Diệu trầm mặc nhìn Tiểu Mạch, các ngự y khác cũng là không dám thở mạnh. Không khí thật phần áp lực.

“Các người đều lui ra đi!” Sau một lúc lâu Ly Nhật Diệu mới lên tiếng, thanh âm nặng nề nghe không ra cảm xúc.

“Thần cáo lui!” Được lệnh ân xá các ngự y giống như tông cửa đi ra, hết như phía sau có mãnh thú hung hãn đang đuổi theo.

“Lão ngự y, bắt đầu từ bây giờ, người phụ trách chăm lo thân thể ngũ hoàng tử. Chuyện khác, người không cần phải lo, người chỉ cần chiếu cố tốt tiểu gia hỏa là được.” Ly Nhật Diệu gọi lão ngự y lại phân phó nói: “Nếu tiểu tử kia có cái gì bất trắc, cẩn thận trầm chu di cửu tộc nhà người!” Khi nói những lời này Ly Nhật Diệu nhìn lão ngự y trong mắt không chút gì che giấu sát khí.

“Thần, thần biết.” Dưới cái nhìn đầy sát ý của Ly Nhật Diệu, lão ngự y ngay cả cái trán lại toát đầy mồ hôi cũng không dám lau đi.

“Người có thể đi xuống!”

“Dạ, thần cáo lui!” Lão ngự y cơ hồ là hoảng loạn mà chạy.

Tiểu gia hỏa người đến tột cùng là làm sao vậy? Ly Nhật Diệu ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng vuốt ve hai má tái nhợt của Tiểu Mạch. Nhìn thấy Tiểu Mạch hôn mê bất tỉnh hắt đầu lòng vô cùng. Ngự y nói cho trầm người là bởi vì thương tâm quá độ nên mới bị như vậy, vì cái gì mà thương tâm tiểu tử kia, là bởi vì lời nói của trầm sao? Người là vì lời trầm nói mà rơi lệ, là trầm đã nói sai cái gì mới khiến người thương tâm như thế. Tiểu gia hỏa, trầm thật sự nghĩ không ra, trầm đã làm gì khiến người thương tâm như vậy. Tiểu gia hỏa, người phải nhanh tỉnh lại, tỉnh lại nói cho trầm biết trầm đã sai cái gì. Tiểu gia hỏa!

Chuyện hôm nay, Ly Nhật Diệu không muốn nó lại tái diễn nữa. Lúc Tiểu Mạch té xỉu ở trong lòng ngực hãn, thời khắc đó, Ly Nhật Diệu cảm thấy như chính trái tim mình dường như ngừng đập. Nhìn Tiểu Mạch sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, không có chút sinh khí. Khi đó, Ly Nhật

Diệu cảm thấy hết thảy giống như đều đông cứng thành băng, ngay cả nhiệt độ chính cơ thể mình cũng bị mang đi không còn một chút hơi ấm. Nếu, nếu tiểu gia hỏa cứ như vậy không tỉnh lại thì làm sao bây giờ. Không được, không được, ta không được, tiểu gia hỏa nhất định sẽ lại tỉnh lại, nhất định. Tiểu gia hỏa, đứa con của trẫm, đứa con duy nhất của trẫm, trẫm không cho phép người tiến vào thế giới của trẫm như thế rồi rồi đi. Cho nên người nhất định phải tỉnh lại, tỉnh lại cho trẫm một cơ hội để làm trách nhiệm của một phụ thân.

MẠCH – THANH

Huyền Ái Vô Ái.
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Tín Nhiệm

Ta, ta làm sao vậy? Ta đang ở đâu đây? Vừa mở mắt ra đã thấy đỉnh giường xa lạ, Tiểu Mạch nghi hoặc. Nhớ rõ ngày hôm qua đi thư viện, rồi Ly Nhật Diệu đến, sau đó hắn đưa ta tới ngự thư phòng, hắn còn nói rất nhiều điều kỳ quái. Hắn nói chỉ có ta mới chân chính là con hắn, những người khác chỉ là hoàng tử của hắn. Hắn ở trước mặt bọn họ đầu tiên là hoàng đế tiếp theo mới là phụ thân, chỉ có ở trước mặt ta hắn mới chân chính là phụ thân.

A! Tiểu Mạch nở nụ cười tự giễu. Nghĩ tới, ta —— khóc. Vì lời nói của Ly Nhật Diệu đã làm cho ta nghĩ thông chuyện mà ta hai mươi bảy qua ta vẫn luôn khó hiểu, càng dọa người chính là ta thế nhưng còn ngất đi. Tiểu Mạch bắt tay nhẹ nhàng đặt ở ngực, giống như ở trong lòng ngực trái tim vẫn còn ần ần đau. Nguyên lai cha mẹ chưa bao giờ cho rằng ta là đứa con của bọn họ, nên bọn họ mới có thể không nhìn ta như vậy, khó trách vô luận ta có cố gắng như thế nào đều không thể chiếm được sự chú ý của bọn họ. A! Ta lại làm sao vậy? Như thế nào đột nhiên đa sầu đa cảm, ta không phải người yếu đuối như vậy a! Nước mắt! không cần chảy, không cần chảy, dừng lại, dừng lại a! Đáng giận! Vì cái gì nước mắt vẫn không ngừng rơi, dừng lại a, không cần chảy nữa. Từ trước đến giờ ta rõ ràng chưa bao giờ khóc, vì cái gì? Ta không cần như vậy, đây không phải ta, không đúng, không đúng.

“Tiểu gia hỏa, tiểu gia hỏa!” Trong lòng nhớ thương Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu kết thúc buổi triều sớm. Kết quả, vừa về Diệu Hoa điện liền nhìn thấy Tiểu Mạch vô thức (bối rối) lau nước mắt, biểu tình trên mặt mờ mịt, giống như không biết chính mình vì sao rơi lệ. “Tiểu gia hỏa! Không có việc gì, chỉ là rơi lệ mà thôi, không có việc gì. Qua một hồi sẽ ngừng,

không cần lau!”. Ly Nhật Diệu nhẹ nhàng đem Tiểu Mạch ôm vào trong lòng ngực, ghé vào lỗ tai hân ôn nhu nói.

Là ai? Là ai? Vì cái gì đối ta ôn nhu như vậy? Nước mắt tạo thành sương mù, Tiểu Mạch không thấy rõ thân ảnh người nọ, chỉ nghe thấy thanh âm của hân ôn nhu vang lên ở bên tai mình. Thanh âm rất quen thuộc, là Ly Nhật Diệu! Là người, vì cái gì? Ta không cần người đối với ta tốt như vậy, vì cái gì người không đối tốt với Ly Thanh? Vì cái gì để cho ta biết hết thảy những chuyện người đối với Ly Thanh rồi sau đó lại đối với ta tốt như vậy? Ta không tin người. Người cùng với cha mẹ kiếp trước đều giống nhau, cho tới bây giờ đều chưa từng cho chúng ta hạnh phúc. Cha mẹ chưa từng đem ta trở thành con của bọn họ, người cũng chưa từng cho Ly Thanh trở thành con của người. Cha mẹ sẽ không bởi vì ta cố gắng mà chú ý tới ta, cho nên người cũng sẽ không thật sự tốt với ta. Ta không tin người, ta không tin. Vì cái gì ngay từ đầu người không tốt với Ly Thanh! Vì cái gì? Cho dù chỉ là một chút, như vậy, hiện tại có lẽ ta còn có thể nhận đây là thứ thân tình ta tha thiết ước mơ.

Tuy rằng bị bịt kín sương mù, Ly Nhật Diệu vẫn nhìn thấy được sự nghi ngờ trong mắt Tiểu Mạch. Tiểu gia hỏa không tin ta, Ly Nhật Diệu cảm thấy được tâm của mình thật đau. Ngay lúc chính mình nghĩ muốn làm một phụ thân chân chính, là một phụ thân có trách nhiệm lại không chiếm được tín nhiệm của đứa con. Tiểu gia hỏa, đây là hình phạt của người vì ta không nhìn người mười năm sao?

“Tiểu gia hỏa, người không tín nhiệm trăm cũng không có vấn đề gì. Trăm biết trăm không nhìn người mười năm, đột nhiên lại đối tốt với người, người rất khó chấp nhận. Bất quá tiểu gia hỏa, trăm sẽ chứng minh, trăm sẽ chứng minh trăm là một phụ thân có thể làm người kiêu ngạo, một phụ thân mà người có thể dựa vào.”

Chứng minh! Người muốn dùng cái gì chứng minh? Tiểu Mạch bị Ly Nhật Diệu ánh mắt kiên định làm dao động.

“Thời gian, tiểu gia hỏa, trăm sẽ dùng thời gian để chứng minh, trăm chính là một phụ thân tốt.” Nhìn thấy Tiểu Mạch trong mắt có dao động, Ly Nhật Diệu biết chính mình không có làm sai. “Tiểu gia hỏa, trăm sẽ chờ, chờ ngày người nguyện ý thừa nhận trăm đủ tư cách là phụ thân người. Hiện tại, nếu người không nghĩ nhận tình thương bất ngờ này, như vậy người có thể coi như là trăm có mục đích cho nên mới đối tốt với người. Được? Tiểu gia hỏa.”

Ly Nhật Diệu, là nói thật sao? Hẳn thật sự muốn dùng thời gian để chứng minh, hẳn đối với ta tốt là xuất phát từ tình yêu của một phụ thân. Ta còn có thể tin tưởng hẳn? Ta còn có thể tin tưởng thân tình? Ta —— có thể chứ? Tiểu Mạch mê hoặc, sợ hãi.

“Người không cần hoài nghi, tiểu gia hỏa, cũng không cần sợ hãi. Trăm đã nói sẽ dùng thời gian để chứng minh, người chỉ cần dụng tâm cảm thụ, cảm thụ trăm đối với người tốt là thật tâm hay là giả ý.”

Nhìn chăm chú vào đôi mắt Ly Nhật Diệu, giống như bị mê hoặc, Tiểu Mạch gật gật đầu. Lần cuối cùng, thử cho ta lại một lần nữa tin tưởng thân tình. Cho nên, Ly nhật Diệu, cầu người, ta sẽ thử tin tưởng người, chấp nhận người, cầu người, không cần đánh nát hi vọng cuối cùng của ta. Nếu lần này lại thất bại, ta thật sự sẽ không còn dũng khí.

“Tiểu gia hỏa! tiểu gia hỏa!” Ly Nhật Diệu kích động gọi, ôm chặt Tiểu Mạch. Tiểu gia hỏa, người rốt cục nguyện ý bắt đầu tin tưởng trăm rồi sao? Trăm tuyệt đối sẽ không phản bội tín nhiệm của người, trăm nhất định sẽ làm người tin tưởng thừa nhận trăm là một phụ thân tốt. Tiểu gia hỏa, tiểu gia hỏa____ của trăm!

Chương 16: Sợ Hãi

Thuốc này, ta có thể không uống không? Tiểu Mạch cau mày nhìn chăm chăm cái bát đen tuyền trên tay Ly Nhật Diệu, tản ra mùi được thang, dùng ánh mắt hướng Ly Nhật Diệu cầu xin.

“Nếu người vẫn muốn nằm trên giường!.” Ngụ ý của Ly Nhật Diệu chính là không được, đối sự cầu xin của Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu chính là phải quyết tâm đến cùng mới có thể cự tuyệt. Ai! Trẫm nhất định có chộc tiểu gia hỏa, chẳng lẽ làm một phụ thân đều phải vất vả giống như trẫm vậy sao? Hoàn hảo, trẫm chỉ có một mình tiểu gia hỏa là con, hoàn hảo đưa con của trẫm là tiểu gia hỏa, bằng không trẫm chắc chắn không chịu nổi.

Tiếp nhận được thang, Tiểu Mạch nhắm mắt nín thở, hai ba hơi nuốt xuống. Hảo khổ a! Được vị chua xót làm cho Tiểu Mạch khuôn mặt đều thay đổi đi. “Tiểu gia hỏa, há mồm!” Mà bên cạnh lại truyền đến thanh âm đã quen thuộc, Tiểu Mạch hé miệng. Ân! Hảo ngọt. Mặt nhăn thành một đoàn cuối cùng cũng dần ra. Là cái gì? Tiểu Mạch nhìn Ly Nhật Diệu.

“Mứt hoa quả!” Ly Nhật Diệu bưng đĩa mứt hoa quả không biết được mang tới từ khi nào nói: “Trẫm nghĩ người sau khi uống được nhất định sẽ cảm thấy thực khổ, liền sai người mang tới mứt hoa quả. Như thế nào, còn khổ không?”

Tiểu Mạch lắc đầu, không như vậy khổ.

“Phải không! Vậy thêm một khối.” Ly Nhật Diệu lại lấy một khối mứt hoa quả đưa tới bên miệng Tiểu Mạch, Tiểu Mạch do dự một chút rồi há mồm ăn xuống. Tiểu gia hỏa ăn rồi, tiểu gia hỏa không có cự tuyệt trẫm! Ly Nhật Diệu hưng phấn không chú ý tới Tiểu Mạch ánh mắt trầm mặc.

Ly Nhật Diệu, hẳn rồi cuộc muốn làm cái gì? Đối ta tốt như vậy, còn tự mình uy ta uống được, chẳng lẽ những lời hẳn nói là sự thật, phải chứng minh chính mình là một phụ thân tốt sao? Kia, cái gọi là phụ thân tốt định nghĩa là gì? Ly Nhật Diệu không biết, bởi vì hẳn là hoàng thượng, là người trong hoàng tộc. Ta cũng không biết, bởi vì nếu ta có từng cảm thụ tình thương của cha thì đúng là hẳn hiện tại cho ta. Tuy rằng ta đáp ứng sẽ nhận thân tình của hẳn, nhưng đối với ta, ngay cả tình cảm của hẳn là tình thương của cha thật hay giả cũng không thể xác định, ta dùng cái gì tin tưởng hẳn. Ta sợ hãi, Ly Nhật Diệu nếu người đối với ta chỉ là hứng thú nhất thời, xin người mau chóng hạ màn thôi! Đừng nói đến cái gì dùng thời gian để chứng minh. Ta thật sự sợ hãi, ta không nghĩ mình sẽ tin người cái gọi là tình thương của cha, sau khi người cho ta thân tình, một ngày người lại đột nhiên nói cho ta biết người đối trò chơi thân tình này đã không còn hứng thú, nếu như vậy, ta thật sự sẽ hỏng mất. Cho nên, Ly Nhật Diệu, ngay lúc ta còn chưa luyện tiếu thức thân tình ấm áp này, buông tha ta đi!

“Tiếu gia hỏa, ngự y nói, người là bởi vì thể chất suy yếu hơn nữa thương tâm quá độ dẫn đến tái phát tâm tật, cần phải dựa vào thời gian dài điều dưỡng. Cho nên sau này người không thể dùng đồ ăn quá mức dầu mỡ, thức ăn mặn, không thể quá mức mệt nhọc, cảm xúc cũng không thể quá mức kích động.” Tuy rằng không muốn, Ly Nhật Diệu vẫn đem chứng bệnh của Tiểu Mạch cùng với những chú ý tất cả nói ra. Thứ nhất, đây là chuyện có quan hệ đến Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu không nghĩ giấu diếm, thứ hai là chỉ có Tiểu Mạch tự mình biết mới có thể điều trị tốt thân thể hẳn.

Tâm tật? Chính là bệnh tim sao? Cho dù sau này thế nào cũng là vẫn không thể hoàn toàn trị tận gốc, Tiểu Mạch nghĩ. Thân thể này, ta phải bảo hộ tốt mới được a! Thân thể này là Ly Thanh cho ta cho dù chính mình không sao cả, nhưng vì hẳn vẫn phải chiếu cố tốt, nói không chừng có lúc hẳn sẽ trở lại thì sao! Không thể ăn thức ăn nhiều dầu mỡ, không quan hệ, dù sao chính mình cũng không phải người thích ăn thịt. Cảm xúc không thể kích động, từ lúc chấm dứt sinh mạng, cũng không còn gì có thể dễ dàng

câu động tình cảm chính mình. Về phần không thể quá mức mệt nhọc, tuy rằng kiếp trước mình cũng là một người yêu thích vận động, chính là dùng vận động để tạm thời quên đi phiền não. Bất quá, sau này chỉ sợ không thể tận tình vận động đi, có điểm khó có thể nhận a! Nhưng khó nhất chính là uống được đi? Nghĩ đến sau này phải thường xuyên uống thứ thuốc đông y có mùi lạ này. Không biết như thế nào bỗng nhiên có điểm hoài niệm những viên thuốc bọc đường kiếp trước.

“Đừng sợ, tiểu gia hỏa, sau khi uống thuốc sẽ có mút hoa quả để người nhuận miệng, cho nên không cần sợ hãi uống được.” Nhìn ra chuyện Tiểu Mạch lo lắng, Ly Nhật Diệu an ủi. “Cho nên, tiểu gia hỏa, thử tin tưởng trăm!” Ly Nhật Diệu nhẹ nhàng nói “Thử tin tưởng —— phụ hoàng!” Cảm giác được Tiểu Mạch khi nghe đến chính mình nói ra phụ hoàng, hai chữ này, thân thể rõ ràng cương một chút. Tuy rằng rất nhanh lại từng xuống, nhưng vẫn để lại dấu vết trong lòng Ly Nhật Diệu. Tiểu gia hỏa, người đến khi nào mới có thể buông ra ý chí đối với trăm.

Phụ, hoàng —— sao?

.....

.....

“Ly Thanh, Ly Thanh! Vì cái gì người có thể được phụ hoàng sủng ái như thế? Người không chỉ ... mà còn là một kẻ cam hiểm không có sức mạnh, vì cái gì phụ hoàng lại sủng ái người như vậy? Vì cái gì, vì cái gì?!” Gương mặt xinh đẹp đã muốn vận vẹo xấu xí không chịu nổi, đây là hoàng cung sao? Làm cho một thiếu niên nguyên bản khờ dại, biến thành bị đổ kị oán hận tràn ngập thân thể.

“Ly Thanh, Ly Thanh, ta sẽ không tha thứ cho người, sẽ không, sẽ không, sẽ không!” Nói đến từ cuối cùng tựa hồ đã bình tĩnh trở lại, chính là

—— căn phòng vốn ấm áp giờ phút này lại trở nên giống như trời đông giá rét, không khí bao trùm một tầng băng hàn lãnh vô cùng.

MẠCH – THANH

Huyền Ái Vô Ái.
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Dừng Bữa

Gió nhẹ từ từ thổi, ánh mặt trời soi rọi, ngàn dặm không mây, thật sự là thời tiết tốt nha! A —— Tiểu Mạch thất lưng tựa vào cây đại thụ, thật thoải mái! mấy ngày nay đều nằm ở trên giường thân thể trở nên mềm nhũn, quả nhiên rảnh rồi liền muốn đi ra hoạt động gân cốt.

“Ngũ hoàng tử! Người, người, người như thế nào có thể chạy ra đây. Thân thể của người còn chưa khoẻ hẳn, nhanh lên, trở về nghỉ ngơi.” Thanh Nhi từ trong phòng lao ra, hướng Tiểu Mạch khẩn trương nói.

Thanh Nhi! Tiểu Mạch bất đắc dĩ nhìn Thanh Nhi, để cho ta ở bên ngoài một chút đi! Tiểu Mạch rất buồn bực, thật vất vả mới có thể tranh thủ một chút thời gian đi tản bộ, không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị đưa về. Nghĩ tới, hẳn mấy ngày nay vẫn là ở Diệu Hoa điện của Ly Nhật Diệu dưỡng bệnh, mỗi ngày chỉ có thể nằm ở trên giường không có việc gì làm, mặc kệ làm cái gì đều có người hầu hạ lại càng không nói đến việc ra khỏi cửa. Ngày hôm qua, thật vất vả mới cầu được Ly Nhật Diệu đồng ý để hẳn quay về Hiền Đức cung, nghĩ chính là không ở trong tầm mắt Ly Nhật Diệu không cần nằm ở trên giường nữa. Nhưng hẳn lại quên rằng tuy Đức phi sẽ không quản hẳn, nhưng Hiền Đức cung còn có một Thanh Nhi. Thanh Nhi nhìn qua thì thấy thật ngoan ngoãn hiền dịu, nhưng thật ra là rất kinh khủng a~.

“Không được! Ngũ hoàng tử, thân thể của người còn chưa tốt, không thể trúng gió.” Thanh Nhi không đồng ý.

Thanh Nhi —— Tiểu Mạch lôi kéo tay áo Thanh Nhi cầu xin nàng. Hiện tại trong lòng Tiểu Mạch thật sự thực khinh bỉ chính mình, lớn như vậy mà

còn hướng người khác làm nũng. Nhưng vì quyền lợi của bản thân, ân! Dù sao nam tử hán đại trượng phu vẫn có thể co dãn chứ.

“Ngũ hoàng tử! Nếu người muốn dùng thân phận hoàng tử của người lệnh Thanh Nhi, Thanh Nhi cũng không biện pháp.” Thanh Nhi rất không chú ý nói.

Thanh Nhi từ khi nào trở nên giáo hoạt như vậy! Ai —— Tiểu Mạch bắt đầu dĩ thán khí, không tình nguyện từng bước một hướng phòng trong đi vào. Thanh Nhi biết rõ không có khả năng ta sẽ dùng thân phận hoàng tử mà lệnh nàng! Nguyên nhân không chỉ là bởi vì Tiểu Mạch là xuyên không đến thế giới này, không thích chế độ cấp bậc. Phần nhiều chính là vì Thanh Nhi, có thể nói là người đầu tiên cho Tiểu Mạch cảm nhận được quan hệ thân tình, bất luận là với Ly Thanh hay Tiểu Mạch, Thanh Nhi đều là sự tồn tại đặc biệt. Hơn nữa, đối với Tiểu Mạch, Thanh Nhi giống như tỷ tỷ, mặc dù nếu so sánh tinh thần Tiểu Mạch so với Thanh nhi còn lớn tuổi hơn. Cho nên Tiểu Mạch không có khả năng dùng thân phận mệnh lệnh Thanh Nhi, làm như vậy chẳng khác gì chính tay hãm chặt đứt mối thân tình Thanh nhi cho hẳn.

“Ngũ hoàng tử, hoàng thượng vừa mới phái người đến truyền lệnh. Đêm nay hoàng thượng sẽ tới Hiền Đức cung dùng bữa, người phải tham dự.” Thanh Nhi đi phía sau Tiểu Mạch nói.

Ly Nhật Diệu muốn tới sao? Quên đi, nghĩ nhiều như vậy để làm gì, dù sao ta cũng không thể ngăn cản hẳn, chỉ có thể đi từng bước tính từng bước. Hiện tại, Tiểu Mạch chính là dùng tâm tình này để đối mặt Ly Nhật Diệu, nếu tránh được sẽ tránh, bất quá sẽ giả bộ không thấy được. Nếu không thể làm Ly Nhật Diệu từ bỏ quyết định của hẳn, Tiểu Mạch cũng chỉ có thể theo hẳn, hy vọng Ly Nhật Diệu sẽ không kiên trì lâu.

Trở về phòng tất nhiên phải đi qua tiền sảnh, không ngờ lại thấy Đức phi... mẫu thân của Ly Thanh. Cung kính hướng Đức phi hành lễ, nếu có

thể Tiểu Mạch thật sự rất muốn không nhìn nàng. Nhưng không được, bởi vì nàng là mẫu thân của Ly Thanh, đây là trách nhiệm của hắn. Nhưng thật sự Tiểu Mạch rất sợ nhìn Đức phi, sợ nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Đức phi. Ánh mắt kia cùng ánh mắt của cha mẹ kiếp trước thật giống nhau, đều làm cho lòng hắn thật đau. Bất quá hôm nay ánh mắt của Đức phi tựa hồ có chút bất đồng, tuy rằng vẫn lạnh lùng nhưng nhiều hơn vẫn là kích động.

“Hoàng nhi, phụ hoàng ngươi phải người truyền lệnh ngươi, ta và người cùng nhau dùng bữa. Nhớ kỹ mặt mày phải tươi tỉnh, phải làm phụ hoàng ngươi vui vẻ không cần chọc ngài sinh khí, không được để mẫu phi mất mặt!”

“Hoàng nhi đã biết.” Nguyên lai là vì Ly Nhật Diệu a! Ta lại còn thay Ly Thanh chờ mong, mong trong lòng nàng vẫn còn để ý đến đứa con này.

“Không biết hoàng thượng vì cái gì muốn cùng chúng ta dùng bữa.” Những tiếng lầm bầm từ rất xa của Đức phi rơi vào tai Tiểu Mạch “Hoàng thượng đêm nay sẽ ở đây qua đêm đi! Ta đây phải nắm lấy cơ hội, vì hoàng thượng sinh một đứa con khỏe mạnh.”

Đau quá! Tiểu Mạch một tay để trên tường một tay nắm lấy ngực. Vì cái gì vì lời nói của nàng mà đau lòng, nàng cũng không phải chân chính là mẫu thân của người không phải sao? Tiểu Mạch a Tiểu Mạch, người chẳng những thể chất yếu đi, chẳng lẽ ngay cả tinh thần cũng trở nên yếu đuối sao?

Ly Thanh, giờ phút này nếu là người nghe được Đức phi nói, người có phải hay không cũng đau lòng giống ta.

Rất nhanh, đã đến giờ ăn bữa tối, Tiểu Mạch không cam lòng để Thanh Nhi vì hắn rửa mặt chải đầu. Thực không hiểu nổi phi tử của Ly Nhật Diệu là Đức phi, vì cái gì ngay cả hắn cũng phải tham dự, không sợ hắn trở thành kỳ đà gây trở ngại bọn họ sao.

Mẫu phi! Đi vào tiền sảnh thấy Đức phi ý bảo Tiểu Mạch theo quy củ được làm trên bàn cơm. Xem một bàn đầy đồ ăn, Tiểu Mạch nhẹ nhàng nhíu mày. Đồ ăn nhiều như vậy, bọn họ ba người ăn hết sao? Thật lãng phí. Lúc mới tốt nghiệp trung học, có một đoạn thời gian, bởi vì không có người nhà giúp đỡ, cuộc sống của Tiểu Mạch rất túng quẫn, cũng vì vậy Tiểu Mạch dưỡng thành thói quen tiết kiệm. Cho nên khi nhìn thấy một bàn thức ăn như vậy, trong lòng Tiểu Mạch ít nhiều có chút không thoải mái.

“Hoàng nhi cau mày là ý tứ gì, là ngại đồ ăn này không tốt sao? Nói cho người đợi lát nữa ở trước mặt hoàng thượng cũng không thể có biểu tình này.” Tiểu quý này là xảy ra chuyện gì? Bàn thức ăn này có gì không tốt? Ta như thế nào lại sinh ra đứa nhỏ như hăn, không có sức mạnh, nếu hoàng thượng bởi vì hăn mà chán ghét ta làm sao bây giờ? Nghĩ như vậy, Đức phi đối Tiểu Mạch càng thêm chán ghét. Nếu không phải bởi vì hăn không có sức mạnh, hoàng thượng cũng sẽ không không nhìn ta lâu như vậy.

Tiểu Mạch trầm mặc không có trả lời, nhưng hăn lại rõ ràng cảm nhận được ánh mắt Đức phi tràn đầy lạnh lùng chán ghét, điều này làm cho trái tim hăn từng đợt phát đau.

“Hoàng thượng giá đáo!”

“Nô tì khấu kiến hoàng thượng!” Thấy Ly Nhật Diệu đến Đức phi vội vàng tiến lên nghênh đón, ánh mắt đối với Tiểu Mạch lạnh lùng cùng chán ghét chuyển thành nóng bỏng đối với Ly Nhật Diệu.

“Hoàng nhi nhìn thấy phụ hoàng còn không quỳ xuống.” Thấy Tiểu Mạch chậm chạp không chịu quỳ, Đức phi lo lắng nói, ánh mắt cũng trở nên oán độc. Tiểu quý muốn hại chết bản cung sao?

Nữ nhân này dám ra lệnh tiểu gia hỏa của trẫm, xem nàng nhìn tiểu tử kia bằng ánh mắt gì?! Ly Nhật Diệu biểu tình nhìn bình tĩnh nhưng lửa giận lại đang nổi lên. Theo ánh vệ biết được Đức phi mười năm qua chưa từng

có trách nhiệm của một mẫu thân, Ly Nhật Diệu không thể tin tiểu gia hỏa của hần là do nữ nhân này sinh hạ, bọn họ một chút cũng không giống nhau. Nếu không phải là vì nàng đưa tiểu gia hỏa đến thế giới này, chỉ bằng hết thấy những việc nàng làm đối với tiểu gia hỏa mười năm qua, cũng đã đủ để nàng chết hơn ngàn lần. Hiện tại nàng cứ nhiên còn dám ở trước mặt trăm dùng ánh mắt chán ghét nhìn tiểu gia hỏa. Vô tình nhìn Đức phi, Ly Nhật Diệu lộ ra sát khí.

“Tiểu gia hỏa!” Ly Nhật Diệu kinh hô xông lên trước ôm lấy Tiểu Mạch đang chuẩn bị quỳ xuống.”Tiểu gia hỏa người có thể không cần phải quỳ trước mặt trăm. Đức phi người cũng có thể đứng lên.” Tiểu gia hỏa thế nhưng lại hướng trăm quỳ xuống, Đức phi, người nên cảm thấy may mắn là người sinh hạ tiểu gia hỏa.

Hoàng thượng, hoàng thượng thế nhưng không nhìn đến ta lại đi ôm tiểu quý kia! Đức phi đổ kị cực kỳ.

Ly Nhật Diệu đi đến bàn ăn ngồi xuống, Tiểu Mạch muốn ngồi vào ghế lại bị Ly Nhật Diệu gắt gao khoá vào trong lòng ngực không thể động đậy. Tiểu Mạch nhú mày nhưng lập tức thả lỏng, nhìn ánh mắt căm tức của Đức phi. Tiểu Mạch cùng Đức phi động tác tự nhiên không qua khỏi ánh mắt Ly Nhật Diệu, hần nheo mắt, đầu có hung quang hiện lên.

“Hoàng thượng, nô tì rót rượu cho người.” Bưng bầu rượu lên Đức phi ân cần nói.

“Không cần! Để trăm tự mình, người cũng mau dùng bữa đi!” Ly Nhật Diệu nâng tay đỡ bầu rượu Đức phi đưa qua, nhưng lại hạ xuống “Tiểu gia hỏa nếm thử chút đồ ăn.” Ly Nhật Diệu gắp một cọng rau xanh đưa đến bên miệng Tiểu Mạch, nhìn hần không cam lòng há miệng ăn.

Thấy tình cảnh như vậy Đức phi tay bưng bầu rượu nắm chặt, phần nộ không cam lòng rồi lại không có cách nào chỉ có thể hung hăng trừng mắt

nhìn Tiểu Mạch. Một bữa cơm Ly Nhật Diệu vui sướng, Tiểu Mạch không tự nhiên cùng Đức phi không cam lòng trôi qua.

Thật sự là một bữa tối khiến kẻ khác cao hứng, có thể uy tiểu gia hỏa ăn cơm còn có thể nhìn thấy những biểu tình không đồng dạng của tiểu gia hỏa.

Thật sự là một bữa tối khiến kẻ khác buồn bực, bị Ly Nhật Diệu uy đồ ăn còn phải chịu đựng ánh mắt oán độc của Đức phi.

Thật sự là một bữa tối khiến kẻ khác tức giận, hoàng thượng tâm tư đều để trên người tiểu quý kia căn bản không chú ý tới ta.

MẠCH – THANH

Huyền Ái Vô Ái.
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tươi Cười

Thời gian một tháng trôi qua, sau khi được Ly Nhật Diệu cho phép, Tiểu Mạch rốt cục cũng có thể giải phóng, ra khỏi cửa tản bộ hít thở không khí. Trước tiên, Tiểu Mạch đi ngự hoa viên tới bên hồ nước, như trước ngồi dưới hòn giả sơn nhìn bầu trời trong xanh trước mắt. Cảm thụ làn gió nhẹ, tất cả tựa hồ không hề thay đổi, nếu nói có cái gì bất đồng vậy chỉ có ——

“Gâu! Gâu! Gâu!” Con chó nhỏ màu trắng nhảy vào lòng Tiểu Mạch, cái đầu nhỏ dụi vào trong ngực hắn, sau đó vươn đầu lưỡi liếm lên mặt Tiểu Mạch.

Ha ha! Gia Gia ngứa quá, đừng liếm nữa. Tiểu Mạch hai tay ôm con chó nhỏ rời ra thân thể mình, cũng không tránh né đầu lưỡi nhiệt tình của con chó nhỏ. Gia Gia dừng lại mau, dừng lại, thật ngứa a! Đây là chỗ bất đồng, Tiểu Mạch không còn là một người cô đơn ngồi ở đây, bởi vì có con chó nhỏ làm bạn với hắn.

Con chó nhỏ này là lễ vật Ly Nhật Diệu tặng Tiểu Mạch, Tiểu Mạch phi thường thích. Khi ở cùng con chó nhỏ Gia Gia, biểu tình trên mặt Tiểu Mạch phong phú hơn rất nhiều, đã có bộ dạng của một đứa nhỏ mười tuổi.

Mười ngày trước. Tiểu Mạch ngồi trên giường tâm tình rất là không tốt, hắn chưa từng có cảm giác nhàm chán như vậy. Ly Nhật Diệu nói thân thể hắn còn chưa tốt khiến cho hắn không thể xuất môn, làm hại Tiểu Mạch cả ngày đều buồn ở trong phòng. Chỉ có Thanh Nhi có khi cùng hắn trò chuyện, tuy rằng đều là Thanh Nhi nói Tiểu Mạch nghe, nhưng như vậy cũng tốt hơn hắn một mình im lặng ở trong phòng. Tiểu Mạch rất muốn đi ra ngoài đi một chút, đáng tiếc Thanh Nhi không cho, mặc dù Thanh Nhi

không đồng ý Tiểu Mạch vẫn có thể tìm được khe hở trốn đi ra ngoài. Nhưng hiện tại Ly Nhật Diệu lại phát hiện được hành vi của Tiểu Mạch, vì để Tiểu Mạch ngoan ngoãn dưỡng bệnh, Ly Nhật Diệu vì Tiểu Mạch an bài hai thị vệ. Mĩ danh là vì bảo hộ Tiểu Mạch, nhưng là bảo hộ hãn đồng thời cũng phụ trách coi chừng hãn, không cho hãn chạy loạn. Cho nên hiện tại Tiểu Mạch thực buồn bực, phi thường buồn bực Ly Nhật Diệu.

“Tiểu gia hỏa, ai chọc giận người?” Vào cửa Ly Nhật Diệu liền nhìn thấy Tiểu Mạch vẻ mặt rầu rĩ không vui.

Người nói sao? Tiểu Mạch cảm giận trừng mắt nhìn Ly Nhật Diệu.

” Là trăm sao? Như thế nào có thể, trăm làm cái gì chọc người sinh khí?!” Ly Nhật Diệu ôn nhu cười nhìn Tiểu Mạch. Mới đầu, Tiểu Mạch còn bị nụ cười tuyệt trần này làm cho ngây người, nhưng thấy hơn mấy lần Tiểu Mạch cũng thành thói quen. Tuy rằng vẫn bị kinh diễm, nhưng ít ra sẽ không nhìn đến ngón người.

Chính là người, vì cái gì không cho ta ra ngoài. Bất tri bất giác ở trước mặt Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch đã không còn duy trì thái độ đậm mặt. Điềm thay đổi ấy làm cho Ly Nhật Diệu rất là hưng phấn, tuy rằng chính Tiểu Mạch cũng không phát giác.

“Trăm không phải đã nói rồi sao, thân thể của người còn không có tốt, cần điều dưỡng, không cho người ra ngoài là vì người.” Ly Nhật Diệu ôn nhu nói, đối lại là người khác Ly Nhật Diệu sẽ không kiên nhẫn như vậy giải thích.

“Trăm biết cho người cả ngày đều ở trong phòng cũng quả thật là thực nhàm chán, cho nên —— người tới, ôm nó vào đây.” Ly Nhật Diệu hướng ra ngoài cửa gọi.

“Hoàng thượng!” Một cung nữ đi đến, trên tay ôm một chú chó nhỏ màu trắng.

Con chó nhỏ! Tiểu Mạch ngồi thẳng dậy, ánh mắt tỏa sáng. Là cho ta sao?! Nhìn Ly Nhật Diệu trong mắt tràn đầy chờ mong.

“Ân, đây là lễ vật trăm tặng người, có nó, người không nhàm chán nữa!”

Tiểu Mạch tiếp nhận con chó nhỏ ôm nó vào trong ngực nhẹ nhàng vuốt ve, trong mắt ngoại trừ hưng phấn ra không còn gì nữa. Từ trước Tiểu Mạch vẫn luôn rất muốn dưỡng sủng vật, nhưng ở kiếp trước, hắn lại không thể thực hiện. Có những lúc muốn mở miệng xin cha mẹ, đều là bị ánh mắt lạnh lùng của bọn họ làm mất đi ý niệm trong đầu. Mà sau này cùng Lâm ở một chỗ cũng muốn nuôi một con chó nhỏ hoặc con mèo nhỏ, bất quá cuối cùng vẫn là không giải quyết được gì. Bởi vì Lâm đối với lông của động vật bị mẫn cảm, qua một thời gian lâu Tiểu Mạch cũng đã quên chính mình từng có tâm nguyện.

“Thích không? Tiểu gia hỏa.” Ly Nhật Diệu cũng khẽ vuốt đầu con chó nhỏ.

Thích! Cảm ơn người! Ngẩng đầu, Tiểu Mạch nhìn Ly Nhật Diệu lộ ra nụ cười đầu tiên từ khi đến thế giới này, một nụ cười sáng lạng. Thật là cao hứng! Đây là ngày đầu tiên hắn vui vẻ như vậy từ khi đi vào thế giới này.

Tiểu gia hỏa nở nụ cười! Tiểu Mạch tươi cười làm Ly Nhật Diệu nhìn đến ngây ngốc, căn bản không thể dời ánh mắt. Tiểu gia hỏa hướng trăm nở nụ cười, lần đầu tiên, trăm lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười của tiểu gia hỏa. Thật đáng yêu, thật chói mắt, sớm biết nếu đơn giản như vậy có thể làm cho tiểu gia hỏa xuất hiện nụ cười, trăm đã sớm nên ——”Tiểu gia hỏa người thích là tốt rồi, thích là tốt rồi.” Nhìn Tiểu Mạch, đôi mắt nhật thực của Ly Nhật Diệu tràn đầy ôn nhu cùng sung sướng. Tiểu gia hỏa, sẽ có ngày trên gương mặt của người vĩnh viễn đều tràn ngập tươi cười, trăm nhất định sẽ làm được.

Chương 19: Nguy Hiểm

“Thảo dân Nam Cung Lâm khấu kiến ngũ hoàng tử!” Trong lúc Tiểu Mạch đang cố gắng thoát khỏi sự tấn công bằng lưỡi của con chó nhỏ, lại bị lời nói bất thành linh đánh vỡ nhân cầu thế cân bằng. Con chó nhỏ Gia Gia giãy khỏi hai tay Tiểu Mạch đang kèm hai bên nó bổ nhào vào trước ngực Tiểu Mạch, tiếp tục dùng đầu lưỡi nhiệt tình liếm hai má Tiểu Mạch.

Gia Gia! Bất đắc đem nó cố định trong lòng ngực chính mình, không nhìn đến nó kháng cự, Tiểu Mạch quay đầu về phía người phát ra tiếng nói. Đó là một vị thiếu niên ước chừng mười bốn mười lăm tuổi, bề ngoài tuấn tú, biểu tình bình thản, ấm áp như ánh mặt trời, lại không có sự kiêu căng của con nhà dòng dõi. Nam Cung Lâm, là Nam Cung thế gia sao? Trong đầu nghĩ như vậy, Tiểu Mạch hướng Nam Cung Lâm khẽ gật đầu, lúc này mới phát hiện không phải là chỉ có Nam Cung Lâm một người. Bên cạnh Nam Cung Lâm có một cái nam hài, thật quen mặt giống như là đã gặp qua ở nơi nào. Tiểu Mạch tìm tòi trong trí nhớ, a! Nghĩ tới!

Tứ hoàng huynh! Tiểu Mạch đi đến trước người Ly Nguyên hướng hân hành lễ. May mà nghĩ ra, bằng không vừa gặp lại có phiền toái không cần thiết.

“Ân!” Ly Nguyên gật gật đầu xuyên qua Tiểu Mạch, đi đến vị trí xem như là của Tiểu Mạch chuyên chúc ngồi xuống. Nam Cung Lâm cũng đi đến rồi đứng ở một bên.

Khi Ly Nguyên ngồi xuống, Tiểu Mạch không phát hiện hơi nhú lại mi, tâm tình của hắn có một chút không tốt, có loại cảm giác vật phẩm của chính mình bị người khác cướp mất. Bất quá, Tiểu Mạch không giống thân

thể hần, là một tiểu hài tử mười tuổi, tự nhiên sẽ không xúc động đi hỏi. Không thích cũng chỉ là giấu ở trong lòng, huống hồ đối phương chỉ là một cái tiểu hài tử.

“Con chó nhỏ kia là của người sao?” Ngay tại lúc Tiểu Mạch đang phân vân là nên đi hay ở lại, Ly Nguyễn bỗng nhiên mở miệng hỏi, vẫn là một bộ cao ngạo ngừ khí.

Ân! Tiểu Mạch mờ mịt gật đầu đáp lại. Hần cùng Ly Nhật Diệu thật đúng là phụ tử, hỏi những vấn đề đều giống nhau, đặc biệt khó hiểu.

“Cho ta!” Ly Nguyễn hướng Tiểu Mạch lệnh nói.

?! Tiểu Mạch nghi hoặc nhìn Ly Nguyễn.

“Đem con chó nhỏ cho ta!” Ly Nguyễn gằn từng chữ.

Gia Gia?! Tiểu Mạch trong lòng có điểm bất an, hần muốn Gia Gia làm cái gì?

“Nhanh lên! Không cần chậm chạp quá như vậy! Chẳng lẽ người sợ ta hại sao?” Ly Nguyễn tựa hồ có chút tức giận, ngừ khí lạnh băng hướng Tiểu Mạch ra mệnh lệnh.

Lắc đầu, Tiểu Mạch không tình nguyện đem Gia Gia giao cho Ly Nguyễn. “Gâu! Ặng! Ặng!” Con chó nhỏ Gia Gia cũng giống như không thích Ly Nguyễn, không ngừng đối với hần gọi. Gặp Ly Nguyễn ánh mắt hờn giận, Tiểu Mạch vội trấn an Gia Gia, đến khi nó bình tĩnh, Tiểu mạch lại giao nó cho Ly Nguyễn.

Tiếp nhận con chó nhỏ, Ly Nguyễn ánh mắt hờn giận mới hơi có bình phục. Trong lòng ngực Ly Nguyễn con chó nhỏ Gia Gia trừng đôi mắt đen bóng tròn vo của mình, cảnh giác nhìn chăm chăm Ly Nguyễn. Đến khi

phát hiện Ly Nguyễn không có ác ý, nó mới thả lỏng thân thể ghé vào lòng ngực Ly Nguyễn, không giẫy dụa cũng không thân cận.

Xem con chó nhỏ im lặng nhu thuận ghé vào lòng ngực chính mình, Ly Nguyễn tựa hồ xuất hiện một chút ý cười, làm cho gương mặt cao ngạo hiện lên một mặt hồn nhiên mà một thiếu niên nên có.

Thấy thế, Tiểu Mạch lộ ra nụ cười vui mừng mà một hài tử mười tuổi sẽ không có. Quả nhiên, mặc kệ ở bên ngoài có bao nhiêu cao ngạo, hãnh viễn chính là một cái tiểu hài tử nha!

“Tứ hoàng huynh!” Từ rất xa nhìn thấy Ly Nguyễn, Ly Hiên chạy chậm đến cười kêu lên. “Nga, ngũ hoàng huynh đã ở a!” Nhìn đến Tiểu Mạch, Ly Hiên trên mặt vốn tươi cười lại phai nhạt đi xuống, khinh ngăm hãnh liếc mắt một cái thuận miệng nói.

Tiểu Mạch cũng tùy ý điểm đầu tỏ vẻ. Xem ra Ly Hiên thật sự thực chán ghét chính mình a! Cùng hãnh mới gặp qua bất quá hai lần, mỗi lần đều không có vẻ gì là hoà nhã. Tiểu Mạch cảm khái.

“Tứ hoàng huynh, con chó nhỏ của ai vậy a? Thật đáng yêu, cho ta ôm một chút.” Ly Hiên tiếp nhận con chó nhỏ ôm vào trong ngực, trên mặt biểu tình đúng là thiên chân khả ái.

“Lục hoàng tử, đây là sủng vật của ngũ hoàng tử!” Một bên Nam Cung Lâm đáp lại nói.

“Của ngũ hoàng huynh!” Nghe nói con chó nhỏ là của Tiểu Mạch, Ly Hiên biểu tình vui mừng trong giây lát liền biến thành chán ghét, tay ôm con chó nhỏ đột nhiên tăng thêm lực.

“Gâu! Gâu!” Con chó nhỏ Gia Gia ăn đau giẫy dụa lại tránh không được Ly Hiên ôm ấp, tình thế cấp bách, nó một ngum hướng cánh tay Ly Hiên cắn xuống.

“A ——” Ly Hiên kêu thảm thiết “Thối cầu! Dám cản bốn hoàng tử.”
Tức giận, Ly Hiên một tay lấy con chó nhỏ cấp quăng ra ngoài.

“Ăng! Ăng!” Con chó nhỏ kêu lên sợ hãi.

Gia Gia! Gặp con chó nhỏ có nguy hiểm Tiểu Mạch nóng nảy, cũng không chú ý con chó nhỏ là bị ném ra, lao xuống tiếp được. Đến lúc này hẳn mới phát hiện chính mình tiếp được con chó nhỏ nhưng hiện tại lại cùng nó rơi xuống, mà chờ đợi bọn họ chính là một cái đầm nước ao xanh biếc. Xong rồi! Tiểu Mạch nghĩ thầm, nhắm mắt lại ôm chặt con chó trong lòng ngực cùng đợi hưởng thụ nước ao lạnh băng.

Chương 20: Thất Vọng

Lạnh như băng trong dự đoán thế nhưng không có tới, lại cảm nhận được làn gió nhẹ xẹt qua làn da, sao lại thế này? Tiểu Mạch mở mắt ra, đập vào mắt là lòng ngực một người, ngẩng đầu, gương mặt tuyệt trần chỉ có thể của Ly Nhật Diệu xuất hiện ở trước mắt hắn. Là Ly Nhật Diệu cứu ta sao? Vẻ mặt của hắn thật khẩn trương cũng thật kích động, là vì ta sao? Nghĩ thế, Tiểu Mạch cúi đầu, liền thấy Gia Gia, cái đầu nhỏ vẫn còn ngơ ngác, giống như không rõ đã xảy ra chuyện gì. A! Tiểu Mạch cười khẽ, nháy mắt hình ảnh tươi cười đã dừng trên mặt Tiểu Mạch. Là ta hoa mắt sao? Tiểu Mạch nháy mắt lại nháy mắt. Trời! Thực không phải ta đang nằm mơ, ta hiện tại thật là đang ở giữa không trung. Tiểu Mạch bình tĩnh nhìn Ly Nhật Diệu, đây là sức mạnh của hắn sao?

“Tiểu gia hoả, người không sao chứ?!” Ly Nhật Diệu ôm Tiểu Mạch đáp xuống mặt đất, không đợi hắn đứng vững đã vội vàng hỏi.

Ta không sao. Tiểu Mạch lắc đầu.

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.” Tiểu gia hoả, tiểu gia hoả. Gắt gao bao lấy Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu trong lòng kinh hoàng. Nếu chính mình đến chậm một bước tiểu tử kia sẽ rơi vào trong nước, nếu đến chậm một bước —— Ly Nhật Diệu không dám tưởng tượng. Nếu không phải vì con cầu này, tiểu gia hoả cũng sẽ không gặp phải chuyện nguy hiểm như vậy. Nhìn con chó nhỏ còn trong lòng ngực Tiểu Mạch giống như đang làm nũng, Ly Nhật Diệu nguy hiểm nheo lại mắt. Trầm lặng tiểu gia hoả con chó nhỏ cũng không phải là để cho hắn lâm vào nguy hiểm, nếu không phải tiểu gia hoả thích người như vậy —— con chó nhỏ Gia Gia

tựa hồ là cảm nhận được hơi thở nguy hiểm của Ly Nhật Diệu, dị thường nhu thuận oa ở lồng ngực Tiểu Mạch.

“Phụ hoàng! Người xem ngũ hoàng huynh thế nhưng lại dung túng sủng vật của hãn hành hung ta, ngài nhất định phải vi nhi thần làm chủ. “Lúc đầu gặp Tiểu Mạch thiếu chút nữa rơi vào hồ nước, Ly Hiên cũng rất hoảng sợ, nếu hãn thật sự rơi vào trong nước, chính mình nhất định phải chịu trừng phạt. Nhưng hiện tại gặp Tiểu Mạch bình an vô sự, hãn cũng không có cố kỵ, ở trước mặt Tiểu Mạch hướng Ly Nhật Diệu cáo trạng, làm cho chính mình trở thành người bị hại. Ai ngờ ——

“Phụ —— hoàng ——” gian nan phun ra hai chữ, Ly Hiên sợ hãi đến không thể tin được nhìn Ly Nhật Diệu. Hai tay vô lực đẩy bàn tay đang nắm giữ cổ chính mình, sắc mặt tái nhợt.

Giờ này khắc này Ly Nhật Diệu đã mất đi ôn hoà của ngày xưa, khuôn mặt tuyệt trần giống như Tu La ác quỷ vô cùng khủng bố, vô tình mà lạnh như băng. Ngón tay thon dài xinh đẹp bỗng hóa thành vũ khí trí mạng, kiềm chế cái cổ mảnh khảnh của Ly Hiên. Là hãn! Chính là hãn thiếu chút nữa hại tiểu gia hoả của trẫm. Hiện tại hãn còn dám ác nhân cáo trạng, vu hại tiểu gia hỏa. Không thể tha thứ, đáng chết! Ngón tay chậm rãi tăng thêm lực, hai mắt xinh đẹp trở thành lãnh khốc nhìn gương mặt Ly Hiên huyết sắc một chút dần thối lui.

“Phụ hoàng lục hoàng đệ là không cố ý, cầu phụ hoàng buông tha lục hoàng đệ!” Gặp Ly Nhật Diệu thật là muốn giết chết Ly Hiên, Ly Nguyên vội vì hãn cầu tình. Nhưng hãn cũng không dám tiếp cận Ly Nhật Diệu trong vòng hai thước, trên người Ly Nhật Diệu tản ra quyết đoán làm cho hãn cảm thấy được ngay cả thở đều thực khó khăn. Phụ hoàng là thật muốn giết chết lục hoàng đệ, chưa bao giờ gặp qua phụ hoàng phát ra sát khí kinh người như thế, thật đáng sợ!

“Hoàng Thượng, thỉnh bỏ qua cho lục hoàng tử.” Nam Cung Lâm quỳ trên mặt đất cũng vì Ly Hiên cầu tình nhưng thân thể hần cũng không khống chế được mà phát run chứng minh hần đang sợ hãi.

Ly Hiên lúc này đã nói không nên lời, hai mắt giương to, miệng cũng vô pháp hấp khí. Hai tay vô lực rũ xuống, mắt thấy sẽ mất đi sinh mệnh. “Gâu, gâu, gâu!” Vài tiếng sủa kêu lên khiến Ly Nhật Diệu chú ý, quay đầu nhìn về phía tay phải cùng tay trái vô tình bất đồng, ôn nhu ôm Tiểu Mạch vào trong ngực. Ly Nhật Diệu kinh ngạc, bị biểu cảm không thể tin cùng sợ hãi trong mắt Tiểu Mạch chấn kinh. Tiểu gia hoả sợ hãi! Trầm đang làm cái gì? Trầm thế nhưng lại ở trước mặt tiểu gia hoả giết người. “Tiểu gia hoả!” Ly Nhật Diệu buông tay trái ra, hoàn trụ Tiểu Mạch. Ly Hiên thẳng tắp rơi xuống mặt đất, mà sát khí trên người Ly Nhật Diệu cũng biến mất không còn tăm hơi.

“Tiểu gia hoả!” Ly Nhật Diệu gọi có chút sợ hãi, trong lòng bất an có dự cảm về một điềm xấu. “Tiểu gia hoả ——” không tiếng động, Ly Nhật Diệu kinh hoảng nhìn Tiểu Mạch, cặp mắt kia đã khôi phục thành khi bọn họ lần đầu gặp mặt chỉ có vẻ đậm mạc rõ trong đôi mắt. “Không, tiểu gia hoả, người không thể đối với trầm như vậy!” Ly Nhật Diệu thật sự luống cuống. Thật vất vả tiểu gia hoả mới nhìn trầm với ánh mắt không đậm mạc, như thế nào có thể! Là lỗi của trầm, trầm không nên ở trước mặt tiểu gia hoả động sát khí, lại càng không nên động sát khí với đối tượng là một hoàng tử. Tiểu gia hoả đối với trầm thất vọng rồi, trầm nên như thế nào bù lại.

Tiểu Mạch thất vọng, thời khắc Ly Nhật Diệu động sát khí muốn giết Ly Hiên, một tia tín nhiệm Tiểu Mạch thật vất vả mới thành lập nên liền như vậy bị đánh nát. Ta không nên có hy vọng, không nên hy vọng một đế vương sẽ có thân tình của người thường. Hần hôm nay có thể đối với Ly Hiên hạ thủ, nói không chừng ngày mai, khi hần chán ghét ta, cũng sẽ không chút do dự giết chết ta. Là ta sai, là ta thế nhưng lại ngu xuẩn đến mức tin tưởng hần. Nhất thế vô tình đế vương gia, ta sớm đã nên rõ ràng.

Gia Gia! Cúi đầu, ánh mắt đậm mạc có một chút dao động. Người sẽ không giống bọn họ, đúng không!

Tiểu gia hoá là muốn buông ra trăm sao? Nhìn Tiểu Mạch trong mắt hiện lên thất vọng, tự giễu còn có bi thương, Ly Nhật Diệu sợ hãi. “Tiểu gia hoá, người đáp ứng trăm rồi. Người đáp ứng trăm làm cho trăm chứng minh trăm là một phụ thân tốt, người không thể nhanh như vậy lại từ bỏ!”

Chứng minh sao? Tiểu Mạch nở nụ cười. Người đã chứng minh rồi!

Đây là Tiểu Mạch lần thứ hai đối với Ly Nhật Diệu cười, nhưng lần này, nụ cười đó lại làm cho Ly Nhật Diệu cảm thấy nồng đậm đau thương. “Tiểu gia hoá, cho ... trăm cơ hội một lần nữa. Trăm sẽ không lại làm cho người thất vọng, tiểu gia hoá!” Nói xong, Ly Nhật Diệu ôm Tiểu Mạch rất nhanh hướng Diệu Hoa điện bỏ đi. Đem Ly Hiên đã muốn hôn mê, Nam Cung Lâm vẫn quỳ như trước cùng với Ly Nguyên không nhìn ra cảm xúc, toàn bộ để qua sau đầu. Không thể tiếp tục ở lại đây, không thể tiếp tục ở tại nơi tràn ngập sát khí của trăm.

Chương 21: Cơ Hội

Ngoài Diệu Hoa điện một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người ở ngoài điện không ai dám tự tiện đi vào. Giờ phút này cho dù có người muốn cầu kiến hoàng thượng, cũng sẽ bị thị vệ canh giữ ở ngoài điện cản lại. Cả Diệu Hoa điện bị hơi thở trầm trọng bao phủ, áp lực vô cùng. Mà trong điện đã xảy ra cái gì, bọn họ đều không thể biết được, chỉ biết là ở nửa canh giờ trước hoàng thượng ôm ngũ hoàng tử trở về, rồi không trở ra. Mà khi đó vẻ mặt của hoàng thượng chỉ có thể nói là kinh hoàng, đó là vẻ mặt mà bọn họ chưa bao giờ gặp qua. Bọn họ không thể nghĩ ra là cái gì có thể làm cho vị quân vương vĩnh viễn một bộ mặt ôn hòa kia, nhưng lại có thể lộ ra cảm xúc kích động như vậy.

“Tiểu gia hoả, tiểu gia hoả, người không cần như vậy, ngẩng đầu nhìn trẫm được không?” Ly Nhật Diệu vội la lên, đáp lại hăn chính là Tiểu Mạch vẫn im lặng như trước nhìn con chó nhỏ gia gia trong lòng ngực mình. Nửa canh giờ! Đem tiểu gia hoả từ ngự hoa viên mang về Diệu Hoa điện đã được nửa canh giờ, tiểu tử kia cũng chưa nhìn trẫm đến một cái liếc mắt. “Tiểu gia hoả nhìn trẫm được không?”

Có cần thiết sao? Phụ hoàng! Tiểu Mạch rốt cục cũng ngẩng đầu lên như Ly Nhật Diệu mong muốn, nhưng ánh mắt nhìn hăn chỉ có châm chọc.

“Tiểu gia hoả là lỗi của trẫm, trẫm không nên đối với Ly Hiên động sát khí, trẫm sẽ không như vậy nữa, người tha thứ trẫm được không?” Ly Nhật Diệu nhẹ giọng thỉnh cầu Tiểu Mạch tha thứ. Là lỗi của trẫm, trẫm đã quên, tuy rằng đối với trẫm mà nói, ở trong lòng trẫm chỉ có một mình tiểu gia hoả là đứa con của trẫm. Nhưng ở trong mắt tiểu gia hoả, hăn cùng với những hoàng tử khác là giống nhau, đều là đứa con của trẫm. Một phụ thân

sẽ đối với đứa con của chính mình hạ sát thủ, tiểu gia hoá tất nhiên là sẽ không tin tưởng!

Người sai ư! Không, người không có sai. Người là đế vương, sẽ không có sai. Tiểu Mạch cười khẽ phủ định. Đúng vậy! Quân vương là người có quyền lực cao nhất, những chuyện hãn làm sẽ không có sai.

“Không, tiểu gia hoá! là lỗi của trẫm, nhưng trẫm không hối hận!” Nhìn vào đôi mắt màu lam kia, Ly Nhật Diệu thật sự nói.

Tiểu Mạch khiếp sợ, nhìn thấy sự kiên định trong đôi mắt nhật thực kia. Không hối hận, Ly Nhật Diệu thế nhưng lại nói hãn không hối hận! Lam mâu vốn thật hờ hững dần dần biến mất, lại bị phần nộ thay thế.

“Đúng vậy, trẫm dứt khoát!” Trong mắt tiểu gia hoá rốt cục cũng có bóng dáng của trẫm. Ly Nhật Diệu thực kích động, hãn không nghĩ tới lúc này trong mắt Tiểu Mạch sẽ có chính mình. Cho dù đó là phần nộ, nhưng ít ra cũng đã làm cho trong mắt Tiểu Mạch có hãn.”Trẫm dứt khoát, bởi vì hãn là muốn đả thương người. Tiểu gia hoá, trẫm không cho phép. Người là đứa con của trẫm, là bảo bối duy nhất của trẫm! Hãn như thế nào có thể dám thương tổn người!”

Bởi vì ta?! Người là vì ta mới muốn giết hãn! Tiểu Mạch lại khiếp sợ. Hãn có nghĩ cũng không bao giờ nghĩ tới, Ly Nhật Diệu đối với Ly Hiên động sát khí nhưng lại là vì chính mình.

“Ly Hiên, hãn thế nhưng muốn thương tổn người, không thể tha thứ. Hãn như thế nào có thể dám làm như vậy, cho nên trẫm mới phải hủy hãn. Trẫm không thể đem một cái tai hoạ ngấm để lại bên cạnh người, cho dù hãn là hoàng tử của trẫm cũng không được. Tiểu gia hoá, người là đứa con duy nhất của trẫm, trẫm từng nói qua phải bảo vệ người, trẫm liền nhất định sẽ không nuốt lời.” Ly Nhật Diệu ôn nhu cười nhìn Tiểu Mạch. Nhưng,

trăm thật sự vẫn làm sai, trăm sai ở chỗ không nên để người nhìn thấy bộ mặt thị huyết của trăm.

“Tiểu gia hoả, trăm không biết những phụ tử khác ở chung là như thế nào. Nhưng trăm làm phụ thân của người, trăm không thể chịu đựng được người bị thương tổn. Tiểu gia hoả, người có thể phần nộ hoặc là oán hận trăm đều được, nhưng xin người ngàn vạn lần không cần không nhìn trăm. Ở trước mặt của người, trăm cũng chỉ là một cái phụ thân, cho nên đừng như vậy đối với trăm, đừng không nhìn một phụ thân yêu thương người!” Tay xoa khuôn mặt Tiểu Mạch, đôi mắt nhật thực cùng lam mâu nhìn nhau, nỗi đau thương của Ly Nhật Diệu dần dần tiến vào trong mắt Tiểu Mạch.

Tiểu Mạch mê mang, bị sự đau thương không hề che giấu của Ly Nhật Diệu làm cho sợ ngây người. Cặp kia mắt hiện tại thật giống như chính mình trước đây cùng với Ly Thanh, cho dù có cố gắng bao nhiêu hết thấy đều không thể chiếm được đáp lại, cái nhìn không hề thay đổi làm cho tâm bọn họ tràn đầy vết thương. Ly Nhật Diệu tâm tình hiện tại có phải hay không cũng giống như chính mình lúc đó, nỗi đau thương của Ly Nhật Diệu hung hăng đánh vào sâu trong nội tâm của Tiểu Mạch, là bộ phận mềm mại cũng yếu ớt nhất. Tiểu Mạch cảm thấy được hiện tại tự chính mình cũng giống như cha mẹ kiếp trước, hắn cùng bọn họ giống nhau, dùng ánh mắt lạnh lùng không nhìn thương tổn người khác.

“Tiểu gia hoả cho ... trăm một cơ hội lần nữa được không, trăm cam đoan lần này tuyệt đối sẽ không tái cho người thất vọng!” Ly Nhật Diệu cầu xin. Thân là đế vương, Ly Nhật Diệu chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có ngày cầu xin người khác, tự tôn cùng kiêu ngạo của hắn cũng không cho phép hắn làm như vậy. Thế nhưng hiện tại hắn lại bỏ lại sự tôn nghiêm cùng kiêu ngạo của một đế vương, chỉ vì đế bé trước mắt có thể cho ... chính mình một cái cơ hội. Không cầu tha thứ, chỉ cầu cho ... chính mình một cái cơ hội.

Hảo! Tiểu Mạch gật đầu. Một lần cuối cùng, thật là một lần cuối cùng. Tiểu Mạch trong lòng như vậy nói với chính mình.

“Tiểu gia hoả, tiểu gia hoả!” Ly Nhật Diệu kích động đem Tiểu Mạch ôm vào lòng, loại tình cảm vui sướng không thể nói nên lời.”Tiểu gia hoả! trăm thề! trăm sẽ không tái cho người thất vọng, trăm nhất định sẽ trở thành một phụ thân có đủ tư cách. Tiểu gia hoả!”

Phụ thân —— đủ tư cách sao? Ly Nhật Diệu, đừng để ta thất vọng, ta cũng từng có phụ thân. Nếu lúc trước, cha mẹ nguyện ý cho ta một cơ hội, ta cũng sẽ là một đứa con đủ tư cách đi?! Nhất định là như thế! chỉ là, bọn hắn chưa bao giờ cho ta cơ hội này.

Chương 22: Nam Cung

Hôm sau, ở giảng viện.

Tam Hoàng huynh! Tiểu Mạch mỉm cười hướng Ly Nhiễm hành lễ. Ly Nhiễm có thể nói là người duy nhất mà tại thế giới này trừ bỏ Thanh Nhi, Tiểu Mạch muốn thân cận, từ kiếp trước, Tiểu Mạch đã đối với loại người như Ly Nhiễm không có sức miễn dịch, Tiểu Mạch lúc đó cũng có rất nhiều bằng hữu, đều có hơi thở giống nhau, nhìn như ôn hòa lại quyết không mềm mại. Thực tế, Ly Nhật Diệu cho thấy, hắn cũng coi như là loại người này, theo lý Tiểu Mạch sẽ không bài xích hắn như thế. Chính là Ly Nhật Diệu đối với Ly Thanh không nhìn, làm cho Tiểu Mạch từ trước đã đưa hắn quy về một loại cùng cha mẹ chính mình giống nhau.

“Ngũ hoàng đệ, thân thể của người đã tốt chưa? Hiện tại học tập sẽ không thành vấn đề gì?” Ly Nhiễm là thật lòng quan tâm vị hoàng đệ này, nghe nói hắn sinh bệnh, vốn nghĩ muốn đến thăm hỏi hắn, lại không biết nên dùng lý do gì đi. Dù sao, lúc trước chỉ có gặp mặt một lần, cũng không giao tiếp nhiều, tùy tiện đi có lẽ còn có thể mang đến cho hắn phiền toái không cần thiết.

Ta không sao! Ly Nhiễm quan tâm làm cho Tiểu Mạch cảm thấy được thực ấm áp. Nếu có ca ca, chính là cảm giác như vậy đi! Kiếp trước, Tiểu Mạch cũng từng nghĩ muốn có một ca ca hoặc tỷ tỷ yêu thương mình.

“Kia hoàng huynh an tâm!”

“Tam Hoàng huynh!” Ly Nguyệt cũng đã tới, đi theo phía sau hắn là Ly Hiên. Sắc mặt Ly Hiên cũng không tệ lắm, xem ra sự kiên ngày hôm qua

đối với thân thể hần thương tổn không phải rất lớn, nhưng ánh mắt hần lại khác trước rất nhiều, mang theo sợ hãi.

Tứ hoàng huynh, Lục hoàng đệ! Tiểu Mạch nhìn về phía bọn họ.

“Gặp, gặp qua ngũ hoàng, hoàng huynh.” Nhìn thấy Tiểu Mạch, sắc mặt Ly Hiên trở nên tái nhợt, sự sợ hãi trong mắt lại càng tăng thêm, ngay cả nói chuyện cũng trở nên lắp bắp. Phản ứng của Ly Hiên làm cho mọi người trong giảng viện đều cảm thấy được rất kỳ quái, bất quá, thời gian chỉ mới có một tháng, thái độ của hần đối với Tiểu Mạch lại thay đổi nhiều như thế.

Ở đây, biết được nội tình chỉ có Ly Nguyên, Ly Hiên cùng Tiểu Mạch ba người. Ly Nguyên tất nhiên sẽ không vì bọn họ giải thích nghi hoặc, Ly Hiên không dám mở miệng mà Tiểu Mạch lại càng không tất yếu đi giải thích. Ba người đều tự ngồi vào vị trí của mình, để lại mọi người một đầu mờ mịt đoán.

“Ngũ hoàng đệ người cùng lục hoàng đệ đã xảy ra chuyện gì, vì cái gì lục hoàng đệ giống như đang sợ hãi người?” Ly Nhiễm đi đến bên cạnh Tiểu Mạch bên nhỏ giọng hỏi.

Chúng ta không có gì! Tiểu Mạch cười cười trả lời. Chuyện này, Tiểu Mạch không có tính toán nói cho bất luận kẻ nào, hần biết bọn họ ba người cũng sẽ tuyệt đối không nói ra ngoài.

“Ngũ hoàng đệ nếu không muốn nói, hoàng huynh cũng không hỏi!” Ly Nhiễm trở lại chỗ ngồi chính mình, Tiểu Mạch giấu diếm làm cho hần ít nhiều cảm thấy có chút ảm đạm. Ngay tại không khí có chút quỷ dị này, các vị hoàng tử bắt đầu học tập.

Sau giờ ngọ, Tiểu Mạch theo thường lệ đi vào ngự hoa viên như trước ngồi ở bên hồ nước, dưới hòn giả sơn, nhìn cảnh sắc không thay đổi.

“Thảo dân bái kiến ngũ hoàng tử!” Nghe tiếng nhìn lại, Tiểu Mạch phát hiện người nọ có chút nhìn quen mắt. Nga! Tiểu Mạch nghĩ tới. Là Nam Cung Lâm, thiếu niên ngày hôm qua đi cùng Ly Nguyên.

Người khỏe! Tiểu Mạch hướng Nam Cung Lâm gật gật đầu. Tiểu Mạch từ Thanh Nhi biết được Nam Cung Lâm quả thật là người của Nam Cung thế gia.

Nam Cung thế gia vốn là đại thế gia đứng đầu trong võ lâm, phụ thân Nam Cung Vân Ngạo là đương kim võ lâm minh chủ. Nam Cung Lâm là thứ tử nổi danh là nhân tài võ lâm mới xuất hiện. Tỷ tỷ Nam Cung Ngọc Tuyết là đương kim hoàng hậu năm nay mười tám tuổi. Nghe nói Nam Cung Ngọc Tuyết là hai năm trước Ly Nhật Diệu khi đi tuần ngẫu nhiên gặp gỡ, hai người vừa gặp đã thương. Rồi sau đó Ly Nhật Diệu đem Nam Cung Ngọc Tuyết mang về cung đối với nàng càng thêm sủng ái, không bao lâu hẳn lại không để ý đến sự phản đối của quần thần lập nàng làm hậu. Đáng tiếc sau đó không lâu Nam Cung Ngọc Tuyết trong lúc luyện công vô ý bị thương, từ đó về sau không thể sinh con. Bất hạnh này tuy làm kẻ khác vui mừng, nhưng là nhờ vậy khiến cho Nam Cung Ngọc Tuyết có thể bình an ngồi ở chức vị hoàng hậu của nàng, không lo đến những quý kế của nhóm cung phi sợ nàng hạ sinh hoàng tử.

“Ngũ hoàng tử thực thích chỗ này?” Nam Cung Lâm hỏi, hẳn với Tiểu Mạch hai lần gặp gỡ đều là tại đây.

Nơi này rất đẹp. Tiểu Mạch không nhìn mặt trả lời, là không muốn cũng không tất yếu.

” Đẹp sao?” Nam Cung Lâm mê hoặc. Trời xanh, nước trong, cảnh sắc quả thật không tồi, nhưng tại hoàng cung này, cảnh sắc so với nơi này đẹp hơn chắc chắn là không ít.

Nhân các hữu hảo. Tiểu Mạch rất rõ ràng nghi hoặc trong lòng Nam Cung Lâm.

“Nam Cung Lâm xin thụ giáo! Kia, thảo dân không quấy rầy ngũ hoàng tử thưởng thức cảnh đẹp, thảo dân cáo lui!”

Nhìn Nam Cung Lâm rời đi, Tiểu Mạch quay đầu, tiếp tục thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, không thèm nghĩ nữa Nam Cung Lâm là vì cái gì mà đến nơi này.

Chương 23: Hoàng Hậu

Hân Tuyết viên – tẩm cung của hoàng hậu. Hân Tuyết viên thật ra vốn là lãnh cung, chỉ vì hoàng hậu thích cảnh sắc âm u rất khác biệt của nơi này nên hoàng thượng đặc biệt ra lệnh cho người tu sửa, đem nó biến thành Hân Tuyết viên của hiện tại. Như thế cũng đủ thấy hoàng thượng có bao nhiêu sủng ái đối hoàng hậu.

“Nường nường, ngài nói hoàng thượng đêm nay có đến không nha! Hoàng thượng cũng đã lâu không đến gặp người rồi!” Cung nhân bên cạnh hoàng hậu tìm hỏi. Nếu là cung nữ bình thường cũng sẽ không dám ở trước mặt các phi tử nói lời này, bởi vì sẽ làm các phi tử có cảm giác nàng cười nhạo chính mình mà bị trừng phạt. Nhưng hoàng hậu sẽ không, hoàng hậu cũng không như vậy liền trừng phạt các nàng, hoàng hậu chưa bao giờ xem các nàng là hạ nhân.

“Nha! Nường nường!” Cung nữ Châu nhi tiếp lời nói “Nghe nói hoàng thượng mấy ngày nay đều là đi Hiền Đức cung, không biết Đức phi nương nường kia có cái gì tốt. Nô tỳ từng trộm nhìn qua, Đức phi nhan sắc cũng không có gì là tuyệt sắc, khí chất cũng thật bình thường, thật không hiểu hoàng thượng thích nàng cái gì!”

“Châu nhi, những lời này người nói ở Hân Tuyết viên thì không sao, nhưng ngàn vạn lần đừng nói lung tung ra bên ngoài, nếu xảy ra chuyện, bản cung không chắc có thể cứu được người!” Hoàng hậu nhẹ nhàng nói “Lại nói, hoàng thượng có niềm vui, chúng ta chính là phải cao hứng mới phải, như vậy thời điểm hoàng thượng mệt mỏi, lại có thêm một nơi để thư giãn rồi!”

“Nương nương ngài thật sự rất thiện lương!” Châu nhi cảm thán. Nương nương ôn nhu thiện lương như vậy, ông trời lại làm cho nàng không thể sinh con, thật không công bằng. Châu nhi trong lòng thật là tức giận thay hoàng hậu.

“Hoàng Thượng giá lâm!”

“Nương nương, nương nương, hoàng thượng tới, hoàng thượng tới!”
Bích nhi hưng phấn kêu lên.

“Bản cung nghe được! Hoàng thượng tới, nhìn các người như thế nào còn cao hứng hơn cả ai gia!”

“Chúng ta là thay nương nương ngài cao hứng thôi!” Châu nhi, Bích nhi trăm miệng một lời, thấy thế hoàng hậu cười khẽ lắc đầu.

“Nô tì khấu kiến hoàng thượng!”

“Nô tì khấu kiến hoàng thượng!”

“Ngọc Tuyết mau đứng lên, trăm không phải đã nói lúc không có ngoại nhân thì không cần đa lễ như vậy!” Ly Nhật Diệu ôn nhu nâng hoàng hậu dậy, có chút trách cứ nói.

Hoàng Thượng sủng ái nương nương! Hoàng thượng còn kêu tên nương nương, miễn cho nương nương hành lễ, đây đều là đãi ngộ duy nhất chỉ có nương nương được hưởng. Châu nhi, Bích nhi trong lòng vui mừng không thôi.

“Các người đều đi xuống, không cần hầu hạ.” Ly Nhật Diệu ra lệnh nói.

“Dạ! Nô tỳ cáo lui.” Hai cung nữ khẩn cấp rời đi, còn thật cẩn thận vì bọn họ đóng cửa lại.

Châu nhi, Bích nhi vừa đi, trong phòng cũng chỉ còn lại Ly Nhật Diệu cùng hoàng hậu hai người. Lại nhìn Ly Nhật Diệu, ôn nhu vừa thể hiện không còn nữa, bàn tay giúp đỡ hoàng hậu cũng không biết khi nào buông ra.

“Chấp Ảnh tham kiến chủ nhân!” Thật khiến người khác kinh ngạc chính là hoàng hậu lại xưng Ly Nhật Diệu là chủ nhân còn tự xưng mình Chấp Ảnh, càng kinh ngạc hơn là tiếng nói của hoàng hậu thế nhưng lại biến thành một giọng nam khàn khàn có từ tính. Chỉ sợ thế gian không ai nghĩ đến hoàng hậu của Nhật Diệu quốc lại là một nam tử, mà còn là một trong những ảnh vệ của quân vương.

“Đứng lên đi!” Ly Nhật Diệu phát tay, ngồi lên ghế trên.

“Tạ ơn chủ nhân!” Chấp Ảnh đứng dậy đến bên cạnh Ly Nhật Diệu. Nhìn hắc hiện tại trên thân không có một chút bộ dáng của nữ nhân, cho dù hắc có xuất hiện ở trước mặt mọi người, cũng không lo sẽ có người đem hắc cùng vị hoàng hậu ôn nhu cao quý kia nhập làm một.

“Xuất hiện đi! Tuyệt Ảnh.” Ly Nhật Diệu nhìn về hướng không thấy bóng người nói.

“Tuyệt Ảnh tham kiến chủ nhân!” trong tích tắc, trước mắt Ly Nhật Diệu đã xuất hiện một thân ảnh nửa quỳ trên mặt đất.

“Đứng lên!”

“Tạ ơn chủ nhân!” Tuyệt Ảnh đứng cách một bên Ly Nhật Diệu, ánh sáng – nền hiện lên soi rõ khuôn mặt vừa xuất hiện dĩ nhiên là —— Nam Cung Lâm!

Nam Cung Lâm, Nam Cung Ngọc Tuyết, trưởng nữ cùng con thứ của võ lâm minh chủ. Không ai có thể tưởng tượng ra Nam Cung Ngọc Tuyết là

nam tử, lại nói đến bọn họ thế nhưng đều là ảnh vệ của Ly Nhật Diệu lại càng là điều không thể.

Nam Cung thế gia, đại thế gia đứng đầu võ lâm. Dù có nghĩ cũng không ai nghĩ đến, nó là một bộ phận thuộc Ảnh môn của Nhật Diệu Quốc. Mọi người đều biết có một Ảnh môn, nhưng cũng không biết Ảnh môn ở nơi nào. Ảnh môn thần bí vô cùng, nó có thể lực to lớn vô cùng, giang hồ cùng triều đình đều có thám tử của nó, sự tình gì phát sinh đều không thể giấu được khỏi Ảnh môn. Chưa từng có người nào đem võ lâm đứng đầu đại thế gia cùng Ảnh môn thần bí đặt vào một chỗ, chứ đừng nói nghĩ tới Ảnh môn lại là một tổ chức phía sau của triều đình.

Nam Cung thế gia cũng chính là Ảnh môn, đứng đầu Nam Cung thế gia cũng chính là ảnh môn môn chủ. Nam Cung Ngọc Tuyết, trưởng nữ của Nam Cung Vân Ngạo kì thực là thứ tử Nam Cung ngọc, mà thứ tử Nam Cung lâm cũng tam công tử. Sau khi hoàng hậu đời trước của Ly Nhật Diệu qua đời, trong triều, các trọng thần đều thừa dịp thượng tấu yêu cầu hẩn lập tân hậu. Ly Nhật Diệu biết rõ sau khi lập tân hậu chắc chắn sẽ đánh vỡ thế cân bằng trong triều đình, lập ai là hậu đều sẽ mang đến cho hẩn những phiền toái không cần thiết. Nhưng nếu chậm chạp không lập cũng không phải biện pháp, vì thế hẩn đã nghĩ ra phương pháp này, làm cho Nam Cung Ngọc Tuyết nam phần nữ trang trở thành hoàng hậu, lại dùng chuyện luyện công làm cho hẩn không thể sinh con. Như vậy vừa giải quyết vấn đề lập hậu, cũng giải quyết chuyện hậu cung phi tử sợ hãi hoàng hậu hạ sinh hoàng tử mà có dã tâm muốn hãm hại hoàng hậu.

Chương 24: ẨN VĂN

“Tuyệt ảnh, người đã gặp qua tiểu gia —— ngũ hoàng tử hai lần rồi?”
Ly Nhật Diệu hỏi.

“Đúng vậy! Chủ nhân.” Tuyệt ảnh trả lời, nhưng đầu không dám nhìn Ly Nhật Diệu. Không chỉ bởi vì Ly Nhật Diệu là hoàng đế, mà còn là vì kính sợ và e ngại. Mọi người đều biết Ly Nhật Diệu cực mạnh, nhưng hãn đến tột cùng mạnh như thế nào thì lại không ai hiểu rõ. Nhưng mười hai năm trước, khi Ly Nhật Diệu đăng cơ trở thành người đứng đầu Ảnh môn, thân là ảnh vệ, hãn đã có cơ hội thấy được sức mạnh của Ly Nhật Diệu.

Ảnh môn tuyệt đối trung thành với quân vương, nhưng điều kiện tiên quyết là năng lực của quân vương phải khiến nó thuần phục. Nếu quân vương không đủ cường tất không thể điều khiển Ảnh môn, cho nên, mỗi đời quân vương, trước khi đăng cơ, đều phải trải qua thử thách của Ảnh môn cho đến khi được Ảnh môn nhận thức. Nhưng sức mạnh mà Ly Nhật Diệu phô bày khi hãn trải qua cuộc thử thách, làm cho những người chứng kiến lúc ấy cho đến ngày nay nhớ tới vẫn phải bàng hoàng. Mà Nam Cung lâm lúc đó mới mười ba tuổi lại càng sợ hãi, thấy được sức mạnh của Ly Nhật Diệu khiến cho hãn biết được, kiếp này, hãn không bao giờ có cơ hội phản bội Ly Nhật Diệu. Nguyên nhân không phải bởi vì hãn là ảnh vệ, mà là bởi vì sự sợ hãi của hãn đối với Ly Nhật Diệu đã muốn xâm nhập vào xương tủy, tiến vào linh hồn không thể trừ khử. Hiện giờ, đã trải qua mười hai năm, sức mạnh của Ly Nhật Diệu đã đạt đến cảnh giới nào, Tuyệt ảnh không thể tưởng tượng.

“Người nói xem, ngũ hoàng tử là người như thế nào?”

“Hồi bẩm chủ nhân! Tuyệt ảnh không thể thấy rõ ngũ hoàng tử. Ngũ hoàng tử mới chỉ mười tuổi, nhưng những biểu hiện ra bên ngoài lại không giống như một tiểu hài tử mười tuổi nên có. Ngũ hoàng tử tựa như luôn đứng ở bên ngoài sự vật, thế gian giống như không có gì có thể khiến hấn để ý. Còn hơn cả những bậc tu hành đặc đạo, ngũ hoàng tử mới là người chân chính vô cầu!”

Tuyệt ảnh cùng Tiểu Mạch hai lần gặp mặt đều thực vội vàng, nhưng ấn tượng lại rất sâu sắc. Lần đầu tiên, nếu như không phải tứ hoàng tử mang mình đi gặp ngũ hoàng tử, hấn căn bản sẽ không chú ý tới cách đó không xa có ngũ hoàng tử tồn tại. Chuyện này đối hấn thân là ảnh vệ rất khó có thể tưởng tượng, nhưng mà lúc gặp được ngũ hoàng tử, sự tồn tại của hấn lại biến thành phi thường rõ ràng, lơ đãng cũng sẽ chú ý tới hấn. Lần thứ hai, Tuyệt ảnh từ rất xa liền đã phát hiện Tiểu Mạch. Lần trước, vì có tứ hoàng tử bên người, hấn không thể chú ý, lần này lại theo bản năng quan sát Tiểu Mạch. Có một chút giống như không tồn tại, ánh mắt nhìn thấu thế sự, hết thấy, hết thấy, không có chút gì giống như một tiểu hài tử chưa từng bước vào đời.

Nghe Tuyệt ảnh đánh giá Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu phút chốc lâm vào trầm tư.”Tuyệt ảnh!” Đột nhiên, Ly Nhật Diệu lạnh lùng nói.

“Có thuộc hạ!”

“Ngày mai, Nam Cung Lâm vì trong nhà có việc tức khắc rời cung!” Ly Nhật Diệu hạ lệnh.

“Tuân mệnh!”

“Mặt khác, giờ phút này, Tuyệt ảnh người trở thành ảnh vệ của ngũ hoàng tử Ly Thanh, ở bất kỳ tình huống nào đều lấy an toàn của ngũ hoàng tử là quan trọng nhất, còn có, mọi sự của ngũ hoàng tử đều phải bẩm báo cho trẫm!”

“Tuyệt ảnh nghe lệnh!”

“Tuyệt ảnh, trăm đem vật ấy ban cho người, người cần phải bảo hộ ngũ hoàng tử thật chu đáo!” Ly Nhật Diệu giao cho Tuyệt ảnh một cái hòm nhỏ.

Tuyệt ảnh tiếp nhận hòm mở ra, bên trong đặt một chiếc nhẫn. “Đây là ——” Tuyệt ảnh thanh âm lộ ra kinh hãi.

“Đây là thuận chi chú ấn, có thể khiến cho tốc độ của người đạt đến cực hạn!” Ly Nhật Diệu nói.

“Tạ ơn chủ nhân!”

Tại thế giới này, chỉ có hoàng tộc mới có được sức mạnh đặc thù, nếu thường nhân muốn có được sức mạnh này chỉ có hai cách. Chính là chú ấn hoặc chú văn.

Chú ấn là sức mạnh thể hiện bằng vật thể. Có thể chỉ là một nhánh cây, là một sợi lông chim, hoặc bất kỳ một vật phẩm bình thường khác. Một chú ấn chính là một loại sức mạnh, ví như hỏa chi chú ấn liền có được sức mạnh của lửa. Giống như Ly Nhật Diệu ban cho Tuyệt ảnh là thuận chi chú ấn, chính là sức mạnh tăng lên tốc độ. Nhưng sức mạnh của chú ấn cũng có giới hạn, nếu có người muốn sử dụng sức mạnh vượt qua hạn chế của chú ấn, sau khi sử dụng qua đi, chú ấn sẽ bị tổn hại không thể chữa trị.

Chú văn chính là đem sức mạnh trực tiếp bám vào thân thể. Cũng giống như chú ấn, một loại chú văn cũng có một loại sức mạnh, bất đồng chính là chú ấn là vật chết mà chú văn là vật sống, có ý thức của chính mình. Người sử dụng chú văn, trên mặt sẽ hiện ra một đồ án màu tím. Chú văn sức mạnh không có hạn chế, chỉ cần không bị chú văn cắn nuốt. Chú văn là vật sống có ý thức nên lúc người sử dụng nó đồng thời nó cũng có cơ hội cắn nuốt ý chí của người. Người có mạnh có yếu, chú văn cũng ở mỗi người khác nhau mà thể hiện ra sức mạnh khác nhau. Nhưng mặc kệ là ai sử dụng chú văn vượt qua cực hạn của chính mình, chú văn sẽ không khống chế được. Nếu ý

chí không đủ mạnh sẽ trở thành tể phẫm bị chú văn cắn nuốt, mất đi tâm trí trở thành nhân ma. Cho nên một người bình thường sẽ không lựa chọn nhận một cái chú văn, bởi vì nhận chú văn càng nhiều nguy cơ bị cắn nuốt càng lớn. Nhưng cho dù như vậy vẫn là có rất nhiều người điên cuồng nhận nhiều chú văn.

Chương 25: Con Thừa Tự

Nhận được chỉ lệnh Tuyệt ảnh lập tức biến mất ở phòng trong.

“Chấp ảnh!”

“Có thuộc hạ!”

“Qua vài ngày, trăm sẽ hạ chỉ đem ngũ hoàng tử Ly Thanh cấp cho hoàng hậu làm con thừa tự, an ủi tâm tình hoàng hậu!” Ly Nhật Diệu nói. Hắn không thể để cho tiểu gia hoả tiếp tục ở bên cạnh nữ nhân kia, tiểu gia hỏa của hắn phải luôn nhận được tình yêu thương “Hoàng hậu thực yêu thích ngũ hoàng tử, biểu hiện ra!”

“Chấp ảnh biết!”

“Có nghi vấn gì, người liền hỏi đi!” Ly Nhật Diệu ý bảo. Hắn sớm biết nói ra quyết định này, Chấp ảnh chắc chắn sẽ có nghi vấn, Ly Nhật Diệu vốn không cần giải thích, nhưng Chấp ảnh bất đồng những ảnh vệ khác, hắn là bóng dáng của Ly Nhật Diệu, bởi vậy có một số việc, Ly Nhật Diệu cho phép hắn có nghi vấn.

“Vì cái gì? hoàng thượng hiện tại không phải rất sủng hạnh Đức phi sao? Đem con trai của nàng cấp cho hoàng hậu làm con thừa tự sẽ không có vấn đề gì sao?” Chấp ảnh hỏi.

“Sẽ không có vấn đề gì! Hơn nữa —— trăm khi nào sủng hạnh nàng ta?” Ly Nhật Diệu hỏi lại.

“Kia?” Chấp ảnh hồ đồ. Không sủng hạnh như thế nào lại đem một phi tử nho nhỏ phong làm Đức phi cao cao tại thượng, không sủng hạnh như thế

nào lại ngày ngày hướng Hiền Đức cung sai bước.

“Trẫm là vì tiểu gia hoả, tiểu gia hoả chính là ngũ hoàng tử Ly Thanh.”
Ly Nhật Diệu vì Chấp ảnh giải thích nghi hoặc.

“Ngũ hoàng tử?!” Chấp ảnh tựa hồ có điểm hiểu rõ lại có điểm không rõ ràng.

“Trẫm phong nàng làm Đức phi là vì có thể chiếu cố tốt cho tiểu gia hoả, trước đi Hiền Đức cung cũng là thăm tiểu gia hoả. Nếu như nàng không phải là mẫu phi của tiểu gia hoả, trẫm quyết sẽ không để ý tới nàng!” Nữ nhân kia, không bị trẫm giết đã là vạn hạnh.

“Chủ nhân thật sự yêu thích ngũ hoàng tử a! Chấp ảnh chưa bao giờ gặp chủ nhân đối với ai để bụng như thế!” Chấp ảnh khẽ cười nói. Nhắc tới ngũ hoàng tử, ánh mắt của chủ nhân lập tức trở nên nhu hòa, đó là ôn nhu chân chính. Không giống như lúc giả vờ đối với hoàng hậu, không gặp chút ấm áp ở trong đáy mắt.

“Đó là tất nhiên, bởi vì gia hoả là đứa con duy nhất của trẫm!” Nhắc tới Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu có loại tình cảm vui sướng không thể nói nên lời.

Duy nhất? Hoàng Thượng hiện nay không phải là sở hữu mười hai vị hoàng tử sao, như thế nào lại nói là duy nhất đâu! “Ngũ hoàng tử thật sự là may mắn, có một phụ thân như chủ nhân yêu thương hẳn như vậy.” Bất quá, này thật sự có thể xem như may mắn không? Chủ nhân đối với ngũ hoàng tử ——

“May mắn sao? Nếu tiểu tử kia cũng nghĩ như vậy thì tốt rồi!” Ly Nhật Diệu gương mặt tuyết trần nổi lên sầu bi. Bất quá không quan hệ, một ngày nào đó trẫm sẽ làm tiểu gia hoả cảm động.

Di! Ta nói sai cái gì sao? Chủ nhân trong nháy mắt tựa hồ có chút thương cảm, chưa bao giờ gặp qua chủ nhân có biểu tình như vậy, là vì ngũ

hoàng tử sao? Ngũ hoàng tử a! Đột nhiên Chấp ảnh bắt đầu chờ mong cùng Tiểu Mạch gặp mặt. Thật hiếu kì, đến tốt cùng là đứa nhỏ như thế nào, có thể làm cho chủ nhân như thế, hẳn sẽ là một người rất thú vị đi!

Cáp thê! Trong lúc ngủ mơ Tiểu Mạch nhẹ nhàng đánh cái hắt xì. Mơ mơ màng màng nghĩ, ta sẽ không là bị cảm đi? Khó mà làm được, ta cũng không nghĩ muốn lại bị Ly Nhật Diệu cấp cảm chừng. Nghĩ vậy Tiểu Mạch vội đem chính mình bao thật kín, chuyển cái thân tiếp tục ngủ. Hy vọng ngày mai có thời tiết tốt.

Trời đã sáng, Chấp ảnh lại trở thành hoàng hậu ôn nhu cao quý.

“Châu nhi, Bích nhi đợi lát nữa, cho người ta đem đông sương phòng dọn dẹp sửa sang lại!” Hoàng hậu phân phó nói.

“Đông sương phòng? Nương nương, Lâm thiếu gia không phải đã trở về sao? Sửa sang lại là muốn cho ai ở a?” Bích nhi hỏi. Đông sương phòng nguyên bản là muốn dành cho hoàng tử, công chúa tương lai, bất quá hiện tại lại chỉ có thể không.

“Đúng vậy nương nương, là muốn cho ai ở a!” Châu nhi cũng hiếu kì hỏi.

“Là chuẩn bị cho ngũ hoàng tử, hoàng thượng đã quyết định đem ngũ hoàng tử cấp làm con thừa tự cho bản cung. Các người giúp bản cung ngắm lại xem tiểu hài tử mười tuổi thích cái gì rồi vì hẳn mua thêm đi.”

“Ngũ hoàng tử!” Châu nhi khẩu khí có chút bất mãn.”Hoàng thượng là nghĩ như thế nào? Như thế nào lại tuyển ngũ hoàng tử cấp làm con thừa tự cho nương nương. Ngũ hoàng tử kia không có sức mạnh, lại cam điếc, tùy tiện tuyển một người giống thập nhất hoàng tử. Tuy rằng tuổi còn nhỏ nhìn không ra có sức mạnh gì, nhưng so với ngũ hoàng tử kia vẫn là thật tốt thôi!”

“Châu nhi!” Hoàng hậu lớn tiếng quát.”Phải biết rằng có chuyện nên nói, có chuyện không nên nói. Người nói những lời này nếu để cho hoàng thượng nghe được, người cho dù là có chín cái mạng, bản cung cũng không cứu được người.” Hoàng hậu không phải là sinh khí mà là vì Châu nhi lo lắng, lời nói của Châu nhi nếu thực sự bị hoàng thượng nghe được. Y Chấp ảnh đối với chủ nhân quan sát, lấy sự sùng ái của hoàng thượng đối với ngũ hoàng tử, hẳn nhất quyết sẽ không lưu lại mạng sống của Châu nhi.

“Châu nhi sai lầm rồi, Châu nhi sẽ không xuất ngôn bừa bãi nữa!” Châu nhi cả kinh nói.

“Nương nương! Châu nhi là không cố ý, ngài cũng đừng sinh khí.” Bích nhi thay Châu nhi cầu tình.

“Bản cung không có sinh khí, bản cung là thay các người lo lắng!” Tuy rằng thực thích các nàng tính cách đơn thuần thẳng thắn, nhưng tại hoàng cung này chỉ bằng đơn thuần thì không thể sinh tồn. Nếu như không phải chính mình không thể sinh con, ở trong triều lại không có thế lực, sẽ không trở thành trở ngại của người khác, Châu nhi cùng Bích nhi đã sớm trở thành vật hi sinh của những cuộc tranh đấu chốn cung đình.

Chương 26: Tân Gia

Lại chuyển nhà a! Ta đi vào thế giới này còn chưa đến nửa năm, lại đã chuyển nhà đến hai lần. Nơi này so với Hiền Đức cung lớn hơn rất nhiều, phòng ngủ cũng xa hoa hơn, Tiểu Mạch có chút bất đắc dĩ cảm thán. Bất quá, hoàng hậu này thật sự bỏ ra rất nhiều tâm ý, thiết kế của căn phòng này thật sự rất đúng với ý thích của chính mình. Không đơn sơ giống Mai viên cũng không khoa trương như Hiền Đức cung, nghĩ đến sở thích của Đức phi, Tiểu Mạch thật là có điểm xấu hổ. Tại nơi cung điện to lớn vô cùng hoa lệ như thế này lại có thể bố trí ra cảnh sắc thanh u tao nhã, hoàng hậu thật đúng là có chút không giống với người thường.

Hôm nay, lúc Tiểu Mạch mới từ giảng viện trở về Hiền Đức cung, liền nhận được thánh chỉ Ly Nhật Diệu đưa hắc cấp cho hoàng hậu làm con thừa tự. Quyết định này của Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch thật sự cảm thấy cũng không sao cả, dù sao hắc cấp đối với Đức phi cũng không có tình cảm mẫu tử chân chính. Nhưng phản ứng của Đức phi đối thánh chỉ này rất là khiếp sợ, khi nhận được thánh chỉ, biểu hiện của nàng nói có bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi. Thánh chỉ này ban ra đã nói lên sự coi trọng của hoàng thượng đối với hoàng hậu, nhưng cũng làm cho mọi người nhìn không ra ý tứ của hoàng thượng. Một tháng trước mới hạ chỉ đem Mai phi phong làm Đức phi, một tháng sau lại đem con của nàng cấp làm con thừa tự cho hoàng hậu, rất là mâu thuẫn a! Bất quá đây là quyết định của hoàng thượng, ai cũng không thể hỏi đến.

“Ngũ hoàng tử, nên thỉnh an Hoàng hậu nương nương.” Thanh Nhi hướng Tiểu Mạch nói. Sau khi dọn đến Hân Tuyết Viên, tuy nói sẽ có cung nữ, thái giám mới hầu hạ, nhưng Tiểu Mạch vẫn đem theo Thanh Nhi cùng

nhau đến đây. Bởi vì Thanh Nhi cùng người khác bất đồng, huống hồ Thanh Nhi cũng nguyện ý tiếp tục chiếu cố Tiểu Mạch.

Khi vào phòng của hoàng hậu, trong lòng Tiểu Mạch kỳ thật có chút khẩn trương. Ở ngoài mặt, hoàng hậu là phi tử mà Ly Nhật Diệu yêu thương nhất, nhưng trên thực tế Ly Nhật Diệu có thật sự thích nàng như vậy hay không, Tiểu Mạch không thể biết được. Dù sao trong hoàng cung hư hư thật thật, chân chân giả giả không ai có thể chân chính nhìn thấu. Nhưng mặc kệ nói như thế nào hoàng hậu cũng là người đứng đầu hậu cung, lại là người mà sau này Tiểu Mạch phải gọi là mẫu thân. Ngẫm lại Tiểu Mạch chính mình cũng cảm thấy buồn cười, lúc gặp Ly Nhật Diệu vốn là vua của một nước cũng chưa từng khẩn trương, hiện tại bất quá là gặp thê tử của hãn, chính mình lại khẩn trương lên. Ha hả! nghĩ như vậy, tâm tình Tiểu Mạch cũng bình thường trở lại.

“Nô tỳ khấu kiến hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!” Đây là hoàng hậu a, mình vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đầu! Quỳ trên mặt đất, Thanh Nhi trộm nhìn hoàng hậu.

“Không cần đa lễ, đứng lên đi!”

“Tạ ơn hoàng hậu!”

Ly Thanh gặp qua hoàng hậu! Tiểu Mạch không có quỳ xuống, chỉ lễ phép cúi đầu.

“Ngũ hoàng tử không cần đa lễ!” Hoàng hậu ôn nhu nói, kín đáo quan sát Tiểu Mạch. Thật đúng là giống như lời nói của Tuyệt ảnh, cặp mắt kia thật sự cái gì cũng không có.

“Nô tỳ bái kiến ngũ hoàng tử!” Châu nhi, Bích nhi hướng Tiểu Mạch hành lễ, bất quá trong lòng các nàng đối với Tiểu Mạch rất bất mãn. Ngũ hoàng tử này thật không hiểu lễ nghĩa, nhìn thấy nương nương nhưng lại

không quỳ xuống, cũng may là nường nường rộng lượng không trách tội hần.

Tiểu Mạch phát tay ý bảo các nàng miễn lễ. Ai! Vẫn là không có thói quen cấp bậc của chế độ này a, hờ một chút sẽ quỳ xuống. Bất quá hình như nhìn thấy hoàng hậu cũng phải quỳ xuống hành lễ a! Mặc dù Ly Nhật Diệu có nói lúc gặp hần không cần quỳ xuống, nhưng còn người khác thì sao? Tiểu Mạch nhìn hoàng hậu. Xem bộ dáng hoàng hậu cũng không giống như có mất hứng, kia hần là không có việc gì đi! Tiểu Mạch vốn không biết, hoàng hậu là bởi vì biết địa vị của hần trong lòng Ly Nhật Diệu, cho nên ngay từ đầu đã không xem hần như một hoàng tử bình thường đối đãi. Nếu là đối lại là một phi tử khác, sợ là đã sớm mượn đề tài này làm như hần đang chế nhạo chính mình.

“Ngũ hoàng tử lại đây, để cho bản cung nhìn kỹ một cái!” Hoàng hậu phát tay gọi Tiểu Mạch lại gần.

Là! Tiểu Mạch ngoan ngoãn hướng hoàng hậu đi tới. Ấn tượng của hần đối với hoàng hậu cũng không tệ lắm, vị hoàng hậu trước mắt này không giống như những vị sủng phi kiếp trước nhìn thấy trên TV cao ngạo cùng tùy hứng.

“Bộ dạng thực thanh tú, đáng tiếc không thể nói chuyện.” Hoàng hậu thở dài.

Nghe lời này cảm tình mới dấy lên của Tiểu Mạch đối với hoàng hậu trở nên càng đậm. Hần rõ ràng cảm nhận được hoàng hậu thật sự vì hần cảm thấy đáng tiếc, không phải thương hại hay đồng tình càng không có khinh thị hay hèn mọn.

“Bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ làm mẫu phi của người được không?” Hoàng hậu hỏi. Thân là hoàng hậu, nàng là thật tâm thích đứa nhỏ này, mà thân là Chấp ảnh, hần càng phải hảo hảo đối đãi hần. Bởi vì hần là bóng dáng của

chủ nhân, người mà chủ nhân để ý, hẳn nhất định phải bảo hộ. Hơn nữa, hẳn cũng chưa bao giờ gặp qua một tiểu hài tử như vậy, tuổi còn nhỏ mà có thể lạnh nhạt như thế đối mặt với mọi chuyện. Thật thú vị, nếu đỡ xuống biểu tình lạnh nhạt này, hẳn còn có bộ dáng nào nữa.

Làm mẫu thân của ta sao? Tiểu Mạch thản nhiên nhìn hoàng hậu. mẫu thân trong giấc mộng của chính mình có ôn nhu giống nàng như vậy không? Đáng tiếc, nàng không phải mẫu thân chân chính của hắn. Bất quá cũng không có vấn đề gì đi! Từ lúc Ly Nhật Diệu hạ thánh chỉ, mặc kệ ta có nguyện ý hay không, trên danh nghĩa nàng cũng đã là mẫu thân của ta rồi, chính mình đáp ứng hay không lại có cái gì bất đồng. Vì thế Tiểu Mạch gật đầu.

“Hoàng nhi!” Hoàng hậu kích động ôm Tiểu Mạch về mặt từ ái, mà Chấp ảnh thì! Trời ạ, ngũ hoàng tử như thế nào lại gầy như vậy a?! Ôm lấy đến một chút thịt đều không có. Xem ra ta phải đem hắn dưỡng béo một chút, ngàn vạn lần không thể để cho hắn gầy đi xuống bằng không vị chủ nhân kia đã có thể không nói công đạo. Nếu khởi xướng chủ nhân tức giận —— trong đầu bỗng nhiên hiện ra hậu quả của việc Ly Nhật Diệu tức giận, Chấp ảnh trong lòng toát ra từng trận hàn ý. A, rất khủng bố nha!

Chương 27: Lễ Rửa Tội

Đây là thần miếu a! Tiểu Mạch nhu thuận ngồi trong lòng ngực Ly Nhật Diệu, kỳ thật là bởi vì mỗi lần cho dù có phản kháng cuối cùng cũng sẽ rơi vào thỏa hiệp. Nhìn thần miếu to lớn lại trang nghiêm Tiểu Mạch cảm khái lại thấy có chút kỳ quái, xem thần miếu này không giống như chùa miếu bình thường. Chủ điện hình tròn, nóc nhà cùng cột đá thật lớn ở bên ngoài, có cảm giác giống như kết hợp cả kiến trúc của Hy Lạp cùng La Mã cổ, kỳ diệu mà lại có điểm thú vị.

Ai! Tiểu mạch thở dài. Hôm nay, hần nguyên bản tính toán cấp cho Gia Gia hảo hảo tắm rửa một cái, bởi vì ngày hôm qua Tiểu Mạch thể nhưng lại ở trên người Gia Gia phát hiện mấy con bọt chó. Bọt chó, là bọt chó! Tiểu Mạch thật không nghĩ tới sinh thời chính mình lại có cơ hội nhìn thấy cái gọi là bọt chó. Nhớ lại năm xưa vì làm một cái bệ hoa, ở nhà suốt nửa tháng, không ăn, không ngủ, làm việc không ngớt ngay cả tắm rửa cũng không nghĩ tới. Đến khi bệ hoa hoàn thành, chính mình cơ hồ cùng dã nhân không có gì phân biệt, thể nhưng cũng không phát hiện trên người có bọt chó. Mà Gia Gia mới phóng nó đi ra ngoài không đến một ngày, thể nhưng liền dẫn theo một thân bọt chó trở về. Nghĩ đến những sinh vật nho nhỏ đen đen ở trên người gia gia, Tiểu Mạch liền cảm thấy được toàn thân nổi da gà. Kia, nếu đã quyết định vì cái gì lại đột nhiên cải biến đâu! Nếu nói ra thì là ngày hôm qua, trước khi ăn cơm chiều phát sinh chuyện.

Thanh Nhi, hoàng cung có phải hay không phát sinh chuyện gì, mấy ngày nay, ta sao lại cảm thấy được tâm tình mọi người đều rất khẩn trương? Đánh dấu chấm hỏi thật to ở câu nói cuối cùng trên bản tự, Tiểu Mạch đem bản tự hướng tới trước mặt Thanh Nhi. Bản tự này là lễ vật Ly Nhật Diệu cấp cho Tiểu Mạch, cũng là lễ vật thực dụng nhất đến nay Tiểu Mạch nhận

được. Bản tự là từ chất liệu gỗ gòn làm thành Tiểu Mạch không rõ lắm, nhưng công dụng của nó cũng giống như bản trắng ở thời hiện đại, viết chữ lên sau đó dùng vải lau qua một lượt sẽ sạch bóng sáng lại như cũ. Mà bút là từ chì mà chế thành có điểm giống bút máy, nhưng so với bút máy dùng tốt hơn rất nhiều. Mặc dù Ly Nhật Diệu nói ánh mắt của Tiểu Mạch có thể nói, nhưng cách này cũng chỉ có Ly Nhật Diệu hiểu được. Người khác chỉ có thể từ mắt Tiểu Mạch nhìn ra một ít hàm nghĩa đơn giản, mà càng sâu càng phức tạp thì thật có lỗi, bọn họ không có thuật đọc tâm, xem không hiểu.

“Ngũ hoàng tử, đó là bởi vì qua mấy ngày nữa chính là sinh nhật kỷ niệm ngày hoàng thượng đăng cơ mười hai năm.” Thanh Nhi trả lời.

Sinh nhật Ly Nhật Diệu? Tiểu Mạch trong đầu toát ra một dấu chấm hỏi thật to. Tiểu Mạch đề bút ở bản tự viết. Ly Nhật, không được, không thể trực tiếp viết tên của hắn, lau. Phụ —— chữ phụ vừa mới viết lên lại lập tức lau. Phụ hoàng sao không? Không có thói quen a! Quên đi, vẫn là như vậy đi!

Sinh nhật hoàng đế đăng cơ mười hai năm có cái gì đặc biệt sao? Lại đánh một cái dấu chấm hỏi thật to, cũng không quản Thanh Nhi có hiểu ý nghĩa của ký tự này hay không.

“Là như thế này ngũ hoàng tử, hoàng thượng đăng cơ mười hai năm ——”

Tiểu Mạch mắt tròn tròn, sau khi Thanh Nhi chấm dứt thật lâu mới một lần nữa vận hành. Đầu tiên là nháy vài cái, rồi mới kinh ngạc nẩy lên con ngươi màu lam, đại não đang cố gắng tiêu hóa hết những lời Thanh Nhi vừa nói với hắn.

Khó trách! Khó trách lại cảm thấy được hoàng cung này giống như có cái gì đó không thích hợp. Kỳ thật Tiểu mạch vẫn luôn thấy kỳ quái từ lúc

đi vào thế giới này mấy tháng trước, hẳn không hề nghe nói có chuyện tranh quyền đoạt lợi phát sinh. Ân! Tranh quyền thì có, nhưng đoạt lợi thì — thật không có nghe nói. Tại hoàng cung, một cái xã hội thu nhỏ này, muốn không phát sinh chuyện tranh quyền đoạt lợi không thể nghi ngờ là một ý nghĩ kỳ lạ. Cho dù là quan hệ giữa các hoàng tử với nhau tốt lắm, nhưng vì quyền lợi, những người bên cạnh cũng sẽ không dễ dàng buông tha bọn họ. Bất quá nghe lời nói hôm nay của Thanh Nhi, Tiểu Mạch mới biết được, không phải bọn họ không có tính toán tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mà là thời gian còn chưa có đến. Mà biến chuyển hết thảy, đúng là theo ngày sinh nhật hoàng đế đăng cơ mười hai năm bắt đầu.

Sinh nhật hoàng đế đăng cơ mười hai năm không chỉ ... mà còn là ngày Nhật Diệu quốc, Nguyệt Oánh quốc, cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị hoàng đế của hai quốc gia bắt đầu từ hôm nay. Hôm nay, hoàng đế sẽ tới thần miếu cầu phúc, mà các hoàng tử cũng sẽ đi theo, nghi thức cuối cùng sau khi hoàng đế cầu phúc chính là nghi thức “ thần chi chúc phúc “. Tại thế giới này chỉ có những hoàng tử được “ thần chi chúc phúc”, mới có tư cách tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Mà các hoàng tử sau khi sinh ra không hề biết đến mình có được “ thần chi chúc phúc” hay không.

“Thần chi chúc phúc” sao? Tiểu Mạch cười khẽ. Hẳn xem ra nói là “ thần chi chúc phúc”, không bằng nói là “ thần chi thẩm lí và phán quyết”. Bởi vì các hoàng tử có thể được ban cho “ thần chi chúc phúc” phải có được sức mạnh cường đại, hoặc có được tiềm lực.

“A ——” Thanh Nhi đột nhiên kêu to.

Xảy ra chuyện gì Thanh Nhi? Tiểu Mạch mặt nhăn mi trứ viết, hẳn bị tiếng kêu của Thanh Nhi dọa tới rồi.

“Thực xin lỗi ngũ hoàng tử, Thanh Nhi không phải cố ý. Thanh Nhi chính là bỗng nhiên nghĩ đến, ngũ hoàng tử ngài còn chưa nhận lễ rửa tội đâu!” Thanh Nhi khẩn trương nói.

Lễ rửa tội?! Cho dù không có cũng không sao cả. Tiểu Mạch trấn an Thanh Nhi. Lễ rửa tội là nghi thức mà những tiểu hài tử ở thế giới này lúc năm tuổi đến mười tuổi phải nhận được. Lúc mới nghe đến Tiểu Mạch còn từng cảm thấy kinh ngạc, nghĩ đến thế giới này cũng giống như cơ đốc giáo thờ phụng thượng đế, sau này hẳn mới biết được lễ rửa tội này không giống với kia. Ly Thanh, chủ nhân nguyên bản của thân thể này chưa từng nhận lễ rửa tội. Nguyên nhân rất đơn giản, hẳn cùng mẫu phi lúc đó là Mai phi chưa từng được hoàng đế coi trọng. Lễ rửa tội là nghi thức trưởng bối vì tiểu bối tiến hành, nam hài có trưởng bối là nam nhân tiến hành, nữ hài thì là nữ trưởng bối tiến hành. Mà Ly Thanh là nam hài, nguyên bản cha mẹ vì bọn họ làm lễ là tốt nhất, đương nhiên cũng có người nguyện ý thỉnh những vị trưởng bối đức cao vọng trọng vì đứa nhỏ rửa tội. Nhưng phụ thân Ly Thanh là đương kim thánh thượng, ngay cả những hoàng tử được coi trọng khác, hẳn cũng chưa từng vì bọn họ làm lễ rửa tội, Ly Thanh liền càng không thể nào. Tìm người khác đi! Ngay lúc đó Mai phi không được sủng hạnh lại là cung nữ xuất thân không có quyền thế, thử hỏi có ai sẽ vì đứa con của nàng làm lễ rửa tội. Huống chi ngay cả Mai phi đối đứa con của chính mình cũng không quan tâm, cho nên cho tới bây giờ, Tiểu Mạch tiến nhập thân thể này, vẫn là không có nhận qua lễ rửa tội.

“Sao vậy được!” Thanh Nhi lại kêu to. “Ngũ hoàng tử người không biết sao, người không được nhận lễ rửa tội sẽ vào không được chủ điện của thần miếu a!”

Thì tính sao! Tiểu Mạch không chút nào để ý.

“Vào không được chủ điện sẽ không cơ hội được đến “thần chi chúc phúc” a!” Tiểu Mạch không thèm để ý làm cho Thanh Nhi có chút cảm tức.

Chính là —— Tiểu Mạch ở bản tự im lặng thật lâu. Cho dù ta có đi vào chủ điện, người cho rằng ta có thể có được “thần chi chúc phúc” sao? Nhìn Thanh Nhi, Tiểu Mạch trên mặt tươi cười sáng lạng.

“Chính là, chính là, chính là ——” Thanh Nhi ảm đạm không nói gì. Đúng vậy! Ngũ hoàng tử căn bản là không có sức mạnh, sao có thể có được “thần chi chúc phúc”! “Bất quá ngũ hoàng tử phải nhận lễ rửa tội, bằng không sau này sẽ gặp nhiều tai nạn.” Thanh Nhi kiên trì.

Tiểu Mạch lặng yên. Hắn không rõ nghi thức lễ rửa tội rốt cuộc có ý nghĩa gì, vì cái gì người ở thế giới này lại coi trọng như thế.

“Xem ra vẫn là bẩm báo hoàng thượng!” Thanh Nhi quyết định. Nàng không phát hiện lúc nàng nói ra lời này, sắc mặt Tiểu Mạch biến thành một mảnh đen thui. “Lấy sự sủng ái của hoàng thượng hiện tại đối với ngũ hoàng tử, nhất định sẽ phái một người đức cao vọng trọng đến vì ngũ hoàng tử làm lễ rửa tội.” Thanh Nhi cười tủm tỉm, thực vừa lòng chủ ý của chính mình.

Tùy người đi! Tiểu Mạch phi thường bất đắc dĩ —— viết từ bản tự viết xuống ba chữ. Mà chủ ý này của Thanh Nhi mang đến hậu quả chính là ——

“Tiểu gia hỏa còn chưa có nhận lễ rửa tội a ——” trầm mặc một hồi lâu” Không quan hệ, ngày mai trầm tự mình cấp tiểu gia hỏa lễ rửa tội.” Cảm thụ Tiểu Mạch ấm áp ở trong lòng ngực, Ly Nhật Diệu nói. Ân! Tiểu gia hỏa giống như có thêm một ít thịt, ôm lấy so với trước kia thật thoải mái hơn. Không nghĩ tới Chắp ảnh còn có bản lĩnh làm mẹ. “Tiểu gia hỏa đêm nay nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai trầm mang người đi thần miếu nhận lễ rửa tội.”

Ngày mai a! Ngày mai ta còn nghĩ muốn đem Gia Gia đi tắm rửa đâu! Nghĩ đến bộ chó trên người Gia Gia, Tiểu Mạch liền toàn thân sợ hãi, xem ra phải nhờ đến Thanh Nhi rồi.

Chương 28: Dị Động

Đây là khắc ấn sau khi tiếp nhận “thần chi chúc phúc” sao? Tiểu Mạch âm thầm nghĩ. Sau khi tiến vào thần miếu, ở mi tâm của Ly Nhật Diệu liền hiện lên một đóa hoa sen màu tím. Thanh Nhi có nói qua sau khi hoàng tử chiếm được “thần chi chúc phúc”, ở mi tâm của bọn họ sẽ có khắc ấn xuất hiện. Hơn nữa, khắc ấn của từng hoàng tử cũng bất đồng, có thể là hoa cỏ hoặc là cầm thú cũng có thể là văn tự đồ án, mỗi người đều không giống nhau. Bất quá, khắc ấn chỉ khi ở những nơi thánh khiết như thần miếu mới có thể xuất hiện, ba ngày sau sẽ biến mất.

Màu tím thần bí, hoa sen cao thượng, thật sự là một tổ hợp lạ thường nhưng lại cùng Ly Nhật Diệu tương xứng đến thần kỳ. Nếu khắc ấn đó xuất hiện trên mi tâm của một người bình thường nhất định sẽ thực nữ khí, nhưng ở trên người Ly Nhật Diệu lại thêm một mật hơi thờ tà mị.

“Đẹp không? Tiểu gia hoả!” Ly Nhật Diệu biết rõ khắc ấn của chính mình không giống người thường, hoa sen màu tím sao? Hoa sen bình thường chỉ có hồng nhạt cùng màu trắng, mà màu tím thường làm cho người ta có cảm giác yêu dị cùng không rõ cảm giác, cho nên Ly Nhật Diệu luôn luôn không thực thích khắc ấn của chính mình. Nhưng hôm nay, hẳn lại phá lệ hướng Tiểu Mạch khoe ra, chẳng qua là bởi vì nhìn bộ dáng Tiểu Mạch chẳng những không chán ghét, còn có điểm thích.

“Nô tỳ khấu kiến hoàng thượng!” Thị nữ của thần miếu một thân áo bào trắng xuất hiện nghênh đón Ly Nhật Diệu. Thị nữ của thần miếu là phụng dưỡng thần, được chọn lựa thập phần nghiêm khắc. Thần miếu cứ ba năm lại đổi thị nữ một lần, yêu cầu tổ tiên ba đời thân gia trong sạch chưa hề phạm pháp. Tuổi không được nhỏ hơn mười ba lớn hơn mười tám, phải là

một thân xử nữ, trong ba năm không được rời thần miếu. Nhà có nữ nhân, cha mẹ đều hy vọng nhà mình nữ nhân có thể trở thành thị nữ trong thần miếu, bởi vì nếu có thể được tuyển làm thị nữ của thần miếu, đó là vinh dự tối cao.

“Không cần đa lễ, các người mang ngũ hoàng tử đi chuẩn bị một chút, trăm sẽ vì hân tiến hành lễ rửa tội.” Ly Nhật Diệu phân phó.

“Vâng!” Không có ngôn ngữ dư thừa, thị nữ nhận được chỉ thị của Ly Nhật Diệu liền mang theo Tiểu Mạch rời đi. Không có nghi hoặc Ly Nhật Diệu vì sao tự mình rửa tội cho Tiểu Mạch, cũng không hỏi Ly Nhật Diệu vì sao lại đem Tiểu Mạch đưa vào bể của thần miếu, nơi chỉ có quân vương mới có thể tiến vào.

Bọn thị nữ đem Tiểu Mạch đưa đến bên ngoài bể liền rời đi. Tiểu Mạch lúc này đã thay quần áo, trên thân chỉ còn nhất kiện trường bào thuần trắng, trường bào bên hông chỉ có một dải lụa cổ định không có trang sức dư thừa. Mái tóc thật dài đã được cởi bỏ vuông góc phi trên vai thượng, hai chân nhỏ nhắn đã bỏ hài trần trụi đứng ở mặt đất lạnh lẽo.

Tiểu Mạch thân thủ đẩy cửa phòng tắm ra đi vào, vừa vào cửa liền đối mặt với một luồng nhiệt khí nồng đậm. Nhiệt khí là từ trong bồn tắm toát ra, là ôn tuyền! Tiểu Mạch có chút mong đợi.

Bể rất lớn, nếu nói là một hồ bơi có lẽ cũng không sai biệt lắm. Cả bể đều là dùng ngọc thạch màu trắng xây thành, mỗi khối ngọc thạch đều trải qua thủ công tinh vi, khối lượng lớn nhỏ giống nhau. Mặt ngoài bóng loáng, giống như gương bình thường có thể phản chiếu ra thân ảnh. Đã trải qua quá trình đánh bóng, ngọc thạch lại dường như không hề trơn trượt, đi ở trên mặt phi thường vững chãi. Ngọc thạch hình vuông, đông thanh long, tây bạch hổ, nam chu tước, bắc huyền vũ, mỗi góc bên cạnh đều có khắc thành một thánh thú phun nước suối ở khấu. Ôn tuyền cuộn cuộn không ngừng từ miệng bốn thánh thú phun ra, tạo thành nồng đậm sóng nhiệt.

“Thích không? Tiểu gia hoả!” Lời nói rõ ràng mang theo ý cười từ sau Tiểu Mạch vang lên, là Ly Nhật Diệu.

Tiểu mạch xoay người. Ly Nhật Diệu hiện trên người cũng giống hần mặc cùng một thân trường bào thuần trắng, tóc dài cũng là tùy ý phi trên vai thượng. Mông lung sương mù, thực sự giống như một thần tiên rơi xuống phàm trần. Ly Nhật Diệu không biết là vô tình hay cố ý hơi lộ ra vùng ngực, kích thích ánh mắt của Tiểu Mạch khiến hần có chút ghen tị. Nghĩ tới chính mình sinh tiền cũng có một bộ dáng người tốt nhìn không thua gì Ly Nhật Diệu, nhìn lại thân thể chính mình hiện tại, nhìn thế nào cũng là một bộ tiểu hài tử chưa phát dục, Tiểu Mạch rất là nhụt chí. Hần biết rõ hần hiện tại muốn có dáng người giống như kiếp trước đã là không có khả năng, hần chỉ hy vọng sau khi thành niên sẽ không trở thành tàn phế đã vạn hạnh.

Trong mắt Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch một thân thuần trắng trường bào, hai mắt màu lam vì hơi nóng mà trở nên ngập nước, khuôn mặt nhỏ nhắn không biết vì nguyên nhân gì mà hồng bậc bậc. Thật giống như tinh linh lẫm nhập thể gian đáng yêu vô cùng, thật muốn đem hần ôm vào lòng mà phá hư. Mà Ly Nhật Diệu cũng đã làm như vậy, nhân lúc Tiểu Mạch còn chưa kịp phản ứng ôm lấy hần.

Phóng ta xuống dưới! Đột nhiên bị người ôm như vậy, Tiểu Mạch kháng nghị, hoàn toàn đã quên hần giãy dựa từ trước đến nay đều là vô ích. Quả nhiên, Ly Nhật Diệu không nhìn Tiểu Mạch kháng nghị ôm hần hạ thủy. Sau khi xuống nước Ly Nhật Diệu mới buông Tiểu Mạch ra, để cho chính hần ở ôn tuyền phao tắm.

Thật thoải mái a! Tiểu Mạch thỏa mãn cảm thán. Thả lỏng thân thể tựa vào thành bể, Tiểu Mạch nheo lại mắt cảm thụ cảm giác thư sướng ôn tuyền mang đến cơ thể. Biểu tình của Tiểu Mạch lúc này thật giống như miêu mễ đang phơi nắng ở ban công sau giờ ngủ, ung dung lại thích ý.

Nghiêng thân, Ly Nhật Diệu một tay nâng cằm chống đầu. Nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Tiểu Mạch, biểu tình trên mặt trừ bỏ ôn nhu, còn lại nghĩ không ra nên dùng từ gì để hình dung, trong mắt tràn đầy sùng nịch. Biểu tình của tiểu gia hoả thật giống như con mèo nhỏ, thật đáng yêu, thật —— mê người! Nháy mắt, ánh mắt Ly Nhật Diệu trở nên thâm trầm. Trường bào bị thủy ướt nhẹp gắt gao dính vào trên người, buộc vòng quanh đường cong tinh tế non nớt. Biểu tình thỏa mãn đã không còn lạnh nhạt giống ngày xưa như vậy, nhu hòa mà ôn nhuận. Đôi môi nhỏ được nước ao làm dịu tạo nên một màu đỏ tươi vô cùng, đẹp quá! Hảo nghĩ muốn ——

Trầm suy nghĩ cái gì? Giống như bị tập kích, Ly Nhật Diệu cả người căng thẳng, nhìn lại Tiểu Mạch hăn bỗng nhiên có cảm giác miệng khô lưỡi khốc. “Xôn xao!” Nâng tay tát nước vào mặt. Trầm vừa rồi rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Trầm như thế nào lại có loại ý tưởng kỳ quái này? Lại một lần nữa nhìn về phía Tiểu Mạch. Tiểu gia hoả của trầm rõ ràng là thực đáng yêu thôi! A! Trầm nhất định là quá mệt mỏi!

“Tiểu gia hoả, nên rửa tội!” Dem Tiểu Mạch đưa đến bên suối bạch hồ, Ly Nhật Diệu nhẹ nhàng vì hăn gội đầu.

Tiểu Mạch còn đang mơ mơ màng màng, kỳ thật hăn thiếu chút nữa liền đã ngủ gật. Ân! Giống như suy nghĩ có gì đó không thích hợp. Nhìn Ly Nhật Diệu vì hăn gội đầu —— Ly Nhật Diệu vì hăn gội đầu! Như bị sét đánh khiến Tiểu Mạch hoàn toàn thanh tỉnh. Rốt cục biết cái gì không thích hợp, chính là Ly Nhật Diệu thế nhưng lại vì hăn gội đầu.

Thanh Nhi đã nói qua cái gọi là lễ rửa tội chính là trưởng bối vì tiểu bối rửa mặt chải đầu, bất quá cũng chỉ là nói thế mà thôi. Còn thực tế nếu như không phải cha mẹ thân sinh, đều là trên người tiểu hài tử tẩy sớ qua là hoàn thành lễ rửa tội. Mà hiện tại, Ly Nhật Diệu là đang thật sự gội đầu, hơn nữa nhìn dáng vẻ của hăn còn thực hưởng thụ. Chẳng lẽ Ly Nhật Diệu thực thích gội đầu cho người khác sao? Suy nghĩ này của Tiểu Mạch là sai

lầm rồi, Ly Nhật Diệu hưởng thụ chính là niềm vui vì hần rửa mặt chải đầu, trừ bỏ hần ra Ly Nhật Diệu chưa từng vì người nào tẩy qua

Tóc của tiểu gia hoả thật nhu, thật thuận, so với tơ lụa tối thượng đẳng còn mềm mại hơn. Ngón tay thon dài của Ly Nhật Diệu xuyên qua làn tóc của Tiểu Mạch, cảm thụ khoái cảm do mái tóc mượt mà kia đem lại. Tiểu tử kia giống như thực vừa lòng tay nghề của trẫm! Biểu tình hưởng thụ của Tiểu Mạch thật làm thỏa mãn tâm hư vinh của Ly Nhật Diệu. Chậm rãi, chậm rãi, ánh mắt của Ly Nhật Diệu đang nhìn khuôn mặt của Tiểu Mạch không thể khống chế đi xuống. Cái cổ trắng nõn còn chưa có hầu kết, đi xuống là xương quai xanh hơi hơi xông ra. Sau đó là trường bào thuần trắng, toàn thân ướt đầm mà có chỗ trong suốt, hoả quả thực hồng nộn bị áo choàng che đậy. Hai điểm thù du ở dưới mảnh áo choàng như ẩn như hiện, bất giác khiến ánh mắt Ly Nhật Diệu lần thứ hai thâm trầm. Hai quả thực bị trường bào che đậy nhìn xem không rõ, cùng với hô hấp cao thấp phập phồng kích thích Ly Nhật Diệu.

Hảo nghĩ muốn, hảo muốn đem quần áo chướng mắt kia đập vỡ vụn! Ly Nhật Diệu trong đầu nảy sinh ra một ý tưởng nguy hiểm, càng nguy hiểm chính là tay hần đã tính toán hành động, thiếp thượng vào y bào Tiểu Mạch. Ngay lúc đó Tiểu Mạch ngẩng đầu nhìn Ly Nhật Diệu, ánh mắt tựa hồ như đang hỏi hần vì cái gì đột nhiên dừng lại.

Ly Nhật Diệu giống như bị điện giật thu hồi thủ. “Tiểu gia hoả, lẽ rửa tội như vậy đã hoàn thành, tẩy một lát, chúng ta trở về cung.”

Nga! Tiểu Mạch gật đầu, nhưng cảm thấy có chút không muốn.

“Tiểu gia hoả, chúng ta lần sau còn có thể lại đến.” Nhìn thấu tâm sự của Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu an ủi nói.

Thật sự! Tiểu Mạch tràn ngập hưng phấn chờ mong nhìn Ly Nhật Diệu.

“Đương nhiên!” Tiểu Mạch vì hưng phấn không phát hiện ra ngữ khí của Ly Nhật Diệu lúc này có chút thâm trầm, biểu tình thích thú của Tiểu Mạch dường như lại xúc động đến thần kinh của Ly Nhật Diệu.

Trăm rốt cuộc là làm sao vậy?! Đối ý niệm cùng hành động của chính mình, Ly Nhật Diệu mờ mịt.

Chương 29: Âm Vũ

Di! Ly Nhật Diệu không phải nói phải đi về sao? Như thế nào hãn hiện tại lại mang ta đi đến trước chủ điện của thần miếu? Tiểu Mạch nghi hoặc nhìn Ly Nhật Diệu đang đi bên cạnh hiếm khi không có ôm mà chỉ nắm tay hãn.

Nối giữa ngoại điện và chủ điện là một hành lang dài, bên dưới hành lang là một con sông. Chủ điện ngay tại bờ bên kia của con sông, ngoài điện bao phủ một màu vàng chói mắt tựa như ánh mặt trời. Đi theo Ly Nhật Diệu vào chủ điện, Tiểu Mạch không hề nhìn thấy tượng thần, phật như những chùa miếu bình thường, chỉ có một vật thể hình dạng thái dương phiêu du ở giữa không trung, ở tại vị trí trung ương của điện. Dưới vật thể, đưa lưng về Tiểu Mạch và Ly Nhật Diệu, một vị lão giả toàn thân áo bào trắng quỳ trên mặt đất.

“Âm Vũ!” Ly Nhật Diệu kêu, là tên của vị lão giả kia.

“Âm vũ bái kiến hoàng thượng!” Lão giả đứng dậy hướng Ly Nhật Diệu hành lễ, nhưng không có quỳ xuống.

Khổng Tử lão công công! Thấy rõ diện mạo của lão giả, trong óc Tiểu Mạch lập tức hiện lên năm chữ. Một thân tuyết trắng, đầu bạc lông mi trắng, nếu thay bộ trang phục trắng toát kia thành màu đỏ, nghiêm nhiên sẽ trở thành một ông già Nô-en.

“Tiểu gia hỏa, đây là tể sư Âm Vũ, Âm Vũ đây là ngũ hoàng tử của trẫm, Ly Thanh.” Ly Nhật Diệu giới thiệu, đối với Âm Vũ, khẩu khí của Ly Nhật Diệu có hơi không giống với bình thường, mang theo chút kính ý.

Ở thế giới này, tể sư Âm Vũ là một tồn tại đặc biệt, bọn họ không phải hoàng tộc nhưng lại có được sức mạnh. Bọn họ! Tể sư của ba quốc gia, Âm Vũ không phải là một cái tên, mà là sau khi kế thừa tể sư vị, mọi người đều phải cải danh thành Âm Vũ. Bởi vậy ba quốc gia chỉ có ba tể sư, còn có ba Âm Vũ. Một tể sư Âm Vũ cả đời chỉ phụng dưỡng một vị quân vương, vì vương cầu phúc, sau khi hoàn thành nghi lễ kỷ niệm tân vương đăng cơ mười hai năm, tiếp theo đó chính là nghi thức tân tể sư kế thừa tên Âm Vũ. Nếu đã kế thừa tên Âm Vũ, tân tể sư sẽ không được ra khỏi thần miếu. Thân là tể sư, cả đời không thể thú thê, hãn hết thảy đều là vì quân vương của hãn mà tồn tại. Trừ bỏ quân vương của hãn, tể sư Âm Vũ không cần thành phục cùng bất luận kẻ nào, cho dù là tân hoàng. Sức mạnh của tể sư cũng không phải là trời sinh, lúc tân tể sư kế thừa tên Âm Vũ đồng thời cũng kế thừa sức mạnh của tể sư, mà tể sư cũ lúc bỏ xuống tên Âm Vũ cũng mất đi sức mạnh. Trong lịch sử, các đại tể sư sau khi có được tên Âm Vũ chưa bao giờ bỏ mình ngoài ý muốn.

“Âm Vũ bá kiến ngũ hoàng tử!” Tể sư Âm Vũ tuy rằng chỉ cần phục tùng quân vương của hãn, nhưng lễ tiết nên có vẫn là không thể thiếu. A! thật là một luồng khí tinh thuần trong suốt. Có thể thấy khí trên người kẻ khác là một trong những sức mạnh của tể sư Âm Vũ. Ta chưa bao giờ gặp qua người sở hữu một luồng khí trong suốt giống như ngũ hoàng tử, so với nước còn muốn thuần khiết hơn. Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần thứ hai ta nhìn thấy, người thứ hai mang theo luồng khí thuần túy không một tia tạp chất. Người thứ nhất chính là Nhật Diệu đệ hạ, trên người hãn có hoàng tộc tối thuần khiết màu vàng long khí. Long khí là thể gian tối chính khí nhưng cũng tối không tinh khiết, trước hãn, ta chưa bao giờ nghĩ tới có ai có thể có được chân chính long khí thuần khiết!

“Âm Vũ, tiểu gia hỏa có gì khác lạ sao không?” Ly Nhật Diệu hỏi, ngôn ngữ nhẹ nhàng không đối mang theo một tia bất mãn khó phát hiện. “Từ lúc đầu tới giờ ánh mắt của ngươi chưa từng rời khỏi tiểu gia hỏa.”

“Không hoàng thượng, Âm Vũ chính là cảm thấy được ngũ hoàng tử thực không giống người thường.” Âm Vũ trả lời. Thật sự rất không giống, ngũ hoàng tử chẳng những có tối thuần túy trong suốt khí, nhưng cũng là hoàng tử duy nhất không có long khí —— không có long khí?! Từ từ, thân là hoàng tộc cho dù là ai cũng sẽ có long khí, mà ngũ hoàng tử quần quanh trên người chỉ có luồng khí thuần túy trong suốt. Tế sư Âm Vũ nhìn Tiểu Mạch, ánh mắt thay đổi, trở nên nghi hoặc mà lợi hại.

Tiểu Mạch không tự giác khép mi mắt, trong lòng ần ần có chút bất an. Ánh mắt sắc bén của Âm Vũ giống như có thể nhìn thấu hăn, tại nơi ánh mắt nhìn chăm chú, giống như không có một bí mật nào có thể che giấu được. Hăn đã nhìn ra sao? Nhìn ra ta không phải Ly Thanh.

Điều này sao có thể?! Tế sư Âm Vũ đột nhiên mở to mắt, giống như không thể tin được điều mà mắt của chính mình nhìn thấy.”Ngũ hoàng tử, không, người không phải ——”

“Âm Vũ thời gian không còn sớm, trăm cùng tiểu gia hỏa cũng nên hồi cung.” Ly Nhật Diệu không ra là vô tình hay cố ý đánh gãy lời nói của tế sư Âm Vũ. “Nào, tiểu gia hỏa chúng ta đi trở về.”

Ân! Tiểu Mạch vội gật đầu, hăn chưa bao giờ giống hiện tại như thế cảm tạ Ly Nhật Diệu. Hăn biết, tế sư kia quả nhiên đã phát hiện. Nếu như không phải Ly Nhật Diệu vừa lúc đánh gãy lời nói của hăn, hăn sợ là đã nói ra. Tiểu Mạch trong lòng nghĩ mà sợ, nắm tay Ly Nhật Diệu hướng ngoài điện mà đi. Tiểu Mạch trộm quay đầu nhìn về phía Âm Vũ, chống lại hai mắt hăn mãnh liệt quay đầu. Nhìn Tiểu Mạch cúi đầu, Ly Nhật Diệu nắm tay hăn không tự giác tăng thêm lực.

“Hoàng thượng, Âm Vũ có chuyện ——” tế sư Âm Vũ gọi Ly Nhật Diệu lại, không kịp nói hết lời.

“Âm Vũ, trầm lần sau đến xem ngài!” Ly Nhật Diệu quay đầu lại ôn hòa nói, nhưng ở tầm mắt Tiểu Mạch không kịp nhìn thấy, trên mặt ánh mắt xinh đẹp vô cùng nhưng lại lạnh như băng. Ánh mắt kia là trắng trợn uy hiếp, khi bị đôi mắt lạnh như băng quét về phía mình, tể sư Âm Vũ vội đem lời nói nuốt trở về. Thấy vậy, Ly Nhật Diệu mới thu hồi ánh mắt nguy hiểm cùng Tiểu Mạch rời đi.

Đây là hoàng thượng mà ta nhận thức sao? Tể sư Âm Vũ có chút hoài nghi. Hắn chưa bao giờ gặp qua hoàng thượng đem cảm xúc không chút nào che dấu biểu hiện ra ngoài như thế. Tể sư Âm Vũ có cảm giác, nếu lúc này hắn không cố ý rút lại lời nói kia, hậu quả tuyệt đối là hắn không thể tưởng tượng được.

Chương 30: Không Thay Đổi

Màn đêm dày đặc buông xuống, một bóng đen xuyên qua hoàng cung đại nội. Tốc độ của bóng đen phảng phất tựa như gió, khi bọn thị vệ còn chưa có phát giác liền đã ra khỏi hoàng cung, nhằm hướng thần miếu mà di chuyển.

Bóng đen sau khi tới thần miếu cũng không thả chậm cước bộ, vẫn tốc độ như cũ bay nhanh đến, hướng vào phía trong điện, khi đến chủ điện, bóng đen mới dừng lại. Chủ điện đèn đuốc sáng trưng, những khóa dạ minh châu chiếu rọi đem cả điện phủ lấp sáng như ban ngày. Vật thể hình thái dương vẫn như trước phiêu phù ở giữa không trung, đưa lưng về phía bóng đen, tế sư Âm Vũ như trước vẫn quỳ ở vị trí cũ.

Giống như đã lường trước việc bóng đen sẽ xuất hiện, nghe được tiếng bước chân, tế sư Âm Vũ đứng dậy hướng mặt về phía bóng đen: “Âm Vũ bái kiến hoàng thượng!”

Bóng đen kia đúng là Ly Nhật Diệu. Ban ngày, lời nói mà tế sư Âm Vũ chưa nói xong cùng vẻ mặt dị thường của Tiểu Mạch luôn canh cánh trong lòng Ly Nhật Diệu làm cho hắn không thể yên tĩnh, đặc biệt là vẻ mặt dị thường của Tiểu Mạch. Khi đó, tiểu gia hỏa bất an là vì Âm Vũ, bởi vì lời nói mà Âm Vũ chưa kịp nói ra. Trên đường hồi cung, tiểu gia hỏa vẫn tâm thần không yên, Tuyệt ảnh cũng hồi báo nói tiểu gia hỏa cơm chiều cơ hồ không ăn cái gì liền đi ngủ. Âm Vũ đến tột cùng ở trên người tiểu gia hỏa phát hiện cái gì, nhưng lại làm cho tiểu gia hỏa vì hắn bất an đến như vậy. Đối với việc Âm Vũ làm khiến cho Tiểu Mạch như thế, Ly Nhật Diệu rất phần nộ, cũng không cam lòng. Không cam lòng hắn nhưng lại biết chuyện có quan hệ đến Tiểu Mạch mà chính mình lại không biết.

“Không biết hoàng thượng trẻ như vậy còn đến thần miếu có chuyện gì quan trọng?” Tế sư Âm Vũ cố hỏi.

“Âm Vũ, trầm vì sao mà đến người không biết sao?!” Ly Nhật Diệu hỏi lại, trong giọng nói không còn chút kính ý mà ban ngày thể hiện.

“Hoàng thượng hiện tại thực sủng ái ngũ hoàng tử?!” Lại là biết rõ vẫn cố.

“Âm Vũ, trầm không nhớ người là dài dòng như vậy!” Ly Nhật Diệu có chút không kiên nhẫn. Bình thường hẳn sẽ không sao cả, nhưng hiện tại sự tình lại có liên quan đến Tiểu Mạch, hẳn sớm đã không thể dùng tâm tình bình thường để đối đãi.

“Hoàng thượng!” Tế sư Âm Vũ vẻ mặt dị thường nghiêm túc. “Khí của ngũ hoàng tử nói cho Âm Vũ biết, ngũ hoàng tử đã qua đời ít nhất hơn ba tháng!” Giống như là để phối hợp với lời nói kinh người của Âm Vũ, không trung vốn nguyên bản an bình nhưng lại vang lên tiếng sấm vang trời.

“Âm Vũ!” Tiếng nói nghe giống như ôn hòa lại che dấu nhẹ nhàng tức giận. “Cho dù người là tế sư của phụ hoàng, trầm cũng không cho phép người nguyên rửa tiểu gia hỏa!”

“Hoàng thượng! Âm Vũ không phải là nguyên rửa ngũ hoàng tử. Hơi thở của Ngũ hoàng tử đã trừ khử long khí nói cho Âm Vũ, ngũ hoàng tử đã qua đời ít nhất là ba tháng trước!” Tế sư Âm Vũ ngắt lời.

“Tiểu gia hỏa của trầm không phải vẫn hảo hảo ở bên cạnh trầm hay sao? Người sao lại dám nói như thế!” Ly Nhật Diệu nhìn như bình tĩnh, nhưng lời nói lại ẩn giấu giếm nguy hiểm chết người.

“Hoàng Thượng, ngũ hoàng tử hiện tại không phải là ngũ hoàng tử chân chính.” Tế sư Âm Vũ nói.

“Nói rõ ràng!” Áp chế lửa giận trong lòng, Ly Nhật Diệu nói.

“Ngũ hoàng tử đã bỏ mình ở ba tháng trước, ngũ hoàng tử hiện tại bất quá là một cô hồn chiếm cứ thân thể tồn tại. Vì vậy Âm Vũ ở trên người hẳn mới nhìn không thấy có được màu vàng long khí của hoàng tộc.” Không thể tưởng tượng được a! Thiếu niên có thể có được luồng khí thuần túy trong suốt như thế, lại là một lệ quý tá thi hoàn hồn. Tế sư Âm Vũ thờ dài lắc đầu.

“Âm Vũ, người nói ngũ hoàng tử đã tử vong ba tháng trước phải không?” Ly Nhật Diệu hỏi.

“Đúng vậy hoàng thượng!”

Ba tháng trước sao? Ly Nhật Diệu cúi đầu trầm tư. Trẫm là một tháng trước gặp tiểu gia hỏa a! Tiểu gia hỏa! Nghĩ tới Tiểu Mạch từ lúc gặp nhau tới giờ có nhiều điểm lạ, Ly Nhật Diệu lộ ra nụ cười khoái trá.

“Hoàng thượng?!” Tế sư Âm Vũ không rõ vì cái gì Ly Nhật Diệu lúc này còn có thể cười, lại còn cười đến khoái trá như thế.

“Âm Vũ, trẫm mặc kệ tiểu gia hỏa là cô hồn hay là dã quỷ. Hiện tại hẳn cũng chỉ là tiểu gia hỏa của trẫm, là đứa con duy nhất của trẫm” Ly Nhật Diệu kiên định nói.

“Không thể a hoàng thượng!” Tế sư Âm Vũ vội la lên, hoàng thượng sao lại có suy nghĩ như thế. “Người nọ không phải ngũ hoàng tử, là ác quỷ chiếm cứ thân thể của ngũ hoàng tử a hoàng thượng!”

“Âm Vũ!” Ly Nhật Diệu ôn nhu gọi.

“Hoàng thượng!” Nghe thanh âm nhu hòa của Ly Nhật Diệu tế sư Âm Vũ cho rằng hẳn đã thay đổi chủ ý, trong lời nói có thần nhiên vui sướng.

“Âm Vũ a! Người đã tuổi lớn rồi cũng nên hảo hảo nghỉ ngơi!” Ly Nhật Diệu lời nói ôn nhu mà nguy hiểm.

“Hoàng thượng!” Lời nói này của hoàng thượng là ý tứ gì. Nhìn về phía Ly Nhật Diệu, giống như bị sợ hãi cực độ, tể sư Âm Vũ đồng tử đột nhiên phóng đại. “Không, Hoàng thượng! A ——”

“Muốn tổn hại đến sự tồn tại của tiểu gia hỏa, trăm sẽ không lưu lại!” Nhìn thấy tể sư Âm Vũ té trên mặt đất, Ly Nhật Diệu lạnh như băng mà ôn nhu nói.

...

..

.

Chương 31: Thành Thi

“Xem kịch đủ rồi đấy! Còn không mau đi ra? Thành Thi.” Ly Nhật Diệu lạnh nhạt nói.

“A Liệt! Bị phát hiện rồi!” Theo lời Ly Nhật Diệu, Thành Thi xuất hiện trước tầm mắt hăn. Thành Thi cũng là một thân áo bào trắng, tóc dài tùy ý buộc sau đầu. Gương mặt tuyệt mỹ lộ ra, nếu không nhìn kỹ rất khó tin tưởng đó lại là một nam tử. Trên mặt nở nụ cười thản nhiên, khí chất trên người Thành Thi so với Ly Nhật Diệu lại càng như tiên nhân, thánh khiết mà cao quý.

“Diệu Diệu! Đã lâu không gặp, người ta rất nhớ người nga!” Thành Thi hưng phấn bắn người về phía Ly Nhật Diệu. Cái gì thánh khiết cao quý, toàn bộ đều vứt tuốt lên chín tầng mây vô tung vô ảnh.

“Nha ____” Hét thảm một tiếng. Nhìn lại Thành Thi, hăn đã ngã chổng vó trên mặt đất, không còn hình tượng gì để mà nói. Nguyên lai ngay khi hăn sắp bổ nhào lên người Ly Nhật Diệu, ngay lập tức đã bị Ly Nhật Diệu cấp văng ra. “Hảo ____ đau. Diệu Diệu quá đáng, người ta đáng yêu như vậy lại đối người ta thế!”

“Người cũng không phải không biết, trẫm tối không thích người khác tùy tiện đụng chạm trẫm. Còn có trẫm đã sớm nói qua, không được kêu trẫm như vậy!” Ly Nhật Diệu sắc mặt u ám, trừ bỏ Tiểu Mạch ra có thể làm hăn biến sắc mặt cũng chỉ có kẻ trước mắt này. Bất quá đối Tiểu Mạch là ôn nhu sủng nịch, còn tên này lại khiến cho Ly Nhật Diệu chỉ có ham muốn đem hăn ra băm thành trăm mảnh.

“Không chịu nha!” Thành Thi thần tình ủy khuất bữu môi nói: “Người ta nhìn người cùng ngũ hoàng tử tay trong tay cũng không nói như vậy.”

“Người không phải tiểu gia hỏa!” Ly Nhật Diệu ý thức rõ ràng, ai khiến hắc không phải Tiểu Mạch đâu! Đãi ngộ tự nhiên bất đồng.

“Sao có thể như vậy ____” Thành Thi rất không cam tâm. Trong mắt ăng ăng nước, ngón tay nhỏ bé nõn nà đặt ở miệng cắn cắn. Nghiễm nhiên rất có bộ dạng của một tiểu tức phụ.

“Được rồi, không cần nháo, Thành Thi. Ba ngày sau người sẽ kế thừa cái tên Âm Vũ, chuẩn bị tốt chưa?” Ly Nhật Diệu hỏi.

“Người ta đương nhiên chuẩn bị tốt lắm! Lại nói tiếp, Diệu Diệu, người ta thực sự đã lâu không có nhìn thấy người sử dụng sức mạnh, người vừa rồi hảo thủ úc! Giống như trước kia, cực kỳ lợi hại.” Về mặt Thành Thi sùng bái hai mắt sáng rực, tựa hồ còn có thể nhìn đến bên trong lấp lánh ánh sao.

“Thành Thi, Âm Vũ nói như thế nào cũng là sư phụ của người. Người thực tuyệt không oán hận trăm?” Ly Nhật Diệu vẻ mặt khó lường nhìn Thành Thi.

“Lão sư?!” Giống như nghe không hiểu Ly Nhật Diệu đang nói cái gì. “Kia chẳng qua là trên danh nghĩa, hắc là tế sư của tiên hoàng. Mà ta – Thành Thi là thuộc về ngài, nguyện vọng của ngài chính là kỳ vọng của ta. Hoàng Thượng!” Bỏ đi thái độ không bình thường trước đây, Thành Thi phi thường trang trọng nói ra.

“Người hiểu là tốt rồi.” Ly Nhật Diệu tựa hồ rất vừa lòng câu trả lời của Thành Thi. “Như vậy trăm cũng không cần thiết khổ cực đối với người hạ cấm chế, người có thể tự do xuất nhập thần miếu.” Kỳ thật cũng không phải trở thành tế sư liền không thể rời khỏi thần miếu, mà là khi mỗi vị tế sư kế thừa cái tên Âm Vũ, quân vương lại đối hắc hạ cấm chế xuất thần miếu. Bởi

nếu tể sư phản bội quân vương rời xa thần miếu, hậu quả phi thường nghiêm trọng. Tuy rằng trong lịch sử trước giờ chưa từng xuất hiện việc tể sư phản bội quân vương. Mà chỉ cần hạ cấm chế tể sư liền không thể rời khỏi thần miếu, vì chỉ cần ra khỏi phạm vi thần miếu cấm chế trên người tể sư sẽ khiến hắn chịu nổi thống khổ mà thường nhân không thể ngờ. Mỗi đại tể sư đều tự nguyện nhận cấm chế, bởi bọn họ không nghĩ cũng sẽ không cho chính mình cơ hội phản bội vương của bọn họ.

“Không Hoàng Thượng, thỉnh cấp Thành Thi cấm chế!” Thành Thi yêu cầu.

“Sao vậy?! Chẳng lẽ người dối lòng trung thành của chính mình không có tin tưởng!” Ngờ khí của Ly Nhật Diệu mang theo nguy hiểm.

“Không phải, Thành Thi tuyệt đối sẽ không phản bội ngài!” Thành Thi vội vàng nói.

“Vậy không cần.” Ly Nhật Diệu quyết định không để cho phản bác. Trung thành không hẳn là hoàn toàn cho dù phản bội cũng không là gì, hạ cấm chế đã nói lên ngay cả bản thân cũng vô pháp tin tưởng chính mình.

“Vâng!” Thành Thi cảm thấy thất vọng. Hoàng Thượng quả nhiên không thể hoàn toàn quản giáo ta, Hoàng Thượng có lẽ ai cũng không hội quản giáo hoàn toàn. Không hạ cấm chế lên ta là thử thách ta sao? Ta quyết sẽ không làm ngài thất vọng.

“Âm Vũ không chết, trăm bất quá là phong bế ngũ giác của hắn. Ba ngày sau người kế thừa tên Âm Vũ thì hắn tùy người xử trí.” Ly Nhật Diệu lạnh nhạt nói.

“Thành Thi hiểu.”

“Diệu Diệu, người giống như thực thích ngũ hoàng tử!” Nháy mắt Thành Thi lại biến trở về bộ dáng bất bình thường kia. “Diệu Diệu vì hắn

làm nhiều như vậy, còn muốn tự mình đưa hấn đến thần miếu làm lễ rửa tội. Chưa từng gặp qua người đối hoàng tử kia tốt như vậy, người ta hảo hâm mộ a!”

“Tiểu gia hỏa là đứa con duy nhất của trẫm.” Đây là câu trả lời của Ly Nhật Diệu.

“Duy nhất sao?”

“Đúng!”

“Ngũ hoàng tử chính là con của Diệu Diệu a?!” Thành Thi hỏi có chút quái dị.

“Tiểu gia hỏa không phải con trẫm, còn có thể là người sao?” Ly Nhật Diệu lạnh lùng nói, hấn cũng dám hoài nghi tiểu gia hỏa của trẫm.

“Người ta không phải ý đó! Diệu Diệu không cần bày cái mặt đó ra, người ta sợ quá nè!” Nói xong Thành Thi còn làm bộ vỗ vỗ ngực, ra vẻ chính mình thực sợ hãi.

“Không còn sớm, trẫm nên trở về cung. Hấn giao cho người xử lý.” Tế sư Âm Vũ còn nằm trên mặt đất, Ly Nhật Diệu cũng không quay đầu lại liền rời đi.

“Đứa con duy nhất sao?” Nhìn bóng Ly Nhật Diệu biến mất, Thành Thi tự nói với chính mình, trong mắt còn có sầu lo. “Thật sự là con sao? Hoàng Thượng! Hy vọng thật sự là như thế. Nhưng vì cái gì ta còn nhìn thấy trong mắt người còn có mặt khác.”

Thu hồi mớ suy đoán tình cảm của Ly Nhật Diệu, Thành Thi khôi phục một thân thánh khiết cao quý đi đến bên cạnh tế sư Âm Vũ. Sau đó làm ra hành động cùng kia thánh khiết cao quý hoàn toàn không cân xứng, Thành Thi giơ chân rất không văn nhã nhẹ nhàng đá mấy cái vào tế sư Âm Vũ.

“Thật đúng là không chết, bất quá bị phong bế ngũ giác so với chết còn thảm hơn. Lão sư a lão sư, người đúng là ngu ngốc tự đi kiếm Hoàng Thượng rước họa vào thân. Ngài thực cho rằng Hoàng Thượng ôn hòa như hắc biểu hiện ra ngoài sao? Người hoàn hảo còn có giá trị lợi dụng, đáng tiếc hiện tại người chỉ biết ngăn cản hắc. Bất quá yên tâm, đệ tử người còn rất có lương tâm a! Ba ngày sau để đệ tử ta kế thừa tên Âm Vũ, liền lập tức giúp người đi gặp Hoàng Thượng của người. Hảo hảo cảm ơn người đáng yêu lương thiện là ta đi!”

Chương 32: Khắc Ấn

Trong gương phản chiếu ra gương mặt còn thực non nớt. Nhìn thấy bày ra gương mặt xa lạ lại quen thuộc, nơi mi tâm có thêm một nhụy hoa màu tím nho nhỏ, Tiểu Mạch mê hoặc. Thần thật sự tồn tại sao? Vuốt ve nơi mi tâm hôm qua còn có không tồn tại nhụy hoa tím, tâm tư Tiểu Mạch không thể yên ổn. Nhắm mắt lại giống như còn có thể nhìn thấy buổi sáng ở thần miếu, nhìn thấy ánh mắt của bọn người kia khi hân nhận được khắc ấn.

Kinh ngạc, nghi hoặc, không tin được, phản hận đủ loại ánh mắt đều hiện rõ ra khiếp sợ trong lòng bọn họ. Mười hai vị hoàng tử trừ bỏ Tiểu Mạch ra còn có đại hoàng tử Ly Khải, tam hoàng tử Ly Nhiễm, tứ hoàng tử Ly Nguyên, thập hoàng tử Ly Nhẫn, thập nhất hoàng tử Ly Hàn có được thần chi chúc phúc. Nhưng dù là thập nhất hoàng tử đang còn quần tã cũng được thần chi chúc phúc, lại không ngờ tới khi Tiểu Mạch cũng nhận được khắc ấn lại dẫn đến kinh ngạc. Tuy Ly Hàn vẫn chỉ là trẻ mới sinh cũng không biết hân có sức mạnh gì, nhưng có khắc ấn đã nói lên hân có được tiềm lực. Còn Tiểu Mạch? Suốt mười năm qua cũng không thấy hân có sức mạnh gì, nhưng cũng có được thần chi chúc phúc. Mọi người không thể tưởng tượng, cho dù là tiềm lực cũng không thể mười năm lâu như vậy còn chưa xuất hiện. Khi đó ngay cả Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch còn thấy được kích ngạc trong mắt hân.

Bàn tay đang khẽ vuốt nhụy hoa tím trên gương biến thành xoa nắn. Tiểu Mạch xoa nắn khắc ấn tím kia trên trán, động tác càng ngày càng thô lỗ càng ngày càng nặng. Cho đến khi cái trán nóng lên sung huyết biến thành màu hồng vẫn không có ý định dừng tay.

“Tiểu gia hỏa!” Cánh tay nhỏ bé của Tiểu Mạch bị một bàn tay to lớn ấm áp nắm lấy, khiến hắn dừng lại hành vi tự ngược.

Ly Nhật Diệu! Trên gương có thêm một thân ảnh minh hoàng.

“Đừng xoa như thế nữa tiểu gia hỏa, bị thương đó.” Ly Nhật Diệu nhẹ giọng nói. Thuận tay ôm lấy Tiểu Mạch còn chính mình ngồi lên ghế, tái đem Tiểu Mạch ôm tới trên đùi, ôn nhu nhìn hắn.

Ta không thích, nghĩ muốn hắn biến mất. Tiểu Mạch xoay người bình tĩnh nhìn Ly Nhật Diệu. Không biết bắt đầu từ khi nào, Tiểu Mạch không còn tránh né ánh mắt Ly Nhật Diệu nữa.

“Tiểu gia hỏa không thể khiến nó biến mất, chờ ba ngày sau nó sẽ tự động tiêu tan.” Ly Nhật Diệu nói.

“Người biết, ta không phải có ý này.”

“Vì cái gì?” Ly Nhật Diệu hỏi. “Khắc ấn này có bao người tha thiết mong ước cũng không thể có được.”

Nhưng ta không phải bọn họ, ta không phải hắn. Một chút cũng không!

“Vậy người đến tột cùng muốn cái gì vậy? Tiểu gia hỏa!” Ôm trong lòng ngực ấm áp, Ly Nhật Diệu bất đắc dĩ cảm thán.

Ta muốn cái gì?! Ly Nhật Diệu vô tình cảm thán khiến Tiểu Mạch lâm vào trầm tư. Chính mình từng khát vọng có được hạnh phúc, mà hiện tại? A! Chính ta cũng không biết a!

“Tiểu gia hỏa!” Ly Nhật Diệu phi thường không thích Tiểu Mạch âm ỉ như vậy, tình nguyện nhìn biểu tình lạnh nhạt của hắn, cũng không muốn nhìn hắn vướng vào đau thương. “Tiểu gia hỏa nếu không biết mình muốn cái gì, vậy để ta thử cho người biết được thứ mình muốn?!”

Người cho ta! Người có thể cho ta cái gì?

“Tất cả, tất cả của trăm đều có thể cho người. Như thế ít nhất cũng có thứ giống thứ người muốn đi!” Trăm có thể cho người tất cả, chỉ cần là trăm có. Không, cho dù trăm không có thì trăm cũng nhất quyết tìm ra đem đến tặng cho người.

Tất cả sao? Ly Nhật Diệu nói đều là thật tình sao? Lời nói chân thành của Ly Nhật Diệu làm cho tâm tư Tiểu Mạch có chút rung động. Tất cả sao? Tất cả ____ đột nhiên Tiểu Mạch tựa hồ nghĩ đến chuyện gì khiến hăn luôn tâm niệm. Ha hã! Hăn cười gượng hai tiếng. Kia ____ vẫn là từ bỏ đi!

“Vì cái gì? Vì cái gì không cần?” Ly Nhật Diệu tức giận. Hăn không hiểu, tiểu gia hỏa rõ ràng đã động lòng, vì cái gì? Vì cái gì lại không cần. “Tiểu gia hỏa nói cho trăm, vì cái gì?” Áp chế lửa giận đang nổi lên trong lòng, Ly Nhật Diệu tận lực bình tĩnh hỏi.

Tất cả của người cũng chính là ____ chính là phi tử nữ nhân của người sao? Tiểu Mạch sợ hãi nhìn Ly Nhật Diệu.

“Cáp! Ha ha ha ____” Ly Nhật Diệu bật cười. “Tiểu gia hỏa, tiểu gia hỏa.” Hăn gặt gao ôm Tiểu Mạch. Người thật sự là rất đáng yêu a tiểu gia hỏa, người như thế nào có thể đáng yêu đến vậy. Người như thế nào có ý nghĩ như vậy, thực đáng yêu.

Uy! Có cái gì buồn cười, không cần cười nữa. Tiểu Mạch trong lòng hồ to, liều mạng muốn ý nghĩ này phóng tới Ly Nhật Diệu. Nhưng không biết sao Ly Nhật Diệu lúc này chỉ lo cười không nhìn tới ánh mắt của Tiểu Mạch, cũng không nghe được trong lòng hăn hò hét. Ngồi buồn bực trong lòng Ly Nhật Diệu, mặt Tiểu Mạch tựa như cây táo đỏ từng bừng.

Tiểu gia hỏa thực là quá đáng yêu, trăm như thế nào có thể đem này cho người? Thứ này cho dù người muốn trăm cũng sẽ không cho, bởi bọn họ

cũng không xứng. Chính người mới là đáng giá nhất, tiểu gia hỏa! Tiểu gia hỏa của trẫm, đứa con duy nhất của trẫm!

Chương 33

“Ngũ hoàng tử nhanh lên! Bằng không sẽ bị muộn mất!.” Thanh Nhi nắm tay Tiểu Mạch muốn chạy nhanh lại sợ hấn chịu không nổi, đi thông thả thì lại sợ không đến kịp buổi ngự yến mừng sinh nhật của Ly Nhật Diệu, hại nàng vừa vội vừa giận. “Đều tại Gia Gia, không biết chạy đi đâu khi về lại biến thành một thân bản hề hề. Thân bản thì không nói rồi còn nhảy vào người ngũ hoàng tử, hại ngài lại phải đi đổi trang phục một lần nữa, thật tức chết ta!” Thanh Nhi vừa đi vừa giận nói. Gia gia đáng thương, làm dơ bộ trang phục mà Thanh Nhi vì Tiểu Mạch tỉ mỉ chọn lựa, đó là lí do mà một đoạn thời gian rất dài sau này chất lượng thức ăn của nó đại suy giảm. Đối với việc này Tiểu Mạch cũng không có biện pháp, bởi vì Thanh Nhi khi nóng giận còn hơn cả khủng bố a.

Tiểu Mạch đi theo phía sau Thanh Nhi, mặc một bộ trường bào màu tím, đôi hài, ngay cả vật trang sức cũng là màu tím cùng với nhụy hoa trên mi tâm hỗ trợ lẫn nhau, làm hơi thở lạnh nhạt trên người hấn hòa tan không ít, càng khiến hấn trở nên chân thật.

Ai! Ta như thế nào đã quên đâu? Ngày quan trọng như vậy sao có thể không có yến hội chứ, Tiểu Mạch nghĩ thầm. Kiếp trước, hấn ghét nhất chính là tham gia những buổi tiệc hội, lần này chỉ sợ sẽ không dễ dàng vượt qua! Cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị hoàng đế từ buổi ngự yến đêm nay sẽ chính thức bắt đầu. Tiểu Mạch sờ lên mi tâm nơi có khắc ấn, đêm nay —— ta sẽ bị chú ý mà trước nay chưa từng có!

“Thanh Nhi khẩu kiến đại hoàng tử!” Thanh Nhi đột nhiên dừng lại quỳ xuống, Tiểu Mạch lão đảo một cái suýt nữa không đứng vững.

Đại hoàng huynh! Tiểu Mạch cũng vội hành lễ. Nếu không phải vì có Thanh Nhi, trong bóng tối Tiểu Mạch thật đúng là cũng không chú ý đến hắn. Đại hoàng tử Ly Khải, đây là lần thứ hai Tiểu Mạch gặp hắn, lần đầu tiên là ở thần điện, bất quá lúc ấy có rất nhiều người, không thể nào chú ý kỹ. Ly Khải là người giống Ly Nhật Diệu nhất trong tất cả các hoàng tử, chỉ là hình dáng của hắn có nét cương nghị hơn, lại thiếu đi cái loại khí chất xuất trần của Ly Nhật Diệu. Khí phách tương tự cũng không bằng Ly Nhật Diệu, dù sao hắn cũng chỉ mới mười bốn tuổi. Hắn cùng với Ly Nhật Diệu không giống nhất chính là cặp mắt, phải nói không ai có ánh mắt giống với Ly Nhật Diệu. Ly Khải cũng có đôi mắt với đồng tử màu đen, chẳng qua ở giữa còn mang theo một mạt lưu quang màu vàng.

“Ngũ hoàng đệ ngươi không cần sốt ruột như thế, ngự yến mừng sinh nhật phụ hoàng còn chưa khai tịch đâu!” Ly Khải nhìn vào ánh mắt Tiểu Mạch cười nói. Hắn mỉm cười không ôn hòa tự nhiên giống Ly Nhiễm, nụ cười của hắn bên trong sự nhu hòa dường như còn mang theo một chút cường thế. Mà điểm ấy cũng không giống với Ly Nhật Diệu, bình thường, trên người Ly Nhật Diệu không có hương vị của cường thế, nhưng khi hắn hạ quyết định gì cũng quyết không cho phép người khác phản đối.

Tiểu Mạch không nghĩ tới sẽ gặp phải Ly Khải ở nơi này. Khắc ấn của hắn là bạch hổ a! Tiểu Mạch sợ hãi than. Bạch hổ còn ở trong giấc ngủ trông rất sống động lại y như thật, rục rịch không biết khi nào sẽ đột nhiên thức tỉnh.

“Khắc ấn của ngũ hoàng đệ hình như là nhụy hoa đi?!” Ly Khải hướng Tiểu Mạch vén lên sợi tóc trên trán hắn “Chính là nhụy hoa gì? Màu tím a, cùng với khắc ấn hoa sen của phụ hoàng thật giống nhau.” Lưu quang màu vàng trong mắt Ly Khải thẳng tắp nhìn vào đôi mắt màu lam của Tiểu Mạch.

Bị cặp mắt mang lưu quang kia nhìn chăm chăm, Tiểu Mạch rất không tự tại, nghĩ muốn quay đầu nhưng thật kỳ quái là lại không thể dời mắt khỏi

cái nhìn của Ly Khải. Nhìn ánh mắt này, Tiểu Mạch bỗng nhiên cảm thấy không thể tập trung chú ý được, ý thức cũng bắt đầu có chút tan rã. Ta làm sao vậy? Như thế nào đột nhiên lại cảm thấy thật mệt mỏi quá, muốn ngủ một giấc. Tiểu Mạch nhìn vào cặp mắt kia lại có cảm giác giống như đang nhìn đến trời chiều chạng vạng, ánh sáng mặt trời chiếu lên trên người thật ấm áp, thật thoải mái. Chính mình giống như đang nằm ở trên xích đu đều a diêu, diêu a diêu, diêu a —— cáp —— hảo khốn!

“Đại hoàng huynh!” một tiếng hét lớn làm cho ý thức sắp tan rã của Tiểu Mạch lập tức hồi phục. Ta lúc trước là làm sao vậy? Giống như không thể khống chế đại não của chính mình. Giương mắt lại nhìn thấy biểu tình tựa tiểu phi tiểu của Ly Khải dường như còn có điểm tức giận, Tiểu Mạch gấp rút lui về phía sau, tạo ra khoảng cách với Ly Khải. Trực giác nói cho hẳn, chính mình vừa mới thất thường là bởi vì Ly Khải.

“Là Tam hoàng đệ a!” Ly Khải ngữ điệu rất cao, ánh mắt có chút hờn giận “Các người chậm rãi tán gẫu, hoàng huynh không quấy rầy các người.” Ly Khải cười xoay người, lúc hẳn xoay người, trong nháy mắt vẻ tươi cười trên mặt hẳn đã biến mất.

“Ngũ hoàng đệ người không sao chứ!” Ly Khải vừa đi, Ly Nhiễm liền nhắm phía Tiểu Mạch khẩn trương hỏi.

Ta không sao. Tiểu Mạch cười nhìn Ly Nhiễm.

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi!” Ly Nhiễm thả lỏng thần kinh “Ngũ hoàng đệ nhớ kỹ, sau này tuyệt đối không được nhìn thẳng vào ánh mắt của đại hoàng huynh.” Ly Nhiễm thận trọng nhắc nhở Tiểu Mạch.

Vì cái gì? Tiểu Mạch hỏi.

“Người có biết sức mạnh của đại hoàng huynh là cái gì không?” Ly Nhiễm hỏi lại.

Tiểu Mạch lắc đầu.

“Là nhiếp hồn! Chỉ cần nhìn vào ánh mắt của đại hoàng huynh, mặc kệ là người hay là động vật đều sẽ bị hấn khống chế. Trừ phi đại hoàng huynh tự nguyện giải trừ sức mạnh, nếu không sẽ vĩnh viễn trở thành con rối của hấn không thể phản kháng.” Ly Nhiễm gần từng tiếng nói.

Nhiếp hồn?! Không phải là thôi miên sao? Nguyên lai ta là bị thôi miên a! Nếu không phải là Ly Nhiễm đúng lúc gọi ta tỉnh lại, hậu quả không biết sẽ như thế nào. Nghĩ vậy, Tiểu Mạch rất cảm kích Ly Nhiễm, tạ ơn tam hoàng huynh!

“A! Ca ca trợ giúp đệ đệ không phải là việc hiển nhiên sao, đi nhanh đi! Bằng không sẽ bị muộu.” Nói xong Ly Nhiễm dắt tay Tiểu Mạch.

Tiểu Mạch ngấn người, đi vào thế giới này, trừ Thanh Nhi cùng Ly Nhật Diệu còn không có người khác nắm tay của chính mình.

“Đi thôi!” Gặp Tiểu Mạch sững sờ, Ly Nhiễm nắm tay hấn khinh xả một chút.

Ân! Tiểu Mạch hướng Ly Nhiễm gật gật đầu đi theo hấn. Ca ca trợ giúp đệ đệ là việc hiển nhiên sao không? Chính là mới rồi còn có một vị ca ca muốn thiết kế đệ đệ đâu!

Chương 34

Quả nhiên, đêm nay chính mình thực bị chú ý a! Tối nay Tiểu Mạch vô hạn cảm khái. Từ lúc hắn cùng Ly Nhiễm tiến vào đến bây giờ, nếu không phải là ánh mắt công khai quan sát thì cũng là len lén chú ý chưa từng gián đoạn chiếu trên người hắn. Ai! Chưa từng hy vọng Ly Nhật Diệu nhanh chóng xuất hiện như thế, bởi vì hắn tựa như là một vật sáng, chỉ cần hắn vừa xuất hiện, ánh mắt mọi người đều sẽ theo hắn chuyển động.

Nhàm chán hơn nữa muốn dời đi cảm giác không tự nhiên, Tiểu Mạch ngược lại quan sát khắc ấn của các hoàng tử khác. Đại hoàng tử chính là bạch hổ vừa rồi đã nhìn đến, tam hoàng tử chính là mây bay cũng đã biết được. Kế tiếp tứ hoàng tử là hùng ưng, bát hoàng tử là ngôn tự phồn thế, thập hoàng tử và thập nhị hoàng tử bởi vì tuổi quá nhỏ không tham gia yến hội nên không biết. Bất quá vì cái gì? Vì cái gì chỉ có khắc ấn của ta lại nữ tính hóa như vậy! Ta chưa bao nghĩ muốn cái gì khắc ấn, bất quá nếu có ta cũng không nghĩ tới phải là hổ là ưng a! Cho ta một con tiểu bạch thỏ, con chó nhỏ cũng tốt, vì cái gì lại cố tình cho ta một đóa hoa tuy rằng chỉ là một nụ hoa. Xem khắc ấn của những hoàng tử khác, Tiểu Mạch trong lòng có chút bất bình, tuy rằng cổ cảm xúc này rất nhanh đã bị hắn đè ép đi xuống.

“Hoàng Thượng giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm!” Một tiếng hô lớn khiến mọi người đều quỳ lạy nghênh đón, kể cả Tiểu Mạch. Mặc dù Ly Nhật Diệu có nói Tiểu Mạch không cần hướng hăn quỳ hành lễ, nhưng trong trường hợp này Tiểu Mạch rất rõ ràng chính mình phải làm như thế nào mới không bị thêm nhiều chú ý.

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

“Bình thân!” Ly Nhật Diệu đi đến vị trí chủ vị ngồi xuống, hoàng hậu ngồi ở bên cạnh hẳn.

“Tạ ơn hoàng thượng!” Mọi người trở lại chỗ ngồi, bữa tiệc bắt đầu.

Trở lại chỗ ngồi, Tiểu Mạch một chút cũng không muốn ăn những mĩ thực ở trên bàn, ánh mắt phiêu phiêu suy nghĩ không hề để ý đến ca múa phía trước. Thực nhàm chán, quả thực so với vũ hội kiếp trước tham gia còn buồn tẻ hơn. Đối với thói quen xem ca múa ở hiện đại hơn hai mươi năm của Tiểu Mạch, thứ nghệ thuật vũ đạo cổ điển trước mắt này thật đúng là không thể thích ứng. Nhất là còn không thể lộ ra biểu tình không thích hoặc không kiên nhẫn, nhìn mọi người chung quanh đều thấy thích thú, Tiểu Mạch thật sự là buồn bực nói không nên lời. Bất quá là cũng có điểm ưu đãi, ít nhất người chú ý hẳn rõ ràng giảm đi rất nhiều.

“Ngũ hoàng tử!” Thanh Nhi cúi người ở bên tai Tiểu Mạch nói nhỏ.

Ân? Tiểu Mạch quay đầu nhìn Thanh Nhi.

“Hoàng hậu đang gọi người đấy!” Thanh Nhi ý bảo Tiểu Mạch.

Nga! Tiểu Mạch gật đầu tỏ vẻ hẳn đã biết, nhưng trong lòng lại cười khở. Ta đã sớm thấy được, chính là cố ý làm như không phát hiện thôi!

“Kia ngài còn không mau đi nhanh!” Thanh Nhi thúc giục.

Đã biết. Tiểu Mạch bất đắc dĩ đứng dậy, quả nhiên lại trở thành tiêu điểm.

Tiểu Mạch không tình nguyện đi thông thả hưởng tới hoàng hậu, bất quá trên mặt vẫn là biểu tình đậm nhạt như trước. Đến trước bậc thang đi lên, Tiểu Mạch dừng lại. Mẫu hậu! Tiểu Mạch hướng hoàng hậu cúi đầu. —— hướng Ly Nhật Diệu cúi đầu.

“Thanh nhi đến, đến bên người mẫu hậu.” Hoàng hậu hướng Tiểu Mạch ngoắc.

A! Tiểu Mạch ngây người, như vậy có thể chứ? Đây —— không hợp lẽ đi! Tiểu Mạch nghĩ thầm, nhìn xem chung quanh, không ai phản đối, mà các tần phi cho dù ánh mắt đều lộ ra vẻ không cam lòng nhưng cũng không có phản đối. Xem ra Ly Nhật Diệu thật sự thích vị hoàng hậu này a!

Nha —— thân thể Tiểu Mạch đột nhiên nhẹ hẫng, nếu không phải đã thành thói quen không nói lời nào, giờ phút này hẳn sợ là đã kêu ra tiếng. Ly Nhật Diệu! Tiểu Mạch phát hiện người ôm lấy hẫng chính là Ly Nhật Diệu. Nguyên lai lúc Tiểu Mạch còn đang ngẩn người, Ly Nhật Diệu đã từ chỗ ngồi của chính mình đứng dậy hướng hẫng ôm lấy. Tại sao có thể như vậy?! Tiểu Mạch trong lòng oán giận cùng khổ sở. Bởi vì hẫng phát hiện ánh mắt dừng ở trên người hẫng càng nhiều.

Giờ khắc này mỗi người đều sợ ngây người, bọn họ là có nghe nói hoàng thượng thực sủng ái ngũ hoàng tử, đúng vậy, nhưng chính là chỉ là mới nghe nói cũng không hoàn toàn tin là thật. Nhưng hiện tại hoàng thượng lại thân thủ ôm ngũ hoàng tử, đây là có bao nhiêu vinh quang a! Phải biết rằng trước đây hoàng thượng chưa từng đối đãi thân mật như thế với các vị hoàng tử, hiện tại tâm trạng mọi người chỉ có thể dùng từ khiếp sợ để hình dung.

Chương 35

Tiểu Mạch cả người cứng ngắc, thần kinh căng thẳng ngồi trên đùi Ly Nhật Diệu. Không thích, không thích, chán ghét ánh mắt của những người đó. Tìm tòi, nghiên cứu, kinh ngạc, ghen tị cùng phần hận, tất cả Tiểu Mạch đều thập phần chán ghét.

“Tiểu gia hỏa, người thật khẩn trương, nào, thả lỏng một chút!” Ly Nhật Diệu trấn an Tiểu Mạch, làm cho hắn tựa vào trên người chính mình.

Kỳ quái?! Những ánh mắt chán ghét tiêu thất từ khi nào? Tựa vào người Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch phát hiện những ánh mắt khiến hắn chán ghét đã không còn thấy nữa. Giương mắt nhìn lên, mọi người ăn có uống có làm những chuyện khác đều có, chính là không có ai nhìn lại hắn. Hô —— thở nhẹ một hơi, Tiểu Mạch thả lỏng thân thể, tựa vào trên người Ly Nhật Diệu.

Tiểu Mạch không biết, sở dĩ mọi người không nhìn hắn nữa là bởi vì Ly Nhật Diệu. Ngay tại lúc Ly Nhật Diệu ở bên tai Tiểu Mạch nói nhẹ, khi ấy, hai mắt của hắn cũng chiếu vào những người đang chăm chú nhìn Tiểu Mạch. Thời điểm Ly Nhật Diệu đối với Tiểu Mạch ôn nhu thì thâm, thì cái nhìn đối với mọi người cũng tuyệt đối linh độ. Ánh mắt lạnh như băng cảnh cáo bọn họ không được nhìn Tiểu Mạch, nếu không —— nếu không sẽ như thế nào? Không ai biết. Bởi vì dưới ánh mắt đó, không ai dám đi thử, thử đụng chạm vào điểm mấu chốt của Ly Nhật Diệu.

Cảm thụ thân thể buộc chặt trong lòng ngực dần dần thả lỏng, Ly Nhật Diệu vừa lòng nở nụ cười. Ly Nhật Diệu biết Tiểu Mạch khẩn trương không phải bởi vì hành động đột ngột của chính mình, mà là vì ánh mắt của những người đó, điều này làm cho hắn rất không vừa lòng. Tiểu gia hỏa không

nhìn chính mình thế nhưng lại đi để ý những người không liên quan đó! Nghĩ vậy, trong lòng Ly Nhật Diệu bỗng phát lên vô danh chi hỏa, lại không biết chính mình vì cái gì để ý như vậy. Vì thế hăn một bên trấn an Tiểu Mạch, một bên dùng ánh mắt cảnh cáo mọi người, không được xem tiểu gia hỏa của trẫm! Chính là vốn chỉ đơn thuần cảnh cáo lại thấy được bọn họ không chút cố kỵ nào nhìn Tiểu Mạch, nháy mắt lửa giận trong lòng Ly Nhật Diệu lại hùng hực thiêu đốt. Đơn thuần cảnh cáo biến thành trắng trợn uy hiếp, thẳng đến bọn họ gục đầu xuống không dám nhìn Tiểu Mạch nữa, ánh mắt Ly Nhật Diệu mới trở lại như trước. Tiểu gia hỏa của trẫm các người có thể tùy tiện xem sao? Còn dùng ánh mắt không thể chịu được như thế. Tiểu gia hỏa là đứa con của trẫm, bảo bối duy nhất của trẫm. Chỉ có trẫm mới có thể nhìn hăn chăm chú, chỉ có trẫm!

“Nào, tiểu gia hỏa!” Đem một quả nho đặt ở bên miệng Tiểu Mạch, thấy hăn đầu tiên là nhíu mày sau đó bất đắc dĩ thở dài ăn, trong mắt Ly Nhật Diệu ý cười càng đậm. Xem Tiểu Mạch từng quả từng quả một ăn hết nho do chính mình thân thủ đứt, tâm tư của Ly Nhật Diệu có thể nói là phi thường tốt. Ngẩng đầu lên không ngại nhìn đến ánh mắt thần tử đang kinh ngạc, cùng với nhóm các hoàng tử ghen tị cùng không cam lòng. Như thế nào? Ghen tị sao?! Không cam lòng sao?! Như vậy dùng trí tuệ của các người, thủ đoạn cùng sức mạnh hấp dẫn cái nhìn của trẫm đi! Để trẫm xem các người đến tột cùng ai mới có tư cách ngồi vào vị trí này của trẫm. Nhưng là —— ngàn vạn lần đừng đi thương tổn tiểu gia hỏa của trẫm, nếu không cho dù người là hoàng tử thích hợp làm người thừa kế của trẫm nhất, trẫm cũng quyết không bỏ qua người. Ai cũng không được thương tổn tiểu gia hỏa của trẫm, đứa con duy nhất của trẫm.

“Bình! Phanh! Ba!” Thanh âm của vật phẩm bị ném xuống không dứt bên tai, trong phòng một mảnh bừa bãi, khắp nơi trên mặt đất là những mảnh nhỏ rách nát không trọn vẹn.

“Vì cái gì? Vì cái gì? Vì cái gì phụ hoàng sủng ái phế vật kia như vậy? Vì cái gì?” Lại là thanh âm ghen tị cùng oán hận “Chẳng lẽ phụ hoàng là muốn làm cho cái kia kế thừa ngôi vị hoàng đế của hửn?!” Thanh âm bỗng chốc âm trầm, có thể thấy được hàn khí từ trên người hửn phát ra, nháy mắt làm cho căn phòng ấm áp biến thành lạnh run.

“Nhất định là như vậy, nhất định! Bằng không phế vật kia sức mạnh gì cũng không, sao có thể được đến thần chi chúc phúc!” Thanh âm tối tăm mà khẳng định nói.” Nhất định là phụ hoàng dùng phương pháp gì mới làm cho phế vật kia có khắc ấn, nhất định là phụ hoàng, là phụ hoàng.”

“Phụ hoàng sẽ không làm loại sự tình này, ngũ hoàng đệ là có chỗ hơn người mới có thể được đến thần chi chúc phúc!” Thanh âm ôn hòa mang ý đồ khai đạo cho thanh âm tràn ngập phần hận kia hiểu rõ, mà chủ nhân của thanh âm ôn hòa kia —— đúng là tam hoàng tử Ly Nhiễm!

“Người nói vậy, cái kia phế vật sức mạnh gì cũng không có, còn có cái gì chỗ hơn người. Khẳng định là phụ hoàng muốn cho hửn kế thừa ngôi vị hoàng đế, mới làm cho hửn có khắc ấn. Ta sẽ không để phụ hoàng như nguyện, ta tuyệt sẽ không để phế vật kia đi lên ngôi vị hoàng đế.” Thanh âm âm trầm tràn ngập nguy hiểm.

“Người muốn làm gì?!” Cảm nhận được ác ý của thanh âm kia, Ly Nhiễm vội la lên.

“Ta muốn làm cái gì?! Ha hả!” Thanh âm kia mang theo tiếng cười tà ác “Ta muốn làm cái gì, người không phải đã rõ ràng lắm hay sao?”

“Người muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế ta sẽ không ngăn cản, nhưng người nếu muốn đả thương ngũ hoàng đệ ta quyết không cho phép. Ngũ hoàng đệ đối với ngôi vị hoàng đế căn bản là không có hứng thú, hửn sẽ không là trở ngại của người!” Ly Nhiễm từ đầu đến cuối vốn một bộ ôn hòa thanh âm cũng đã nhẹ nhàng dẫn theo tức giận.

“Người thực sự hiểu rõ cái phế vật kia sao? Người như thế nào biết hẳn là thật sự không có hứng thú chứ không phải là giả trang?” Thanh âm kia hiển nhiên không tin lời nói của Ly Nhiễm.

“Là thật, chỉ cần người dụng tâm quan sát, người cũng sẽ phát hiện, ngũ hoàng đệ căn bản cái gì cũng không để ý.” Trong lời nói của Ly Nhiễm lại tựa hồ có chút thần nhiên mất mát “Trong mắt hẳn cái gì cũng không có!”

“Quan sát! Ta vì cái gì phải đi quan sát một cái phế vật như hẳn, đã là địch nhân trực tiếp tiêu diệt thì được rồi.” Không phát hiện biểu tình mất mát của Ly Nhiễm, thanh âm kia tà ác nói.

“Ta sẽ không cho người làm như vậy!” Ly Nhiễm nói.

“Như vậy —— người nghĩ ngăn cản ta như thế nào? Giết ta sao?” Thanh âm kia khinh miệt nói “Nhưng mà người làm được sao không?!”

“Đúng vậy, người nói đúng, ta không giết được người, nhưng là ——” Ly Nhiễm ngữ khí mềm nhẹ lại kiên định “Ta có thể giết chính mình!”

“Bính!” Chủ nhân của thanh âm kia phát vào mặt bàn thật mạnh “Người là uy hiếp ta sao?!”

“Người có thể cho rằng như vậy.” Ly Nhiễm nói nhỏ.

“Hảo! Hảo! Người thế nhưng vì một cái phế vật uy hiếp ta, tốt lắm!” Phần nộ nói xong câu đó, thanh âm kia liền biến mất.

Trong phòng hàn khí bắt đầu hòa tan, tạo thành nước đá rơi mặt đất. Bên ngọn đèn, Ly Nhiễm một mình ngồi ở trong phòng, khuôn mặt rất là mệt mỏi. “Ngũ hoàng đệ, hoàng huynh chỉ có thể vì người làm tới đó, tha thứ hoàng huynh không thể hoàn toàn ngăn cản hẳn.”

Chương 36

Hoa nở rồi lại tàn, thời gian theo thời gian lưu chuyển mà trôi qua, mọi thứ đều lặng yên thay đổi nhưng lại giống như chưa từng đổi khác.

Đã hai năm! Cũng là ngự hoa viên, bên hồ nước, dưới hòn giả sơn, Tiểu Mạch vẫn lẳng lặng ngồi ở đó như trước kia. Nếu có gì khác thì chỉ là từ một thiếu niên mười tuổi trở thành một thiếu niên mười hai tuổi mà thôi. Bất tri bất giác đã sinh sống tại thế giới này hai năm. Nhìn thấy cảnh sắc trước mắt không hề có chút thay đổi Tiểu Mạch có một hơi cảm thán. Hai năm qua chính mình vẫn thích một khi có thời gian rảnh liền đến nơi này, ngồi ở dưới hòn giả sơn, dù mục đích đã không còn giống như trước, nhưng lâu dần lại tạo thành một loại thói quen, thói quen một khi rảnh lại an vị tại đây. Thói quen a! Thật là một thứ thực đáng sợ.

Ngắm lại chính mình đã từng cả bút lông cũng không cầm được, hiện giờ cũng đã có thói quen dùng nó làm bài tập. Thể văn ngôn từng làm cho mình đau đầu không thôi, nay cũng đã khắc vào trong tâm khảm. Thói quen, thói quen, quen Ly Nhật Diệu đối với chính mình ôn nhu, quen sự ấm áp khi được hân ôm vào lòng, quen khi cùng Ly Nhật Diệu trao đổi thì không cần dùng bản tự, thói quen Ly Nhật Diệu đối với chính mình vô cùng sủng nịch, quen với thứ thân tình chính mình từng khao khát mà Ly Nhật Diệu mang đến. Thói quen, thói quen, thật sự sợ hãi có một ngày chính mình lại không thể thích nghi với cuộc sống không có Ly Nhật Diệu.

Thật sự là đã bị dao động a! Cho dù lý trí có cảnh cáo chính mình đừng để bị thân tình của Ly Nhật Diệu hấp dẫn như thế nào, nhưng cuối cùng vẫn dần bị cuốn sâu vào. Mỗi lần được Ly Nhật Diệu ôn nhu đối đãi, chính mình vẫn luôn có mong muốn thoát lên, gọi hân là phụ thân, chính là mỗi lần

muốn mở miệng, lý trí lại lên tiếng nhắc nhở không thể. Ngẫm lại thật đúng là thực mâu thuẫn! Chính mình tựa hồ vẫn còn có khát vọng thân tình, khát vọng được hạnh phúc. A! Người không phải đã muốn từ bỏ hạnh phúc rồi sao?! Trong nháy mắt, Tiểu Mạch bỗng có xúc động muốn khóc.

“Đánh, đánh thực mạnh cho ta!”

Thanh âm non nớt nhưng ác độc truyền vào tai Tiểu Mạch khiến hắn không nhẫn nại cau mày, nghe thanh âm này, Tiểu Mạch đã không còn cảm giác buồn bực như lúc đầu. Đứng dậy nhìn vào một bên mặt hòn giả sơn, quả nhiên lại là cửu hoàng tử Ly Duyệt đang khi dễ cung nhân. Tiểu Mạch nhíu mày, cửu hoàng tử Ly Duyệt, đó là người hắn có ấn tượng khá rõ so với các hoàng tử khác bởi vì hắn đã nhiều lần thấy Ly Duyệt ra lệnh cho thị vệ của hắn đánh đập cung nhân. Bất quá, Tiểu Mạch chính là chỉ nhìn xem mà thôi, với nguyên tắc nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện của mình, hắn cũng không có ra mặt ngăn cản. Tiểu Mạch biết rõ chính mình cũng không phải là một người thiện lương, bằng không kiếp trước cũng không thể chỉ vào làm vài năm liền có thể lên vị trí quản lý. Kiếp trước, Tiểu Mạch cũng hiểu hắn đối nhân xử thế vốn không có nhiệt tình lại rất đậm đặc, có lẽ là do nhiệt tình của chính mình lúc còn trẻ đã ở trên người cha mẹ tiêu hao quá nhiều hầu như không còn để quan tâm kẻ khác nữa. Chỉ có một số ít người mới có thể tiến vào cuộc sống của hắn, từ khi gặp gỡ lâm hân mới chậm rãi có thay đổi. Nhưng mà sự phản bội của lâm chẳng những hủy đi chút nhiệt tình mà Tiểu Mạch thật vất vả gây dựng, thậm chí làm cho nhiệt tình của hắn ngay cả đối với cuộc sống cơ hồ đều biến mất. Mà đến đến thế giới này trừ bỏ Thanh Nhi, ngay cả người khiến cho Tiểu Mạch có hảo cảm là tam hoàng tử cũng vô pháp tiến vào cuộc sống của hắn. Ly Nhật Diệu là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn của ngoài ý muốn.

A! Lần này, thiếu niên này tựa hồ có điểm bất đồng đâu! Tiểu Mạch neho lại mắt, khước miệng gợi lên một mặt tươi cười nghiền ngẫm mà Ly Thanh chưa từng có. Thiếu niên kia thấy chính mình thế nhưng lại không có

phản ứng, bình thường người bị hại nếu thấy người ngoài, cho dù đó là một người xa lạ đều sẽ phát ra tín hiệu cầu cứu. Mà thiếu niên chỉ là lẳng lặng nhìn chính mình. A! Tiểu Mạch cười khê có lẽ thiếu niên đã nhìn thấu quy tắc của hoàng cung này. Đích xác, tại đây, trừ bỏ chính mình không ai có thể chân chính trợ giúp người. Ly Nhật Diệu, ta quả nhiên vẫn là bị người ảnh hưởng, thế nhưng đối với sự vật quanh mình lại bắt đầu có hứng thú.

Có lẽ là do ánh mắt của thiếu niên nhìn Tiểu Mạch khiến cho cửu hoàng tử Ly Duyệt chú ý, từ ánh mắt của hãn Ly Duyệt cũng thấy Tiểu Mạch.

“Ngũ hoàng huynh!” Ly Duyệt gấp hướng Tiểu Mạch hành lễ. Đáng chết! Ngũ hoàng huynh như thế nào lại ở nơi này, nếu hãn nói cho phụ hoàng —— nguyên bản chủ tử giáo huấn cung nhân là chuyện thực bình thường, hoàng đế sẽ không quản cũng quản không được nhiều như vậy, bất quá việc này nếu là từ trong miệng Tiểu Mạch nói ra. Phụ hoàng sung ái ngũ hoàng huynh như vậy khẳng định quay về xử phạt ta.

Cửu hoàng đệ! Tiểu Mạch hướng Ly Duyệt gật đầu rồi tiếp tục tựa vào hòn giả sơn, vẻ mặt lạnh nhạt giống như cái gì cũng chưa thấy.

“Ngũ hoàng huynh, hoàng đệ còn có việc, trước xin cáo lui.” Gặp Tiểu Mạch tựa hồ không có ý tứ hướng Ly Nhật Diệu cáo trạng, Ly Duyệt vội mang theo người của hãn tiêu sai đầu cũng không quay lại.

Đến khi không thấy thân ảnh của Ly Duyệt, Tiểu Mạch mới chậm rãi hướng người thiếu niên vẫn còn quỳ rạp trên mặt đất tiến đến. Tóc màu đen, mắt là màu trà, xem tuổi so với Tiểu Mạch lớn hơn không được bao nhiêu, nhiều nhất cũng mười bốn, mười lăm tuổi. Ngũ quan lớn lên cũng không tệ lắm, nếu bỏ qua những vết xanh tím trên mặt cũng xem như rất thanh tú.

Lúc Tiểu Mạch đánh giá thiếu niên thì đồng thời thiếu niên cũng quan sát Tiểu Mạch. Màu lam hai mắt rõ ràng so với nước trong còn muốn trong

suốt, lại cái gì cũng ảnh ngược không ra. Hắc chính là ngũ hoàng tử mà hoàng thượng tối sủng ái.

Nhìn vết thương khá nghiêm trọng, Tiểu Mạch nghĩ đến. Hắc cư nhiên từ đầu tới đuôi ngay cả hừ cũng chưa hừ một tiếng, thật kiên cường thôi! Tiểu Mạch có chút thương thức thiếu niên. Nhìn hắc ăn mặc không giống như là thái giám, là thị vệ sao? Thật là, nghĩ nhiều như vậy làm cái gì! Tiểu Mạch vì sự quan tâm của chính mình mà cảm thấy phiền chán. Hôm nay giúp hắc chính là trùng hợp, lần sau... không có lần sau. Đứng lên Tiểu Mạch vỗ vỗ góc áo lay dính chút tro bụi xoay người rời đi, bỗng nhiên hắc nghĩ tới cái gì lại đi đến bên cạnh thiếu niên, đem một cái bình sứ nhỏ đặt ở trên mặt đất liền rời đi.

Thiếu niên ngồi dậy, cầm lấy bình sứ trên mặt đất mở ra ngửi ngửi, phát hiện là thuốc chữa thương. Thiếu niên ngẩng đầu nhìn bóng dáng của Tiểu Mạch thẳng đến lúc nhìn không thấy mới đứng dậy rời đi.

Chương 37

“Người nói, tiểu gia hỏa hôm nay cứu một cái nô tài.” Nghe xong Tuyệt Ảnh báo cáo, ánh mắt Ly Nhật Diệu dời khỏi tấu chương, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Đúng vậy, bất quá ngũ hoàng tử không phải là cố ý cứu hắn, nhưng lại đem ngọc lộ cao mà hoàng thượng ban thưởng cho người nọ.” Tuyệt Ảnh bẩm báo chi tiết.

“Tiểu gia hỏa không phải người thích xen vào chuyện người khác, cho dù là vô tình, nô tài kia cũng tất có cái gì đó làm cho tiểu gia hỏa cảm thấy hứng thú.” Ly Nhật Diệu trầm tư nói. Tiểu gia hỏa gặp Ly Duyệt khi dễ cung nhân không ít lần, duy chỉ độc lần này có động tác. Vô thức Ly Nhật Diệu nắm chặt rãnh tay.

“Ngũ hoàng tử khi thấy người nọ đã kinh ngạc trong nháy mắt, ngũ hoàng tử giống như có chút thương thức người nọ.” Gặp Tiểu Mạch đem ngọc lộ cao cấp người nọ, Tuyệt Ảnh cũng rất kinh ngạc, bởi vì hai năm qua hắn vẫn là lần đầu nhìn thấy Tiểu Mạch đối với sự vật sinh ra hứng thú.

“Thương thức sao không?” Ly Nhật Diệu ngã người về phía sau tựa vào long ỷ, thân thủ bưng lên ly trà đang được đặt trên bàn, uống một ngụm.”Tra qua tên của nô tài kia chưa?” Đem trà thả lại trên bàn Ly Nhật Diệu hỏi.

“Tra qua. Người nọ họ Diệp tên Minh Hoa là thị vệ mới tiến cung, còn đang được huấn luyện. Không biết bởi vì chuyện gì mà chọc giận cửu hoàng tử, cho nên lần này bị cửu hoàng tử làm khó dễ.” Tuyệt Ảnh trả lời, mồ hôi từ trên trán chảy xuống đại khí cũng không dám thở ra, quần áo

cũng bị mồ hôi đột nhiên toát ra lạnh sũng nước kề sát người. Chủ nhân sinh khí. Tuy rằng không biết là vì nguyên nhân gì, nhưng là Tuyết Ảnh dám khăng định. Hơi hơi ngẩng đầu nhìn vào ly trà mà Ly Nhật Diệu đặt trên bàn, cho dù thấy không rõ, Tuyết Ảnh cũng biết ly trà kia Ly Nhật Diệu chỉ mới uống một ngụm, vốn nên còn dư rất nhiều nước trà nhất định là rỗng tuếch. Bởi vì ngay tại thời điểm Ly Nhật Diệu mang trà lên uống, nước trà vốn đã hơi lạnh lại bắt đầu nóng lên, hơi nước sôi trào cho đến khi hoàn toàn bốc hơi.

“Khẩu! Khẩu! Khẩu!” ngón tay thon dài xinh đẹp của Ly Nhật Diệu ở trên bàn gõ xuống. Khẩu, khẩu, khẩu,

Tiếng vang thanh thúy ở ngự thư phòng yên liền trở nên to rõ. Mà tâm trạng của Tuyết Ảnh lúc này bị thanh âm thanh thúy chấn đặc vô cùng bối rối.

“Tuyết Ảnh, phái người giám sát chặt chẽ đến Diệp Minh Hoa nhất cử nhất động.” Thu hồi thanh âm khiến cho Tuyết Ảnh hoảng hốt, Ly Nhật Diệu hạ lệnh.

“Tuyết Ảnh hiểu được!”

“Đi xuống đi!” Ly Nhật Diệu phất tay.

“vâng!” Không chút do dự Tuyết Ảnh cơ hồ chạy trốn chết rồi đi, biến mất cùng bóng đêm. Thật đáng sợ! trong lúc chạy trốn, tâm Tuyết Ảnh không ngừng run rẩy. Chủ nhân vô hình tức giận thật là khủng khiếp, thật sự nếu không rời đi —— tuyệt vọng cảm thụ nội lực bị xói mòn. Lực lượng mà chủ nhân vô ý thức biểu lộ ra trong lúc người phẫn nộ làm cho chính mình không thể không vận công chịu đựng, nếu trễ một chút chính mình nói không chừng sẽ vì nội lực chống đỡ không nổi nữa mà ngã.

“Diệp Minh Hoa sao?” Trong ngự thư phòng giờ chỉ còn lại một mình Ly Nhật Diệu một người “A! Không tồi thôi, còn có chỗ có thể khiến cho

tiểu gia hỏa thấy hứng thú.” Ly Nhật Diệu trên mặt nụ cười khoái trá, nhưng lửa giận ở trong lòng ngực lại hùng hực thiêu đốt, bên tai giống như có một thanh âm đang đầu độc hần. Đi giết hần, giết cái tên nô tài khiến cho tiểu gia hỏa thấy hứng thú, giết hần! Ly Nhật Diệu cơ hồ cũng bị cái thanh âm kia mê hoặc, trong mắt sát ý dần dần trở nên dày đặc. Ngay tại khi hần chuẩn bị hành động, trong lòng bàn tay lại truyền đến nhè nhẹ đau đớn đưa lý trí đang không thể khống chế của hần quay về. Nâng lên hai tay, không biết khi nào vì dùng sức quá độ làm cho móng tay đâm vào thật sâu trong da thịt. Mở rút ra móng tay đang cắm vào trong da, dòng máu đỏ tươi theo miệng vết thương chảy ra tích lại trên cổ tay, chói mắt phi thường.

Nhìn thấy dòng máu đỏ tươi trên bàn tay mình, sát ý trong mắt Ly Nhật Diệu dần tán đi. Trẫm đến tột cùng là làm sao vậy! Một mối tựa lưng vào ghế ngồi, Ly Nhật Diệu vô thần nhìn lên trần nhà, trong đôi mắt thật thực là nồng đậm khó hiểu cùng nghi hoặc. Tiểu gia hỏa rốt cục đã bắt đầu đối với sự vật quanh mình có hứng thú, trẫm hần là nên cao hứng a! Khả vì cái gì trẫm lại đối với người khiến cho tiểu gia hỏa chú ý động sát khí? Cùng tiểu gia hỏa ở chung càng lâu, trẫm càng không thể hiểu chính mình. Tiểu gia hỏa là đứa con duy nhất của trẫm, trẫm vốn nên là tối hy vọng hần có thể khoái hoạt. Nhưng vì cái gì? Mỗi khi trẫm nhìn thấy tiểu gia hỏa cùng chú chó nhỏ chơi đùa, nhìn thấy hần hướng cung nữ Thanh Nhi làm nũng, nhìn đến hần cùng các hoàng tử khác một chỗ hòa hợp, trẫm lại không thể cao hứng đứng dậy. Vì cái gì?! Vì cái gì? Vì cái gì? Vì cái gì nhìn đến con chó nhỏ kia ở trên người tiểu gia hỏa kêu lên vui mừng trẫm lại có xúc động đi giết nó? Vì cái gì xem cung nữ kia sủng nịch tiểu gia hỏa, trẫm lại có ý muốn làm cho nàng biến mất khỏi cõi đời này? Vì cái gì nhìn những hoàng tử khác cùng tiểu gia hỏa trò chuyện, trẫm lại có ý niệm đưa bọn họ cách ly, không cho họ được gặp tiểu gia hỏa trong đầu? Vì cái gì?!

Giống như trẫm không thể chịu được khi nhìn tiểu gia hỏa khoái hoạt, trẫm như vậy còn có tư cách làm phụ thân sao không? Trẫm rõ ràng đã hướng tiểu gia hỏa hứa hẹn phải làm một cái phụ thân có thể khiến cho hần

kiêu ngạo, là một phụ thân có thể để cho hãn khẳng định không phải sao? Đến bây giờ tiểu gia hỏa còn không có hoàn toàn tín nhiệm trẫm, có phải bởi vì hãn đã phát hiện trẫm cũng không có chân chính quyết tâm tuân thủ lời hứa làm một hảo phụ thân hay không.

“Tiểu gia hỏa! Tiểu gia hỏa! Tiểu gia hỏa!” Ly Nhật Diệu một lần lại một lần gọi Tiểu Mạch. Tiểu gia hỏa! đứa con duy nhất của trẫm, vì cái gì mỗi một lần gọi người tâm của trẫm lại càng ngày càng nóng, nóng giống như muốn đem tất cả hòa tan.”Tiểu gia hỏa! Tiểu gia hỏa!” Ly Nhật Diệu đột nhiên từ trên ghế trên đứng dậy, hai mắt sáng lên “Tiểu gia hỏa, đúng! Hiện tại chỉ có tiểu gia hỏa mới có thể nói trẫm biết, nói cho trẫm như thế nào mới có thể làm một hảo phụ thân! Tiểu gia hỏa.” Ly Nhật Diệu lộ ra nụ cười vui sướng từ ngực thư phòng biến mất.

Thuấn di! Người trong hoàng tộc đem sức mạnh áp chế đến một trình độ nhất định sau lại thả ra, cố sức mạnh này có thể đem người từ chỗ này tới một chỗ khác trong nháy mắt. Nhưng sử dụng nó phi thường hao tổn sức mạnh, khoảng cách càng xa sức mạnh hao tổn càng lớn. Cho nên nếu không phải tình huống khẩn cấp bình thường sẽ không sử dụng, nếu những sức mạnh khác không đủ cường đại thì thuấn di không còn là sức mạnh cần thiết nữa.

Chương 38

“Chủ nhân!” Hân Tuyết Viên, phòng của hoàng hậu, Chấp Ảnh từ trong giấc ngủ bừng tỉnh.”Chủ nhân đến đây, đang ở trong phòng của ngũ hoàng tử!” Chấp Ảnh đến bên cửa sổ nhìn vào hướng dẫn đến phòng ngủ của Tiểu Mạch có chút đăm chiêu “Muộn như vậy chủ nhân còn muốn gặp ngũ hoàng tử, đã xảy ra chuyện gì?”

Trên chiếc giường lớn mềm mại, Tiểu Mạch chìm đắm trong hương vị ngọt ngào của giấc mộng, trong lúc ngủ lại mơ hồ cảm giác có cái gì đang đụng chạm vào mặt mình, ngứa, như là có muỗi đang đậu trên mặt, rất không thoải mái. Ân! Tránh ra. Thân thủ vỗ nhẹ mặt nghĩ muốn đuổi con muỗi đáng ghét kia đi, nhưng bàn tay vươn lên lại không biết bị cái gì nắm lấy không động đậy cũng không thu trở về được. Nháo thành như vậy, cho dù đang ngủ Tiểu Mạch cũng phát giác ra không thích hợp, mạnh mẽ mở ra hai mí mắt nặng trĩu, lại phát hiện tay phải vẫn như cũ không thể nhúc nhích. Cơ buồn ngủ đột nhiên biến mất không còn tăm hơi, phát hiện chính mình đang bị bao phủ bởi một cái bóng đen, mà tay phải sờ dĩ không thể động là bởi vì đang bị bóng đen kia nắm chặt.

“Tiểu gia hỏa!” Ngay tại lúc Tiểu Mạch còn chưa hiểu rõ tình huống, bóng đen đã mở miệng, đó là thanh âm mà Tiểu Mạch đã sớm thành thói quen quen thuộc.

Ly Nhật Diệu! Tiểu Mạch xoay người, dùng tay trái còn tự do sờ soạng vào chiếc hòm nhỏ đặt ở bên cạnh mở ra, phút chốc ánh sáng loá mắt chiếu lên cả căn phòng, nguyên lai trong hòm chính là một khóa dạ minh châu. Dạ minh châu này là Ly Nhật Diệu đưa cho Tiểu Mạch dùng để thay thế

ngọn nến, Tiểu Mạch thực thích nên đã đem nó đặt ở bên giường ngủ dùng để làm đèn bàn.

Ân! Đã trễ thế này, có chuyện gì không? Tiểu Mạch hỏi. Hắn phát hiện vẻ mặt Ly Nhật Diệu rất quái lạ, dường như rất khẩn trương lại rất hoang mang.

“Không, trẫm không có việc gì. Trẫm chính là muốn đến nhìn xem người thôi, tiểu gia hỏa, không thể sao?” nhìn Ly Nhật Diệu vẫn mỉm cười ôn nhu nói như lúc bình thường nhưng không biết vì sao Tiểu Mạch lại cảm thấy trong lời nói của hắn có một chút ưu thương cùng áp lực.

Không phải, chính là đã trễ thế này, ngày mai người còn phải lâm triều không phải sao? Tiểu Mạch trả lời Ly Nhật Diệu.

“Trẫm có thể coi như người đây là đang quan tâm trẫm không? Tiểu gia hỏa?” Ly Nhật Diệu hỏi nói, có chút thật cẩn thận.

Tiểu Mạch sửng sốt một chút rồi gật gật đầu. Hắn vì cái gì lại hỏi như vậy, chẳng lẽ mình không nên quan tâm hắn sao?

“Trẫm thật là cao hứng tiểu gia hỏa!” Ly Nhật Diệu kích động ôm chặt Tiểu Mạch. Tiểu gia hỏa là đang quan tâm trẫm, tiểu gia hỏa không có hoàn toàn phủ định trẫm. Ly Nhật Diệu dĩ nhiên đã quên ước nguyện ban đầu hắn tìm đến Tiểu Mạch, có lẽ nên nói là hắn tình nguyện quên đi, bởi vì hắn sợ, hắn không dám xác định hắn có thể được Tiểu Mạch mong muốn.

Ly Nhật Diệu thật là kỳ quái, đêm nay hắn bị làm sao vậy? Không hề dị nghị để Ly Nhật Diệu ôm chính mình, Tiểu Mạch có chút lo lắng nghĩ. Đây là hương vị gì? Một mùi rỉ sắt tiến vào xoang mũi của hắn, nâng lên tay phải, một màu đỏ tươi chói mắt ánh vào mi mắt. Đây là —— Tiểu Mạch một phen đẩy Ly Nhật Diệu ra, trong lúc Ly Nhật Diệu còn chưa kịp phản ứng cầm lên hai tay của hắn. Ly Nhật Diệu muốn rút tay về lại bị Tiểu Mạch gắt gao nắm lấy, kỳ thật Ly Nhật Diệu hoàn toàn có thể cưỡng ngạnh

thu hồi thủ, nhưng làm vậy có lẽ nhiều ít sẽ làm bị thương đến Tiểu Mạch mà hẳn lại không muốn như vậy.

Người bị thương. Tiểu Mạch ngẩng đầu lại nhìn thấy ánh mắt trốn tránh của Ly Nhật Diệu. Nhẹ nhàng buông tay Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch xuống giường bắt đầu lục lọi, không bao lâu lại cầm mấy bình sứ nhỏ trở lại đầu giường. Trong các bình sứ đều là thuốc chữa thương, là một trong số rất nhiều những vật phẩm mà Ly Nhật Diệu đưa cho Tiểu Mạch. Nắm lên tay Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch liền hướng miệng vết thương của hẳn thượng được, tuyệt không đau lòng số thuốc có giá trị thiên kim.

Sao lại thế này?! Phát hiện thuốc bột vừa bôi vào miệng vết thương lại lập tức bị chảy ra cùng với máu, căn bản không thể cầm máu. Tiểu Mạch nóng nảy, Thanh Nhi rõ ràng nói qua những bình này đều là thuốc tiên có tác dụng chữa thương, lần trước Thanh Nhi không cẩn thận làm tay bị thương, mà chỉ cần bôi lên chút thuốc này, rất nhanh liền cầm được máu, nhưng vì cái gì hiện tại đã bôi nhiều thuốc như vậy, miệng vết thương của Ly Nhật Diệu vẫn không ngừng đổ máu.

“Vô dụng thôi, không cần lãng phí thuốc này, tiểu gia hỏa.” Ly Nhật Diệu nhẹ nhàng nói.

Vô dụng! Hai chữ này ở trong đầu Tiểu Mạch dạo qua một vòng. Vết thương này là người chính mình làm đúng không? Gắt gao nhìn Ly Nhật Diệu, trong lòng Tiểu Mạch ẩn chứa lửa giận đang từ từ nổi lên.

“Bị tiểu gia hỏa phát hiện a!” Ly Nhật Diệu vui đùa nói.

Trừ bỏ lý do đó còn có gì có thể dùng để giải thích! Tiểu Mạch thật sự có chút sinh khí. Đó có thể xem như một trừng phạt nho nhỏ đối với hoàng tộc có được sức mạnh đi! Bất luận là cố ý hay vô tình, người trong hoàng tộc đều không thể tự làm mình bị thương, nếu không vết thương tạo thành sẽ không có tác dụng với thuốc hay châm cứu, chỉ có thể dựa vào sức mạnh

của bản thân tự chữa trị, hoặc dùng sức mạnh trị liệu. Biết được nguyên do Tiểu Mạch vội hướng đầu giường lấy ra một chiếc chuông, chiếc chuông này là hoàng hậu vì hấn chuẩn bị, chỉ cần chuông vang lên, Thanh Nhi hoặc các cung nhân khác sẽ nghe tiếng mà đến.

“Ba!” Ly Nhật Diệu lại nhanh hơn Tiểu Mạch một bước, một luồng hỏa nhỏ bao bọc quanh chuông, chuông còn chưa kịp vang lên đã bị thoát đi.

Ngươi! Tiểu Mạch phẫn nộ trừng mắt nhìn Ly Nhật Diệu. Ngươi đang làm cái gì?!

“Tiểu gia hỏa, không cần gọi người đến, trẫm không có việc gì.” Ly Nhật Diệu nói.

Đã bị thương đến máu còn không dừng được còn nói là không có việc gì?! Tiểu Mạch trong mắt lóe lên một tia phẫn nộ.

“Điểm ấy không chết được!” Ly Nhật Diệu cười khê. Tiểu gia hỏa sinh khí, tiểu gia hỏa là lần đầu tiên sinh khí đâu! Là vì trẫm không thương tích chính mình, tiểu gia hỏa là đang lo lắng cho trẫm. Ly Nhật Diệu trong lòng tràn đầy vui sướng.

Ngươi! Tiểu Mạch thật là hết chỗ nói rồi, đã bị thương như vậy mà hấn còn cười. Làm sao bây giờ? Xem bàn tay Ly Nhật Diệu bị máu tươi nhiễm hồng, Tiểu Mạch trong lòng tràn đầy lửa giận lại chuyển thành lo lắng. Không có biện pháp sao không? Tiểu Mạch nóng vội không thôi. Không, còn có biện pháp! Chỉ cần như vậy hấn là có thể chữa khỏi, chính là ——

Tiểu Mạch lo lắng nhìn Ly Nhật Diệu, trong mắt hấn vẫn một mạt ý cười như cũ, một chút cũng không có tính toán cho người khác vì hấn chữa thương. Tiểu Mạch cúi đầu cắn môi dưới. Muốn làm hay không? Muốn hay không dùng sức mạnh của chính mình là linh ngôn. Tiểu Mạch mê hoặc cùng do dự. Dùng, sẽ làm cho Ly Nhật Diệu phát hiện ra chuyện mà chính mình cực lực che dấu, không cần. Nhìn miệng vết thương của Ly Nhật Diệu

máu chảy không biết khi nào mới có thể ngừng. Dừng hay không? Tiểu Mạch lâm vào tiến thoái lưỡng nan.

“Tiểu gia hỏa, trầm thật sự không có việc gì, người không cần lo lắng!” Giọng nói ôn nhu mang theo ý cười của Ly Nhật Diệu truyền vào tai Tiểu Mạch. “Loại tiểu thương này vài ngày sẽ tốt, không có việc gì!”

Ly —— Nhật Diệu. Gặp Ly Nhật Diệu trái lại đi an ủi người không bị thương, thanh âm ôn nhu kia lại khiến Tiểu Mạch nhớ tới hai năm thời gian chính mình cùng Ly Nhật Diệu ở chung. Nhớ tới Ly Nhật Diệu đối với chính mình sủng nịch, đối với chính mình bảo vệ, nhớ tới thứ thân tình mà chính mình chưa bao giờ được hưởng thụ hẳn cho. Tiểu Mạch không thể không thừa nhận cho dù lý trí của chính mình có phủ định như thế nào, nhưng tình cảm lại cơ hồ đã muốn tiếp nhận rồi cái người gọi là phụ thân này, bằng không chính mình cũng sẽ không cùng hắn thân cận như thế.

Cái gọi là ngôn linh chính là sức mạnh dùng ngôn ngữ dẫn đường biến thành chân thật. Tiểu Mạch nắm hai tay Ly Nhật Diệu lên, đôi môi hé mở. Dữ! Sao lại thế này? Tiểu Mạch ngây ngẩn cả người, vì cái gì không có thanh âm? Dữ! Tiểu Mạch lại mở miệng, vẫn như cũ không tiếng động. Dữ! Dữ! Đáng giận vì cái gì không phát ra tiếng.

“Tiểu gia hỏa!” Gặp Tiểu Mạch hành động dị thường, Ly Nhật Diệu kêu.

Ly Nhật Diệu! Tiểu Mạch mắt mang ưu thương nhìn hắn. Ta không thể phát ra tiếng.

“Không có việc gì tiểu gia hỏa, không cần miễn cưỡng chính mình, này không phải là người sai!” Ly Nhật Diệu an ủi nói. Sai chính là thân thể này, tiểu gia hỏa kỳ thật là rất muốn nói chuyện đi! Và lại, có ai lại thích chính mình là một người câm điếc.

Không phải như vậy. Tiểu Mạch lắc đầu. Ta không phải không thể nói chuyện, chính là vẫn cảm thấy được không có gì tất yếu để nói. Chắc đây là

báo ứng ta đã lừa gạt mọi người, hiện tại ta nghĩ muốn nói lại không thể phát ra tiếng.

Không có gì tất yếu để nói! Ly Nhật Diệu kinh ngạc, tiểu gia hỏa đến tột cùng đã trải qua cái gì, lại làm cho hắn ngay cả nói chuyện cũng không nguyện. Từ khi biết Tiểu Mạch là tá thi hoàn hồn, Ly Nhật Diệu đối với Tiểu Mạch đau lòng càng sâu. Khó trách tiểu gia hỏa lạnh nhạt như vậy, giống như tùy thời có thể biến mất, Ly Nhật Diệu nhớ tới cảm giác khi lần đầu tiên hắn nhìn thấy Tiểu Mạch. Khó trách tiểu gia hỏa lại bị thương như thế, Ly Nhật Diệu nghĩ đến Tiểu Mạch lần phát bệnh ngày đó. Khó trách tiểu gia hỏa lại không giống người thường, Ly Nhật Diệu nghĩ đến cảm thụ mà Tiểu Mạch mang đến cho chính mình, với mọi người quanh hắn hoàn toàn bất đồng. Nguyên tưởng rằng là Ly Thanh thân thể có chỗ thiếu hụt mới làm hại tiểu gia hỏa cũng vô pháp nói chuyện, tiểu gia hỏa đời trước đến tột cùng là đã xảy ra cái gì, nhưng lại làm cho hắn đối với nhân sinh thất vọng như thế.

“Đừng nóng vội tiểu gia hỏa, trầm nhớ người là lâu lắm không nói chuyện trong lúc nhất thời có lẽ đã quên phải phát ra tiếng như thế nào, từ từ sẽ được không có việc gì cả!” Ly Nhật Diệu che dấu đau đớn trong lòng trấn an Tiểu Mạch.

Đã quên phát ra tiếng như thế nào, là như thế sao? Tiểu Mạch nghĩ. Phát ra tiếng, phát ra tiếng, Tiểu Mạch lại một lần nữa như trẻ nhỏ học nói, chưa từng nghĩ tới nói chuyện thế nhưng lại sẽ có một ngày biến thành khó khăn như thế.

“Dữ!” Thử đã lâu, Tiểu Mạch rốt cục phát ra thanh âm, thực khàn khàn một chút cũng không giống như thanh âm thanh thúy của một thiếu niên. Hảo khó nghe! Bị thanh âm của chính mình dọa sợ, Tiểu Mạch hờn giận nhăn lại mi. Ai! Quên đi. Không có biến thành câm điếc thật sự đã là vạn hạnh, làm người không thể lòng tham không đáy. Nhìn vào hai tay Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch tập trung tinh thần, “Dữ!”

Ngôn linh, sức mạnh của ngôn ngữ vô hạn. Đây là lần đầu tiên Tiểu Mạch sử dụng sức mạnh này, không thể xác định có hữu hiệu hay không, hần nhìn chăm chăm hai tay Ly Nhật Diệu ánh mắt một chút cũng không nháy.

Bốn con mắt ảnh ngược hình ảnh đồng dạng, vết thương trong lòng bàn tay Ly Nhật Diệu chậm rãi một chút, một chút co rút lại cho đến khi khép miệng, chỉ để lại một chút màu đỏ tươi của máu chứng minh miệng vết thương từng tồn tại.

“Tiểu gia hỏa, đây là sức mạnh của ngươi sao? Chữa khỏi!” Ly Nhật Diệu hỏi.

Nghe câu hỏi của Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch theo phản xạ tính lắc đầu, sau đó lại như nghĩ đến cái gì gật đầu, cuối cùng cúi đầu không tỏ vẻ gì.

Xem phản ứng của Tiểu Mạch, biểu tình của Ly Nhật Diệu nhìn không ra là không vừa lòng hay là thất vọng nói “Tiểu gia hỏa, không nghĩ nói thì không cần nói!.”

A! Tiểu Mạch kinh ngạc nhìn Ly Nhật Diệu sau lại cúi đầu. Vì cái gì Ly Nhật Diệu còn có thể đối với ta như vậy, ta lừa gạt hần nhiều như thế vì cái gì không phản nộ? Tiểu Mạch trong lòng tràn đầy nghi hoặc cùng áy náy đối với Ly Nhật Diệu. Vì cái gì đối với ta tốt như vậy?

Tiểu gia hỏa là đang nghi hoặc trầm vì sao không tức giận đi! Xem Tiểu Mạch cúi đầu không nói, Ly Nhật Diệu nghĩ. A! Trầm như thế nào có thể tức giận đâu, tiểu gia hỏa có thể nói chuyện, trầm cao hứng còn không kịp. Sức mạnh của tiểu gia hỏa, nhìn phản ứng của hần, hần là không chỉ là chữa khỏi đơn giản như vậy ... mà còn chính là...., nhưng tiểu gia hỏa không muốn nói thì thôi vậy, một ngày nào đó sẽ biết. Bất quá ——

“Tiểu gia hỏa!” Ly Nhật Diệu dùng biểu tình nghiêm túc hiếm có nhìn Tiểu Mạch.”Tiểu gia hỏa nghe trầm nói, không đến tình huống nguy cấp

đừng cho người nào khác ngoài trẫm biết được người có sức mạnh, đáp ứng trẫm!”

Nga! Tiểu Mạch gật đầu, nguyên nhân Ly Nhật Diệu làm như vậy chính mình cũng không phải là đoán không ra.

“Tiểu gia hỏa!” Ly Nhật Diệu kéo Tiểu Mạch làm cho hấn tựa vào lòng ngực chính mình”Tiểu gia hỏa, trẫm đối với người sủng ái đã làm người trở thành đối tượng để kẻ khác oán hận, nhưng bởi vì người không có sức mạnh sẽ không tạo thành uy hiếp đối với bọn họ, tuy rằng chiếm được thần chi chúc phúc nhưng cũng sẽ không đem người biến thành đối thủ cạnh tranh. Nhưng nếu để cho bọn họ biết được người có được sức mạnh, người sẽ trở thành uy hiếp lớn nhất của bọn họ. Tuy rằng trẫm có tin tưởng bảo hộ người không thể bọn họ thương tổn, nhưng mọi chuyện trẫm sẽ không mù quáng tự tin. Tiểu gia hỏa, trẫm không thể chịu đựng được người bị chút thương tổn gì, cho nên đáp ứng trẫm. Cho dù người không vì chính mình lo lắng cũng hãy vì người bên cạnh người suy nghĩ, đáp ứng trẫm không cần biểu lộ sức mạnh của người trước mặt người khác!”

Vì người bên cạnh ta suy nghĩ, là chỉ Thanh Nhi sao? Ly Nhật Diệu, người thật sự thực rất hiểu ta, ta có thể không cần chính mình nhưng không thể không cố kị Thanh Nhi, mà người muốn thương tổn ta cũng quyết không thể bỏ qua Thanh Nhi. Tiểu Mạch ngửa đầu nhìn Ly Nhật Diệu. Ta đáp ứng người!

“Tiểu gia hỏa!” Ly Nhật Diệu bỗng nhiên đem tiểu mạch ôm càng chặt, làm cho Tiểu Mạch nghĩ muốn xoay người lại không thể động đậy.”Không nên cử động tiểu gia hỏa, nghe trẫm nói.”

Ly Nhật Diệu?! Tiểu Mạch có chút kinh ngạc. Thanh âm của Ly Nhật Diệu thật trầm thấp, làm sao vậy?! Đột nhiên, Tiểu Mạch rất muốn nhìn xem biểu tình của Ly Nhật Diệu lúc này.

“Tiểu gia hỏa, trăm sẽ không bức ngươi.” Tiểu Mạch sửng sốt không rõ lời nói này của Ly Nhật Diệu có hàm ý gì. Không biết có phải chính mình lỗi giác hay không, hẳn nhưng lại cảm thấy được Ly Nhật Diệu lúc này tựa hồ như đang run.” Tiểu gia hỏa! Ngày nào đó ngươi cảm thấy được trăm đủ tư cách, đủ tư cách trở thành phụ thân của ngươi, khi đó xin ngươi kêu trăm một tiếng phụ hoàng.” Thân thể Tiểu Mạch cứng lại rồi “Trước lúc đó ngươi cứ như vậy là được rồi, trăm sẽ chờ, chờ ngày ngươi mở miệng gọi trăm là phụ hoàng!

Ly Nhật Diệu! Tiểu Mạch im lặng. Lần thứ mấy, cái quân vương cao cao tại thượng kia là lần thứ mấy hướng chính mình yếu thế. Ta chịu không nổi, Ly Nhật Diệu, không cần đối với ta tốt như vậy.

Tiểu gia hỏa! Ly Nhật Diệu ôm chặt thiên hạ tựa vào trên người chính mình, ở trên gương mặt mà Tiểu Mạch nhìn không tới được là nụ cười quý dị. Trăm thật sự đê tiện đâu! Biết rõ tiểu gia hỏa đối với biểu hiện yếu ớt của chính mình không thể không nhìn, mà trăm lại liên tiếp hướng tiểu gia hỏa yếu thế, tiểu gia hỏa trong lòng hiện tại nhất định là tràn ngập áy náy đối với trăm, tiểu gia hỏa không phải người có thể đem áy náy không nhìn. Tiểu gia hỏa, trăm nói qua sẽ chờ ngày ngươi nhận trăm, sẽ không bức ngươi, trăm nói được thì làm được. Tiểu gia hỏa, đứa con duy nhất của trăm!

Chương 39

Ngự hoa viên, bên hồ nước, dưới hòn giả sơn. Hô... Nhìn cảnh vật vẫn không hề thay đổi, tâm tình của Tiểu Mạch lại có sự buồn rầu mà trước nay chưa từng thấy ở hân. "Ly Nhật Diệu!" giọng nói khàn khàn phát ra ba chữ, rất nhẹ, chỉ có chính hân mới có thể nghe thấy. Thật phiền a! Từ sau đêm đó qua đi chỉ cần nghe đến tên của Ly Nhật Diệu, tâm của hân liền loạn thành một đoàn. Phụ thân sao? Nếu đổi lại là người khác hân đã sớm tiếp nhận rồi đi, nhận Ly Nhật Diệu là phụ thân. Mà ta... Làm được sao? Nơi này... tay phải Tiểu Mạch đặt ở ngực chậm rãi nắm thành quyền, nơi này đã muốn phá hủy a! Còn có thể trở lại được sao không? Phụ thân! Tiểu Mạch nhắm mắt lại hồi tưởng phụ thân chân chính của chính mình. Bộ dạng của phụ thân trong trí nhớ của chính mình là cao cao có điểm gãy, mang theo một bộ mắt kính mắt... Bộ dạng... mở mắt ra. A! Ha hả a... Tiểu Mạch nhin không được cười, trong mắt nồng đậm chua xót. Nơi này thật sự đã bị hủy rồi a! Tiểu Mạch nắm chặt ngực. Ta thế nhưng nhớ không rõ bộ dạng của phụ thân, phụ thân, mẫu thân còn có... A! Diện mạo của bọn họ, ta thế nhưng cơ hồ không nhớ gì cả, bọn họ không phải đều là những người mà ta từng tối để ý sao? Ta... Thật sự thực quá phận a!

"Ngũ hoàng đệ!" Đại hoàng tử Ly Khải không biết khi nào đã đi đến bên cạnh Tiểu Mạch.

Nháy mắt thu hồi toàn bộ những biểu cảm vừa phát ra. Đại hoàng huynh! Thấy rõ người mới tới, Tiểu Mạch đứng dậy hướng hân hành lễ. Hai năm trước, sau khi gặp Ly Khải vào bữa tiệc sinh nhật của Ly Nhật Diệu, hai năm qua hân luôn cố ý hoặc vô tình tiếp cận chính mình. Kỳ thật không chỉ có Ly Khải... mà còn có, sau đêm đó, chính mình đã trở thành đối tượng được mọi người truy đuổi, bởi vì Ly Nhật Diệu đối với chính mình

quá mức sủng ái. Tiểu Mạch hiện tại cảm thấy phi thường may mắn vì hắc ở trong mắt người khác trong mắt là một cái hoàng tử không có sức mạnh, bằng không lấy hắc hiện tại được sủng ái trình độ, chỉ sợ những hoàng tử này chẳng những sẽ không cùng hắc giao hảo, mà là muốn diệt trừ hắc càng sớm càng tốt đi!

“Ngũ hoàng đệ tựa hồ có tâm sự, nói hoàng huynh biết xem có thể giúp đỡ người hay không!” Ly Khải vẻ mặt quan tâm hỏi.

Tạ ơn đại hoàng huynh quan tâm, chuyện của chính mình, hoàng đệ đều có thể giải quyết. Tiểu Mạch viết vào trên bản tự. Bình phong của đại hoàng tử Ly Khải ở trong triều đình rất tốt, trước mắt hắc là người có cơ hội trở thành thái tử nhiều nhất, cùng với tam hoàng tử Ly Nhiễm, tứ Hoàng Tử Ly Nguyên ba người, tam hoàng tử bị cho rằng ôn hòa, không đủ quyết đoán, tứ hoàng tử thì ngược lại, mà đại hoàng tử được coi là trung hòa giữa hai người nên rất được coi trọng. Nhưng Tiểu Mạch đối với hắc cũng không có nhiều hảo cảm, cũng không chán ghét. Dem bản tự đã viết tốt chuyển hướng đến Ly Khải, Tiểu Mạch nhìn thấy ánh mắt hắc cười. Mặc dù từng nhắc nhở chính mình không cần nhìn thẳng vào mắt Ly Khải, nhưng chính mình vẫn không có nghe theo, trốn tránh luôn luôn không phải là nguyên tắc của chính mình, huống chi là sau khi Ly Khải có được sức mạnh thứ hai.

“Như vậy a, vậy hoàng huynh sẽ không xen vào việc của người khác, bất quá ngũ hoàng đệ nếu có chuyện gì giải quyết không được, thì cứ việc tìm đến hoàng huynh.” Ly Khải nói.

Tạ ơn đại hoàng huynh. Tiểu Mạch viết đến.

“Hoàng huynh hiện tại muốn đi gặp phụ hoàng, ngũ hoàng đệ có cùng đi không?” Ly Khải đề nghị.

Đi gặp Ly Nhật Diệu! Tiểu Mạch sững sốt viết đến, không cần, hoàng đệ muốn ngồi tại đây.

“Ngũ hoàng đệ cùng phụ hoàng giận dữ.” Ly Khải cười khẽ.

Hắn phát hiện cái gì sao? Tiểu Mạch nghĩ thầm. Không có! Đề bút viết, chữ viết có chút ngoáy.

“Phải không? Hoàng huynh chính là nghe nói phụ hoàng hai ngày nay tâm tình không phải tốt lắm, mà ngũ hoàng đệ cũng đã vài ngày không gặp mặt phụ hoàng đi!” Ly Khải nói”Hoàng huynh không biết đã xảy ra cái gì, bất quá ngũ hoàng đệ vẫn là nên cùng phụ hoàng hòa hảo nhanh lên, bằng không nếu phụ hoàng thực sinh khí sẽ không tốt lắm.”

“Tạ ơn hoàng huynh đề điểm, hoàng đệ đã biết.” Tiểu Mạch viết. Là thật đang quan tâm ta sao? Tiểu Mạch nhìn vào ánh mắt Ly Khải, nhìn không ra đâu?

Nhìn Ly Khải rời đi, Tiểu Mạch tựa vào hòn giả sơn ngẩng đầu nhìn trời xanh. Ân! Hào chói mắt. Ánh sáng quang mang khiến Tiểu Mạch nheo lại mắt, nhưng lại không có tính toán cúi đầu xuống. Tâm tình Ly Nhật Diệu thật không tốt, là bởi vì chính mình đi! Đêm đó qua đi cũng không có cùng hắn gặp mặt, kỳ thật là chính mình đang trốn tránh hắn, bởi vì sau khi gặp mặt lại không biết đối mặt hắn như thế nào. Chính là Ly Nhật Diệu nói qua hắn sẽ không bức ta, cho nên hắn cũng không chủ động tìm đến chính mình, không tạo ra áp lực. Nhưng sự thay đổi của hắn càng làm cho chính mình không biết nên làm như thế nào mới tốt. Ly Nhật Diệu? Phụ thân sao?!

Giống như hồ nước này, Tiểu Mạch vốn là sống tiêu điều không có mục đích. Chẳng bao lâu sau, Ly Nhật Diệu đã chiếm vị trí lớn như vậy ở trong thế giới của hắn, cơ hồ đã trở thành trọng tâm trong cuộc sống của hắn. Ngắm lại tại thế giới này hai năm, trừ bỏ Thanh Nhi tiếp xúc với chính mình nhiều nhất còn lại chính là Ly Nhật Diệu. Ngoại trừ mấy tháng mới đến thế giới này, thời gian còn lại, cuộc sống của hắn, những chuyện đã phát sinh bên cạnh hắn hết thảy đều có bóng dáng của Ly Nhật Diệu, tất cả thay đổi cùng phát triển cơ hồ cũng đều quay chung quanh Ly Nhật Diệu.

Nếu nói chính mình là là một vòng tròn, như vậy Ly Nhật Diệu chính là tâm, có thể rời xa nhưng không cách nào trốn tránh. Cho nên vẫn là đợi chờ đi! Nếu, ta là nói nếu Ly Nhật Diệu còn không có chán trò chơi này, nhận thức hẳn là phụ thân cũng không phải không tốt, nhân lúc hẳn còn đối với trò chơi này chưa mất đi hứng thú, cảm thụ một chút hương vị hạnh phúc, trước khi hạnh phúc lại vứt bỏ ta.

Chương 40

“Ăng! gâu gâu gâu! Gâu gâu gâu!” Cách đó không xa lại truyền đến tiếng kêu dồn dập của con chó nhỏ khiến Tiểu Mạch không khỏi dừng lại cước bộ đứng ở bên cạnh ao chăm chú lắng nghe. Là tiếng kêu của gia gia, gia gia! Tiểu Mạch vội vàng hướng đến nơi phát ra tiếng kêu của gia gia chạy tới.

“Nô tài chết bầm, cũng dám không nghe mệnh lệnh của bốn hoàng tử!” “Ba!” “Ba!” Roi da ở trong tay Ly Duyệt liên tiếp quật vào trên người Diệp Minh Hoa, lưu lại vết máu, mà trên gương mặt non nớt của Ly Duyệt sự âm ngoan không hề tương xứng với tuổi của hắn.”Mau, đem con chó nhỏ trong lòng ngực người giao ra đây, bốn hoàng tử sẽ bỏ qua cho ngươi!” Ly Duyệt ra lệnh nói, mục đích của hắn là con chó nhỏ gia gia trong ngực Diệp Minh Hoa.

Nhìn trong lòng ngực chú chó nhỏ, Diệp Minh Hoa ngẩng đầu ánh mắt kiên quyết “Không!” Hắn cự tuyệt nói, hai tay đem chú chó nhỏ trong lòng ôm càng chặt. Con chó nhỏ gia gia là Diệp Minh Hoa trong lúc vô tình gặp được, tuy nói đã vào cung nhưng Diệp Minh Hoa dù sao cũng chỉ có mười bốn tuổi, còn là một cái đứa nhỏ ở trong hoàng cung sẽ không khỏi cảm thấy cô đơn, nhìn đến con chó nhỏ đáng yêu tự nhiên liền thích thương, mà con chó nhỏ gia gia không biết như thế nào cũng thực thích hắn, thường xuyên qua lại, Diệp Minh Hoa cùng gia gia liền trở thành bằng hữu. Hôm nay Diệp Minh Hoa cùng gia gia chơi đùa lại đụng phải cửu hoàng tử Ly Duyệt, Ly Duyệt liếc mắt một cái liền nhận ra gia gia là sủng vật của Tiểu Mạch. Nhìn đến con chó nhỏ, Ly Duyệt nhớ tới chính mình cùng Tiểu Mạch bị đãi ngộ không công bình, liền nghĩ muốn lấy con chó nhỏ gia gia trút giận. Nghĩ thầm rằng, ngũ hoàng huynh có phụ hoàng sủng ái, chính mình

không thể làm gì hần, nhưng là con chó nhỏ, ta há sợ người sao. Vì thế hần liền hướng Diệp Minh Hoa đòi con chó nhỏ gia gia, chín tuổi Ly Duyệt còn chưa có được lòng dạ như những hoàng huynh hần, từ trên mặt hần Diệp Minh Hoa liền đoán ra ý định của hần, tự nhiên không muốn đem con chó nhỏ giao cho hần, vì thế liền diễn biến sự tình như hiện tại.

“Người!” Ly Duyệt lên cơn giận dữ, ngũ hoàng huynh có phụ hoàng làm chỗ dựa ta không có biện pháp, hiện tại người một cái cầu nô tài cũng dám không đem bốn hoàng tử để vào mắt.”Đánh! đánh thật mạnh cho ta, đánh chết hần.” Ly Duyệt hướng thị vệ bên cạnh hạ lệnh.

“Gâu! Gâu!” Con chó nhỏ gia gia giãy khỏi ôm ấp của Diệp Minh Hoa, rống giận nhắm vào chân phải của Ly Duyệt cắn một ngụm.

“A!” Ly Duyệt ăn đau kêu lên một cước đá văng con chó nhỏ gia gia ra.” Con chó chết tiệt dám cắn bốn hoàng tử, chủ nhân của người ta không có biện pháp, nhưng hôm nay ta nhất định phải làm thịt người!” Ly Duyệt thanh âm vắn vẹo, nâng thủ một roi hướng tới con chó nhỏ.

Gia Gia! Tiểu Mạch vừa đến nhìn thấy như vậy, liền theo bản năng lao về phía con chó nhỏ gia gia. Nhìn thấy Tiểu Mạch lao tới, Ly Duyệt sợ ngây người, muốn thu thủ cũng đã không kịp. Ly Duyệt sợ hãi, hần không dám tưởng tượng chính mình nếu bị thương đến Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu sẽ trừng phạt hần như thế nào.

Ngàn cân treo sợi tóc, một cái bóng đen với tốc độ cực nhanh thoát ra, trước khi roi kịp buông xuống đem Tiểu Mạch cùng con chó nhỏ gia gia lông tóc vô thương cứu ra. Bóng đen kia đúng là Tuyệt Ảnh Nam Cung Lâm, vì che giấu tung tích trên mặt hần mang theo một chiếc mặt nạ màu bạc, buông Tiểu Mạch cùng con chó nhỏ gia gia ra, trong giây lát lại tiêu thất không còn bóng dáng. Giờ phút này Tuyệt Ảnh cũng là kinh hồn chưa định, nếu như không phải có thuận chi chú ấn, hần không thể ở lúc trước khi roi hạ xuống cứu ngũ hoàng tử, mà ngũ hoàng tử nếu bị thương.....Mặt

Tuyệt Ảnh đột nhiên tái nhợt, bảo hộ ngũ hoàng tử không chu toàn, hẳn chắc chắn sẽ bị chủ nhân tối nghiêm khắc trừng phạt, nghĩ đến trừng phạt Tuyệt Ảnh ánh mắt đồng tình nhìn Ly Duyệt. Cứu hoàng tử nhất định là đang cảm thấy may mắn không làm bị thương đến ngũ hoàng tử đi! Bất quá hẳn chỉ sợ không rõ chủ nhân đến tột cùng có bao nhiêu sủng ái ngũ hoàng tử, cho dù ngũ hoàng tử không thực sự bị thương tổn, chủ nhân cũng sẽ không buông tha cho người có ý đồ thương tổn ngũ hoàng tử, liền giống như lục hoàng tử. Khi đó ở trước mặt ngũ hoàng tử, chủ nhân nhìn như tha cho lục hoàng tử, nhưng đêm đó chủ nhân liền đi gặp hẳn, đêm đó không biết chủ nhân làm cái gì đối với hoàng tử, về sau lục hoàng tử nhìn thấy ngũ hoàng tử thì tựa như chuột thấy mèo bộ dạng chỉ có sợ hãi, tinh thần cũng ngày một tiêu tụy.

Người nọ là ảnh vệ đi?! Tiểu Mạch nghĩ, bên cạnh chính mình không có một hộ vệ nào, cho dù là vì chính mình không thích, Tiểu Mạch cũng không cho rằng Ly Nhật Diệu thực sự liền như vậy yên tâm để hẳn một người, Tiểu Mạch nghĩ đến kiếp trước ở trên TV, cùng với tiểu thuyết biết được cái gọi là ảnh vệ, mà Tuyệt Ảnh xuất hiện đã chứng thật phỏng đoán của hẳn. Ảnh vệ sao? Tiểu Mạch cười khẽ, không chỉ bảo hộ... mà còn còn là giám thị đi! Xem ra nhất cử nhất động của chính mình đều ở trong lòng bàn tay Ly Nhật Diệu, cảm giác này thật đáng ghét, cho dù Ly Nhật Diệu là xuất từ tình yêu của một phụ thân đối với đứa con, hẳn cũng vô pháp tiếp nhận. Nhưng là... Không có biện pháp, không thể cự tuyệt a! Còn hơn là công khai giám sát, quan sát âm thầm ít nhất hội sẽ tự tại một chút. Cho nên, chỉ có thể thỏa hiệp.

“Gâu! Gâu! ” Con chó nhỏ gia gia cắn góc áo Tiểu Mạch hướng một bên Diệp Minh Hoa túm đi.

Gia gia! Tiểu Mạch ôm lấy gia gia hướng đến Diệp Minh Hoa.”Ngũ, ngũ hoàng huynh!” Khi Tiểu Mạch đi qua người Ly Duyệt, hẳn thanh âm có chút run rẩy. Ta sẽ không nói cho phụ hoàng biết. Tiểu Mạch viết, hai chữ

phụ hoàng, Tiểu Mạch đã viết thực thành thực, chính là không biết khi nào mới có thể hóa thành ngôn ngữ.

“Tạ ơn, tạ ơn ngũ hoàng huynh, hoàng đệ cáo lui trước. Nhìn cái gì? Còn không mau đi!” Ly Duyệt hướng thị vệ bên cạnh quát, tiêu sái nhanh như chớp.

Ta không tính toán hướng Ly Nhật Diệu cáo trạng, bất quá..... Nhìn thân ảnh Ly Duyệt biến mất, Tiểu Mạch có chút ý xấu nghĩ. Bất quá ta cũng không dám cam đoan ảnh vệ kia sẽ không hướng Ly Nhật Diệu bẩm báo, tiểu hài tử rất bốc đồng vẫn là nên nhận một chút giáo huấn mới hiểu được thu liễm.

Đi đến bên người Diệp Minh Hoa, Tiểu Mạch nâng hân dậy, nếu bình thường Tiểu Mạch nhiều lần giống lần trước đưa hân một lọ dược liên xong việc, nhưng hôm nay hân là vì gia gia mà bị thương, Tiểu Mạch liền cho người đưa hân về, còn thỉnh ngự y vì hân chữa thương, xem như là báo đáp hân đã cứu gia gia.

Chương 41

Đêm khuya, tại Hân Tuyết Viên, trong phòng ngủ của hoàng hậu, sau khi Tuyết Ảnh hưởng Ly Nhật Diệu báo cáo tình huống trong ngày của Tiểu Mạch xong liền trở lại bên cạnh Tiểu Mạch.

“Chủ nhân!” Hoàng hậu, hiện tại hẳn nên gọi hẳn là Chấp Ảnh, Chấp Ảnh gọi nhưng Ly Nhật Diệu không đáp lại, vì thế hẳn im lặng đứng ở một bên. Dưới ngọn đèn, khuôn mặt Ly Nhật Diệu vẫn điềm tĩnh như cũ, nhưng thân là bóng dáng của hẳn, Chấp Ảnh cũng rất rõ ràng, chủ nhân tức giận, thứ đang để lộ ra ở chỗ sâu trong đáy mắt hẳn chính là một thứ tin tức nguy hiểm.

“Ảnh Sát!” Ly Nhật Diệu gọi.

“Chủ nhân!” Một nam tử toàn thân hắc y giống như Tuyết Ảnh, mặt mang mặt nạ xuất hiện quỳ gối trước người Ly Nhật Diệu.

“Đem Diệp Minh Hoa lại đây cho trẫm!” Ly Nhật Diệu hạ lệnh.

“Vâng!” Ảnh Sát nhận được mệnh lệnh rời đi, không đến một khắc sau lại xuất hiện trước người Ly Nhật Diệu, trên tay còn mang theo một người.”Ba!” Tùy tay đem Diệp Minh Hoa vứt trên mặt đất, Ảnh Sát đi đến một bên chờ đợi chỉ thị của Ly Nhật Diệu.

“Ngẩng đầu lên!” Ly Nhật Diệu ra lệnh, đó là một thanh âm lạnh như băng không hề mang theo một chút cảm xúc. Chính là người này khiến cho tiểu gia hỏa cảm thấy hứng thú, Ly Nhật Diệu nheo lại mắt.

Diệp Minh Hoa nghe lời ngẩng đầu, đến khi thấy rõ người trước mắt “Hoàng, hoàng thượng! Nô tài khấu kiến hoàng thượng!” Hoảng sợ quỳ ở trên mặt đất, trái tim Diệp Minh Hoa kịch liệt nhảy lên. Kia, người nọ là do hoàng thượng phái tới. Diệp Minh Hoa hơi hơi ngẩng đầu nhìn Ảnh Sát sau lại quay đầu nhìn Ly Nhật Diệu, nhưng khi ánh mắt tiếp xúc đến y bào màu vàng của Ly Nhật Diệu thì lại cúi đầu.

“Người gọi Diệp Minh Hoa.” Ly Nhật Diệu nói, ánh mắt nhìn người quỳ trên mặt đất giống như xem một con kiến.

“Khởi bẩm, khởi bẩm hoàng thượng, là, đúng vậy!” Diệp Minh Hoa run rẩy trả lời, trước mặt Ly Nhật Diệu, hẳn đã không còn thứ kiên trì khi đối mặt Ly Duyệt.

“Trẫm muốn người làm thị vệ của ngũ hoàng tử, bảo hộ hãn an toàn, người có bằng lòng hay không!” Ly Nhật Diệu ngữ khí giống như đang hỏi nhưng cũng không cho kẻ khác cơ hội phản đối.

“Cái, cái gì?!” Diệp Minh Hoa kinh ngạc ngẩng đầu, bất khả tư nghị nhìn Ly Nhật Diệu, mệnh lệnh bất ngờ làm hãn tạm thời quên mất sự sợ hãi đối với Ly Nhật Diệu.

“Như thế nào! Người không muốn?!” Trong ánh mắt nhìn Diệp Minh Hoa bịt kín sát ý, nếu như Diệp Minh Hoa dám tỏ ra có chút không muốn, kia Ly Nhật Diệu sẽ không chút do dự giết hãn.

“Không, nô tài nguyện ý, nô tài nguyện ý!” Diệp Minh Hoa vội nói. Ly Nhật Diệu không che dấu sát ý, Diệp Minh Hoa không có khả năng không phát hiện, nhưng lý do hãn đáp ứng càng nhiều chính là bởi vì Tiểu Mạch. Tuy rằng Tiểu Mạch hai lần đều không phải là có ý nguyện trợ giúp Diệp Minh Hoa, nhưng thái độ ôn hòa của Tiểu Mạch đối với hãn cũng là thứ mà Diệp Minh Hoa chưa từng cảm nhận được từ những người khác ở trong hoàng cung này, trong lòng hãn, Tiểu Mạch đã cùng mọi người bất đồng,

cho dù Ly Nhật Diệu không hạ lệnh, hắn cũng hy vọng tương lai có thể đi theo bên người Tiểu Mạch.

“Tốt lắm!” Ly Nhật Diệu xoay người ngồi xổm trước người Diệp Minh Hoa, ngón tây thon dài xoa mặt hắn, trong lòng bàn tay hồng quang chột lóe.

“A...” Diệp Minh Hoa kêu lên thảm thiết, té ở trên mặt đất quay cuồng run rẩy, giống như đang thống khổ vô cùng.

“Trẫm ban thưởng cho người chú văn sức mạnh cường hóa thân thể, đến tình hình đặc biệt sẽ có thể làm cho thân thể trở nên cứng rắn hơn cả sắt thép. Quá trình cùng chú văn đồng hóa phi thường thống khổ, sau khi qua đi người chính là thị vệ của ngũ hoàng tử, nếu không, thứ chờ đợi người chỉ có _ tử vong!” Hoàn toàn không để ý đến Diệp Minh Hoa đang thừa nhận bao nhiêu đau đớn, ngôn ngữ lãnh khốc của Ly Nhật Diệu đã quyết định vận mệnh của hắn. Đến khi Diệp Minh Hoa dần bình ổn “Người đã cùng chú văn đồng hóa, từ nay bắt đầu, người chính là tể tướng của ngũ hoàng tử, đến lúc tất yếu dùng thân thể của người bảo hộ ngũ hoàng tử!” Đây mới là nguyên nhân mà Ly Nhật Diệu cấp chú văn cho Diệp Minh Hoa, vì muốn hắn trở thành bia đỡ đạn cho Tiểu Mạch.” Còn có, ngàn vạn lần không cần vọng tưởng phản bội ngũ hoàng tử, ban thưởng người chú văn đồng thời trẫm cũng ở trên người người hạ cấm chế, từ nay về sau sinh mệnh của người đều phải đặt mệnh lệnh của ngũ hoàng tử lên vị trí thứ nhất, an toàn của ngũ hoàng tử là quan trọng nhất, hết thảy mọi thứ có quan hệ với ngũ hoàng tử đều phải đặt lên trên hết. Nếu như làm không được, cấm chế trên người người sẽ làm cho người chịu đến thống khổ vạn tiền xuyên tim, nếu là người phản bội ngũ hoàng tử..... Người sẽ thống khổ đến chết, hiểu chưa!”

“Nô tài hiểu rõ!” Quỳ rạp trên mặt đất, Diệp Minh Hoa suy yếu trả lời, bản năng nói cho hắn biết, hắn tuyệt đối không cần cãi lời Ly Nhật Diệu.

“Ân!” Ly Nhật Diệu thực vừa lòng đáp án của Diệp Minh Hoa “Ảnh sát!”

“Chủ nhân!”

“Đội hăn vết thương tốt hơn, mang đến bên người ngũ hoàng tử, người phụ trách huấn luyện hăn, cần phải trong thời gian ngắn nhất làm cho hăn luyện thành võ công tối thượng, không từ thủ đoạn!” Có Tuyệt Ảnh bảo hộ, an toàn của tiểu gia hỏa cơ bản không thành vấn đề, nhưng còn chưa đủ, trăm không thể để cho tiểu gia hỏa có gì sơ xuất.

“Ảnh Sát nhận lệnh!” Ly Nhật Diệu phát tay, Ảnh Sát mang theo Diệp Minh Hoa rời đi.

“Kế tiếp, Ly Duyệt.....” Dưới ngọn đèn, trong mắt Ly Nhật Diệu chợt lóe lên ánh sáng nhiếp người.”Vọng tưởng thương tổn tiểu gia hỏa của trăm, trăm phải trừng phạt người như thế nào đâu!”

Cái này, cửu hoàng tử tham! Nhạ ai không nhạ lại cố tình nhạ ngũ hoàng tử tối bảo bối của chủ nhân, chết chắc rồi, chết chắc rồi. Chấp Ảnh ở trong lòng vì Ly Duyệt trăm triệu đồng tình, nhưng ngoài mặt vẫn là một bộ xem kịch vui bộ dáng.

“Tiểu gia hỏa!” Ly Nhật Diệu đi đến trước cửa sổ nhìn lên ánh trăng sáng bên ngoài “Trăm nhớ người, người có nhớ trăm không? Tiểu gia hỏa!”

MẠCH – THANH

Huyền Ái Vô Ái.
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Sáng sớm Tiểu Mạch rời giường, dưới sự giúp đỡ của Thanh Nhi mặc vào thứ trường bào phức tạp đến nay vẫn làm cho hần đầu đầu không thôi, rửa mặt chải đầu xong dùng bữa sáng, chuẩn bị tốt tất cả lại xuất môn đến giảng viện.

“Chi...” Thanh Nhi mở cửa phòng ra, ngoài cửa một thiếu niên trong bộ dáng thị vệ lập tức hướng Tiểu Mạch quỳ xuống “Nô tài khấu kiến ngũ hoàng tử!”

Thanh Nhi? Đối với thị vệ quỳ trên ở mặt đất, Tiểu Mạch nghi hoặc nhìn Thanh Nhi.

“Ngũ hoàng tử hần là thị vệ hoàng thượng ban thưởng cho ngài.” Thanh Nhi vì Tiểu Mạch giải thích nghi hoặc “Thánh chỉ đến sáng nay, trước lúc ngài dậy!”

Tiểu Mạch gật gật đầu tỏ vẻ đã biết. Sau chuyện ngày đó của Ly Duyệt, hần đã có dự cảm những ngày tự tại sẽ không còn lâu, chính là không nghĩ tới lại nhanh như vậy. Nghĩ đến sau này chính mình mặc kệ đi nơi nào cũng sẽ có một cái đuôi đi theo, tâm tình Tiểu Mạch liền bắt đầu cảm thấy buồn bực.

“Ngẩng đầu, để cho ngũ hoàng tử nhìn xem bộ dáng của người!” Thanh Nhi ôn nhu hướng thị vệ quỳ trên mặt đất nói.

“Vâng!” Thị vệ lên tiếng trả lời ngẩng đầu.

Là người! Bộ dáng kia của thị vệ lại khiến Tiểu Mạch kinh ngạc, hẳn đúng là Diệp Minh Hoa mà Tiểu Mạch đã vô ý cứu hai lần. Người tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi? Tiểu Mạch viết hỏi.

“Khởi bẩm ngũ hoàng tử nô tài Diệp Minh Hoa, mười bốn tuổi.” Diệp Minh Hoa cung kính trả lời, nhưng hẳn cùng thái độ quá thuận theo lại làm cho Tiểu Mạch mày hơi hơi nhăn lại.

Thương thế của người đã tốt sao? Tiểu Mạch không mặn không nhạt hỏi.

“Tạ ơn ngũ hoàng tử quan tâm, nô tài thương tốt lắm!” Vẫn thái độ quá mức kính cẩn như trước.

Thanh Nhi, cần phải đi, Diệp Minh Hoa, người theo ở phía sau. Nếu hiện tại Tiểu Mạch là mở miệng nói chuyện, ngữ khí nhất định sẽ là phi thường không kiên nhẫn, Tiểu Mạch mày tuy rằng đã giãn ra khai, nhưng trong lòng hẳn lại vẫn có cảm giác không vui. Hẳn không thể đem cái thiếu niên quật cường làm hẳn có chút thương thức kia cùng với tên nô tài kính cẩn sợ sệt chủ nhân trước mắt này liên tưởng cùng một chỗ.

“Vâng!” Diệp Minh Hoa thuận theo đi sau Tiểu Mạch cùng Thanh Nhi. Diệp Minh Hoa không phải không nhận thấy được Tiểu Mạch đối với chính mình phản cảm, chính là hẳn cũng không có cách nào khác, bởi vì cấm chế mà Ly Nhật Diệu hạ ở trên người hẳn làm cho hẳn không thể không như vậy, nhưng tất cả chỉ nhằm vào Tiểu Mạch một người. Lệnh cấm chế khiến hẳn trở nên giống như một con rối trong tay Tiểu Mạch, Tiểu Mạch nói như thế nào hẳn chỉ có một cách là nghe theo, không chỉ nói hành động thực tế, chỉ cần hẳn có một tia ý niệm phủ định Tiểu Mạch trong đầu, cấm chế trên người sẽ làm cho hẳn thống khổ đến xuyên tim.

“Ngũ hoàng huynh!” Sau khi thanh âm ngọt ngào vang lên, một cái thân ảnh nho nhỏ mềm mại nhào vào lòng Tiểu Mạch.

Thập hoàng đệ! Ai... Tiểu Mạch đầu tiên là kinh ngạc sau đó là thờ dài, có chút bất đắc dĩ dặt bàn tay nho nhỏ hướng giảng viện đi đến. Tiểu Mạch tương đối bất đắc dĩ, còn lại là mới năm tuổi thập hoàng tử Ly Hàn cười đến dương quang sáng lạn nắm tay Tiểu Mạch tung tăng đến phi thường cao hứng.

Thập hoàng tử Ly Hàn mới vừa mãn năm tuổi, thời gian đến giảng viện bất quá chỉ mới mấy tháng, nhưng không biết vì sao hắc phi thường thích Tiểu Mạch, vừa nhìn thấy Tiểu Mạch liền quần quít lấy hắc không rời, hơi một chút đều sẽ dùng thanh âm ngọt ngào gọi ngũ hoàng huynh, ngũ hoàng huynh mãi không thôi. Mà Tiểu Mạch đối với sự nhiệt tình của Ly Hàn đầu tiên là kinh ngạc rồi không kiên nhẫn, cho đến bây giờ là bất đắc dĩ chấp nhận hắc thân cận, tất cả đều là bởi vì Tiểu Mạch phát hiện thập hoàng tử Ly Hàn chính là một cái tiểu hài tử, là một cái tiểu hài tử chân chính duy nhất ở trong hoàng cung này.

Mẫu phi của thập hoàng tử Ly Hàn chính là một nữ nhân xuất thân từ một gia đình phú hộ bình thường, biết đọc thư đáp lễ, nhưng lại cũng không cùng những phi tần khác ganh đua làm Ly Nhật Diệu vừa lòng. Mà nhà mẹ đẻ của hắc tuy có tài lại vô thế, lại không nhiều dã tâm, Ly Hàn tuy có khắc ấn, cũng không dám vọng tưởng hắc sẽ đi lên đại bảo. Vì thế nên đem Ly Hàn trở thành tiểu hài tử bình thường nuôi chiều làm cho năm tuổi Ly Hàn cùng với những tiểu hài tử khác ở hoàng cung đều bất đồng, thật chính là hài đồng khờ dại mà đơn thuần.

“Ngũ hoàng huynh, ngũ hoàng huynh, hắc là ai vậy nha?” Ly Hàn túm tay Tiểu Mạch nhìn nhìn Diệp Minh Hoa hỏi.”Tiểu Hàn chưa bao giờ gặp qua hắc!”

“Thập hoàng tử, hắc là thị vệ mà hôm nay hoàng thượng mới phái tới bảo hộ ngũ hoàng tử, ngài đương nhiên chưa có gặp qua!” Thanh Nhi thay Tiểu Mạch trả lời.

“Bảo hộ ngũ hoàng huynh!” Ly Hàn hai mắt nhìn nhìn Diệp Minh Hoa.”Hắn rất lợi hại sao?”

“Hắn là vậy đi?!” Thanh Nhi cũng không xác định, bởi vì xem bộ dáng Diệp Minh Hoa đích xác không giống như là một cái cao thủ.”Dù sao cũng là hoàng thượng phái tới, hắn là rất mạnh đi!”

“Kia phụ hoàng phái thị vệ rất lợi hại đến bảo hộ ngũ hoàng huynh, có phải là vì ngũ hoàng huynh rất yếu hay không a?!” Ly Hàn chớp đôi mắt to ngập nước, nghiêng đầu nhìn Tiểu Mạch, nhất phái khờ dại hỏi.

“Bá!” Tiểu Mạch lòng bàn chân trượt một cái lão đảo suýt ngã. Tiểu hài tử quả nhiên là vô địch khờ dại đơn thuần a! Tiểu Mạch buồn bực phi thường.

“Thanh Nhi tỷ tỷ, tiểu Hàn nói sai rồi sao?” Ly Hàn buông tay Tiểu Mạch, chạy đến bên người Thanh Nhi dắt góc áo truy vấn, đôi mắt to ngập nước nhìn Thanh Nhi chăm chú, rất đáng yêu.

“Không có, thập hoàng tử nói không có sai, ngũ hoàng tử chính là quá yếu nên mới phải cần có người khác bảo hộ, cho nên thập hoàng tử, người nhất định phải hảo hảo luyện công, không cần trở nên giống như ngũ hoàng tử nhược kị phong *liền thăm đâu!”

Thanh Nhi... Tiểu Mạch vô cùng tức giận, hắn biết Thanh Nhi là nhân cơ hội đối với chính mình hờ một chút sẽ biến mất không thấy tung tích trả đũa, nàng biết chắc rằng chính mình sẽ không đối với hai người bọn họ làm cái gì.

“Ân! Thanh Nhi tỷ tỷ, Tiểu Hàn đã biết, Tiểu Hàn nhất định sẽ không giống như ngũ hoàng huynh như vậy nhược kê phong, bất quá, cho dù ngũ hoàng huynh nhược kê phong, Tiểu Hàn vẫn thích nhất ngũ hoàng huynh!” Ly Hàn tin thệ nói.”Bất quá, Thanh Nhi tỷ tỷ, cái gì là nhược kê phong a? Hơn nữa vì cái gì là nhược kê phong mà không phải là áp* phong? Chẳng lẽ

là nói ngũ hoàng huynh nhược đến nỗi ngay cả kê thổi ra tới phong cũng không chịu được sao không?” Ly Hàn lại nghiêng đầu, nháy đôi mắt to ngập nước, tò mò cực cứng nhìn Thanh Nhi.

“Phanh!” Cái này..... Tiểu Mạch thật là không thể chống đỡ được nữa, hoa hoa lệ lệ ngã sấp xuống.

“Tiểu Hàn nói sai lầm rồi sao?” Ly Hàn vẫn như trước nghiêng cái đầu đáng yêu không rõ hỏi.

*ky: sợ, ý của Thanh Nhi là Tiểu Mạch yếu đến nỗi sợ cả gió nhưng bé tiểu Hàn đáng yêu lại nghe thành kê. Bé hỏi sao lại là “nhược kê phong” mà không phải là “nhược áp phong” tức là tại sao là gà mà không phải vịt. Áp ở đây có nghĩa là.... vịt, bé lý giải câu nói của Thanh Nhi là Tiểu Mạch yếu đến nỗi gà thổi ra gió cũng không chịu được ^^!

Chương 43

“Tiểu gia hỏa!” Thanh âm dồn dập mà lo lắng.

Ly Nhật Diệu! Tiểu Mạch ngẩng đầu lại nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Ly Nhật Diệu đang hướng chính mình bước nhanh tới.

“Tiểu gia hỏa, có đau không? Nói cho trẫm!” Nâng Tiểu Mạch dậy, Ly Nhật Diệu ngồi chồm hổm trước mặt hắn, đau lòng và lo lắng hỏi. Ly Nhật Diệu vốn là đang hướng giảng viện đi đến, lý do chính là muốn nhìn thấy Tiểu Mạch, không nghĩ vừa tới lại nhìn thấy hắn té lăn trên mặt đất. Ly Nhật Diệu vốn chỉ nghĩ muốn âm thầm nhìn là tốt rồi lại không kìm được lo lắng trong lòng mà vọt ra.

Ta không sao! Tiểu Mạch lắc đầu cuối xuống phải đi tro bụi lay dính trên người, trong lúc Tiểu Mạch cuối xuống lại không thấy được ánh mắt Ly Nhật Diệu trong phút chốc biến thành vô cùng băng hàn bắn về phía những người đứng sau hắn.

Thật đáng sợ, phụ hoàng thật đáng sợ! Năm tuổi Ly Hàn sợ tới mức trốn phải Thanh Nhi, thân thể nhẹ nhàng run rẩy. Tâm của Thanh Nhi hiện cũng đang kịch liệt rung động, dưới cái nhìn của Ly Nhật Diệu bọn họ tựa như trở thành con mồi của sư tử, không thể động dậy. Mà Diệp Minh Hoa vào thời khắc Ly Nhật Diệu xuất hiện liền đã sợ hãi cuối đầu, nhưng dù như vậy hắn vẫn cảm thụ được ánh mắt băng hàn kia, mồ hôi lạnh từ cái trán hắn chảy xuống.

Nhìn quần áo đã sạch không sai biệt lắm Tiểu Mạch đứng thẳng dậy, trong nháy mắt, cái nhìn Ly Nhật Diệu lại biến thành vô cùng ôn nhu đối với Tiểu Mạch. Nếu như không phải tự thể nghiệm, Thanh Nhi chắc chắn

cho rằng màn trước đó bất quá là ảo giác của chính mình. Ánh mắt đáng sợ như vậy đáng sợ chỉ là bởi vì ngũ hoàng tử ngã sấp xuống không khỏi cũng... Nhìn Ly Nhật Diệu đứng trước người Tiểu Mạch, Thanh Nhi trong mắt có một chút lo lắng không thể hiểu.

“Tiểu gia hỏa còn không đi giảng viện, sẽ bị muộn!” Cười ôn nhu xoa đầu Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu áp chế dục vọng muốn ôm Tiểu Mạch xoay người rời đi.

Chờ... Gặp Ly Nhật Diệu muốn rời đi, Tiểu Mạch theo bản năng vươn tay.

“Tiểu gia hỏa!” Ly Nhật Diệu ngôn ngữ có chút kinh ngạc cùng kích động, cúi đầu nhìn Tiểu Mạch đang lôi kéo góc áo của hắn, trong mắt lóe lên sự vui sướng khó phát hiện. Tiểu gia hỏa là không muốn để trầm đi sao không?!

A! Tiểu Mạch giống như cũng kinh ngạc vì hành động của chính mình, vội buông tay ra, ánh mắt nhìn Ly Nhật Diệu có chút bối rối. Ta, ta đi giảng viện. Giống như đào binh lâm trận bỏ chạy, Tiểu Mạch cuống quýt hướng giảng viện chạy tới. Ta hôm nay là làm sao vậy a? Như thế nào lại làm ra hàng động ngây thơ như vậy. Tiểu Mạch cảm thấy ảo não, a... Thân thể đang chạy trốn đột nhiên nhẹ hẫng, Tiểu Mạch lúc này cảm thấy chấn kinh.

“Nói cho thái phó, ngũ hoàng tử là trầm mang đi.” Trước khi ôm Tiểu Mạch đi, Ly Nhật Diệu lưu lại một câu như vậy.

“Vâng!” Thanh Nhi hướng bóng dáng của Ly Nhật Diệu cung kính cúi mình vái chào, quay đầu lại kinh ngạc”Minh Hoa, người làm sao vậy?!”

“Không, không có việc gì. A!” Diệp Minh Hoa ngã trên mặt đất xấu hổ cười nói, cúi đầu, hắn từng ngum từng ngum thở phì phò. Từ lúc Ly Nhật Diệu xuất hiện, thần kinh hắn liền trở nên quá chặt chẽ, Ly Nhật Diệu rời đi

khiến thần kinh đang buộc chặt đột nhiên thả lỏng, thân thể liền không thể khống chế ngã trên mặt đất.

“Thật đáng sợ, phụ hoàng thật đáng sợ!” Thập hoàng tử như trước gắt gao túm lấy quần áo Thanh Nhi, bộ dạng bị chấn kinh quá độ.

“Thập hoàng tử!” Thanh Nhi ngồi xổm trước người Ly Hàn ôn nhu cười “Thập hoàng tử nếu không đến giảng viện, sẽ bị muợn đâu!” Thanh Nhi nói nhằm dời đi sự chú ý của Ly Hàn.

“Thanh Nhi tỷ tỷ, thật đáng sợ!” Mục đích của Thanh Nhi tựa hồ cũng không có đạt tới, Ly Hàn một bộ lã chã – Biểu tình chực khóc, nước ở trong mắt nổi lên, chỉ chờ thời cơ chảy xuống.”Thật đáng sợ, phụ hoàng vừa rồi thật đáng sợ! không giống với lúc bình thường, thật đáng sợ, thật đáng sợ a! Oa...” Nước mắt rốt cục vỡ òa.

“Không khóc không khóc, thập hoàng tử không khóc nga! Hoàng thượng là phụ hoàng của ngài, chớ sợ chớ sợ a!” Đem Ly Hàn kéo vào trong lòng ngực nhẹ nhàng vỗ đầu hấn trấn an. Hoàng thượng! Thanh Nhi nhìn Diệp Minh Hoa còn đang ngồi dưới đất miễn cưỡng bình tĩnh, lại nhìn vào Ly Hàn khóc đến thê thảm trong lòng ngực chính mình. Hoàng thượng đối với ngũ hoàng tử sủng ái tựa hồ có điểm quá ..., thái độ kia không giống như là phụ thân đối với đứa con. Thanh Nhi lo lắng nghĩ, hy vọng là chính mình nghĩ nhiều.

“Tứ hoàng tử!” Nhìn thấy Ly Nguyên đang hướng bên này đi tới, Thanh Nhi cả kinh nói. Tứ hoàng tử tới lúc nào, chuyện vừa rồi hẳn đều thấy được sao?

“Đừng khóc!” Ly Nguyên mặt không chút thay đổi hướng Ly Hàn trong lòng ngực Thanh Nhi quát “Thật khó coi!”

“Tứ, tứ hoàng huynh!” Từ trong lòng ngực Thanh Nhi đi ra, Ly Hàn sợ hãi nhìn Ly Nguyên.

“Đáng sợ sao? phụ hoàng vừa rồi?” Ly Nguyên hỏi, không nhìn đến Ly Hàn gật đầu “Nếu sợ hãi liền ly ngũ hoàng đệ xa chút, không cần cùng hấn thân cận như vậy!”

“Vì, vì cái gì?” Ly Hàn khó hiểu hỏi.

“Tuy rằng tuổi còn nhỏ, người thật đúng là đơn thuần đến không biết gì a!” Ly Nguyên từ trên cao nhìn xuống Ly Hàn. Lời nói đùa cợt không chút khách khí đã kích hấn “Có khi ta thực hoài nghi người đến tột cùng có phải là cốt nhục của phụ hoàng hay không.”

Chương 44

Ly Nhật Diệu được biết đến như một quân vương cực mạnh điều đó không phải là không có đạo lý, ngồi ở trên ghế nằm, Tiểu Mạch âm thầm nghĩ. Buổi sáng lúc bị Ly Nhật Diệu ôm đi từ giảng viện đến ngự thư phòng, không phải không nhìn thấy vẻ khiếp sợ của các vị đại thần đang chờ đợi ở ngự thư phòng khi nhìn thấy Ly Nhật Diệu ôm chính mình tiến vào. Không nói Ly Nhật Diệu sẽ không để ý người khác nghĩ như thế nào, mà Tiểu Mạch vì đã nhiều lần chứng kiến Ly Nhật Diệu làm ra những cử chỉ kinh người khiến chính mình sau mấy lần trở thành tiêu điểm cũng đã chết lặng, huống chi hẳn vốn cũng là người lạnh lùng.

Không thêm để ý tới những ánh mắt thường hướng tới chính mình bắn phá, Tiểu Mạch chuyên chú nhìn Ly Nhật Diệu. Ánh mắt đậm đặc, nhìn như ôn hòa kì thực thật quạnh quẽ, khí chất vương giả vốn có tự nhiên tạo thành không thể xâm phạm, Tiểu Mạch kinh ngạc phát hiện người trước mắt đúng là xa lạ như thế. Hẳn là Ly Nhật Diệu ta quen thuộc sao? Vì cái gì bất đồng như vậy! Ánh mắt Tiểu Mạch có chút mê mang. Chỉ có ở trước mặt chính mình hẳn mới là Ly Nhật Diệu mà chính mình nhận thức sao không? Mà người trước mắt này lại chính là vị đế vương có tên Ly Nhật Diệu. Nguyên lai thật sự chỉ có ta là bất đồng, vì cái gì ta vẫn luôn không phát hiện? Nghi hoặc, Tiểu Mạch nhìn Ly Nhật Diệu xa lạ như thế. Đáp án rất rõ ràng không phải sao? Không phải không có phát hiện, mà là chính mình một mực cố ý bỏ qua hẳn, bởi vì sợ hãi lại bị thương tổn, cố ý không đi phát hiện hẳn đối chính mình hảo, chính mình thật sự thực ác liệt a! Tiểu Mạch cúi đầu không nhìn Ly Nhật Diệu, tâm ẩn ẩn đau, có cảm giác không thể đối mặt Ly Nhật Diệu.

“Tiểu gia hỏa, nên dừng bữa!” Vừa lúc thanh âm ôn nhu của Ly Nhật Diệu truyền vào tai cũng là lúc Tiểu Mạch bị bế đứng lên.

Đọa! Tiểu Mạch bị hoảng sợ vì cúi đầu nên không biết Ly Nhật Diệu khi nào thì đã tới gần.

“Tiểu gia hỏa suy nghĩ cái gì đâu? Nhập thần như vậy.” Đem Tiểu Mạch ôm vào trong ngực, Ly Nhật Diệu cười hỏi.

Không, không có gì. Tiểu Mạch thùy hạ mi mắt trốn tránh câu hỏi của Ly Nhật Diệu, đến lúc này hắn mới phát hiện các đại thần trong ngự thư phòng không biết khi nào thì đều đã đi hết.

“Đi, nên dừng bữa!” Ly Nhật Diệu không có truy vấn, chỉ ở nơi Tiểu Mạch không chú ý tới ánh mắt hơi hơi ảm đạm lại lập tức hồi phục.

Ân! Nhìn Ly Nhật Diệu liếc mắt một cái Tiểu Mạch gật gật đầu, tay bám trên cổ Ly Nhật Diệu cúi đầu vào trong lòng ngực hắn. Lần đầu tiên, đây là Tiểu Mạch lần đầu tiên biểu hiện giống một đứa nhỏ đối với phụ thân.

Tiểu gia hỏa! Hành động của Tiểu Mạch khiến Ly Nhật Diệu tâm tình sung sướng, khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên, câu ra duyên dáng độ cung.

Trời đã tối, Tiểu Mạch còn chưa đi vào giấc ngủ, ghé vào long sà rộng thùng thình, cầm đặt trên chiếc gối mềm nhìn Ly Nhật Diệu đang ngồi ở phía trước phê duyệt tấu chương, ánh mắt mê mang không biết đang nghĩ cái gì. Ly Nhật Diệu cũng thường thường ngẩng đầu, lộ vẻ ôn nhu tươi cười nhìn Tiểu Mạch, sau đó lại cúi đầu tiếp tục phê duyệt tấu chương. Hai người trong lúc đó tràn ngập một cổ quý dị lại ấm áp không khí.

“Một nhọc sao? Tiểu gia hỏa.” Buông tấu chương đã phê duyệt được một nửa, Ly Nhật Diệu ngồi vào bên giường ôm lấy Tiểu Mạch, ngửi được mùi được hương thân nhiên trên người Tiểu Mạch, vẻ mặt rất là thỏa mãn.”Mấy ngày nay người có nhớ trầm không? Tiểu gia hỏa.” Ly Nhật

Diệu nói ra nghi vấn ghen ở trong lòng cả ngày, hy vọng bức thiết có được đáp án.

Ách! Tiểu Mạch nhìn Ly Nhật Diệu không có phản ứng.

Không được Tiểu Mạch đáp lại, tâm tình Ly Nhật Diệu có chút mất mát, tuy rằng đã đoán được Tiểu Mạch sẽ có phản ứng này, vừa lúc đó lại nhìn thấy Tiểu Mạch gật đầu.”Tiểu gia hỏa!” Ly ngày diệu kinh hỉ kêu, không nghĩ tới Tiểu Mạch sẽ thừa nhận, ngôn ngữ của hắn có chút run rẩy.

Lẳng lẳng nhìn Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch không nghĩ tới chính mình thừa nhận sẽ làm Ly Nhật Diệu kích động như vậy, hắn có chút vô thố tựa vào lòng Ly Nhật Diệu, đầu gối lên ngực hắn.”Đông! Đông! Đông!” Tiếng tim đập của Ly Nhật Diệu không hề che dấu truyền vào tai Tiểu Mạch, từng có bao nhiêu ảo tưởng phụ thân có thể đem chính mình ôm vào trong ngực như vậy, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của phụ thân, Tiểu Mạch đã không còn muốn nhớ rõ. Hắn chỉ nhớ rõ mỗi lần chính mình khát vọng như thế, nhìn đến đệ đệ cùng muội muội ngồi ở trên đùi cha mẹ cười đến sáng lạn, từ nay về sau hắn đã không bao giờ có thể thực hiện giấc mộng này.

” Những lời người nói đều có nghĩa đi?!” Thanh âm khàn khàn xa lạ lại quen thuộc truyền vào tai Ly Nhật Diệu.

“Tiểu gia hỏa!” Ly Nhật Diệu kinh ngạc nhìn Tiểu Mạch, mặc dù chờ đợi cũng không trông cậy vào sắp tới có thể nghe được Tiểu Mạch mở miệng, hắn mở to mắt.

“Có nghĩa đi?” Tựa vào lòng ngực Ly Nhật Diệu, không nhìn đến tâm tình kích động của Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch tiếp tục hỏi.

“Ân! Có nghĩa.” Nhận thấy được Tiểu Mạch dị thường tình tự, Ly Nhật Diệu bình tĩnh trả lời.

“Người nói sẽ cố gắng làm một phụ thân đủ tư cách cho ta nhận thức, là nói thật đi?” Ngử khí thản nhiên nghe không ra tâm tình của Tiểu Mạch khi nói, nhưng Ly Nhật Diệu lại nhận thấy Tiểu Mạch đối với chính mình, mặc dù không hoàn toàn nhưng đang dần dần hình thành tín nhiệm.

“Thật sự!” Không có một tia do dự, Ly Nhật Diệu kiên định trả lời.

“Vậy người nói ở trước mặt ta người chính là một vị phụ thân, này cũng là thật sự đi?” Thân thể Tiểu Mạch rời khỏi lồng ngực Ly Nhật Diệu ngẩng đầu đôi mắt màu lam không hề che dấu nhìn vào đôi mắt nhật thực của Ly Nhật Diệu.

“Thật sự!” Sự kiên định không hề thay đổi, hai mắt nhật thực không hề tránh né đường nhìn chăm chú của đôi mắt màu lam, cũng không hề có chút do dự dích. Nếu, nếu chính mình có một tia dao động không xác định, Ly Nhật Diệu biết chính mình sẽ không có cơ hội được thấy sự tín nhiệm đến từ cặp mắt lam mâu kia.

Quả nhiên, sau khi Ly Nhật Diệu kiên định trả lời, hẳn thấy được sự vui sướng dần tích tụ trong cặp mắt lam mâu, có sắc thái vui sướng khiến hai tròng mắt màu lam vốn xinh đẹp lại càng khiến Ly Nhật Diệu không thể dời mắt, giống như cũng bị thứ hào quang kia hút vào.

Được đến đáp án mong muốn, Tiểu Mạch một lần nữa tiến vào ôm ấp của Ly Nhật Diệu, nhắm lại đôi mắt màu lam, biểu tình trên mặt là yên ổn cùng thỏa mãn. Chậm rãi mở mắt ra, rời đi sự ấm áp trong ngực, đôi mắt lam mâu lại đối diện đôi mắt nhật thực, đôi môi phẫn nộ màu đỏ khê mở”Phụ hoàng!”

Chương 45

“Tiểu gia hỏa, người vừa mới gọi trẫm là cái gì?!” Ly Nhật Diệu kích động cầm lấy hai vai Tiểu Mạch, vui sướng, kinh ngạc, trong mắt hấn, đủ mọi loại cảm xúc không thể che dấu, tất cả đều là dành để cấp cho Tiểu Mạch.

“Phụ hoàng!” Tiểu Mạch nở nụ cười, là một nụ cười ngọt ngào vui sướng hoàn toàn bất đồng với dĩ vãng chưa từng có một nụ cười của một hài đồng khờ dại.”Ta gọi người là phụ hoàng nha! Phụ hoàng.” Oa tiến vào lòng ngực Ly Nhật Diệu, hai tay ôm thắt lưng, đầu gối lên ngực hấn.”Người là phụ hoàng của ta, đúng không?” “Đúng vậy, ta là phụ hoàng của người, tiểu gia hỏa, là phụ thân của người một người.” Ôm chặt Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu nói, ôn nhu mà kiên định. Nhưng ở nơi Tiểu Mạch nhìn không tới, trong ánh mắt tràn ngập vui sướng, lại bao trùm lên một tầng hồi ám.

“Phụ hoàng, đêm nay ta có thể ngủ với người ở nơi này không?” Tiểu Mạch hỏi.

“Cái gì?!”

“Ta vẫn luôn thực hy vọng, có một ngày có thể giống như những tiểu hài tử khác, có cơ hội cùng với phụ thân, mẫu thân của chính mình cùng nhau đi vào giấc ngủ.” Tiểu Mạch nhẹ giọng nói, nhỏ đến mức chỉ cần không chú ý sẽ không nghe thấy.

“Hảo! Chỉ cần tiểu gia hỏa muốn, trẫm đều có thể cho người!” Ly Nhật Diệu đáp. Hấn cảm giác được tiểu gia hỏa trong lời nói nhẹ kia là ẩn sâu một khát vọng nồng đậm. Tiểu gia hỏa, chỉ cần là nguyện vọng của người,

trăm đều sẽ thỏa mãn người. Tiểu gia hỏa, trăm duy nhất..... Trăm duy nhất bảo bối! Tiểu gia hỏa, tiểu gia hỏa của trăm!

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào giường lớn mềm mại, xuyên thấu qua nơi chiếc khăn phủ đang che đây có thể thấy, thiếu niên nằm ở trong lòng ngực nam nhân, ngủ đến ngọt ngào. Mà nam nhân lại không có đi vào giấc ngủ, hần nghiêng thân nằm một tay nâng đầu, tay kia thì nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen nhánh mềm mại của thiếu niên, tiếp một chút... tiếp một chút, động tác mềm nhẹ giống như đang vuốt ve bảo vật tối trân quý, ánh mắt đang nhìn thiếu niên lại lộ ra một tia lưu quang khó hiểu. “Tiểu gia hỏa!” Trong thanh âm kêu gọi Tiểu Mạch đã không còn thứ tình cảm của dĩ vãng, ly Nhật Diệu cầm lấy một làn tóc Tiểu Mạch đặt lên môi hôn, tham lam hấp thụ hương khí trên mái tóc. “Tiểu gia hỏa!” Ly Nhật Diệu đứng dậy ngồi xếp bằng ở trước người Tiểu Mạch, thân thể hơi khuynh về phía trước, thân ảnh cao lớn bao trùm lên thân thể nhỏ xinh của Tiểu Mạch. Bàn tay vuốt ve mái tóc Tiểu Mạch không biết khi nào đã đi tới khuôn mặt Tiểu Mạch, theo làn mi mảnh khảnh, đôi mắt nhắm chặt, cái mũi cao thẳng, hồng nhuận phấn nộn đôi môi, ngón tay thon dài một lần lại một lần vuốt ve, ánh mắt nhìn Tiểu Mạch lại vô cùng thâm thúy.

“Đến tột cùng là bắt đầu thay đổi từ bao giờ? Tiểu gia hỏa!” Như là hỏi thiên hạ đang ngủ say lại giống như là đang tự hỏi.”Cho tới nay trăm đều cố gắng để đủ tư cách có thể được người nhận thức là phụ thân, bởi vì đó là thứ người muốn, trăm cũng cho rằng đây là nguyện vọng của trăm. Tuy rằng điều đó đối với hoàng gia này, với trăm mà nói đều không dễ dàng, nhưng trăm vẫn một mực cố gắng, nỗ lực hy vọng có một ngày có thể được người nhận thức, từ ngày gặp người đến giờ, đây là nguyện vọng lớn nhất của trăm.” Ly Nhật Diệu ôn nhu nói, bỗng nhiên trong tiếng nói duyên dáng lại hơn một tia khô khan.”Chính là... Đêm nay, lúc trăm rốt cục nghe được tiểu gia hỏa người gọi trăm là phụ hoàng, trăm nhưng không có thứ hưng phấn trong dự đoán, một khắc kia, thứ nảy lên trong lòng chính là thật sâu hối hận. Tiểu gia hỏa, trăm hối hận, trăm hối hận lúc trước vì sao lại hướng

người đồng ý, đồng ý trăm chính là một cái phụ thân tốt, trăm hối hận hứa hẹn trăm lúc trước đối với người lập hạ, trăm hối hận! Hối hận hoàn toàn như thế.”

“Tiểu gia hỏa, đến tốt cùng là từ khi nào tình cảm của trăm đối với người nhưng lại vụn vẹo, biến chất đến nông nổi như thế, quá khứ, vấn đề phức tạp này là ở trăm, vào lúc người mở miệng gọi trăm là phụ hoàng, thời khắc đó, tất cả đều sáng tỏ. Tiểu gia hỏa...” Chậm rãi cúi xuống, nhìn đôi môi phẫn nộ của Tiểu Mạch một lát, Ly Nhật Diệu đem đôi môi của chính mình bao trùm lên.

“Dọa!” Cơ hồ là thoát đi khỏi môi Tiểu Mạch. Chính là như vậy, đụng chạm nhẹ nhàng, thậm chí không thể tính là hôn, thế nhưng có thể khiến cho chính mình toàn thân nóng lên, không cần nghĩ, Ly Nhật Diệu cũng biết, nơi hạ phúc chính mình, dục vọng giữa hai chân đã muốn ngẩng đầu.

“Ngủ thực an ổn đâu, tiểu gia hỏa!” Ly Nhật Diệu lại cười khê, vuốt nhẹ khuôn mặt Tiểu Mạch.”Trăm thất ước! Trăm phản bội tiểu gia hỏa người a! Khi tiểu gia hỏa người rốt cục quyết tâm tin tưởng trăm.”

“Chính là trăm đối với tiểu gia hỏa người hứa hẹn, phản bội tín nhiệm của người cũng chính là trăm, nếu tiểu gia hỏa người biết, có thể hay không sẽ hận trăm đâu? Sẽ có đi!” Ly Nhật Diệu tự hỏi tự đáp.”Tiểu gia hỏa đơn thuần sợ hãi bị tổn thương nhất định sẽ hận trăm, cũng nhất định sẽ tái bị thương tổn. Làm sao bây giờ tiểu gia hỏa? Trăm không nghĩ thương tổn người, thật sự không nghĩ. Người là bảo bối duy nhất của trăm, là bảo bối trăm muốn phụng vào trong ngực yêu thương, trăm như thế nào có thể thương tổn người đâu? Trăm như vậy yêu người, cho nên trăm không thể thương tổn người đúng không, tiểu gia hỏa!” Ly Nhật Diệu ngôn ngữ giống như có chút thác loạn, tình cảm đột nhiên bùng nổ làm hấn trở tay không kịp.

“Trẫm không nghĩ thương tổn người, tiểu gia hỏa! Cho nên... Cho nên ở trước lúc trẫm còn có thể khống chế được tình cảm trẫm đối với người, người phải nhanh lên, lúc trẫm còn có thể khống chế, từ bên người trẫm né ra, trước lúc còn chưa tạo thành thương tổn với người, từ bên người trẫm đào tẩu!” Nói xong lời nói như thế, trong ánh mắt Ly Nhật Diệu nhìn Tiểu Mạch cùng với tình yêu không thể đổi chính là kiên quyết không buông tay.

Chương 46

Suốt một đêm Ly Nhật Diệu chưa từng đi vào giấc ngủ, si ngốc nhìn Tiểu Mạch không biết mệt mỏi, cho đến mặt trời dần lên, tầm mắt của hắn cũng chưa từng dời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn, thậm chí ngay cả lâm triều cũng không đi, chỉ nhìn Tiểu Mạch, chỉ nhìn Tiểu Mạch.

“Ân ~” Âm thanh nhẹ nhàng phảng phất ngây thơ phát ra, mí mắt khẽ động, lông mi run rẩy. Thấy vậy Ly Nhật Diệu cẩn thận thu hồi tình yêu nồng cháy trong mắt, ôn nhu nhìn Tiểu Mạch.

“Tĩnh ngủ sao? Tiểu gia hỏa!” Nhìn thấy cặp mắt trầm lam còn mang theo buồn ngủ mê mang kia, Ly Nhật Diệu lần đầu phát giác, phải khổng chế tình cảm của chính mình là khó khăn như thế nào.

Ly Nhật... Diệu? vừa mở mắt cái đầu tiên nhìn thấy chính là gương mặt tuyết trần của Ly Nhật Diệu, đại não Tiểu Mạch trong nháy mắt có chỗ trống, không rõ tình cảnh trước mắt.”Ân ~ phụ hoàng!” Tiểu Mạch khinh gọi, nhớ tới hết thảy mọi chuyện vừa phát sinh đêm qua.”Phụ hoàng sớm an!” Tiểu Mạch dâng tặng Ly Nhật Diệu một khuôn mặt sáng lạn tươi cười.

Tiểu gia hỏa! Xem nụ cười sáng lạn kia, Ly Nhật Diệu đầu tiên là sửng sốt, sau lại lập tức vươn tay ôm chặt Tiểu Mạch vào trong lòng ngực.”Tiểu gia hỏa, tiểu gia hỏa của trẫm!”

“Phụ... Hoàng...” Ở trong lòng ngực Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch nháy mắt rất là khó hiểu.

“Hử... Không cần nói gì, tiểu gia hỏa, cứ như vậy để trẫm ôm một lát.” Ly Nhật Diệu giống như là đang khẩn cầu nói.

Tuy rằng không rõ dụng ý của Ly Nhật Diệu, nhưng là... đây là nguyện vọng của phụ thân, hơn nữa ôm ấp của phụ thân thật ấm áp.” Ân!” Tiểu Mạch gật đầu.

Tiểu gia hỏa! Ôm ấp Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu cảm thấy được chính mình giống như sắp không thể áp chế được tình yêu tràn ngập trong lòng. Cũng không biết chính mình sẽ có tình cảm mãnh liệt như vậy, chỉ là một nụ cười, chỉ là một nụ cười Ly Nhật Diệu liền cảm thấy được sắp không thể khống chế chính mình, bức thiết nghĩ muốn hưởng thiên hạ trong lòng ngực nói cho hẳn biết chính mình có bao nhiêu thương hẳn.

Một hồi lâu, Ly Nhật Diệu xác định chính mình có thể giống như bình thường đối mặt với Tiểu Mạch mới buông hẳn ra.”Tối hôm qua ngủ có ngon không? Tiểu gia hỏa!”

“Ân! Ngủ rất say sưa!” Tiểu Mạch nhu thuận trả lời.”Phụ hoàng người không cần vào triều sao? Đã trễ thế này.” Phát hiện Ly Nhật Diệu còn mặc áo ngủ Tiểu Mạch hỏi.

“Đừng lo lắng, trẫm đã truyền lời xuống, trẫm hôm nay không lâm triều!” Tiểu Mạch quan tâm làm Ly Nhật Diệu thực hưởng thụ.

“Như vậy a! Bất quá có được không? Không đi vào triều.” Tiểu Mạch có điểm lo lắng.

“Trẫm là hoàng đế!” Ly Nhật Diệu cười nói.

“Nga!” Tiểu Mạch không phản đối, ở nơi này hoàng đế lớn nhất.

Trước kia thật đúng là không chú ý, Ly Nhật Diệu thật sự rất thích hợp mặc trang phục màu vàng, long bào này giống như chính là vì hẳn lượng thân làm thành. Tiểu Mạch trong lúc được cung nữ hầu hạ mặc quần áo trộm đánh giá Ly Nhật Diệu cơ bản đã đổi tốt trang phục cảm thán.

Cung nữ đó đang làm cái gì? Mặc quần áo không lo mặc cho tốt, sờ tiểu gia hỏa của trẫm muốn làm gì?! Tiểu Mạch trộm xem Ly Nhật Diệu đồng thời Ly Nhật Diệu cũng đang nhìn chăm chú vào hắn. Còn có phía dưới cấp tiểu gia hỏa mặc hài, vì cái gì phải nâng chân của tiểu gia hỏa, mặc một cái hài cần lâu như vậy sao không? Ly Nhật Diệu hơi hơi nheo lại mắt, rất muốn đem các cung nữ đang hầu hạ Tiểu Mạch toàn bộ đuổi đi.

Chờ đến lúc cung nữ vì Tiểu Mạch mặc y phục chải đầu xong, chuẩn bị vì Tiểu Mạch rửa mặt, Ly Nhật Diệu rốt cục nhận không được lệnh các nàng toàn bộ đi xuống, chính mình cầm đao ra trận vì Tiểu Mạch rửa mặt.

“Phụ hoàng ta có thể chính mình làm.” Tiểu Mạch tiếp nhận chiếc khăn mặt trên tay Ly Nhật Diệu, không chú ý tới trên mặt Ly Nhật Diệu đảo qua một chút ảo não.

Sáng sớm trên con đường nhỏ ở ngự hoa viên, hai cái thân ảnh một lớn một nhỏ tay trong tay dung nhập tại đây làm cho phong cảnh như bức tranh lại trở nên phá lệ hài hòa. Nhìn bàn tay đang nắm tay hắn, nắm tay phụ thân cùng nhau tản bộ giống như vậy, từ trước đến giờ Tiểu Mạch nằm mơ cũng không dám nghĩ muốn. Ngẩng đầu nhìn Ly Nhật Diệu bên người, như vậy cũng là một loại hạnh phúc đi! Tiểu Mạch nghĩ như thế.

“Nơi này, là hòn giả sơn chúng ta lần đầu gặp mặt đi!” Ly Nhật Diệu có chút cảm khái, bất tri bất giác hai người đi vào nơi bọn họ lần đầu sơ ngộ.

Tiểu Mạch buông tay Ly Nhật Diệu, ngồi bên hòn giả sơn.” Trước lúc đó, phụ hoàng cơ hồ đã quên còn có một người con trai tên Ly Thanh.” Tiểu Mạch nói nhỏ, là Ly Thanh mà không phải là ta.

“Tiểu gia hỏa!” Ly Nhật Diệu cảm thấy căng thẳng có chút bối rối, không chú ý tới Tiểu Mạch dùng từ.”Người... Khi đó là hận trẫm đi?” Ly Nhật Diệu nhớ tới lúc mới gặp, biểu tình của Tiểu Mạch đậm đặc đến vô thần.

“Không, ta không hận người.” Tiểu Mạch nói chính là lời nói thật, hẳn không phải Ly Thanh, không có lý do hận Ly Nhật Diệu, nếu muốn nói khi đó hẳn có cảm giác gì, vậy chỉ có trái tim băng giá, vì Ly Nhật Diệu đối với Ly Thanh lạnh lùng vô tình mà cảm thấy trái tim băng giá.”Khi đó phụ hoàng với ta mà nói bất quá là một người xa lạ, ta không tất yếu đi hận một người mà ta không biết!”

“Người xa lạ?!” Ly Nhật Diệu lặp lại cười mở. Đúng vậy! Trầm đã quên tiểu gia hỏa không phải Ly Thanh, khi đó trầm đối với hẳn bất quá là một người không liên quan gì, chính là... Ly Nhật Diệu nghi hoặc, khi đó tiểu gia hỏa vì sao lại đối với trầm cảm thấy chán ghét đâu? Ly Nhật Diệu không thể quên khi đó trong mắt Tiểu Mạch trong mắt chợt lóe lên sự chán ghét.

Chương 47

Nhật Diệu đế năm thứ mười bốn tháng tư, cửu hoàng tử Ly Duyệt đột phát quái tật, bệnh này khiến cửu hoàng tử không thể ra nắng, nếu gặp ánh sáng thì tâm tắc điên gập người liền thương, ngự y đối với bệnh này không rõ nguyên nhân rất khó cứu trị, bất đắc dĩ hoàng thượng đành hạ lệnh đem giam lỏng, không lành bệnh không được ra khỏi hành cung.

Cùng năm đó vào tháng năm ngũ hoàng tử được hoàng thượng tối sủng ái Ly Thanh trời sinh ách tật sau khi được ngự y tỉ mỉ trị liệu điều dưỡng có thể mở miệng nói chuyện, hoàng thượng mừng rỡ ban thưởng lớn cho chúng ngự y.

Nhật Diệu đế năm thứ mười sáu tháng năm, ngũ hoàng tử Ly Thanh được hoàng thượng tối sủng đột phát tâm tật hôn mê bất tỉnh, chúng ngự y chứng thức thủ vô sách, hoàng thượng giận dữ hạ lệnh nếu ngũ hoàng tử có gì ngoài ý muốn, ngự y viện tất cả ngự y đều phải chịu cực hình, trong lúc nhất thời trong cung mỗi người đều sợ hãi. Lúc này Lam vương gia Ly Uẩn huynh trưởng cùng mẹ với hoàng thượng vừa đi xa trở về mang theo tin tức, thần y Quý Hoài Nhân ẩn cư tại Thượng Trì Nhạc Phong ở phía nam có thể cứu trị tâm tật cho ngũ hoàng tử, nhưng người này tính nết cổ quái cũng không hề xuống núi, nếu muốn yêu cầu chữa bệnh thì người bệnh tự mình đi trước. Nghe vậy hoàng thượng vốn muốn bản thân cùng ngũ hoàng tử đi cầu thần y, nhưng chúng đại thần khuyên can nói quốc không thể một ngày không có vua khiến hoàng thượng không thể không bỏ đi ý niệm này lệnh cho Lam vương gia dẫn ngự lâm quân cùng ngũ hoàng tử đi Thượng Trì Nhạc Phong cầu thần y.

Đầu hạ, sau giờ Ngọ, tại rừng rậm vùng ngoại ô trên đường một chiếc xe ngựa đang đi rất nhanh, người đánh xe một thân áo xám dài, ước chừng là một thanh niên mười bảy, mười tám tuổi diện mạo tuấn dật. Xe ngựa thùng xe so với bình thường rộng hơn rất nhiều, trong thùng xe một chiếc giường cao gối mềm, rường cột chạm trổ hết như một cái phòng ngủ.

Bên trong xe thiếu niên nằm trên giường, người đắp chăn đang ngủ trong hương vị ngọt ngào, tóc dài tùy ý rơi rụng ở trên cái gối mềm thuần trắng, khuôn mặt thanh tú còn chưa hoàn toàn thoát ly vẻ non nớt của một đứa bé, vẻ mặt rất là an bình, khóe miệng hơi hơi gợi lên làm như đang mơ một cái mộng đẹp. Ngồi bên cạnh thiếu niên đang ngủ say là một cô gái cũng xấp xỉ tuổi, cô gái mặc một bộ xiêm y màu tím, đang ôm ấp một con chó nhỏ màu trắng, trong tay một chiếc quạt nhẹ nhàng vì ngủ thiếu niên đuổi đi mấy phần oi bức.

“Ăng!” Con chó nhỏ kêu to từ lòng ngực cô gái nhảy xuống đến trước người thiếu niên, vươn đầu lưỡi khê liếm lên hai má thiếu niên.

“Ngô ~~” cảm nhận được xúc cảm, thiếu niên trong lúc ngủ mơ phát ra mấy phần âm thanh rất nhỏ không mau, sau đó chậm rãi mở mắt. “Ân ~~ Gia Gia!” Giọng mũi thuyết minh thiếu niên còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh. “Ăng! Ăng!” Con chó nhỏ Gia Gia kêu lên vui mừng nhảy đến trên người thiếu niên. Cảm giác áp lực ngực bị vật nặng đè lên khiến thiếu niên hoàn toàn thanh tỉnh, vươn tay đem con chó nhỏ ôm lấy, sau đó ngồi dậy nhu nhu mắt nhìn cô gái.

“Từ Y, đến Hoàng đô chưa?” Tiếng nói khàn khàn không có được thứ trong trẻo của niên thiếu cũng không từ tính giống như người trưởng thành, nhưng trong giọng nói khàn khàn của thiếu niên đặc biệt lại có hơn vài phần linh hoạt cảm giác kỳ ảo.

“Còn chưa đến đâu ngũ hoàng tử, bất quá rất nhanh sẽ đến.” Cô gái Từ Y trả lời, ngữ khí mặc dù cung kính nhưng cũng không có thứ nô khí của

tôi tớ bình thường.

“A! Thực chậm nha!” Tiểu Mạch than nhẹ oán giận.

Thiếu niên này đúng là Tiểu Mạch, ở Trì Nhạc Phong trị liệu điều dưỡng gần một năm, sau khi được thần y Quý Hoài Nhân xác định cơ bản không việc gì liền xuống núi hưởng về Hoàng đô. Về phần vì sao nói là cơ bản, không cần thần y nói rõ Tiểu Mạch cũng tự rõ ràng. Phải biết rằng ở y học hiện đại phát triển, cho dù là mổ cũng vô pháp nói có thể hoàn toàn chữa khỏi bệnh tim, sao có thể đơn giản nói là khỏi hẳn. Tiểu Mạch biết rõ thân thể của chính mình tốt hơn trước lúc lên núi rất nhiều, nhưng vẫn có giới hạn, hẳn vẫn phải giống như lúc trước không thể tận tình vận động, cảm xúc không thể quá kích, hay là vẫn phải uống thứ thuốc đông y khô khan khó nuốt.

“Tử Y còn bao lâu mới có thể đến Hoàng đô a!” Tử Y là người hầu mà Ly Nhật Diệu ban thưởng cho Tiểu Mạch sau Diệp Minh Hoa thay thế Thanh Nhi chiếu cố cuộc sống hàng ngày cho hắn. Thanh Nhi trước lúc Tiểu Mạch phát tâm tật, đã được Ly Nhật Diệu tứ hôn ban cho một vị quan viên đã tang thê nhiều năm, tuy rằng không biết Ly Nhật Diệu vì sao đột nhiên tứ hôn, nhưng nếu Thanh Nhi không muốn Tiểu Mạch tất nhiên sẽ hưởng Ly Nhật Diệu xin cho, dù sao địa vị của Thanh Nhi ở trong lòng Tiểu Mạch cũng không so với Ly Nhật Diệu thấp, nhưng kết quả Thanh Nhi lại đồng ý hoàng thượng tứ hôn, bởi vì Thanh Nhi nói nàng thích vị quan viên kia. Vì thế Tiểu Mạch cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì Thanh Nhi cùng quan viên kia bất quá mới gặp mặt vài lần, nhưng nếu Thanh Nhi nói thích Tiểu Mạch cũng không thể nề hà, mấy ngày sau khi Thanh Nhi ra đi tâm tình Tiểu Mạch đều rất buồn bã, sau đó không bao lâu thì Tử Y tới.

“Minh Hoa, ngũ hoàng tử hỏi còn bao lâu mới đến Hoàng đô.” Tử Y hỏi Diệp Minh Hoa đang đánh xe.

“Bẩm ngũ hoàng tử ước chừng giờ tuất có thể đến Hoàng đô, mà đến hoàng cung đại khái phải giờ Hợi!” Diệp Minh Hoa trả lời, vẫn thái độ cung kính không thay đổi, sau khi ở chung ba năm, Tiểu Mạch cho dù không vui cũng đã thành thói quen, nhưng hẳn vẫn là không nghĩ ra thiếu niên quật cường năm đó, vì sao lại biến thành như người như bây giờ.

“Ngũ hoàng tử, chúng ta có cần chờ Lam vương gia cùng đến rồi mới quay về Hoàng đô?” Tử Y hỏi.

“Không cần, ta chính là không muốn một đám người đi theo phía sau cho nên mới trộm đi ra.” Tiểu Mạch phủ quyết nói. Cái loại cảm giác này thật sự rất kỳ quái, ngay cả thói quen cũng vô pháp thích ứng.

“Chính là.....” Tử Y còn muốn nói cái gì đó.

“Chính là không cần, chúng ta tiếp tục chạy đi! Hoàng bá rất nhanh sẽ đuổi theo kịp.” Tiểu Mạch thúc giục nói.

“Tử Y đã biết.” Gặp Tiểu Mạch kiên trì, Tử Y cũng không có thể nói thêm cái gì nữa, dù sao nàng cũng chỉ là một cung nữ, nàng hiện tại còn đang cầu nguyện chính mình cùng Diệp Minh Hoa không cần bởi vì quyết định của Tiểu Mạch mà bị hoàng thượng trừng phạt, càng cầu nguyện hành trình kế tiếp ngàn vạn lần không nên đụng phải cái gì ngoài ý muốn mới tốt.

Chương 48

Đêm khuya, ngoài cửa Huyền Đức của hoàng cung.

“Ngũ hoàng tử tỉnh tỉnh, tới hoàng cung rồi!” Tử Y ở bên tai Tiểu Mạch kêu.

“Ân ~~” Tiểu Mạch hơi mở mắt, trong mắt có chút sương mù “Hoàng cung... Hoàng cung!” Tiểu Mạch đột nhiên thanh tỉnh, động thân ngồi dậy.”Tới rồi sao?”

“Nga!” Tử Y mở cửa xe ý bảo Tiểu Mạch chính mình nhìn xem.

“Ngũ hoàng tử tỉnh xuống xe!” Diệp Minh Hoa nhảy xuống xe ngựa đứng ở một bên khom người nói.

Xốc đệm chần lên, cầm lấy dây cột tóc đem mái tóc dài tán loạn buộc lại, nhảy xuống xe.”Rốt cục đã trở lại!” Tiểu Mạch thở dài, tâm tình hơi có một loại kích động nói không nên lời.”Rất nhanh là có thể nhìn thấy phụ hoàng, còn có Thanh Nhi, cũng không biết nàng kết hôn đến bây giờ có tốt không.”

“Đứng lại! Táp vụ không được tiến cung!” Thị vệ trước cửa Huyền Đức ngăn ba người đang vội vã tiến cung lại.

“Tử Y!” Ánh mắt Tiểu Mạch liếc về phía Tử Y ý bảo nàng xử lý, hai thị vệ này là sau khi Tiểu Mạch rời cung mới tiến cung, cho nên cũng không nhận ra Tiểu Mạch.

Tiếp nhận ánh mắt của Tiểu Mạch, Tử Y không có phản ứng, nhưng thật ra Diệp Minh Hoa đã đi lên trước đưa cho thị vệ một cái lệnh bài, thấy lệnh

bài, ánh mắt thị vệ nhìn ba người đã biến thành vô cùng cung kính, mở cửa Huyền Đức để ba người tiến cung.

“Phanh!” Cửa Huyền Đức sau khi ba người tiến vào đóng lại.”Ngũ hoàng tử, hiện trời đã tối, ta xem chúng ta vẫn là về Hân Tuyết Viên trước, chờ trời sáng lại đi bái kiến hoàng thượng?!” Tử Y hỏi Tiểu Mạch.

“Ân...” Tiểu Mạch cúi đầu nghĩ nghĩ “Tử Y người cùng Minh Hoa quay về Hân Tuyết Viên.”

“Kia ngũ hoàng tử ngài đâu?” Tử Y hỏi.

“Ta? Ta đến Diệu Hoa Điện, ta muốn đi gặp phụ hoàng.” Tiểu Mạch cười trả lời.

“Tử Y bồi ngài!” Tử Y vội nói.

“Không cần, ta đi một mình, các người về Hân Tuyết Viên trước!” Tiểu Mạch cự tuyệt nói, gặp Tử Y cùng Diệp Minh Hoa vẻ mặt u buồn “Đây là mệnh lệnh!” Tiểu Mạch cương ngạnh nói, bọn họ không phải Thanh Nhi Tiểu Mạch sẽ không có nhiều cố kỵ.

“Vâng!” Tử y cùng Diệp Minh Hoa không thể không nghe theo mệnh lệnh.

Sau khi hai người rời đi, Tiểu Mạch một đường hướng Diệu Hoa Điện đi đến, khi nhìn lại không thấy bọn Tử Y thì đột nhiên dừng cước bộ lại.”Uy! Ảnh vệ tiên sinh, người có thể không cần đi trước hướng phụ hoàng báo cáo được không? Ta nghĩ cho hân một cái kính hi!” Tiểu Mạch hướng Tuyết Ảnh tránh ở chỗ tối thương lượng nói “Không nói chuyện ta coi như là người đáp ứng ~~ tạ ơn!” Tiểu Mạch cười nhẹ nhàng tiếp tục nện bước hướng Diệu Hoa Điện.

Uy uy, cái gì là không nói lời nào tức là đáp ứng, nếu đã biết ta là ám vệ thì cũng nên biết ta không thể để người khác phát hiện ra sự tồn tại của ta, như vậy căn bản là ta không thể lên tiếng a! Tuyệt Ảnh ở chỗ tối về mặt đại ra nhìn thân ảnh khoái hoạt của Tiểu Mạch.

Tiểu Mạch một đường thông suốt đi vào Diệu Hoa điện, nguyên bản còn lo lắng thị vệ ở Diệu Hoa điện sẽ giống như thị vệ thủ ở cửa thành không cho mình vào thế nhưng Tiểu Mạch ngoài ý muốn phát hiện trong Diệu Hoa điện nhưng lại không có một bóng người.

“Phụ hoàng không ở a!” Tiểu Mạch thất vọng buồn bực ngồi trên long sán. Diệu Hoa điện vì chưa đốt đèn nên trở nên hắc ám, Tiểu Mạch ôm ấp gối mềm đợi một hồi lâu nhưng thủy chung vẫn không thấy được thân ảnh Ly Nhật Diệu.”Phụ hoàng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a, hẳn không buồn ngủ sao không? Khuya như vậy còn chưa quay về.....” Chính là đang oán giận, Tiểu Mạch bỗng nhiên nghĩ đến một trường hợp phi thường có thể.”Phụ hoàng, phụ hoàng sẽ không là ở chỗ phi tử nào qua đêm đi?! A...” Tiểu Mạch kêu to, nhẹ buông tay, gối mềm rơi xuống một bên.”Ta như thế nào lại không nghĩ đến đâu? Sớm biết sẽ không phải một mình chạy tới đây, lãng phí thời gian cùng tinh lực của ta.” Cầm giận kéo cái chăn đắp lên người.”Lần sau, lần sau ta sẽ không bao giờ ... nữa làm chuyện lấy lòng này, thật là! Nói cái gì cấp cho phụ hoàng một cái kinh hỉ, ngậy thơ! Tiểu Mạch ta như thế nào lại nghĩ đến phải làm loại chuyện ngậy thơ này chứ? Một chết người, ngủ, ngủ...”

“Này, nghe nói đêm nay hoàng thượng lại ở chỗ Lam Thủy Viên của Lam phi nương nương đi?” Hai thái giám phụ trách túc trực ở hoàng cung ngủ không yên đang tán gẫu.

“Thiệt! Đó còn gì là nghe nói!”

“Như vậy là thật sự đâu!”

“Vô nghĩa, người không thấy vẻ đặc ý của người trong Lam Thủy cung.”

“Kia còn phải nói, bọn họ sao không đặc ý được a! Chính là cái gọi một người đặc đạo gà chó thăng thiên thôi! Ai bảo chủ tử của bọn họ được sủng ái đâu!”

“Cũng đúng, lại nói tiếp ta ở trong cung cũng có một ít năm, chưa từng gặp qua hoàng thượng đối với người phi tử nào sủng ái như vậy, nghe nói liền ngay cả lúc trước khi hoàng hậu nương nương tiến cung, hoàng thượng cũng không có giống như vậy, phải biết rằng hoàng thượng đã hơn nhiều tháng không thị tẩm các nương nương khác.”

“Kia những nương nương khác còn không ghen tị chết, hoàng thượng không sợ các nàng làm ra chuyện gì khác người?!”

“Sợ, như thế nào không sợ! Cũng không phải tất cả nương nương đều hiền lành giống hoàng hậu nương nương như vậy, nam nhân đều bị người khác thường còn có thể làm như không có gì. Người không thấy mấy ngày nay hoàng thượng đem một đồng thị vệ phái đến Lam Thủy cung, nhân sâm, lộc nhung, những dược liệu quý báu đều hướng Lam Thủy cung đem đến, chính là phòng ngừa Lam phi nương nương có cái gì ngoài ý muốn đâu!”

“Như người nói như vậy xem ra hoàng thượng thật là thích vị Lam phi nương nương này.”

“Này còn phải nói, mỹ nhân giống Lam phi nương nương như vậy, ai không thích, liền ngay cả ta.....”

“Người, người cái gì? Đừng quên người chính là một cái thái giám, huống chi Lam phi nương nương chính là nữ nhân của hoàng thượng, chúng ta là người có thể nghĩ muốn sao không?! Bất quá...Lam phi nương nương kia thật là rất đẹp, tựa như thiên tiên.....”

“Thiết... Còn nói ta! Người xem người như vậy.”

“Chính là ngấm lại thôi! Mỹ nhân giống Lam phi nương nương như vậy, cả đời này có thể nhìn được bao nhiêu, nhất là ánh mắt của Lam phi nương nương, quả thực giống như có thể câu hồn người.”

“Kia còn nói, hoàng thượng chính là bởi vì ánh mắt của Lam phi nương nương mới phong nàng là Lam phi thôi! hoàng thượng còn nói ngay cả ngọc bích xinh đẹp nhất trên đời đều kém cặp mắt màu lam xinh đẹp của Lam phi nương nương.”

Chương 49

Ngày kế, Tiểu Mạch là bị người từ trên giường lôi kéo, mạnh mẽ cấp tỉnh lại. Ai nha? Sáng sớm chạy tới nhiều giấc mộng của người khác. Tiểu Mạch cảm thấy bức bối, nhu nhu cặp mắt nhập nhèm buồn ngủ chậm rãi mở ra, nhìn đến trong phòng đã có nhiều người mà hắn không biết.

“Người là ai? Nhưng lại lớn gan như vậy dám can đảm ngủ trên long sán của hoàng thượng! Người là vào bằng cách nào, có mục đích gì? Nói!” Lam phi tức giận chất vấn Tiểu Mạch. Sáng sớm, Ly Nhật Diệu không dùng bữa sáng liền rời đi, vì thế Lam phi liền mang theo chủ chúc nghe nói là nàng tự tay làm đến Diệu Hoa điện, hy vọng chờ sau khi Ly Nhật Diệu trở về cùng hắn dùng, không dự đoán được vừa vào cửa lại gặp Tiểu Mạch đang ngủ ở trên giường của Ly Nhật Diệu, nhất thời kinh ngạc cùng tức giận không thôi.

Có cái gì không đúng sao không? Ta trước kia cũng thường ở nơi này cùng phụ hoàng qua đêm a! Tiểu Mạch kỳ quái, mới vừa tỉnh ngủ còn không phải thực thanh tỉnh, hắn hoàn toàn đã quên chính mình đã rời cung gần một năm, mà những người trước mắt này cũng chưa từng gặp qua hắn. Nàng là ai? Đẹp quá! Cho dù cùng phụ hoàng đứng chung một chỗ cũng sẽ không kém cỏi. Nhìn thấy Lam phi có đôi lam mâu giống với chính mình, Tiểu Mạch sợ hãi than, chưa thông báo liền có thể vào Diệu Hoa điện, nói vậy nàng thực chịu sủng ái của Ly Nhật Diệu, kia hoàng hậu sẽ rất khó xử đi! Nghĩ đến nữ nhân ôn nhu kia, Tiểu Mạch có chút buồn bực Ly Nhật Diệu lạm tình, tuy rằng đã sớm biết hậu cung của hắn phi tần không biết có bao nhiêu.

“Lớn mật! Bản phi bảo người nói người cũng dám không nhìn?!” Gặp Tiểu Mạch chẳng những không đáp lời ngược lại còn tại nơi này như đi vào cõi thần tiên, Lam phi khí cực gầm lên. Thiếu niên này lai lịch không rõ, nói không chừng là thích khách muốn đổi hoàng thượng bất lợi. Lam phi thầm nghĩ, hơn nữa hãn thế nhưng còn dám ngủ ở trên giường hoàng thượng, rõ ràng là miệt thị hoàng thượng, phải biết rằng ngay cả bản nương nương cũng không dám ngủ ở trên đó.”Nói! Người là muốn tới ám sát hoàng thượng phải không, là ai phái người tới?”

Ta! Thích khách?! Tiểu Mạch trừng lớn mắt, điều này sao có thể? Nàng cũng không ngẫm lại, ta nếu là thích khách không nhìn thấy phụ hoàng chẳng những không rời đi, còn có thể ngủ thẳng trên giường phụ hoàng!”Ta không phải thích khách, cũng không có người nào phái ta đến.” Tiểu Mạch nói.

“Không phải thích khách, không phải thích khách như thế nào lại chạy đến tẩm cung của hoàng thượng.” Lam phi nhận định Tiểu Mạch cho dù không phải thích khách, cũng tất có mưu đồ.

“Vì cái, sao...” Nghĩ đến cái ý niệm rồi hành động ngây thơ trong đầu, mặt Tiểu Mạch biến thành đỏ bừng nói không nên lời.

“Hừ! Như thế nào không có cách nào khác nói đi! Còn nói không phải thích khách, người tới đem thích khách này bắt lại cho ta!” Lam phi hạ lệnh.

“Uy! Ta nói ta không phải thích khách, ta là...” Xem thị vệ vọt vào phòng, Tiểu Mạch không khỏi có chút nóng nảy, lúc này.....

“Hoàng Thượng giá lâm!”

“A! Hoàng thượng tới!” Lam phi cả kinh nói vẻ mặt vui sướng, lập tức đem Tiểu Mạch quăng đến sau đầu, phô ra tư thái xinh đẹp nhất của bản thân nghênh đón Ly Nhật Diệu.”Nô tì tham kiến hoàng thượng!”

“Ái phi không cần đa lễ!” Ly Nhật Diệu tiến lên nâng Lam phi dậy, Lam phi là người phi tử thứ hai sau hoàng hậu được may mắn chịu đãi ngộ này.”Đã xảy ra chuyện gì, trầm tư rất xa chợt nghe đến thanh âm của người!” Ly Nhật Diệu ôn nhu hỏi.

“Khởi bẩm hoàng thượng nô tì phát hiện một tên thích khách, đang muốn đưa hãn bắt giao cho hoàng thượng xử trí.” Lam phi hướng Ly Nhật Diệu tranh công.

“Thích khách?!” Ly Nhật Diệu kinh ngạc, theo ánh mắt của Lam phi nhìn qua, đến khi thấy rõ người ngồi ở trên long sà Ly Nhật Diệu ngây dại.

“Hoàng thượng, đó là thích khách nô tì phát hiện, người xem phải xử trí hãn như thế nào?” Lam phi hỏi.

Lam phi nói gì đó Ly Nhật Diệu căn bản không hề nghe thấy, từ lúc nhìn thấy Tiểu Mạch tâm thần hãn đều đã bị thiên hạ ngồi ở trên giường hấp dẫn.”Tiểu gia hỏa!” Xác định chính mình không phải đang nằm mơ, mà là Tiểu Mạch rõ ràng xuất hiện ở trước mắt, Ly Nhật Diệu một phen đẩy Lam phi ra không nhìn đến sự kinh ngạc của Lam phi cùng mọi người, vọt tới bên giường nâng mặt Tiểu Mạch lên, ánh mắt không hề di chuyển nhìn hãn, sợ bỏ qua một chút biểu tình của Tiểu Mạch.

“Tiểu..... gia!” Giống phải xác định lại, Ly Nhật Diệu lại gọi.

“Là ta phụ hoàng, ta đã trở về!” Tiểu Mạch trả lời, dâng tặng Ly Nhật Diệu một nụ cười sáng lạn.

“Hoàng Thượng, hãn là hoàng tử sao không? Nô tì như thế nào chưa gặp qua a!” Không cam lòng sự chú ý của Ly Nhật Diệu bị Tiểu Mạch cướp đi, Lam phi cười tiến lên hỏi.

“Hoàng tử?!” Lời này của Lam phi khiến Ly Nhật Diệu hờn giận nhăn lại mi, hoàng tử làm sao có thể so sánh được với tiểu gia hỏa của trẫm.”Lam

phi, đã hết chuyện của ngươi, ngươi có thể trở về.” Ly Nhật Diệu nói, ngữ khí lạnh lẽo hoàn toàn trái ngược với vừa rồi tựa như hai người khác nhau.

“Hoàng thượng!” Lam phi kinh ngạc ngây ngẩn cả người, nàng từ lúc tiến cung liền đã được Ly Nhật Diệu quá mức sủng ái, trong lúc nhất thời căn bản không thể nhận Ly Nhật Diệu đột nhiên lạnh lùng như vậy.”Hoàng thượng ~~~~” không tin Ly Nhật Diệu sẽ như vậy đối đãi chính mình, Lam phi tiến lên ôm lấy cánh tay Ly Nhật Diệu làm nũng giống như bình thường, ai ngờ lại bị Ly Nhật Diệu một phen đẩy ra suýt nữa té ngã.

“Trẫm bảo ngươi đi xuống không có nghe thấy sao không?” Ngữ khí lạnh lẽo của Ly Nhật Diệu lại thêm một tia tức giận. Sủng ái Lam phi bất quá là bởi vì nàng có cặp mắt giống với Tiểu Mạch, dung túng nàng tùy hứng, nuông chiều nàng cũng là bởi vì cặp mắt kia, chỉ cần ánh mắt của Lam phi là màu lam, chỉ cần nàng không giết người, phóng hỏa, nàng làm hết thảy, Ly Nhật Diệu đều tận khả năng bao dung, nhưng điều kiện tiên quyết là Tiểu Mạch không ở. Đồ dỏm mặc kệ có hoàn mỹ bao nhiêu, nhưng là nếu cùng chính phẩm đặt ở cùng nhau, chỉ cần phụ trợ thì nó cũng sẽ tiện không chịu nổi.

“Hoàng ~~~ nô tì biết, nô tì cáo lui!” Gặp Ly Nhật Diệu thật sự tức giận, Lam phi không muốn nhưng cũng không thể không rời đi. Lúc gần đi Lam phi còn hung hăng trừng mắt một cái, tuy rằng biết Tiểu Mạch là đứa con của Ly Nhật Diệu, nhưng Lam phi rõ ràng hơn chính là Tiểu Mạch đã làm cho Ly Nhật Diệu đối với nàng lạnh lùng như vậy.

Này tự nhiên không thể tránh được ánh mắt của Ly Nhật Diệu, còn nói đến lúc trước Lam phi thể nhưng đem Tiểu Mạch trở thành thích khách, ánh mắt Ly Nhật Diệu để hiện lên một mặt quang mang đen tối không rõ ý nghĩa.”Từ nay về sau trừ bỏ ngũ hoàng tử, bất luận kẻ nào muốn vào Diệu Hoa điện đều phải được trẫm đồng ý!”

Như mi: ai~ bắt đầu cho chuỗi ngày xui xẻo của Lam phi rùi ah~ thú thật thì ta cũng không thích bà phi này cho lắm chộc ai không chộc lại chộc phải bảo bối Mạch Mạch của Diệu Diệu làm chi, mà đọc xong chương này thấy anh Diệu đúng là hai mặt nha~

Chương 50

“Tiểu gia hỏa trở về từ khi nào,

hoàng huynh gọi thư nói thời gian đại khái là còn hai ngày nữa đi?” Ly Nhật Diệu hỏi giống như nghi hoặc cũng giống như trách cứ, ngồi tựa vào đầu giường, ánh mắt tràn ngập tình yêu mê muội nhìn Tiểu Mạch trong lòng ngực, ngón tay thường thức mái tóc dài mềm mại của Tiểu Mạch, mỗi khi Tiểu Mạch ngẩng đầu hướng nhìn hắn, lại lấy tốc độ cùng tự chủ vượt xa người thường đem tình yêu thu hồi vào tận sâu dưới đáy mắt.

“Đêm qua đến!” Tiểu Mạch nhu thuận trả lời, mặc cho Ly Nhật Diệu thường thức mái tóc của chính mình, không có chút gì phát giác hành động của hắn cùng Ly Nhật Diệu hiện nay đã siêu việt vượt qua phạm vi của tình phụ tử thân mật, cũng không hề biết bức tranh này của bọn họ đặt ở trước mặt người khác xem ra là cỡ nào tối. Tiểu Mạch chưa từng thể nghiệm qua tình cảm phụ tử thân tình bình thường, còn cho rằng đây là hành động thân mật bình thường của phụ tử.

“Tối hôm qua?!” Ly Nhật Diệu như trước ôn nhu ôm ấp Tiểu Mạch, nhưng ánh mắt lạnh lẽo lại quét về phía Tuyệt Ảnh ở chỗ tối, khiến Tuyệt Ảnh trốn nơi bóng tối bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, ánh mắt đó là đang chất vấn trách cứ hắn vì sao không hướng chính mình bẩm báo.

“Ta một đường trở về hoàng cung liền đến Diệu Hoa điện, vốn là muốn cấp cho người một cái kinh hỉ cho nên không cho người hướng người bẩm báo, bất quá không nghĩ tới người không ở Diệu Hoa điện, hại ta đợi một buổi tối.” Tiểu Mạch nói xong ngữ khí có chút oán giận cùng ảo não.

“Là lỗi phụ hoàng, nếu biết tiểu gia hỏa người về đến đây hẳn là phải ở lại nơi này.” Ly Nhật Diệu nói như vậy nhưng đối với Lam phi bất mãn lại càng thêm sâu sắc, bởi vì đêm qua Ly Nhật Diệu vốn là đã muốn về Diệu Hoa điện, kết quả lại chịu không được Lam phi cầu xin mà lưu lại, bị cặp lam mâu tương tự với Tiểu Mạch kia nhìn chăm chú, thái độ của hắn liền không thể cường ngạnh đứng dậy.

“Nếu tiểu gia hỏa đã trở lại, đó là không phải chứng minh này... Đã muốn không việc gì.” Bàn tay to ấm áp đặt lên ngực Tiểu Mạch, nghĩ đến hình ảnh Tiểu Mạch khi đó mê man bất tỉnh, Ly Nhật Diệu trong lòng sợ hãi vẫn như cũ.

“Ân, lão... Thần y nói chỉ cần thân thể đừng quá mệt nhọc, cảm xúc đừng quá kích động trên cơ bản là sẽ không tái phát tác, bất quá.....” Tiểu Mạch nhú mày.”Bất quá mỗi ngày vẫn phải uống thuốc.”

“Chính là nói cũng không có hoàn toàn bình phục, phải không?” Tương tự lời nói chính hắn đã nghe qua một lần ba năm trước đây, sợ hãi lại nhìn đến Tiểu Mạch bị tử vong bao phủ, khiến Ly Nhật Diệu không khỏi ôm chặt Tiểu Mạch.

“Này, bệnh tim... Ân tâm tật là vô dược khả y, thần y nói chỉ có thể tỉ mỉ điều dưỡng, khống chế bệnh tái phát.” Tiểu Mạch lặp lại thần y Quý Nhàn Hoài nói, nhưng bản thân hắn vốn rõ ràng hơn ai hết đó chính là cho dù có điều dưỡng như thế nào cũng không thể tránh được ngày trái tim chịu đựng không nổi mà ngừng đập, chẳng qua là thời gian sớm hay muộn mà thôi, điểm ấy hắn quyết định sẽ không nói cho Ly Nhật Diệu.

“Vô dược khả y... Sao?” Nhìn Tiểu Mạch không chút nào để ý nói ra lời này, mắt Ly Nhật Diệu tối sầm lại đem Tiểu Mạch ôm càng chặt.”Không, sẽ không! Sẽ không!” Vì cái gì tiểu gia hỏa có thể dễ dàng nói ra miệng, hắn liền một chút cũng không lo lắng cho thân thể mình sao không? Hay là nói hắn vốn đối với thế gian một chút cũng không lưu luyến, ngay cả trầm

cũng... Không “Tiểu gia hỏa, trăm sẽ không cho người rời đi khỏi bên cạnh trăm.”

“Người nói cái gì? Phụ hoàng!” Tiểu Mạch hỏi, câu cuối cùng của Ly Nhật Diệu nói rất nhẹ, hẳn không nghe rõ.

“Không có gì, trăm là đang muốn nói tiểu gia hỏa người nên về Hân Tuyết Viên trước, mấy ngày nay hoàng hậu cũng rất nhớ người.” Ly Nhật Diệu bỗng nhiên đề nghị.

“Nói cũng đúng, ta đây về Hân Tuyết Viên trước.” Cảm thấy được Ly Nhật Diệu nói rất đúng, Tiểu Mạch rời đi Diệu Hoa điện trở về Hân Tuyết Viên.

“Trên đường cẩn thận chút!” Ly Nhật Diệu hướng bóng dáng Tiểu Mạch rời đi nói, lòng ngực không ôm ấp Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu cảm thấy có chút hư không, đứng thẳng dậy ngồi ở bên mép giường, biểu tình trên mặt tựa hồ có chút chật vật.

“Làm sao bây giờ tiểu gia hỏa? Người không nên trở về a! Trăm... không chế không được.” Thanh âm trầm thấp mà áp lực, bất quá là đơn thuần ôm ấp nhưng nó lại dẫn theo dục hỏa mãnh liệt từ sâu trong thân thể thoát ra khiến cho ngay cả chính Ly Nhật Diệu cũng lâm vào kinh ngạc. Chỗ trống gần một năm cùng với niềm vui sướng có lại sau khi mất đi khiến tình cảm đã hơi nguội lạnh của Ly Nhật Diệu lại càng thêm mãnh liệt, không, có lẽ nó chưa bao giờ nguội lạnh, nhìn cách hăn sủng ái Lam phi có đôi mắt giống Tiểu Mạch cũng có thể biết được. Chẳng qua Ly Nhật Diệu chính mình đem tình cảm đối với Tiểu Mạch mạnh mẽ áp chế, mà hết thảy cố gắng của bản thân hăn vào thời khắc nhìn thấy Tiểu Mạch đó đã toàn bộ hỏng mất, ngay cả Ly Nhật Diệu cũng chưa từng phát giác tình cảm của chính mình đối với Tiểu Mạch đã mãnh liệt đến nông nổi này. Như vậy tình cảm thâm trầm dày đặc sau khi trải qua áp lực lại tái bùng nổ, sinh ra hậu quả mà ngay cả bản thân Ly Nhật Diệu đều bị cuốn đi không thể khống chế.

Hơn nữa lúc biết được Tiểu Mạch không biết khi nào sẽ gặp phải tử vong uy hiếp, mà Tiểu Mạch chính mình nhưng lại không thêm để ý, cái loại cảm giác không thể nắm giữ, lo được lo mất lại khiến Ly Nhật Diệu càng thêm mất kiểm soát.

“Người không nên trở về, tiểu gia hỏa, người không nên tái xuất hiện ở trước mặt trẫm, trẫm thật là không thể cũng không muốn tiếp tục khống chế chính mình, tiểu gia hỏa! Trẫm không nghĩ cũng sẽ không tái buông tay, người đã trở lại về tới bên người trẫm, cho dù ngày sau người sẽ hận trẫm, trẫm cũng sẽ không thả người rời đi. Từ nay về sau, chỗ người có thể đi chỉ có thể là bên cạnh trẫm, tiểu gia hỏa! Chỉ có thể, chỉ có thể ở bên cạnh trẫm, tiểu gia hỏa! tiểu gia hỏa của trẫm, tình yêu duy nhất của trẫm!”

vô dục khả y: đại khái là không thuốc cứu chữa đi ^^

Chương 51

Tiểu Mạch trở lại Hân Tuyết Viên, sau khi đến thỉnh an hoàng hậu, liền trực tiếp quay về phòng ngủ của chính mình.

“Ngũ hoàng tử đã trở lại, gặp được hoàng thượng không?” Gặp Tiểu Mạch trở về, Tử Y hỏi.

“Gặp được!” Tiểu Mạch nói xong đi đến bên giường thuận thế nằm xuống. “Bất quá đến buổi sáng mới gặp được!”

“Thực bình thường a! Hoàng thượng không có khả năng hàng đêm đều ngủ lại ở Diệu Hoa điện, trong hoàng cung có nhiều phi tử như vậy, mỗi người đều là đau khổ ngóng trông hoàng thượng đâu!” Lầm cho rằng Tiểu Mạch đang khổ sở, Tử Y an ủi nói.

“Người nói đúng.” Tiểu Mạch trở mình, ghé thân trên giường, tùy tay lấy gối mềm để ở dưới đầu. “Ta hôm nay thiếu chút nữa đã bị một phi tử của phụ hoàng cho là thích khách bắt lại, hoàn hảo phụ hoàng trở về đúng lúc.”

“A! Kia vận khí của ngũ hoàng tử thật đúng là không tồi nha!” Tử Y cười trêu chọc Tiểu Mạch. Đến tột cùng là người phi tử xui xẻo nào lớn gan như vậy, ngay cả ngũ hoàng tử cũng dám đắc tội, tuy rằng ngũ hoàng tử sẽ không làm gì, nhưng hoàng thượng thương ngũ hoàng tử đến tận xương sẽ không hiểu được. Tử Y trong lòng thầm đồng tình với phi tử kia.

“Tử Y, người đây không phải là đang cười ta, loại vận may này ta cần làm gì!” Tiểu Mạch hơi có chút tức giận.

“Tử Y không dám.” Tử Y nói, trên mặt lại là cười vui.

“Người, quên đi!” Tiểu Mạch không muốn cùng Tử Y tranh luận, dù sao so với tuổi tác thật của hẳn, Tử Y bất quá là một cái tiểu cô nương mà thôi. “Tử Y, ta như thế nào lại cảm thấy được bài trí của căn phòng so với trước lúc ta đi giống như không có gì khác nhau?” Tiểu Mạch hỏi.

“Là căn bản là không có khác biệt, ngũ hoàng tử, sau khi ngài rời cung, hoàng thượng đã đặc biệt hạ lệnh, phòng ngủ của ngài đều phải duy trì nguyên dạng bất luận kẻ nào cũng không thể thay đổi chút mảy may, còn sai người mỗi ngày quét tước, liền ngay cả sàng đan ngài đang nằm hiện tại cũng là mới đổi vào sáng nay.” Tử Y nói.

“Cáp! Thật tốt!” Ôm gối mềm cọ cọ, Tiểu Mạch cao hứng nói. Có khi Tiểu Mạch cảm thấy được chính mình sau khi nhận thức Ly Nhật Diệu là phụ thân thì liền trở nên càng ngày càng giống một cái tiểu hài tử, đôi khi thường làm ra một ít hành động ngay cả bản thân cũng cảm thấy được thật ngây thơ.

“Tam hoàng tử đến!”

“Tam hoàng huynh!” Nghe tiếng, Tiểu Mạch vội từ trên giường bò dậy, sửa sang lại quần áo chờ tam hoàng tử Ly Nhiễm đến. Tam hoàng tử Ly Nhiễm, sau khi Tiểu Mạch quyết định mở rộng cửa lòng, người hoàng tử đầu tiên khiến Tiểu Mạch sinh ra hảo cảm này thực tự nhiên trở thành người thứ ba sau Thanh Nhi cùng Ly Nhật Diệu tiến vào thế giới của Tiểu Mạch. Ở trong thế giới của Tiểu Mạch nếu vai diễn của Ly Nhật Diệu là một hảo phụ thân, Thanh Nhi là tỷ tỷ ôn nhu cùng mẫu thân, mà Ly Nhiễm tự nhiên là một ca ca bảo vệ đệ đệ.

“Tử Y gặp qua tam hoàng tử.” Tử y hướng Ly Nhiễm đang vào cửa hành lễ.

“Không cần đa lễ!” Ly Nhiễm mang theo nụ cười ôn hòa vốn có hướng Tiểu Mạch.

“Tam hoàng huynh!” Tiểu Mạch cũng cười đi đến, nhưng khi cách Ly Nhiễm vài bước chân thì đột nhiên dừng lại, nụ cười trên mặt cũng biến mất trong khoảnh khắc, ánh mắt màu lam nhìn Ly Nhiễm chính là mang theo nghi hoặc, kinh ngạc, tìm tòi, nghiên cứu cùng đề phòng.

“Ngũ hoàng tử?” Đối với chuyển biến đột ngột của Tiểu Mạch, Tử Y đầy bụng khó hiểu.

“Tử Y người đi xuống trước, ta muốn cùng tam hoàng huynh một mình trò chuyện.” Tiểu Mạch cười hướng Tử Y nói.

“Vâng!” Mặc dù không rõ ràng lắm dụng ý của Tiểu Mạch, nhưng trong lời nói của Tiểu Mạch dấu điểm mệnh lệnh lại làm cho Tử Y không thể không phục tùng, sau khi ra ngoài, nàng còn thực chú tâm vì bọn họ đóng cửa.

“Người là ai?” Tử Y rời đi tươi cười trên mặt Tiểu Mạch cũng đã lại biến mất, hỏi thẳng.

“Làm sao vậy ngũ hoàng đệ? Ta là tam hoàng huynh a!” Ly Nhiễm vẻ mặt khó hiểu nhìn Tiểu Mạch, làm như không biết hẳn vì sao hỏi như thế.

“Tam hoàng huynh?! Người không phải tam hoàng huynh!” Tiểu Mạch khẳng định nói, rồi sau đó lại như là phủ định kết luận của chính mình.”Không, không đúng! Người là tam hoàng huynh đúng vậy, nhưng không phải là tam hoàng huynh mà ta hiểu biết.”

“Xem ra người cũng không có võ năng như trong tưởng tượng a! Ngũ hoàng tử Ly Thanh!” Nghe xong lời nói tựa như mâu thuẫn của Tiểu Mạch, Ly Nhiễm cười nói, nhưng nụ cười này đã không giống như nụ cười ôn hòa như mọi khi, mà là nụ cười mang theo tà khí cùng chút ác ý thản nhiên.

“Bất đồng nhân cách! Chứng tâm thần phân liệt sao?” Nhìn Ly Nhiễm trước mắt không đồng dạng như vậy, Tiểu Mạch xác định ý nghĩ trong lòng. “Khi mới gặp tam hoàng huynh, ta còn cảm thấy kỳ quái, tại cái hoàng cung này mà tam hoàng huynh lại là con của hoàng hậu trước, như thế nào còn có thể thiện lương như thế!” Ngữ khí của Tiểu Mạch giống như là ngần ngại ra sau khi giải một cái bài toán khó.

Chương 52

“Đối với sự tồn tại của ta, người tựa hồ cũng không cảm thấy kỳ quái!” Ly Nhiễm có chút kinh ngạc hỏi, sự bình tĩnh của Tiểu Mạch thật sự là ngoài dự kiến của hắn.

“Tại một môi trường như vậy, tính cách của tam hoàng huynh biến thành như vậy cũng không phải là chuyện khó có thể tưởng tượng.” Tiểu Mạch nói, thầm nghĩ, vì thích ứng hoàn cảnh tam hoàng huynh không thể không áp chế bản tính của chính mình, không thể không đi làm một ít chuyện chính hắn cũng không thích nhưng lại không thể không hoàn thành. Vì muốn trốn tránh không làm chuyện trái với lương tâm, vì không muốn làm cho chính mình biến thành người ngay cả chính mình cũng chán ghét nên ý thức liền phân ra nhân cách tương phản, đến thay thế chính mình đi hoàn thành những chuyện mình chán ghét.

“Phải không? Người tựa hồ rất rõ ràng nguyên nhân ta xuất hiện nha!” Trong lúc nhất thời cái nhìn của Ly Nhiễm đối với Tiểu Mạch đã có điều đổi mới.

“Đúng vậy, ta rất rõ ràng a!” Tiểu Mạch trả lời có chút chua xót. Lúc trước nếu không phải đã sớm phát hiện bất luận chính mình có làm như thế nào cũng sẽ không chiếm được sự coi trọng của cha mẹ, sợ rằng chính ta cũng sẽ biến thành như vậy đi?! Vì để bọn họ yêu thích, vì làm cho bọn họ nhìn thẳng vào đứa con này, cái thời điểm kia, chính mình hiện tại nhớ lại, đều cảm thấy được khi đó chính mình thật giống như là một người khác.

“Người cũng không có vô dụng giống như ta nghĩ a! Những gì người làm đều là biểu hiện giả dối sao không?” Ly Nhiễm hỏi, trên mặt lộ ra vẻ

tươi cười khác thường.

“Nga, tam hoàng huynh đâu? Hắc..... Tiêu thất sao không?” Tiểu Mạch không trả lời vấn đề của Ly Nhiễm mà hỏi lại, ngữ điệu nhìn như bình tĩnh nhưng bên trong lại cất giấu một tia hoảng hốt, con người ôn nhu đó, hắc thật sự không hy vọng hắc cứ như vậy biến mất.

“Không, không có. Hắc chính là mệt mỏi hiện đang ngủ, không muốn đứng lên.” Không biết có phải ảo giác hay không nhưng Tiểu Mạch lại cảm thấy được Ly Nhiễm trước mắt lúc nhắc tới tam hoàng huynh lại có một chút đau lòng cùng ôn nhu.

“Mệt mỏi, mệt mỏi, đang ngủ. Đây là ý tứ gì?” Tiểu Mạch khẽ nhíu mày hỏi.

“Úc! Người ra cung nên không biết, đoạn thời gian gần đây, việc tranh đoạt ngôi vị thái tử càng thêm kịch liệt, người cũng rõ ràng hắc không thích chuyện đó, vừa vặn lại nằm trong số hoàng tử được thần chi chúc phúc, cho dù hắc không muốn cũng không tránh được cuốn vào trong đó. Không muốn đối mặt với hết thảy những chuyện này, hắc lựa chọn ngủ say để trốn tránh.” Nghe ngữ khí của Ly Nhiễm tựa hồ có chút vì tam hoàng tử trốn tránh mà bất mãn, lại có chút không nề hà.

“Tam Hoàng huynh không có biến mất là tốt rồi.” Tiểu Mạch nhẹ nhàng thở ra.

“Hiện tại cứ yên tâm không phải quá sớm sao?” Ly Nhiễm ác ý mở miệng.”Hắc ngủ đi khó tránh khỏi ta sẽ không giọng khách át giọng chủ, giết hắc.”

“Người sẽ sao không?” Tiểu Mạch hỏi lại.

“Người nói đâu?” Ly Nhiễm đem câu hỏi quay về cấp Tiểu Mạch.”Như vậy ta không phải sẽ có thể độc chiếm khối thân thể này sao không?”

“Sẽ không, người sẽ không làm cho tam hoàng huynh biến mất.” Tiểu Mạch trả lời thực khẳng định.

“Khẳng định như vậy?! Hẳn tiêu thất đối ta chỉ có lợi.” Giống như bất mãn với sự chắc chắn của Tiểu Mạch, Ly Nhiễm phản bác nói.

“Có lẽ người nói đúng vậy, nhưng là người là sẽ không làm cho hắc biến mất, vì cái gì ta cũng không thể nói rõ, chính là biết.” Tiểu Mạch trả lời, chính hắc cũng hiểu được có chút quái dị, vì cái gì chính mình có thể khẳng định như vậy.

“Ta nghĩ ta có một chút hiểu được hắc vì cái gì coi trọng người như vậy.” Ly Nhiễm nhìn chăm chăm vào đôi mắt trầm lam của Tiểu Mạch.”Người thật sự rất bất đồng.”

“Bất đồng?” Tiểu Mạch không rõ ràng hàm nghĩa trong câu nói của Ly Nhiễm.”Thì sao, thế giới này có ai hoàn toàn giống nhau!”

“Trong mắt người có hắc sao không?” Đột nhiên Ly Nhiễm hỏi vấn đề không hề liên quan đến.

“Cái gì?!” Tiểu Mạch cả kinh nói, nhìn Ly Nhiễm đột nhiên tới gần chính mình mắt mũi tương quan cảm thấy rất khó chịu.

“Trong mắt của người thật sự cái gì cũng không có đâu? Ta nhớ rõ hắc từng nói qua, người đối với ngôi vị hoàng đế cũng không có gì cảm thấy hứng thú, khi đó ta chỉ cho rằng đó chính là lý do thoái thác để hắc bảo vệ người. Nhưng hiện tại xem ra hắc thật sự không có gạt ta, ở trong mắt của người, ta thật sự cái gì cũng không thấy được!” Thanh âm trầm thấp, Ly Nhiễm giống như là đang nói với Tiểu Mạch cũng giống như là đang tự nói với chính mình.

“Người đến tốt cùng là đang nói cái gì?” Tiểu Mạch cảm thấy rất khó hiểu, không rõ ràng lắm vì cái gì Ly Nhiễm đột nhiên nói những lời khiến

hắn cảm thấy khó hiểu này nhưng càng khó hiểu hơn nữa là dường như trong những lời đó có một chút gì đó hắn giống như là hiểu rõ.” Ta thật là đối với ngôi vị hoàng đế không có hứng thú, tam hoàng huynh hắn có thể dựa vào ngủ say đến trốn tránh, ta lại không chỗ có thể trốn tránh, cho nên hy vọng người vẫn là đem ta trở thành một cái hoàng tử vô dụng, chuyện hôm nay, người hãy coi như chưa từng phát sinh.”

“Này không thể được, chuyện hôm nay có thể sẽ trở thành chuyện ta suốt đời đều khó có thể quên trong trí nhớ a!” Ly Nhiễm khiêu khích nhìn Tiểu Mạch.”Người nói nên làm cái gì bây giờ cho tốt đâu?”

“Tuy rằng tam hoàng huynh không thích, nhưng người là muốn đi lên ngôi vị hoàng đế đi! Ta nghĩ mục đích cuối cùng người xuất hiện sợ cũng chỉ là vì chuyện này.” Tiểu Mạch không yếu thế đối mặt nhìn Ly Nhiễm.

“Người muốn làm như thế nào!” Lúc này ánh mắt Ly Nhiễm nhìn Tiểu Mạch hàm chứa thú vị.

“Người nói..... Nếu ta biểu lộ ủng hộ đại hoàng huynh hoặc tứ hoàng huynh thì sẽ thế nào?!” Tiểu Mạch cười hỏi.

“Thật sự không đơn giản a! Ta là nên may mắn người đối với ngôi vị hoàng đế không có hứng thú, nhưng là ta hiện tại chẳng phải vừa gia tăng một cái kình địch sao.” Ly Nhiễm nghiêm mặt nói, ánh mắt nhìn Tiểu Mạch đã không còn khiêu khích cũng không còn hàm chứa thú vị, mà là tràn ngập đề phòng.

“Người nên cảm thấy may mắn là vì ta sẽ không duy trì bất kì kẻ nào.” Tiểu Mạch vô vị nói.

“Đã biết, cuộc đối thoại của chúng ta hôm nay coi như thành bí mật của lẫn nhau, ta chỉ còn biết đem người coi là một cái ngu hoàng tử vô dụng.” Ly Nhiễm thỏa hiệp nói.

“Đa tạ! Vậy người vẫn như trước là tam hoàng huynh ôn nhu thiện lương của ta, đương nhiên là con người trước.” Tiểu Mạch cường điệu trả lời.

“A!” Ly Nhiễm cười khẽ, ánh mắt dường như có điểm giống với Ly Nhiễm nguyên bản khi nhìn Tiểu Mạch.

Chương 53

Sau khi Ly Nhiễm đi rồi, Tiểu Mạch xuất thần ngã vào trên giường, nằm yên không nhúc nhích giống như một cỗ thi thể, sau một lúc lâu, hãn mới có động tĩnh.

“Cho nên mới nói ta không muốn quay về hoàng cung thôi! Ai.....” Tiểu Mạch thở dài, tay phải đặt trên mắt che lại gương mặt nên không thể nhìn ra biểu tình của hãn hiện tại.”Nếu không phải bởi vì phụ hoàng tại nơi này, ta nghĩ ta sẽ tình nguyện ở lại Trì Nhạc Phong, cho dù không muốn cưỡng cầu cũng sẽ làm cho cái lão nhân Quý Nhàn Hoài kia thu ta làm đồ đệ! Dù sao lão nhân cũng đã từ trên người ta lấy đi nhiều tri thức về y học hiện đại như vậy, ta hướng hãn thu một chút thù lao hãn là cũng không có gì đi!” Nhớ tới cuộc sống gần một năm ở Trì Nhạc Phong, Tiểu Mạch là vừa tức giận vừa buồn cười còn có một chút hoài niệm.

Đúng như Lam Vương gia nói, tính tình của thần y Quý Nhàn Hoài quả thật là có một chút quái dị, theo Tiểu Mạch thì hãn giống như là một võ hiệp thể ngoại cao nhân, ẩn cư nơi núi rừng như miêu tả trong tiểu thuyết. Có lẽ đó là căn bệnh chung của người trong võ lâm đi, bọn họ đối với người trong triều đình người luôn luôn không ôm hảo cảm, thần y Quý Nhàn Hoài cũng là người trong võ lâm tự nhiên cũng giống nhau.

Quý Nhàn Hoài cũng không có bởi vì Tiểu Mạch là hoàng tử mà đặc biệt đối đãi, ngược lại càng thêm mọi cách làm khó dễ, đoạn thời gian ở Trì Nhạc Phong chữa bệnh, Tiểu Mạch thật sự là ăn không ít đau khổ. Thẳng đến có một ngày Tiểu Mạch trong lúc vô ý nói ra một chút kiến thức của y học hiện đại, làm cho Quý Nhàn Hoài kinh ngạc giống như lấy được chí bảo, đến tận đây ngày khổ của Tiểu Mạch cuối cùng mới kết thúc, khi thân

thể Tiểu Mạch có chuyển biến tốt đẹp liền quyết định xuống núi, mà lúc Tiểu Mạch rời đi Quý Nhàn Hoài chỉ còn kém một khóc hai nháo ba thắt cổ đòi hắt lưu lại.

“Bất quá hắt là không thể cưỡng cầu đi!” Tiểu Mạch nghĩ đến lúc ở Trì Nhạc Phong, khi Quý Nhàn Hoài từng nhiều lần thiết kế chính mình, mục đích chính là muốn làm cho chính mình bái ông ta làm thầy.”Có lẽ lúc trước ta không nên cự tuyệt hắt đi!” Tiểu Mạch than nhỏ, hình như là có chút hối hận.”Như vậy, có lẽ ngày nào đó chờ ta ly khai hoàng cung, có được một nghề nghiệp cũng có thể nuôi sống được chính mình.”

Đúng vậy, Tiểu Mạch vốn có ý niệm muốn rời xa hoàng cung trong đầu, có lẽ nên nói đây là ý tưởng mà từ lúc hắt đi vào thế giới này đã không ngừng lặp đi lặp lại trong óc hắt. Giống như Tiểu Mạch nói, nếu không phải bởi vì Ly Nhật Diệu ở tại hoàng cung, có lẽ hắt, không, là chắc chắn hắt sẽ không trở về.

Kiếp trước, hoàn cảnh sống của Tiểu Mạch mặc dù không nguy hiểm giống hoàng cung, nhưng đồng dạng cũng là một thế giới tranh đấu gay gắt, tràn ngập các loại quỷ kế, nếu không chèn ép người khác thì chính mình cũng sẽ không thể tiến lên được. Cho nên nếu Tiểu Mạch nguyện ý, thì tại hoàng cung này, hắt cũng đồng dạng có thể sống được giống như cá gặp nước, huống chi Ly Nhật Diệu còn bảo hộ hắt kỹ như thế, không – làm cho hắt cuốn vào bầu không khí không trong lành của hoàng cung. Chính là thiên tính đăm đăm cùng với các loại nhân tố của cuộc sống khiến Tiểu Mạch rất không thích cuộc sống như vậy, mà thời gian ở Trì Nhạc Phong, cái loại cuộc sống mặc dù có điểm buồn tẻ nhưng không mất bình thản lại phong phú này càng làm cho Tiểu Mạch hiểu được kia mới là thứ hắt muốn.

“Tam hoàng tử đã đi rồi sao?” Tử Y đi vào trong phòng không nhìn thấy Ly Nhiễm, lại nhìn đến Tiểu Mạch nằm ở trên giường giống như thi thể liền vội vàng hỏi.”Ngũ hoàng tử ngài làm sao vậy?”

“Không, chính là nhớ tới thời điểm dưỡng bệnh ở Trì Nhạc Phong.” Tử Y xuất hiện đánh gãy suy nghĩ của Tiểu Mạch, đưa cánh tay dời khỏi đôi mắt, nhẹ giọng nói.

“Hừ! Những ngày cùng xú lão đầu kia ở một chỗ có cái gì hảo nghĩ chứ.” Như là tin lời nói của Tiểu Mạch, Tử Y ngữ khí mang tức giận còn sắc mặt thì không tốt nói.

“A! Như thế nào? Vẫn còn vì lão nhân sinh khí a!” Xem Tử Y như vậy, Tiểu Mạch khẽ cười nói.

“Cáp! Ta để làm chi phải vì lão nhân kia sinh khí, bằng hăn xứng sao không? Liền như hăn một lão nhân ra dáng thần y? Mỗi lần đều lấy chúng ta ra thí nghiệm thuốc, thần y nào lại có một bộ dạng không đứng đắn kia chứ!” Tử Y nói rất là khinh thường, nhưng ánh mắt kia của nàng cơ hồ muốn bốc hỏa lại không như vậy.

Nhắc tới thần y Quý Nhàn Hoài, Tử Y lại cảm tức như vậy đều là có nguyên nhân, khi ở Trì Nhạc Phong, ngoại trừ Tiểu Mạch thân là người bệnh sẽ hảo một chút, còn lại chính là Tử Y, Diệp Minh Hoa, Lam vương gia cùng những đại nội thị vệ theo hầu, tất cả đều không may mắn thoát khỏi độc thủ của Quý Nhàn Hoài. Thí nghiệm thuốc, thử độc, thử châm, công tác dưỡng các loại động vật của Quý Nhàn Hoài, tất cả đều rơi xuống trên người bọn họ, cố tình là bọn họ lại cũng không thể phản kháng, nếu như không phải cần đến hăn chữa bệnh cho Tiểu Mạch, Quý Nhàn Hoài sợ sớm đã bị những người đó phân thân, trở thành một mạt oan hồn.

“Kỳ thật lão nhân cũng không phải kém như vậy, chẳng qua là tính trẻ con còn không khỏi, bướng bỉnh nghịch ngợm một ít thôi.” Tiểu Mạch vì người có thể đã trở thành sư phó của chính mình là Quý Nhàn Hoài biện giải nói.

“Nga phải không?” Biểu tình của Tử Y rõ ràng là không tin.

“Đúng rồi! Trước khi xuống núi, lão nhân có cùng ta nói, sau khi chờ hẵn đem chuyện trên núi xử lý tốt sẽ vào cung tìm ta.” Tiểu Mạch đột nhiên nện xuống một quả bom lớn.

“Cái gì?! Người nói lão nhân kia là muốn tới!” Tử Y kêu lên sợ hãi, thế nhưng ngay cả kính ngữ đều đã quên dùng.

“Ân! Lão nhân nói tâm tậ tuy rằng không chế được, nhưng vẫn phải điều dưỡng, lão nhân nói hẵn không tin được những lang băm trong cung, muốn đích thân đến mới yên tâm.” Tiểu Mạch cười nói, trong lòng đối với sự quan tâm của Quý Nhàn Hoài cảm thấy rất ấm áp, tuy rằng Quý Nhàn Hoài đại bộ phận là vì tri thức y học trong đầu hẵn.”Ai! Dám nói ngự y hoàng cung là lang băm chắc cũng chỉ có lão nhân!”

“A a! Lão nhân kia muốn tới, kia hoàng cung không phải sẽ muốn gặp đại nạn!” Tử Y lắc đầu sửa vẽ kinh hoách lúc trước thành tiếc hận nói, bất quá Tiểu Mạch lại nghe ra trong lời nói của Tử Y dấu điểm một chút vui sướng khi người gặp họa.

“Na! Tử Y, ta như thế nào lại cảm thấy được lòng của người giống như là đang cười trộm a?” Tiểu Mạch hỏi.

“Ai nha ngũ hoàng tử, người cũng biết lão nhân kia từ trước đến nay có mới nói cũ, người xem này trong hoàng cung có nhiều người như vậy, hứng thú của lão nhân kia còn theo chúng ta, người hẵn đã sớm ngoạn chán sao, tự nhiên sẽ dời đi nơi khác rồi, không phải sao?” Tử Y cười đến quỷ dị không có hảo ý trả lời.

“Tử Y, ta chưa từng phát hiện người là nữ nhân ác độc như vậy!” Xem vẻ mặt cười xấu xa của Tử Y, Tiểu Mạch cảm thấy được một giọt mồ hôi lạnh từ cái trán chảy xuống.

“Ngũ hoàng tử không phải có câu tục ngữ nói “Tử bần đạo không bằng tử đạo hữu” thôi!” Tử Y cười càng sáng lạn. “Ta nghĩ Minh Hoa cùng Lam

Vương gia nhất định cũng là cho là như vậy!.”

Xem Tử Y, Tiểu Mạch đột nhiên cảm thấy được chính mình vẫn cho rằng Tử Y là một cô gái ôn nhu động lòng người thật sự là cái đại ngu ngốc không hơn không kém.

câu này ta cũng pó tay, nàng nào hiểu thì giúp dùm ta nhé.

Chương 54: Phân Vân

“Tiểu tử kia, người muốn đi đâu? Người phải rời khỏi trẫm sao?”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

Đêm khuya, Tiểu Mạch nằm trên giường, lăn qua lộn lại, như thế nào đều ngủ không được.

“Ai...”

Sau tiếng thở dài trầm trọng, Tiểu Mạch bò xuống giường, tùy tay cầm một kiện quần áo mặc trên người rồi đi ra khỏi phòng ngủ, ngồi xuống bậc thang ở ngoài cửa, thân thể hơi hơi hướng về phía sau, hai tay chống đất, ngửa đầu nhìn bầu trời đầy sao.

Hiện tại, tâm tình lo lắng của Tiểu Mạch nhiều như sao trên trời, y hồi cung, đơn thuần chỉ là muốn gặp lại Ly Nhật Diệu, không nghĩ rằng, trở lại hoàng cung bất quá chỉ mới một ngày lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Đầu tiên bị cho là thích khách, thiếu chút nữa là bị đánh, sau là, phát hiện vị huynh trưởng tôn kính không giống như vẻ bề ngoài, đột nhiên, trong lòng Tiểu Mạch cảm thấy, có lẽ y không nên trở về, hoặc là lúc trước không nên rời đi, tuy rằng khi đó y căn bản không có quyền lựa chọn.

Trở lại hoàng cung, Tiểu Mạch có cảm giác không thích hợp. Khi gặp được Ly Nhật Diệu rất là khoái nhạc, thật cao hứng, khát vọng gặp được Ly Nhật Diệu trong đầu đã được thỏa mãn, Tiểu Mạch mê vông.

Trừ bỏ phụ thân, hoàng cung này có ý nghĩa gì đối với ta? Tại đây, nó cho ta tài cán gì, nó cho ta năng lực gì? Nếu phụ thân không phải là chủ nhân nơi này, ta bây giờ có thể xuất hiện trong hoàng cung này sao? Ở trong này, tương lai của ta sẽ như thế nào? Sau này, ta nên hướng tới nơi nào?

Tiểu Mạch chưa từng nghĩ tới, sẽ có một ngày y tự hỏi về tương lai.

Kiếp trước, trước khi y nhận thức Lâm, y lo lắng làm thế nào cho cha mẹ nhìn tốt về y, sau khi nhận thức Lâm, trong đầu y đều nghĩ là, làm thế nào để y cùng Lâm cảm nhận được hạnh phúc khoái hoạt. Khi đó, tương lai của y chính là như thế, y căn bản không cần nghĩ nhiều.

Từ Tiểu Mạch trở thành Ly Thanh. Tâm y lúc đó đã muốn chết, thời gian cứ một ngày lại một ngày trôi qua một cách vô vọng, tâm y cơ hồ đã muốn hư thối, y không cần tương lai, cho đến ngày Ly Nhật Diệu xuất hiện, chính Ly Nhật Diệu đã làm cho Tiểu Mạch có nghĩ một chút đến tương lai.

Đầu tiên y đoán, không biết khi nào Ly Nhật Diệu sẽ chấm dứt trò chơi thân tình này. Sau đó y nghĩ, Ly Nhật Diệu biết y có năng lực nên chơi trò thân tình này. Cuối cùng là hiện tại, y tự hỏi chính mình, tương lai của y cùng Ly Nhật Diệu sẽ như thế nào?

Hiện tại Tiểu Mạch nghĩ, y ở hoàng cung này làm cái gì? Giống như trước sao? Không, đây là không có khả năng. Cho dù Tiểu Mạch hi vọng như vậy, thế cục hiện tại chỉ sợ không cho Tiểu Mạch thanh nhàn.

Tựa như buổi chiều hôm nay Ly Nhiễm đã nói, hiện nay việc tranh đoạt thái tử đã muốn sáng tỏ, thái tử được chọn sẽ là đại hoàng tử Ly Khải, tam hoàng tử Ly Nhiễm, tứ hoàng tử Ly Nguyên, chọn một trong ba người.

Mà Tiểu Mạch, y tuy rằng may mắn vì chính mình trong mắt người khác là một hoàng tử không có năng lực, nên không bị cuốn vào trong đó, nhưng y sẽ trở thành mục tiêu để người khác mượn sức.

Ai cũng biết, đương kim thánh thượng tối sủng ái nhất chính là ngũ hoàng tử, nếu có thể được y trợ giúp, đường đến ngai vàng sẽ vô cùng rộng lớn.

Tiểu Mạch cũng biết, nếu y không muốn, Ly Nhật Diệu tất sẽ bảo hộ y, không để y bị cuốn vào, nhưng Tiểu Mạch không thích phương pháp này.

Phải biết rằng, Tiểu Mạch không giống như bề ngoài, tinh thần y là của người trưởng thành ba mươi tuổi, so với Ly Nhật Diệu hiện tại, chỉ nhỏ hơn một tuổi.

Tuy trong lòng y đã đem Ly Nhật Diệu trở thành phụ thân, nhưng sự kiêu ngạo cùng tự tôn của nam nhân không cho phép y giống như một chú chim nhỏ, nấp dưới cánh chim rộng lớn của Ly Nhật Diệu.

Nếu muốn, Tiểu Mạch có thể bước vào vòng tranh đấu này, cũng không sao cả, vì kiếp trước y đã gặp đủ loại người, hơn nữa, trời sinh y tính đậm mật. Nhưng y không muốn bị cuốn vào, rồi thành ra đất nước lặn lội, cho nên, giờ phút này, tương lai đối với Tiểu Mạch mà nói, rất là mờ mịt, không rõ ràng.

Giờ khắc này, Tiểu Mạch lâm vào hai lựa chọn khó khăn, trước mắt y chỉ có hai con đường, cũng là y cho chính mình hai lựa chọn, rời đi hoặc lưu lại.

Nói thật, lí trí Tiểu Mạch hướng về cái lựa chọn đầu tiên, nhưng Tiểu Mạch sẽ không có được sự tiêu diêu, tự tại, trời cao biển rộng không lẽ không có chỗ nào cho ta dung thân, thực tế, đó là ảo tưởng.

Kiếp trước, Tiểu Mạch phải dốc hết sức làm việc mới có thể tồn tại trong xã hội, nên Tiểu Mạch biết, rời đi hoàng cung sẽ phải đối mặt với cuộc sống biến đổi vô thường, sinh hoạt so với trong cung lại bất đồng, cho nên phải chuẩn bị kỹ càng.

Chính là, cuộc sống bên ngoài so với hoàng cung thì ít trói buộc hơn, cuộc sống như vậy lại có một phiền não khác, sẽ có một ít buồn tẻ, chán nản, nhưng sẽ có một loại hạnh phúc khác, cái hạnh phúc mà thậm chí đến bây giờ, Tiểu Mạch vẫn khát vọng.

Lý trí Tiểu Mạch lựa chọn rời đi, nhưng tâm tư của Tiểu Mạch không thể buông. Bởi vì khi rời đi, Tiểu Mạch sẽ phải rời xa Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch không muốn thế.

Hiện tại, Tiểu Mạch không thể không có Ly Nhật Diệu, Ly Nhật Diệu làm cho Tiểu Mạch cảm nhận được tình thương của cha, so với hạnh phúc mà y khát vọng thì nặng hơn.

Tình thương của Ly Nhật Diệu làm cho tâm hư thối của Tiểu Mạch được chữa trị dần dần, nếu chân chính ly khai Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch không biết trái tim rách mướp này, còn có thể đập nhanh vì cảm xúc thay đổi hay không.

Thời gian ở Trì Nhạc Phong chữa bệnh, Tiểu Mạch ngoại trừ cảm nhận được hạnh phúc ở cuộc sống bên ngoài, còn có, chính là tưởng niệm phụ thân thật nhiều.

“Nếu ta hướng phụ thân đưa ra lời nói muốn rời khỏi hoàng cung, phụ thân sẽ đáp ứng?”

Tiểu Mạch thì thảo tự nói, trên cơ bản thì không có khả năng này xảy ra, nhưng nếu Ly Nhật Diệu đáp ứng yêu cầu của chính mình thì y sẽ như thế nào? Cao hứng hay là...

“Tiểu tử kia, ngươi muốn đi đâu? Ngươi phải rời khỏi trẫm sao?”

Tiếng nói từ tính, ôn nhu nhưng áp lực, Tiểu Mạch không hề phát hiện cảm xúc khác thường.

“Phụ.....hoàng.....”

Nghe được thanh âm quen thuộc, nhìn thấy dung mạo tuyệt trần xuất hiện trước mắt, Tiểu Mạch ngây ngẩn cả người.

Chương 55: Lựa Chọn

“Thật vậy chẳng? Tiểu tử kia! Người vì trẫm mà cự tuyệt thần y!”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

“Sao lại ăn mặc như vậy mà ra đây,cẩn thậncảm lạnh.”

Ly Nhật Diệu thuận tay ôm lấy Tiểu Mạch hiện còn đang sững sờ mà hướng về phòng.

“Ân, a!”

Thẳng đến khi thấy thân thể nhẹ hẫng, Tiểu Mạch mới lấy lại tinh thần, phát hiện y bị Ly Nhật Diệu ôm kiểu công chúa vào trong ngực, đáy lòng Tiểu Mạch không khỏi có một trận uể oải, ảo não.

Tuy nói thân thể hiện tại so với bạn cùng lứa tuổi tương đối có phần nhỏ gầy một chút, nhưng nói thế nào thì thân thể cũng bốn mươi hay năm mươi kg, vì cái gì phụ thân lại thuận tay ôm nhẹ nhàng như thế.

“Tiểu tử kia, người muốn rời khỏi trẫm sao?”

Ngồi trên ghế dựa, Ly Nhật Diệu để Tiểu Mạch ngồi trên đùi hảnh, nhẹ nhàng dựa vào thân thể hảnh.

“Ân, không, không có.”

Tiểu Mạch vội vàng phủ nhận, bả vai không tự chủ được mà run run, không biết có phải do thân thể lớn lên hay không, lúc nhỏ khi ngồi trong ngực Ly Nhật Diệu, y không thể với tới vai hắn, nhưng hiện giờ, hơi thở Ly Nhật Diệu thổi vừa lúc tới cổ Tiểu Mạch, nhiệt của hơi thở làm y ngứa ngứa nhưng cảm thấy thoải mái.

“Thật vậy chăng?”

Rõ ràng là ngữ điệu hoài nghi, Ly Nhật Diệu không tin hắn nghe lầm lời nói của Tiểu Mạch, trên đời này, bất luận là kẻ nào hắn đều có thể nghe lầm, duy nhất chỉ có Tiểu Mạch là không.

“Tiểu tử kia, trầm nghe được không phải là như vậy?”

Lúc này, ánh mắt Ly Nhật Diệu nhìn Tiểu Mạch là áp lực, âm u, thâm trầm, nguy hiểm.

“Lúc trước ở Trì Nhạc Phong, thần y có nói qua muốn thu ta làm đồ đệ, nhưng bởi vì quyết định về cung nên ta cự tuyệt. Bất quá, trước khi xuống núi, thần y nói, hắn không lâu sau cũng sẽ tiến cung, tiếp tục điều dưỡng cho ta một thời gian vì thần y lo lắng cho ta, nếu ta đồng ý, thần y sẽ mang ta về Trì Nhạc Phong học y. Cho nên, ta suy nghĩ, nếu thần y muốn dẫn ta đi, phụ hoàng chắc chắn sẽ không đáp ứng.”

Không hy vọng Ly Nhật Diệu có hiểu lầm, tiểu ma đầu hướng hắn giải thích.

“Tiểu tử kia, đáp ứng thần y sao?”

Tuy rằng Tiểu Mạch giải thích một đồng lớn, nhưng cho dù khôn khéo như thế nào, Ly Nhật Diệu vẫn phát hiện, từ đầu tới đuôi, Tiểu Mạch chưa từng nói qua sẽ không rời đi hắn, không có trả lời vấn đề chính.

“Ta...ta, không biết.”

Thân thể tựa vào Ly Nhật Diệu hơi hơi hướng ra trước, Tiểu Mạch nhẹ nhàng gục đầu xuống.

“Trả lời trăm tiểu tử kia, người sẽ rời đi trăm sao?”

Đem thân thể Tiểu Mạch một lần nữa nhập vào, Ly Nhật Diệu truy vấn.

“.....”

Tiểu Mạch trầm mặc, Ly Nhật Diệu cũng trầm mặc nhìn Tiểu Mạch trong ngực, nhất thời trong phòng lâm vào trầm tĩnh đáng sợ.

“Ai.....”

Bất đắc dĩ thở dài, cuối cùng, Ly Nhật Diệu là người đầu tiên phá đi không khí trầm tĩnh.

“Tiểu tử kia, nếu không muốn trả lời, trăm cũng sẽ không bức người.”

Ly Nhật Diệu nói xong, trong mắt là ngữ khí ôn nhuận, không tương xứng với địa vị của hắn.

“Ở Trì Nhạc Phong, thần y nói phải thu ta làm đồ đệ, tuy ta dùng cách về cung để từ chối thần y, bất quá lúc ấy thần y nói không quan hệ, thần y nói, ta có thể trước bái sư, sau hồi cung, chờ thêm chút thời gian, thần y sẽ tới hoàng cung đón ta, nhưng ta vẫn cự tuyệt.”

Sau một hồi trầm mặc, Tiểu Mạch lại mở miệng, nghe được Ly Nhật Diệu bất đắc dĩ thở dài, cảm nhận được hắn đối với y bao dung, Tiểu Mạch không thể tiếp tục bảo trì trầm mặc.

Mà Ly Nhật Diệu nghe được Tiểu Mạch mở miệng, ngoài tầm mắt Tiểu Mạch, khoé miệng hắn nhẹ nhàng gợi lên một độ cung duyên dáng.

“Bởi vì phụ hoàng ở hoàng cung, ta nghĩ cùng phụ hoàng ở cùng một chỗ, không nghĩ sẽ cùng người tách ra, cho nên, tuy thần y nói là lo lắng cho ta, nhưng ta chưa bao giờ nghĩ tới sẽ đáp ứng thần y.”

“Thật vậy chẳng? Tiểu tử kia! Người vì trẫm mà cự tuyệt thần y!”

Nghe Tiểu Mạch tự bạch, Ly Nhật Diệu vô cùng sung sướng, nhưng là..... Quý Nhân Hoài, người thật can đảm, dám dụ dỗ tiểu tử kia rời đi trẫm, không thể tha thứ! Trong mắt Ly Nhật Diệu hiện lên một tia quang mang lãnh khí.

“Ân.”

Tiểu Mạch không do dự gật đầu.

“Khi đó, ta xác thực không nghĩ tới sẽ đáp ứng.”

“Khi đó.....”

Ngữ khí Ly Nhật Diệu chợt âm đạm, không phát hiện có chút bối rối.

“Tiểu tử kia, hiện tại thay đổi sao?”

“Không, không phải.”

Tiểu Mạch lắc đầu, bình tĩnh nói.

“Hiện tại, ta không nghĩ sẽ rời đi phụ hoàng, chính là.....”

Tiểu Mạch dừng một chút.

“Khoảng thời gian sống ở Trì Nhạc Phong, ta thực sự cảm thấy được rất khoái nhạc, làm cho ta phát giác, thế giới bên ngoài so với trong hoàng cung càng thích hợp với ta, nhất là lần này, khi ta hồi cung đã phát hiện, thế cục trong cung bây giờ không giống như lúc trước.

Phụ hoàng, ta nói như vậy, có lẽ có chút ích kỉ, ta không thích hoàn cảnh như vậy, lại càng không nguyện bị cuốn vào trong đó.”

Đem ý nghĩ trong đáy lòng nói thẳng ra, Tiểu Mạch cảm thấy thoải mái rất nhiều.

“Tiểu tử kia, người không cần lo lắng, trăm hứa sẽ bảo hộ người, chỉ cần tiểu tử người không lo lắng thì mọi chuyện không thể phát sinh.”

Hết thảy những điều Tiểu Mạch nói qua, Ly Nhật Diệu sớm đã dự kiến, lúc đưa Tiểu Mạch ra cung, hẳn đã biết, Tiểu Mạch sẽ thích thế giới bên ngoài hơn, bất quá, chỉ bằng những điều này, không thể làm cho Ly Nhật Diệu nguyện ý buông tay.

“Ta không phải tiểu hài tử, phụ hoàng!”

Giống như Ly Nhật Diệu đoán được ý nghĩ của Tiểu Mạch, Tiểu Mạch cũng đồng dạng đoán được Ly Nhật Diệu sẽ ứng đối như vậy.

“Ta biết, ta tin tưởng phụ hoàng nhất định có thể bảo hộ tốt ta, nhưng ta không thích như vậy, ta không phải hoa cỏ, cần phải tỉ mỉ chăm sóc mới có thể sinh tồn, ta không nghĩ mình sẽ tồn tại như vậy.”

“Nói như vậy, tiểu tử kia, người vẫn muốn rời đi trăm sao?”

Ngữ khí không thay đổi, nhưng ánh mắt Ly Nhật Diệu đã trở nên biến lãnh. Những điều tiểu tử kia nói, trăm đều hiểu được, tiểu tử kia không phải hoa cỏ, mà là gió mát tự do tự tại, nhưng trăm muốn chụp vào trong tay, tuyệt đối phải lấy được ngọn gió mát này.

“Không!”

Tiểu Mạch như trước mà lắc đầu.

“Ta không biết, ta thực sự không biết, phụ hoàng!”

Tiểu Mạch vẫn còn đang ngồi trên người Ly Nhật Diệu, y xoay người lại, ngẩng đầu, chống lại đôi mắt nhật thực của Ly Nhật Diệu, con người màu lam của y là u buồn, là mê mang.

“Ta không nghĩ, thật sự không nghĩ sẽ ở lại hoàng cung, nhưng ta lại càng không nghĩ muốn rời đi phụ hoàng. Cho nên hiện tại, phụ hoàng không nên hỏi ta được không? Chờ thần y đến đây, ta sẽ nói đáp án của ta cho phụ hoàng biết được không?”

Tiểu Mạch gần như cầu xin Ly Nhật Diệu.

“Hảo, tiểu tử kia. Trẫm đáp ứng ngươi, trẫm không hỏi, hết thảy đều đợi đến ngày thần y đến đi.”

Biểu tình cầu xin của Tiểu Mạch làm cho tâm Ly Nhật Diệu ần ần đau, vòng tay ôm lấy thắt lưng của Tiểu Mạch, làm cho đầu y vùi vào ngực của hắn.

“Trẫm cái gì cũng sẽ không hỏi ngươi.”

“Ân! Tạ ơn phụ hoàng.”

Tiểu Mạch cũng vòng tay ôm lấy Ly Nhật Diệu, phóng túng chính mình rúc vào trong ngực hắn.

“Tiểu tử kia, khi đó bất luận ngươi lựa chọn như thế nào, trẫm đều tôn trọng quyết định của ngươi.”

Nhưng nếu quyết định của ngươi là rời đi trẫm, đến lúc đó, vô luận là dùng đến bất cứ thủ đoạn nào, trẫm cũng phải lưu ngươi lại, trẫm không cho ngươi có cơ hội rời đi trẫm, thời khắc ngươi trở lại bên người trẫm, ngươi đã không còn lựa chọn nào khác.

Ôm Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu âm thầm nói trong lòng, nếu Tiểu Mạch nghe được, chắc chắn sẽ phát run.

Chương 56: Xuất Cung

“Tử Y, phủ đệ Hộ bộ thượng thư ở đâu người biết không?”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

Trở lại hoàng cung đã Nhiều ngày, Tiểu Mạch phát giác, cuộc sống ngày thường của y cùng với một loài sinh vật tên là trư không sai biệt lắm, mỗi ngày không phải ăn thì chính là ngủ, cả ngày không có việc gì để làm, ân, có lẽ nếu là trư thì ít nhất không cần mỗi ngày phải uống vị thuốc đông y kia, khổ muốn chết.

Kỳ thật, không phải hoàn toàn không có việc gì để làm, tuổi của Tiểu Mạch, lại là hoàng tử, vẫn còn nhiều sự vật cần học tập, chẳng qua tinh thần đã ba mươi tuổi, Tiểu Mạch không nghĩ sẽ tái học những gì cổ nhân đã dạy, nào là “chi, hồ, giả, dã...”, đối với mưu lược trị quốc càng không có hứng thú.

“Chi, hồ, giả, dã, yên, tai...” là những hư từ của tiếng Hán cổ. Năm vững cách dùng mấy chữ này thì phần văn pháp coi như đã thông, không cần học cú pháp, văn phạm (grammar) gì cả. Vì thế các nhà nho Trung Quốc khi dạy học cách viết văn cho đúng, thường đọc hai câu sau khuyên học trò:

Chi hồ giả dã hỹ yên tai (ý nói các hư từ).

Dùng đặc thành chương hảo tú tài (dùng viết được thành văn coi như đậu tú tài).

Cho nên, Tiểu Mạch mãnh liệt yêu cầu không học, Ly Nhật Diệu cũng không phải phụ tử dạy học cho Tiểu Mạch, về phần luyện võ, thôi.....

Bản thân Tiểu Mạch thật ra có hứng thú rất lớn với luyện võ, chính là Ly Nhật Diệu không đồng ý, nguyên nhân không cần phải nói cũng biết, Ly Nhật Diệu sợ thân thể Tiểu Mạch chịu không được.

“Phụ hoàng!”

Buổi sáng, Tiểu Mạch đi vào ngự thư phòng tìm Ly Nhật Diệu, thấy hắc ngòi trên ghế, Tiểu Mạch theo thói quen thực tự nhiên ngồi trên đùi Ly Nhật Diệu, không để ý thái giám trong nháy mắt đã hóa đá tại chỗ.

“Tiểu tử kia, có việc?”

Ly Nhật Diệu để tấu chương qua một bên, rồi ôm lấy Tiểu Mạch, mở miệng hỏi.

“Ân.....Ta nghĩ muốn xuất cung một chuyến.”

Do dự một chút, Tiểu Mạch nói ra yêu cầu của mình.

“Vì cái gì?”

Mắt Ly Nhật Diệu hơi hơi tối sầm lại, tuy biết lời nói này không có liên hệ, nhưng Ly Nhật Diệu không khỏi nghĩ đến buổi tối hôm đó, Tiểu Mạch từng nói đến việc rời cung.

“Là Thanh Nhi, ta nghĩ muốn đi xem nàng sống có tốt không, Thanh Nhi xuất giá không bao lâu ta liền xuất cung, ta muốn biết Thanh Nhi cùng trượng phu của nàng cùng một chỗ có vui vẻ.”

Tiểu Mạch nói, Tiểu Mạch thực sự hi vọng Thanh Nhi tìm được người thương nàng, tại thế giới này, y mong người thứ nhất đối tốt với y có thể được hạnh phúc.

“Trẫm đáp ứng người, trẫm phái mấy thị vệ cùng đi với người.”

Đối với việc Tiểu Mạch để ý tới Thanh Nhi, trong lòng Ly Nhật Diệu có chút chua, nhưng đây là thỉnh cầu của Tiểu Mạch, hắn không thể không đồng ý, chỉ cần không rời đi hắn là được.

“Không cần phái người theo, có Tử Y cùng Diệp Minh Hoa theo giúp ta là được rồi, ta chỉ đi nhìn xem Thanh Nhi có gì nguy hiểm không, không cần phải phô trương như vậy.”

Tiểu Mạch vội vàng phản đối, y vốn định nhìn Thanh Nhi xong, sẽ hảo hảo đi shopping, dạo phố, đến thế giới này năm năm, trừ bỏ Trì Nhạc Phong, nơi nào cũng chưa đi qua, nếu thị vệ đi theo thì cũng đừng hòng đi đâu được.

“Được rồi! Vậy người phải chú ý an toàn.”

Ly Nhật Diệu dặn.

“Ân! Đã biết, tạ ơn phụ hoàng!”

Tiểu Mạch hưng phấn rời đi ngự thư phòng.

“Phúc công công, truyền ý chỉ của trẫm, phái đại nội thị vệ âm thầm bảo hộ ngũ hoàng tử, nếu ngũ hoàng tử có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bọn họ đem đầu đến gặp trẫm.”

Tiểu Mạch đi rồi, Ly Nhật Diệu dùng ngữ khí lạnh lùng hướng Tổng quản thái giám Phúc công công hạ chỉ.

“Dạ! Lão nô đi truyền chỉ.”

Phúc công công vội vàng chạy đi truyền ý chỉ của Ly Nhật Diệu. Ai u! Ta phải nhanh nhanh chân, ngũ hoàng tử chính là bảo bối của hoàng thượng, nếu ta chậm chân, ngũ hoàng tử mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, mạng già của ta khó có thể giữ lâu!

Hôm nay trên đường, ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng hướng về một phía mà nhìn, đó là một hàng ba người, cô gái tử y, thanh niên áo xám cùng thiếu niên bạch y.

Cô gái tử y mặc dù không phải thiên tư quốc sắc nhưng cũng dịu dàng động lòng người, nhất là, nhất cử nhất động của nàng mang một khí chất mà không có người con gái nhà giàu nào có thể sánh bằng.

Thanh niên áo xám, mặc dù diện mạo chưa hoàn toàn bỏ đi tính trẻ con thời thiếu niên, nhưng trên người tản mát ra hơi thở lãnh nhiệt, làm cho người ta biết, không thể nhìn bề ngoài hẵn mà khi dễ.

Trung gian là thiếu niên bạch y, nhưng thân hình lại cùng cô gái tử y tương đương, trên người toả ra mùi dược, cho thấy y bệnh tật nhiều, thảo nào y lại nhỏ gầy như vậy.

Diện mạo thiếu niên chỉ có thể xưng là thanh tú, nhưng tuổi thiếu niên không xứng với hơi thở lạnh nhạt xuất trần, so với hai vị kia thì hấp dẫn ánh mắt người khác hơn.

“Tử Y, phủ đệ Hộ bộ thượng thư ở đâu người biết không?”

Tiểu Mạch hỏi Tử Y, lúc này y mới nhớ tới, y căn bản không biết nhà Thanh Nhi ở đâu.

Hộ bộ thượng thư tương đương với Bộ tài chính ngày nay.

“Đoán được là thiếu gia ngài có thể không biết, trước khi xuất môn Tử Y có hỏi riêng qua, thành nam Tiết phủ chính là phủ đệ Hộ bộ thượng thư Tiết Chi Nghiêm.”

Tử Y trả lời.

“Tiết.....Chi Nghiêm, nguyên lai trượng phu Thanh Nhi tên là Tiết Chi Nghiêm a!”

Tiểu Mạch tự nói, khi Thanh Nhi xuất giá, Tiểu Mạch chỉ gặp qua vị thượng thư kia một lần, không có ấn tượng lắm, y chỉ nhớ rõ, người nọ có điểm giống với văn nhợc thư sinh được chiếu trên kịch truyền hình cổ trang.

Nghe thấy Tiểu Mạch lầm bầm lâu bầu, Tử Y cùng Diệp Minh Hoa đều dùng ánh mắt quái dị nhìn Tiểu Mạch.

Ngũ hoàng tử coi trọng Thanh Nhi như vậy, ngay cả khi nàng xuất giá rồi vẫn còn quan tâm, chính là, vị hôn phu của Thanh Nhi thì ngay cả tên hoàn toàn không biết gì cả, ngũ hoàng tử hẳn đến tột cùng là người trọng tình hay là vô tình?!

Chương 57: Thanh Nhi

“Thanh nhi, ta rất nhớ ngươi!”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

“Vi thần Tiết Chi Nghiêm cung nghênh ngũ hoàng tử!”

Tiết phủ, Hộ bộ thượng thư Tiết Chi Nghiêm đứng ở cửa nghênh đón đoàn người Tiểu Mạch.

“Không cần đa lễ, bất quá Tiết thượng thư như thế nào biết ta tới đây?”

Tiểu Mạch hỏi, y nhớ rõ, xuất cung là quyết định nhất thời, Tiết Chi Nghiêm như thế nào biết được, còn cố ý nghênh đón.

“Hồi bẩm ngũ hoàng tử, hoàng thượng phái người truyền tin tức đến, nói ngũ hoàng tử sẽ đến gặp, cho nên vi thần cố ý cung nghênh, thê tử Thanh Nhi cũng đợi đã lâu.”

Tiết Chi Nghiêm thành thật trả lời.

“Là phụ hoàng a! Có thể hiểu được.”

Đối với sự an bài của Ly Nhật Diệu như thế, Tiểu Mạch cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

“Thỉnh ngũ hoàng tử vào bên trong.”

Tiết Chi Nghiêm nghiêng người, thỉnh Tiểu Mạch vào cửa.

“Ân!”

Hướng Tiết Chi Nghiêm gật gật đầu rồi đi vào Tiết phủ.

“Nói vậy, mục đích ta tới đây chắc Tiết thượng thư cũng rõ ràng, chính là đến xem Thanh Nhi, không biết hiện tại nàng thế nào?”

Tiểu Mạch đi thẳng vào vấn đề, nói ra ý đồ của mình khi đến đây.

“Đa tạ ngũ hoàng tử quan tâm đến thê tử như thế, Thanh Nhi tốt lắm, chính là thường xuyên nhớ tới ngũ hoàng tử tránh không khỏi có chút u buồn.”

Từng vấn đề của Tiểu Mạch đều được Tiết Chi Nghiêm trả lời tường tận, đối với vị hoàng tử được hoàng thượng sủng ái này, hẳn không dám có chút chậm trễ.

“Thanh Nhi hảo là tốt rồi, mau dẫn ta đi gặp nàng.”

Tiểu Mạch không nghĩ dài dòng, nếu không tốt thì gặp mặt sẽ rõ ràng.

“Dạ!”

Tiết Chi Nghiêm mang theo ba người đến phía sau biệt viện, cùng phía trước là cột chạm trổ bất đồng, biệt viện này có hoa hồng, cây xanh, tiểu kiều lưu thủy, không giống quán gia phủ đệ mà thật giống như nông gia tiểu viện.

tiểu kiều lưu thủy: cầu nhỏ nước chảy.

“Thanh Nhi trụ nơi này sao?”

Nhìn thấy cách đó không xa, khéo léo nhưng khác biệt với ốc xá, Tiểu Mạch hỏi, Tiểu Mạch liếc mắt một cái liền thích nơi này, rất khác biệt với biệt viện.

“Đúng vật, thê tử Thanh Nhi đang ở trong ốc xá đợi ngũ hoàng tử, vì thần vốn cấp biệt viện này cho Thanh Nhi trụ giống như nơi để giải sầu, nhưng Thanh Nhi lại nói, nàng thực thích phong cảnh nơi này, vì thần không lay chuyển được đành phải cho nàng trụ ở đây, ngũ hoàng tử đừng trách tội.”

Sợ Tiểu Mạch sẽ tức giận vì mình để cho Thanh Nhi trụ ở một nơi nhỏ như vậy, Tiết Chi Nghiêm vội vàng giải thích.

“Giải sầu? Như thế nha! Nơi này thực khác biệt, không cần phải nói Thanh Nhi, ngay cả ta xem cũng thực thích!”

Tiểu Mạch thành thật nói, y từ trước đến nay đều yêu hoàn cảnh như vậy, bất quá, nếu chỗ ngồi của biệt viện này nằm trong núi liền càng hoàn mỹ.

“A, ngũ hoàng tử!”

Từ xa nhìn thấy Tiểu Mạch, Thanh Nhi hướng tới chỗ y mà bước nhanh đến, xúc động mà gọi y.

“Thanh Nhi!”

Nhìn thấy Thanh Nhi, Tiểu Mạch cũng mang vẻ mặt sung sướng, tốc độ dưới chân bước nhanh hơn.

“Thanh Nhi, ta rất nhớ người!”

Đứng trước mặt Thanh Nhi, Tiểu Mạch có chút kích động nói.

“Thanh Nhi cũng nhớ ngũ hoàng tử ngài a.”

Thanh Nhi đồng dạng kích động.

“Ngũ hoàng tử, ngài là một đường đi tới sao?”

Đột nhiên, biểu tình kích động của Thanh Nhi biến thành nghiêm túc.

“Ân!”

Tiểu Mạch thành thành thật thật gật đầu, có dự cảm không tốt.

“Ngũ hoàng tử! Lộ trình từ trong cung đến nơi này cũng gây khó cho người bình thường, ngài không phải không biết thân thể chính mình, dù ngài không thích ngồi kiệu cũng có thể ngồi xe ngựa đến a! Ngồi kiệu gây tổn thương cho thân thể lắm sao?”

Tiểu Mạch vừa mới hoàn hồn một chút liền bị Thanh Nhi quở trách, những người khác nghe được, ngoài sững sốt là sững sốt, thật bội phục dũng khí Thanh Nhi, ngay cả hoàng tử được hoàng thượng sủng ái cũng dám lớn tiếng quở trách.

“Thực xin lỗi Thanh Nhi, ta không phải cố ý, nhưng thân thể của ta đã không có việc gì rồi, thần y cũng nói, vận động một chút cũng không đáng ngại.”

Tiểu Mạch mang ngữ khí xin lỗi trấn an Thanh Nhi, đối với việc bị Thanh Nhi quở trách không những không tức giận mà ngược lại còn cảm thấy vui sướng, bởi vì Thanh Nhi như vậy, chứng tỏ từ trước tới nay Thanh Nhi chưa từng thay đổi.

“Kia cũng không được, mau cùng Thanh Nhi vào trong phòng mà hảo hảo nghỉ ngơi.”

Nói xong, Thanh Nhi dắt Tiểu Mạch hướng phòng trong đi đến, chuyện này làm cho Tử Y, người chuyên trách hầu hạ Tiểu Mạch sững sốt, bởi vì

trừ bỏ Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch không thích cùng người khác quá mức thân thiết, đụng chạm, ngay cả Tử Y chăm sóc cho Tiểu Mạch đã hơn một năm cũng không ngoại lệ.

Ở Tiết phủ, Tiểu Mạch dùng cơm trưa xong, thái dương hơi hơi ngã về tây, mới lưu luyến không rời mà cùng Thanh Nhi cáo biệt.

“Thanh Nhi, nếu có chút thời gian ta lại đến thăm người.”

Nhìn trong ánh mắt Thanh Nhi là đồng dạng lưu luyến, Tiểu Mạch nói.

“Thanh Nhi biết, ngũ hoàng tử, ngài phải bảo trọng thân thể, không được như hôm nay, không để ý tới thân thể của chính mình.”

Thanh Nhi dằn dò, nói.

“Thanh Nhi đã bảo Tiết Chi Nghiêm chuẩn bị tốt xe ngựa, ngũ hoàng tử ngài ngồi xe ngựa này mà hồi cung.”

“Ta đã biết.”

Tiểu Mạch trả lời, nhưng trong lòng không nghĩ như vậy, bởi vì hắn còn muốn đi xem phố xá một chút.

“Thanh Nhi ta phải đi rồi, người không cần tiễn.”

“Ngũ hoàng tử trên đường cẩn thận!”

Nhìn thấy Tiểu Mạch rời đi rồi, Thanh Nhi mới xoay người, chậm rãi đi trở về biệt viện.

Tiết Chi Nghiêm đứng ở ngoài cửa phủ, nhìn Tiểu Mạch rời đi cho đến không còn thân ảnh mới xoay người, đột nhiên biểu tình trên mặt chuyển

biến, lúc trước là khúm núm thì bây giờ là ngập tràn tà khí.

Nếu lúc này nhìn đến Tiết Chi Nghiêm, Tiểu Mạch không biết có nên dùng văn nhược thư sinh để hình dung hắn hay không, tuy rằng lúc này Tiết Chi Nghiêm vẫn là một bộ dạng thư sinh, nhưng tuyệt đối chữ ‘nhược’ không thể dùng trên người hắn.

Chương 58: Con Rối

“Thích không có nghĩa là ta muốn có nó.”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

Tiết Chi Nghiêm hướng phòng nhỏ mà bước nhanh, đẩy cửa vào trong phòng, nhìn Thanh Nhi im lặng ngồi trên ghế, Tiết Chi Nghiêm lộ ra nụ cười tà mị.

“Ngũ hoàng tử đã đi rồi, người hôm nay làm tốt lắm!”

Tiết Chi Nghiêm hướng Thanh Nhi mà tán dương.

“Dạ!”

Ngũ diệu không có một tia tức giận mà cứng ngắc, quả thực không giống như được phát ra từ người có sinh mệnh. Lúc này, Thanh Nhi hoàn toàn không có vẻ gì là sức sống cùng linh động, ánh mắt cùng biểu tình là trống rỗng, như là một người không có sinh mệnh.

“Người làm tốt lắm, chủ nhân nhất định sẽ cao hứng.”

Trong phòng nhỏ xuất hiện người thứ ba, mà người nọ rõ ràng là ảnh vệ của Ly Nhật Diệu, Sát Ảnh.

“A, đương nhiên, nàng chính là con búp bê hoàn mỹ nhất mà ta mới chế tạo, chớ quên, ta chính là ảnh vệ Khôi Ảnh a!”

Hiện tại nên xưng Tiết Chi Nghiêm là Khôi Ảnh, kiêu ngạo mà đặc ý trả lời.

“Bất quá, ta sử dụng tốt nhất là ‘thị tâm cô’, dĩ nhiên là tác dụng trên người nữ nhân không nhiều lắm, ngấm lại, thật đúng là đáng tiếc, rất không khoái trá nha!”

“Nữ nhân vô dụng? Thật là, nhưng chớ quên, nàng chính là người ngũ hoàng tử lưu ý tới a!”

Sát Ảnh nói.

“Chỉ bằng như vậy, người phải làm cho tốt nhất.”

“Người được coi trọng sao? A! Hôm nay ngũ hoàng tử đích thật là biểu hiện như vậy, chẳng qua chỉ là một cung nữ mà được ngũ hoàng tử ưu đãi như thế, bất quá, đó chính là nguyên nhân mà làm cho nàng biến thành như bây giờ sao? Thật sự là người bất hạnh a!”

Khôi Ảnh giống như vì Thanh Nhi mà tiếc hận, lắc đầu.

“Không phải ai cũng có tư cách để tồn tại a!”

“Mứt quả ghim thành xôi, mứt quả ghim thành xôi, ăn ngon, mứt quả ghim thành xôi!”

“Bán điều đây! Chỉ làm điều đây, đẹp lại có thể hảo ngoạn lâu!”

“Đậu hoa, đậu hoa, vừa trắng lại có hương vị ngọt ngào, chính là đậu hoa, đại nương muốn tới một chén sao? Còn muốn ăn?”

Đi chơi phố xá, thấy đủ loại các kiểu dáng cửa hàng, tiểu quán, Tiểu Mạch hoa cả mắt.

Đi đến một tiểu quán bán diều, Tiểu Mạch cầm lấy một con diều có kiểu dáng con bướm, yêu thích không buông tay. Hào tinh xảo, đồ án thủ công đẹp quá, một bút một bức tranh, thật đẹp, diều được làm từ máy móc hiện đại chỉ là phế phẩm, hoàn toàn không thể so sánh với bức tranh tinh khiết được làm từ thủ công.

Tiểu Mạch sợ hãi tay nghề nhân loại tương lai.

“Tiểu ca thích không? Vậy mua đi!”

Chủ quán hướng Tiểu Mạch nói.

“A! Không, cảm ơn!”

Tiểu Mạch buông diều, ly khai tiểu quán.

“Thiếu gia, vì cái gì ngài không mua, ngài không phải thực thích sao?”

Tử Y hỏi.

“Thích không có nghĩa là ta muốn có nó.”

Tiểu Mạch trả lời, đúng vậy, y thực thích con diều kia, nhưng y không thích chơi diều, chính mình tất yếu không cần, vì sao phải mua

“Thích gì đó không phải đều muốn có được nó sao?”

Tử Y không rõ, nhưng thấy Tiểu Mạch tựa hồ không có ý giải thích, nàng cũng không tiếp tục hỏi.

Loại cảm giác này thật là có điểm giống trong ti vi nhìn thấy lúc trước, là cái trang đi tuần! Tiểu Mạch âm thầm nghĩ, bất quá phố xá ở đây có cảm

giác không giống như trong tưởng tượng, quả nhiên, sự thật cùng tưởng tượng là bất đồng. Hào gạt người nha! Nguyên lai, phố xá cổ đại so với đường ngã tư hiện đại cũng không thanh tĩnh ít nhiều.

Buổi chiều xuống, đoàn người Tiểu Mạch cũng không có đi đâu nhiều, cũng không có mua đồ vật này nọ, Tử Y cùng Diệp Minh Hoa chính là đi theo phía sau Tiểu Mạch, cùng y đi một chút lại dừng, cứ như vậy mà đi xuống.

“Ách, thiếu gia, ngài, ngài sẽ không là, là muốn đi chỗ kia!”

Tử Y khẩn trương nói, cũng không biết là bị cái gì kinh hách, lời nói đều trở nên lắp bắp.

“Có vấn đề gì sao?”

Đứng trước cửa lầu, Tiểu Mạch đang thực chuyên chú mà nhìn bảng hiệu trên cửa lầu, quay đầu khó hiểu hỏi.

“Ngài.....Thực sự nghĩ muốn đi vào?”

Nuốt nước miếng, Tử Y hỏi lại, không chỉ nàng, ngay cả Diệp Minh Hoa bên cạnh nàng cũng mang vẻ mặt khẩn trương mà nhìn Tiểu Mạch.

“Vốn không nghĩ, nhưng do người nói như vậy liền có điểm suy nghĩ.”

Tiểu Mạch cảm thấy bộ mặt Tử Y và Diệp Minh Hoa bây giờ rất thú vị, cố ý nghiêm trang nói với bọn họ.

Quay đầu lại nhìn bảng hiệu Yên Vũ lầu, danh là thanh lầu, tên tục là kỹ viện, Tiểu Mạch làm ra vẻ mặt thích thú.

Cái này thảm! Hô to trong đầu, Tử Y quay đầu cùng Diệp Minh Hoa liếc mắt với nhau, nhìn trong mắt nhau là cùng nghĩ đến một điều.

Nếu ngũ hoàng tử thực sự đi vào Yên Vũ lâu kia, hậu quả..... Tử Y không dám tưởng tượng, nếu sự tình bị Ly Nhật Diệu biết được, bọn họ sẽ bị trừng phạt như thế nào.

“Đi thôi!”

Ngay lúc hai người đang bất an hết sức, Tiểu Mạch đột nhiên hướng ngược đường Yên Vũ lâu mà đi đến.

“Ngũ.....Ách, thiếu gia!”

Tử Y kinh hô, đuổi theo Tiểu Mạch, chỉ vào hướng Yên Vũ lâu.

“Ngài ngài ngài, không, không đến, Yên Yên, Yên.....”

“Yên cái gì? Trời không còn sớm nên trở về cung, hay là người muốn đi Yên Vũ lâu!”

Tiểu Mạch mang nụ cười mỉa mai, trêu chọc nói

“Không, không!”

Tử Y lắc đầu như trống bỏi, vội cùng Diệp Minh Hoa theo sát Tiểu Mạch, bọn họ không hy vọng Tiểu Mạch đột nhiên thay đổi chủ ý, muốn đi cái gì Yên Vũ lâu.

Chương 59: Ác Bá

“Làm chuyện tốt chưa chắc đã tốt, mà làm người tốt lại càng không phải là người tốt...”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

“Đại, đại, đại gia, ngài, ngài còn chưa có trả tiền nga!”

Ông cụ bán bánh bao gọi cái người đang ăn bánh bao của lão lại, hẳn còn chia bánh bao cho một đám người nhưng chưa trả tiền.

“Lão già, người nói cái gì?!”

Như là không thể tin vào cái tai mình nghe được gì, đi đầu là một người mặc quần áo được tơ lụa chế thành, thần tình nam nhân dữ tợn, giận dữ hỏi lại.

“Đại, đại gia, ngài chưa trả tiền bánh bao.”

Càng nói thanh âm càng nhỏ, tuy rằng thật sợ hãi, nhưng ông cụ vẫn nói ra.

“Lão già, thiếu gia nhà chúng ta ăn bánh bao của người chính là phúc khí của người, người còn dám đòi tiền, không muốn buôn bán ở đây nữa

phải không?!”

Một trong những thủ hạ của nam nhân nhảy ra chỉ vào mũi lão nhân mà chửi ầm lên.

“Đại, đại gia, ta, ta, đây là sinh ý của tiểu bản, ngài ăn đồ vật này nọ không trả tiền, ta như thế nào sống a!”

Ông cụ ai oán nói.

“Lão tử quản người sống như thế nào, chúng ta đi!”

Nam nhân một mặt xoay người đi.

“Đại, đại gia, ngài không thể cứ như vậy đi a!”

Ông cụ xông lên túm ống tay áo nam nhân, không cho hắn rời đi.

“Lão già, ngươi đây là muốn chết?!”

Nam nhân nổi giận, vung tay thật mạnh làm ông cụ té ngã.

“Không được khi dễ gia ta a!”

Thấy ông cụ như thế, tôn tử mười tuổi bất mãn chạy lại bảo hộ.

“Lão tử ta liền khi dễ đó! Đến nha, phá sập lão già này cho ta!”

Nam nhân hướng thủ hạ ra lệnh.

“A! Không được, không được phá sập của ta, phá nó hai ông cháu chúng ta sống như thế nào a!”

Ông cụ cùng tôn tử xông lên phía trước ngăn cản, nhưng một lão, một tiểu như thế nào có thể ngăn cản được mấy đại nam nhân, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn tâm huyết của mình bị người khác huỷ.

“Ai.....Lục Tiểu Đại kia là nghiệp chương a!”

“Hai ông cháu kia là vừa mới tới đi? Nếu không sao dám đòi tiền Lục Tiểu Đại.”

“Người ta chính là công tử phủ doãn của Lục đại nhân, Lục đại nhân là hoàng tộc được sủng ái, có cha hân ở Hoàng Đô, ai thấy Lục Tiểu Đại cũng đi đường vòng a!”

“Hai ông cháu này chỉ sợ sau này không được sống yên thân! Người đắc tội Lục Tiểu Đại không có ai có kết cục tốt.”

Người vây xem càng ngày càng nhiều, ngôn ngữ có chút đồng tình với hai ông cháu, nhưng không có người nào dám đứng ra vì bọn họ mà đòi lại công bằng.

Một màn này ở trước mắt Tiểu Mạch, trong lòng không nói lên tư vị là như thế nào.

Nghĩ đến kiếp trước xem tiểu thuyết trong tivi, hoàng đế cải trang đi tuần, đều gặp cảnh tượng ác bá khi dễ thường dân, khi đó Tiểu Mạch bất quá chỉ cảm thấy được, tác giả vì nội dung vở kịch mới bố trí vào, không nghĩ tới hiện giờ y lại gặp phải, đến tột cùng là ngẫu nhiên, trùng hợp, hay đây là lệ thường.

“Thiếu gia!”

Diệp Minh Hoa đi từng bước đến trước mặt Tiểu Mạch, thần tình khó chịu mà nhìn y.

“Người muốn đi giúp bọn họ?”

Tiểu Mạch tuy hỏi nhưng ngữ khí là khẳng định.

Diệp Minh Hoa không phát ra tiếng, dùng trầm mặc thay thế trả lời.

“Giúp cũng tốt, ta không có phản đối, nhưng người có hay không nghĩ tới lúc sau?”

Tiểu Mạch hỏi Diệp Minh Hoa.

“Thỉnh thiếu gia chỉ bảo!”

Nghe Tiểu Mạch nói ra suy nghĩ của mình, Diệp Minh Hoa khom người nói.

“Có tâm giúp người khác là tốt lắm, nhưng người có hay không nghĩ tới ai sẽ giúp bọn họ chuyện về sau? Người hôm nay có thể cứu hai ông cháu kia, nhưng ngày mai, ngày một thì sao?”

Dân chúng cũng nói, Lục Tiểu Đại kia tác oai tác quái không phải mới một ngày hai ngày, người có thể mỗi ngày đều đến giúp bọn họ sao?

Hôm nay người cứu bọn họ, cũng chính là cùng Lục Tiểu Đại kia gây thù, bọn họ không có khả năng tìm người trả thù, người hồi cung tự nhiên sẽ không ai biết, nhưng hai ông cháu kia không có chỗ mà trốn, tìm không thấy người, Lục Tiểu Đại kia sẽ lấy ai trút giận thì không cần phải nói cũng biết.

Hôm nay người cứu bọn họ, không cần phải nói, bọn họ sẽ cảm kích người, nhưng ngày mai ngày một bọn họ bị Lục Tiểu Đại kia trả thù, bọn họ có còn cảm kích người không?

Không, sẽ không, có lẽ ngược lại, bọn họ sẽ trách người hôm nay xen vào việc của người khác, bởi vì hôm nay được người hỗ trợ, càng làm cho bọn họ lâm vào hoàn cảnh bi thảm.

Ta nói như vậy có lẽ có chút tàn nhẫn, nhưng đối với dân chúng mà nói, nhẫn nhục, chịu đựng là một trong phương thức sinh tồn của bọn họ.

Hai ông cháu kia hôm nay gặp khổ, ngày sau mới có thể biết, nên nhạ dạng người nào, không nên nhạ dạng người nào, mới có thể bình an mà mưu sinh.”

Những điều Tiểu Mạch nói, Diệp Minh Hoa chưa bao giờ nghe qua, y vừa nói có lý tựa hồ lại không có đạo lý, theo lời nói Tiểu Mạch, Diệp Minh Hoa không nghe ra, hẳn đến tột cùng là thiện lương hay lãnh khốc.

“Chính là.....”

Nghe Tiểu Mạch nói một phen xong, Diệp Minh Hoa muốn nói cái gì, rồi lại không biết mở miệng như thế nào.

“Không đành lòng sao? Nhìn thấy bọn họ như vậy thực tức giận đi! Nhưng là a.....”

Tiểu Mạch cười khẽ, chính là tươi cười cũng không có tới đáy mắt.

“Làm chuyện tốt chưa chắc đã tốt, mà làm người tốt lại càng không phải là người tốt.

Bất luận là làm chuyện tốt hay làm người tốt, người phải có điều kiện, có năng lực thì mới có thể hoàn thành, nếu không, cho dù người tự nhận là mình đã tận lực giúp hết khả năng, thì người không biết rằng, người mà người giúp có thể gặp tai nạn lớn hơn nữa.”

Cho nên, ta tới bây giờ đều không có nghĩ tới sẽ làm người tốt.

“Tiểu tử kia, hôm nay xuất cung vui vẻ sao?”

Trong Diêu Hoa điện, Ly Nhật Diêu tựa vào trên giường, ôm ấp Tiểu Mạch hỏi.

“A! Hoàn hảo!”

Tiểu Mạch không chút để ý trả lời, hôm nay ở bên ngoài ngoạn cả ngày, y có chút mệt mỏi.

“Phải không? Tiểu tử kia, trông thấy bộ dáng của người không giống nga.”

Ly Nhật Diệu hỏi lại, ngón tay phải cuốn lấy mái tóc dài của Tiểu Mạch mà thưởng thức.

“Có sao?”

Tiểu Mạch tự nhận là y có năng lực che giấu cảm xúc không tệ lắm, vì cái gì trước mặt Ly Nhật Diệu lại không có tác dụng.

“Nói cho trẫm, đã xảy ra chuyện gì?”

Ly Nhật Diệu ôn nhu hỏi.

“Phụ hoàng không biết sao?”

Tiểu Mạch hỏi lại.

“Ta không tin phụ hoàng thực yên tâm khi cho ta cùng Tử Y và Diệp Minh Hoa, ba người xuất cung.”

Tiểu Mạch có chút bực mình nói, đối với Ly Nhật Diệu xem mình là tiểu hài tử cần bảo hộ, y phi thường bất mãn.

“Tiểu tử kia, người thật thông minh!”

Ly Nhật Diệu cười vui vẻ.

“Tiểu tử kia, muốn trẫm làm cái gì sao?”

“Không cần hỏi ta, chính người nhìn thấy, ta muốn ngủ, không cần phiền ta.

Tiểu Mạch không được tự nhiên từ trong ngực Ly Nhật Diệu đi ra, lên giường tiến vào ổ chăn.

“Hảo, hảo! Trẫm không phiền tiểu tử người.”

Ly Nhật Diệu cười nhẹ, vuốt vuốt cái chăn mà Tiểu Mạch vừa chui vào. Phải trừng phạt như thế nào đây! Làm cho tiểu tử kia của trẫm sinh khí là trọng tội a!

Ngày mười bảy, tháng năm, năm Nhật Diệu đế, Hoàng Đô phủ doãn Lục Thiện ăn hối lộ, làm chuyện trái pháp luật, phạm tội lớn, bị đương kim thánh thượng hạ chỉ dùng hình tại chỗ, cửu tộc thì, nữ ở tù chung thân, nam lưu đầy hoặc sung quân, nghe nói, dân chúng Hoàng Đô đều tán thưởng hoàng thượng anh minh.

Chương 60: Lam Phi

“Ma ma, nướng nướng khi nào mới khô phục a?”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

“Thỉnh nướng nướng uống trà!”

Cung nữ thật cẩn thận đưa nước trà cho Lam phi, cúi đầu sợ hãi, hai mắt không dám nhìn nàng.

“Phanh!”

Chén trà bị ném trên mặt đất thật mạnh, vẩy nước ra làm ướt vạt áo cung nữ.

“Nóng như vậy làm sao mà uống, người muốn làm bỏng chết bản phi sao? A!”

Lam phi tức giận mắng. Lam mâu xinh đẹp nhiễm ánh lửa phần nộ.

“Nướng nướng tha mạng, nướng nướng tha mạng!”

Cung nữ quỳ trên mặt đất không ngừng cầu xin tha thứ.

“Cút! Cút đi ra ngoài cho ta!”

Ngón tay chỉ cửa phòng, Lam phi hướng cung nữ kia mà rống giận.

“Cám ơn nương nương tha mạng, nô tỳ cáo lui!”

Cung nữ hướng Lam phi lạy vài cái, rồi rối loạn chạy ra ngoài cửa.

“A~~~~~”

Hai tay Lam phi vung lên, vật phẩm trên bàn trang điểm toàn bộ rơi xuống mặt đất.

“Phanh, phanh, ba!”

Vật phẩm rơi xuống đất phát ra tiếng vang, cung nhân hầu ở ngoài cửa trong lòng run sợ.

“Người nha! Như thế nào không cẩn thận, không hiểu được tâm tình tiểu thư mấy ngày nay không tốt sao?”

Ngoài cửa, Tô ma ma giáo huấn vị cung nữ kia.

“Ma ma, nương nương khi nào mới khôi phục a?”

Cung nữ có chút sợ mà hỏi.

“Vậy phải xem ngày nào hoàng thượng sẽ đến. Nói thật, nhiều tháng rồi hoàng thượng không có đến Lam Thủy viên chúng ta, cũng khó trách tâm tình tiểu thư kém như vậy, từ khi vào cung, tiểu thư chưa bao giờ bị vắng vẻ quá lâu như vậy, bây giờ, còn bị phi tử khác ở trước mặt nói lời lạnh nhạt, trong lòng tiểu thư cũng đang tức nghẹn.”

Tô ma ma vì Lam phi thờ dài mà nói, Tô ma ma là bà vú nhìn Lam phi lớn lên từ nhỏ, quan hệ không giống chủ tớ bình thường.

“Lam phi nương nương!”

Gặp Lam phi đi ra ngoài cửa, trừ Tô ma ma, mọi cung nhân đều hướng nàng quỳ xuống.

“Tiểu thư!”

Tô ma ma tiến lên trước giúp đỡ Lam phi.

“Ma ma, đi Diệu Hoa điện!”

Tâm tình Lam phi vẫn thật không tốt, nhưng ở trước mặt bà vú đã chiều cố mình từ nhỏ, vẫn là có chút thu liễm.

“Đã hiểu.”

Vì thế, đoàn người Lam phi hướng Diệu Hoa điện đi đến.

“Lam phi nương nương xin dừng bước!”

Thị vệ Diệu Hoa điện ngăn đoàn người Lam phi lại.

“Các người làm cái gì, ngay cả Lam phi nương nương các người đều dám ngăn, không sợ hoàng thượng trách tội các người sao?”

Không thể để tiểu thư mình chịu uỷ khuất, Tô ma ma tiến lên trách cứ thị vệ đó.

Hai thị vệ trước cửa nhìn nhau, trong đó có một vị hướng Lam phi mở miệng nói.

“Ty chức không dám, cũng không cố ý mạo phạm nương nương, nhưng đây là ý chỉ của hoàng thượng, không có hoàng thượng triệu kiến, bất luận là kẻ nào cũng không được tự tiện tiến vào, ý chỉ của hoàng thượng như thế, ty chức không dám cãi lời.”

“Nói bậy! Bản phi tiến Diệu Hoa điện từ trước đến nay không cần thông truyền, Hoàng thượng sao có thể hạ mệnh lệnh này, cho dù có cũng không thể nhắm vào bản phi.”

Lam phi nổi giận với thị vệ, nàng không tin Ly Nhật Diệu hạ mệnh lệnh đó.

“Lam phi nương nương, những lời của ty chức là thật.”

“Tránh ra, bản phi muốn vào, ai dám ngăn cản.”

Lam phi không để ý bọn họ, muốn tiến vào Diệu Hoa điện.

“Lam phi nương nương, thỉnh không cần khó xử ty chức!”

Thị vệ dùng thân ngăn Lam phi lại.

“Tránh ra!”

Lam phi giận dữ, liều lĩnh xông vào Diệu Hoa điện.

Ly Nhật Diệu đã nhiều ngày chưa triệu nàng thị tẩm, mặt khác, bị các phi tần khác châm chọc, khiêu khích, nàng rất là căm tức, hôm nay muốn vào Diệu Hoa điện lại bị ngăn cản, Lam phi nổi nóng đã không còn ung dung, đoan trang như ngày xưa.

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì?!”

Ngay lúc Lam phi cùng thị vệ đang giằng co, cửa Diệu Hoa điện đột nhiên mở ra, Tử Y từ trong phòng đi ra.

“Mới sáng sớm đã cãi nhau lớn như vậy, còn ra thể thống gì nữa, không biết ngũ hoàng tử còn đang ngủ sao? Đánh thức ngũ hoàng tử, các người ai lãnh tội!”

Hầu hạ Tiểu Mạch đã một thời gian, Tử Y biết giấc ngủ của Tiểu Mạch không sâu, một chút động tĩnh cũng có thể đánh thức hẳn, hơn nữa, một khi tỉnh lại rất khó đi vào giấc ngủ lần nữa.

“Tử Y cô nương, ty chức không cố ý quấy nhiễu ngũ hoàng tử, chính là.....”

Thị vệ nói xong, liếc mắt nhìn Lam phi, ám chỉ cho Tử Y biết.

“Vị này chính là.....”

Tử Y nghi vấn nói, nàng cùng Tiểu Mạch giống nhau, chưa từng gặp Lam phi.

“Tử Y cô nương, vị này chính là Lam phi nương nương!”

Thị vệ vội vì Tử Y giới thiệu.

“Tử Y tham kiến Lam phi nương nương!”

Tử Y hướng Lam phi hơi hơi hành lễ, vị này chính là Lam phi được hoàng thượng tối sủng ái nha! Xem ra lời đồn là chính xác, Lam phi nương nương lớn lên thật sự là quốc sắc thiên hương, nhất là cặp lam mâu kia.....

Lam mâu! Giống như là nhớ tới cái gì, Tử Y đáy lòng nhẹ nhàng run lên. Ánh mắt Tử Y chợt loé, dưới đầu, khoé miệng gợi lên một mặt cười nghiền ngẫm, xem ra, nàng chính là phi tử kia nói ngũ hoàng tử là thích khách.

Lam phi không hờn giận hỏi, tuy rằng Tử Y hướng nàng hành lễ, ngôn ngữ cũng là tràn ngập kính ý, nhưng không biết sao, Lam phi cảm thấy được, Tử Y đối với mình không giống như vẻ cung kính ở bề ngoài, không thể nói rõ cảm giác đó.

Chương 61: Bất Mẫn

“Hồi bẩm nương nương, Tử Y là thị nữ bên người ngũ hoàng tử.”

Tử Y trả lời chi tiết.

“Người không phải nói, không được hoàng thượng gọi thì bất luận kẻ nào cũng không được vào sao, ngũ hoàng tử kia sao lại ở đây?”

Trên người Tử Y có cảm giác quái dị, Lam phi đem đầu mâu hướng về thị vệ.

“Lam phi nương nương, hoàng thượng nói là bất luận kẻ nào, cũng không nói là ngũ hoàng tử ở bên trong!”

Tử Y thay thế thị vệ trả lời vấn đề của Lam phi.

“Cái gì?!”

Lam phi kinh ngạc nhìn về phía Tử Y, khi Lam phi tiến cung, có nghe nói qua tin đồn Ly Nhật Diệu đặc biệt sủng ái ngũ hoàng tử, bất quá khi đó Tiểu Mạch đã xuất cung, Lam phi không biết được Ly Nhật Diệu đến tột cùng có bao nhiêu sủng ái đối với Tiểu Mạch, huống chi, Ly Nhật Diệu chưa bao giờ nhắc tới Tiểu Mạch trước mặt nàng, cho nên nàng cũng không rõ sự tình, chỉ cảm thấy, bất quá là tin đồn thôi của cung nhân mà thôi.

“Như thế nào có thể! Ngay cả bản phi còn bị ngăn cản, ngũ hoàng tử dựa vào cái gì?”

“Xem ra Lam phi nương nương thật sự không biết?”

Tử Y trong lòng có chút đồng tình Lam phi, khó trách nàng đem ngũ hoàng tử trở thành thích khách, đối là người khác, cho dù không xác định, nhưng nhìn đến cặp lam mâu kia cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nàng đối với ngũ hoàng tử là biết rất ít? Nàng như vậy, hoàng thượng có dễ dàng tha thứ nàng?

“Người nói lời này là có ý tứ gì?”

Lam phi hỏi, nàng không biết là hoàng tử vừa mới hồi cung có cái năng lực gì, có thể gây nên nhiều sóng gió.

“A! Không có gì, nương nương không cần để ý, nô tỳ chính là tự mình độc thoại, nương nương không cần để trong lòng.”

Tử Y nói.

Có một loại người a, chính là nói việc hăn không cần để ý, hăn lại càng để ý, Lam phi chính là thuộc dạng loại người này. Mà loại người này thường không nhớ được một câu ‘lòng hiếu kỳ hại chết miêu’.

“Tử Y, xảy ra cái gì vậy?”

Thanh âm mang theo nồng đậm buồn ngủ từ trong phòng truyền ra.

“Không xong, vẫn là đánh thức ngũ hoàng tử!”

Tử Y sốt ruột, oán giận nói một câu rồi vội vàng vào Diệu Hoa điện, Lam phi cũng muốn theo vào, như trước bị thị vệ ngăn lại.

“Tử Y, cho Lam phi nương nương vào đi!”

Trong phòng truyền đến thanh âm Tiểu Mạch, nghe Tử Y nói, Tiểu Mạch cảm thấy mệnh lệnh của Ly Nhật Diệu rất đường đột, đứng ở góc độ lo lắng của đối phương, y không thể ngay lập tức chấp nhận.

“Ngũ hoàng tử, đây chính là ý chỉ của hoàng thượng!”

Tử Y nói, hy vọng Tiểu Mạch có thể đánh mất ý niệm trong đầu, nói thật, nàng thực sự không thích Lam phi kia.

“Ta sẽ nói với phụ hoàng không trách tội các người, Lam phi ở bên ngoài cũng lâu, nàng là phi tử phụ hoàng, chậm trễ như thế không tốt.”

Kiếp trước, Tiểu Mạch tuy rằng lạnh lùng, nhưng cũng là người biết điều, để người khác đứng ngoài cửa là điều y không làm được.

“Có nghe ngũ hoàng tử nói không?”

Tử Y tức giận hướng thị vệ ngoài cửa nói.

“Dạ! Lam phi nương nương, thỉnh!”

Có Tiểu Mạch cam đoan, bọn thị vệ không ngăn trở Lam phi.

“Hừ!”

Lam phi hừ lạnh một tiếng đi vào Diệu Hoa điện, trên mặt như trước là cao quý, ung dung, nhưng nội tâm lại bị ngọn lửa phẫn nộ giày vò.

Ngũ hoàng tử kia là cái gì chứ, bản phi mới chính là phi tử được hoàng thượng tối sủng ái, thế nhưng, so ra kém cái vị hoàng tử mới hồi cung, chờ gặp được hoàng thượng, ta sẽ không tha cho cậu nô tài các người.

Lam phi bước vào, thấy Tiểu Mạch an vị ở đầu giường, mặc dù đã thay phục sức hàng ngày, nhưng một đầu tóc dài còn chưa kịp chải, liền như vậy tùy ý ở trên vai, một bộ dáng nửa ngủ nửa tỉnh.

Nhìn thấy Lam phi tiến vào, Tiểu Mạch lấy lại tinh thần.

“Thật có lỗi, Lam phi nương nương, để cho người thấy bộ dáng chật vật này của ta, quá thất lễ.”

Tiểu Mạch khiêm tốn nói.

“Ngũ hoàng tử không cần đa lễ.”

Lam phi mang vẻ mặt ôn hoà mỉm cười đáp lại, trong lòng mang hận, vì cái gì y có thể ngủ trên giường hoàng thượng, tột cùng y có chỗ nào xuất chúng, có thể làm cho hoàng thượng sủng ái như thế. Lam phi âm thầm đánh giá Tiểu Mạch.

Diện mạo, Lam phi gặp qua nhiều hoàng tử, công chúa, bề ngoài Tiểu Mạch chỉ là bình thường, trong lời nói Lam phi, con phượng hoàng cũng bị nàng nói thành ma tước.

ma tước: chim sẻ.

Năng lực, nghe trong cung đồn nên biết được, năng lực Tiểu Mạch vẫn chưa thức tỉnh.

Tài cán, trước mắt, mọi người chỉ thấy Ly Nhật Diệu bảo hộ Tiểu Mạch, nhìn không ra có tài cán gì.

Càng nghĩ, Lam phi càng bất bình, một hoàng tử như vậy, có tư cách gì được hoàng thượng sủng ái. Nghĩ như vậy, Lam phi từ từ khống chế không được cảm xúc của chính mình, đồ kị, bất mãn, oán giận, đủ loại cảm xúc xuất hiện trong đôi mắt phượng xinh đẹp, tuy rằng Lam phi liều mạng dùng tươi cười che giấu, nhưng Tiểu Mạch không phải tiểu hài tử, làm sao không thể nhận ra.

A! Xem ra ta lại bất tri bất giác đắc tội người khác!

Tiểu Mạch trong lòng cười khổ, bởi vì Ly Nhật Diệu sủng ái quá độ, nên mới dẫn đến loại sự tình này, Tiểu Mạch cũng không cảm thấy khó chịu như lúc ban đầu, nhiều nhất cũng chỉ là có chút bất đắc dĩ.

Chương 62: Thất Sủng

“Trẫm muốn đi đâu, chẳng lẽ còn chờ người chỉ điểm sao?”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

“Lam phi là tới tìm phụ hoàng đi? Bất quá, phụ hoàng hiện còn tại tảo triều, chỉ sợ phải làm phiền người tại đây chờ một hồi.”

Tiểu Mạch nói.

“Không quan hệ, bản phi có thể chờ.”

Lam phi ngồi trên ghế dựa cười, bưng ly trà trên bàn lên uống một ngụm.

Xem Lam phi không ngại, nguyên ý ngồi chờ, Tiểu Mạch cũng không có nói gì, Tiểu Mạch tiếp nhận khăn mặt từ Tử Y mà lau mặt, nhất thời tiêu đi toàn bộ buồn ngủ, tỉnh táo lại hẳn.

Tựa vào ghế, tầm mắt Lam phi chưa bao giờ rời khỏi người Tiểu Mạch, lúc này nàng mới phát hiện, ánh mắt Tiểu Mạch cùng nàng giống nhau, là màu lam, lần trước cùng Tiểu Mạch gặp mặt, Lam phi một lòng muốn biết y là người như thế nào, có mục đích gì, không có chú ý quan sát bề ngoài của

y, mới vừa rồi, Tiểu Mạch là một bộ dáng chưa tỉnh ngủ, không thấy rõ màu mắt, cho tới bây giờ Lam phi mới chú ý tới.

Nhìn cặp lam mâu kia của Tiểu Mạch, trong nháy mắt, một cảm giác quái dị trong lòng Lam phi lướt qua, Lam phi không rõ cảm giác quái dị kia là như thế nào, nếu không rõ thì Lam phi cũng không muốn nghĩ tới nó nữa, chuyên tâm ngồi đợi Ly Nhật Diệu tới.

“Tiểu tử kia, như thế nào thức sớm như vậy!”

Ly Nhật Diệu đi vào Diệu Hoa điện, nhìn thấy Tiểu Mạch đang ngồi ở đầu giường, thoáng có chút kinh ngạc. Bởi vì, rõ ràng hẳn biết bình thường Tiểu Mạch không có dậy sớm, mặt trời không lên cao là không rời giường, cũng biết, Tiểu Mạch ngủ rất dễ tỉnh, đặc biệt hạ lệnh, khi Tiểu Mạch đang ngủ, bất luận kẻ nào ở Diệu Hoa điện cũng không được ồn ào.

“Nô tì tham kiến hoàng thượng!”

Thân thủ Ly Nhật Diệu muốn ôm Tiểu Mạch, Lam phi một bên đã khẩn cấp mở miệng, nhìn đến Lam phi, Ly Nhật Diệu biết vì sao Tiểu Mạch dậy sớm, cảm thấy không khỏi đối với Lam phi dị thường không hờn giận.

“Người như thế nào ở đây?”

Thanh âm thản nhiên, không một tia cảm xúc, câu hỏi của Ly Nhật Diệu làm tim của Lam phi đập thành thạch, nháy mắt toàn thân lạnh lẽo. Câu hỏi này giống như chỉ trích nàng, sự xuất hiện của nàng là sai lầm, làm Lam phi vô cùng lo lắng.

“Nô tì chính là muốn gặp hoàng thượng!”

Thanh âm Lam phi nói, biểu tình uỷ khuất làm như đã bị thương tổn, ý đồ làm cho Ly Nhật Diệu áy náy mà mềm lòng.

“Trẫm đã nói nếu không có lệnh của trẫm, bất luận kẻ nào cũng không được vào Diêu Hoa điện mà?!”

Đối với bộ dáng nhu nhược của Lam phi làm như không thấy, Ly Nhật Diêu chất vấn thị vệ ngoài cửa, ngữ điệu bình tĩnh nghe không ra có chút tức giận, lại làm cho trái tim thị vệ ngoài điện mãnh liệt nhảy lên, tựa như trái tim trong ngực muốn nhảy ra ngoài.

“Phụ hoàng, là ta thỉnh Lam phi nương nương vào, người không nên trách tội bọn họ.”

Tiểu Mạch vội vì thị vệ cầu tình, dù sao chính mình là người khởi xướng.

“Không được có lần sau!”

Nghe xong thỉnh cầu của Tiểu Mạch, Ly Nhật Diêu lạnh lùng hạ lệnh.

“Dạ!”

“Hoàng thượng ~ ~”

Lam phi kiều mị nói, từ lúc Ly Nhật Diêu bước vào cửa cho tới bây giờ, căn bản không có chú ý tới Lam phi, thậm chí còn trách cứ nàng, không được thỉnh mà dám bước vào, Lam phi rất là không cam lòng.

“Tìm trẫm có chuyện gì sao, Lam phi?”

Ly Nhật Diêu mở miệng hỏi, không tình nguyện đem lực chú ý trên người Tiểu Mạch phân một chút cho Lam phi.

“Hoàng thượng thật lâu không đến Lam Thủy viên, nô tì rất muốn gặp hoàng thượng.”

Lam phi hướng Ly Nhật Diệu làm nũng, từ trước, chỉ cần nàng luôn luôn hướng Ly Nhật Diệu làm nũng, Ly Nhật Diệu sẽ triệt để nhắc tay đầu hàng, chiêu này lần nào cũng đúng.

Nhưng hôm nay, Lam phi không dám nắm chắc mười phần, bởi vì Ly Nhật Diệu gọi nàng là ‘Lam phi’, mà không thân thiết gọi ‘ái phi’ như trước, từ khi Lam phi vào cung cho tới bây giờ, lần đầu tiên không được tự tin.

“Trẫm muốn đi đâu, chẳng lẽ còn chờ người chỉ điểm sao?”

Lông mi Ly Nhật Diệu hơi hơi giơ lên, ngữ điệu không kiên nhẫn mà chất vấn.

“Không, nô tì không có ý tứ này!”

Lam phi luống cuống, lúc này nàng mới phát hiện, nam nhân trước mắt này là vương giả chân chính, không phải người mà mình có thể tùy ý làm càn, quyền uy để vương không ai có thể khiêu chiến.

Nhưng nguyên nhân làm cho Lam phi không hiểu được, bất quá mới gần vài ngày, vì sao thái độ nam nhân đối với nàng đã có biến hoá nghiêng trời lệch đất, làm nàng trở tay không kịp, không thể ứng đối.

“Lam phi, người phải nhớ kỹ, trẫm là hoàng thượng, là quân vương quốc gia này, mệnh lệnh của trẫm không ai có thể cãi lời, người phải biết, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, chỉ cần làm tốt bốn phận của chính mình, không cần vượt qua bốn phận của người, chọc giận trẫm, hậu quả người không thể gánh được!”

Ngữ khí lạnh như băng mang theo cảm giác áp bách, làm đáy lòng Lam phi phát run không thôi.

“Thần.....Nô tì biết!”

Lam phi run rẩy không dám nhìn Ly Nhật Diệu, đây là lần đầu tiên, nàng dùng tư thế thấp kém này mà đối mặt Ly Nhật Diệu, giờ khắc này, Lam phi đột nhiên cảm thấy được, nam nhân trước mắt này cùng với nam nhân trước kia từng đau, từng sủng nàng giống như là giấc mộng Nam Kha.

“Đi xuống đi!”

Ly Nhật Diệu hướng Lam phi phất tay.

“Nô tì cáo lui!”

Lam phi rời đi Diệu Hoa điện mà cơ hồ muốn chạy trốn, lúc này, nàng rất sợ hãi Ly Nhật Diệu, đám người Tô ma ma chờ Lam phi ở ngoài điện, gặp biểu tình chật vật của Lam phi từ trong điện đi ra đều bị kinh ngạc không thôi, nhưng ai cũng thức thời, không dám tiến lên hỏi.

Chương 63: Chỗ Cũ

“Phụ hoàng như vậy chính là cấp làm hư ta!”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

“Phụ hoàng!”

“Cái gì tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu cười nhìn Tiểu Mạch, giống như chưa từng xảy ra chuyện của Lam phi.

“Ta cũng phải làm tốt bốn phận của ta sao?”

Tiểu Mạch cố tình nói đứng đắn.

“.....”

Ly Nhật Diệu ngốc lảng một chút.

“A! Tiểu tử kia học xấu, thế nhưng cùng trăm vui đùa!”

Cười ôm lấy Tiểu Mạch.

“Tiểu tử kia như thế nào có thể đem chính mình so với bọn họ! Người là bảo bối độc nhất vô nhị của trẫm, muốn thế nào đều có thể.”

“Phụ hoàng như vậy chính là cấp làm hư ta!”

Tiểu Mạch trêu chọc nói.

“Trẫm chính là muốn đem tiểu tử ngươi cấp làm hư, cứ như vậy, tiểu tử ngươi liền không-ly-khai trẫm!”

Ly Nhật Diệu cười, hướng Tiểu Mạch nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Ta là nói thật a! Phụ hoàng.”

Tiểu Mạch đem thân thể vùi vào trong ngực Ly Nhật Diệu, người thật sự đem ta cấp làm hư, làm cho ta không-ly-khai ngươi a!

“A!”

Trẫm nói cũng là sự thật a! Tiểu tử kia! Nhìn Tiểu Mạch trong ngực, ánh mắt Ly Nhật Diệu ôn nhu như nước. Trẫm chính là muốn ngươi không-ly-khai trẫm!

Thái dương chạng vạng về tây, ánh sáng trời chiều chiếu sáng Nhật Diệu đại địa ấm áp mà không nóng rực, một chút oi bức còn lưu lại sau giờ ngọ được gió thổi nhẹ qua, làm cho người ta cảm thấy mát mẻ.

Tiểu Mạch cùng gió lạnh sau giờ ngọ đan vào nhau, một mình một người tản bộ ở ngự hoa viên.

Tuy không thể nói một mình một người, nhưng nếu bỏ qua, Tuyệt Ảnh ẩn thân chỗ tối không nói chuyện, phía sau mấy thước, tầm mắt Tiểu Mạch có thể thấy được Tử Y cùng Diệp Minh Hoa.

Không thể chân chính một mình tản bộ, Tiểu Mạch ít nhiều có chút tiếc nuối, nhưng y thấy như vậy cũng đủ, ít nhất Ly Nhật Diệu không phải người nào đi theo y.

Tiểu Mạch ở ngự hoa viên là tùy ý tiêu sái, không có xác định mục tiêu, bất quá là muốn cảm thụ không khí nhàn nhã trong cung khó có thể có được.

Đi tới, đi tới, bất tri bất giác Tiểu Mạch phát hiện y lại đi tới nơi này, địa phương này đã làm cho y bắt đầu sinh chuyển biến.

Nhìn thấy phía trước là hồ nước cùng hòn giả sơn, Tiểu Mạch nhẹ nhàng nở nụ cười, sở dĩ hôm nay tâm huyết dâng trào, có lẽ đây là mục đích tản bộ đi!

Nghĩ như vậy, Tiểu Mạch không nhanh không chậm hướng hồ nước đi đến, hòn giả sơn làm y nhớ lại cái thế giới chỉ có mình y.

Hồ nước cùng hòn giả sơn ở ngự hoa viên kia, có thể nói từng là ‘trụ sở riêng’ của y, mà bây giờ, ngay tại vị trí đó, chỗ ngồi đó, xuất hiện một vị thanh niên.

Khuôn mặt tuấn mỹ như được điêu khắc, tuy rằng còn mang nét thiếu niên, đặc biệt có phần non nớt, nhưng không mất đi uy nghiêm hoàng tộc, mặc trường bào màu tím, dáng người cao ngất, bá đạo, thân nhiên lộ ra tà khí, nhìn thấy Tiểu Mạch, thân ảnh ngồi ở hòn giả sơn chậm rãi đứng lên, chờ đợi Tiểu Mạch đến gần.

“Tham kiến tứ hoàng huynh!”

Tử y thanh niên chính là tứ hoàng tử Ly Nguyên, Tiểu Mạch hướng hân hành lễ, sau ngẩng đầu nhìn thẳng hân.

Ai..... Tiểu Mạch thở dài, có chút bất đắc dĩ, ta như vậy mà cũng cần ngưỡng mộ người khác. Hiện tại trong lòng Tiểu Mạch là không hài lòng, sợ nhìn thấy dáng người này, mỗi khi nghĩ đến dáng người hiện tại của chính mình, Tiểu Mạch cũng chỉ có cười khổ.

Xem thân thể Ly Nguyên so với y chỉ lớn hơn một tuổi, vừa vặn cao hơn y một cái đầu, xem ra còn có thể tiếp tục phát triển.

Mà y từ một năm trước đã đình chỉ sinh trưởng, nhìn thấy Ly Nguyên cao hơn mình một cái đầu, nghĩ đến thân thể Ly Nhật Diệu còn cao hơn, Tiểu Mạch bỗng nhiên có thể lý giải, vì sao Ly Nhật Diệu có thể dễ dàng ôm lấy chính mình, nếu hiện tại là thân thể kiếp trước, việc ôm lấy cũng là dễ dàng.

“Ân!”

Ly Nguyên hướng Tiểu Mạch tùy ý gật gật đầu, cao ngạo không thay đổi.

Không tính tam hoàng tử ôn nhu Ly Nhiễm, trong các hoàng tử, Tiểu Mạch thường thức nhất chính là tứ hoàng tử Ly Nguyên.

Thái độ của hãn thủy chung đối với y chưa từng biến hóa, trừ bỏ lần đầu gặp mặt, sự khinh thường bị hãn che giấu, về sau, mỗi lần gặp mặt đều là cao ngạo không thay đổi, không vì phụ thân sủng ái y mà thay đổi.

Có thể nói, ngoại trừ Ly Nhiễm, Ly Nguyên là hoàng tử duy nhất mà Tiểu Mạch có thể nói chuyện tự nhiên, đối mặt với Ly Nguyên, Tiểu Mạch không cần đoán hãn tiếp cận y có ý gì, bởi vì trong mắt hãn, y là một hoàng tử vô dụng, không đáng giá để hãn làm vậy.

“Hoàng đệ không quấy rầy tứ hoàng huynh thường cảnh.”

Tiểu Mạch toan rời đi, tuy nói, ở chung với Ly Nguyên là tối tự nhiên, nhưng cũng là tối không tốt ở chung, mỗi lần hai người gặp mặt luôn không nói rõ được hai câu, liền khẩu chiến.

“Không cần!”

Không đợi Tiểu Mạch xoay người, đột nhiên Ly Nguyên nói ra hai chữ, không đợi Tiểu Mạch phản ứng, hắn lướt qua Tiểu Mạch một đường rời đi, lưu lại Tiểu Mạch đứng một mình trong gió lạnh.

“Này, cái gì a!”

Tiểu Mạch bừng tỉnh, không nghĩ tới người rời đi là hắn, Tiểu Mạch lắc đầu không hiểu rồi ngồi trên vị trí lúc trước bị Ly Nguyên chiếm cứ.

“Vẫn là không có đổi a! Cùng lúc trước giống nhau!”

Cảnh sắc không thay đổi, chỉ có người ngắm phong cảnh là thay đổi.

Chương 64: Ly Khải

“Như thế nào ngũ hoàng đệ, không giả ngu sao?”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

“Ngũ hoàng đệ thật đúng là nhàn nhã a!”

Đại hoàng tử Ly Khải không biết khi nào thì xuất hiện, đứng bên cạnh Tiểu Mạch.

“Bất quá, phong cảnh này thật đúng là không tồi.”

“Đại.....hoàng huynh!”

Tiểu Mạch rất là kinh ngạc, y căn bản không biết Ly Khải đến khi nào, cho dù chính mình thả lỏng như thế nào, cũng không thể ngay cả mọi người đến bên cạnh mà không phát hiện.

“Từ khi ngũ hoàng đệ hồi cung, như thế nào không đến thăm hoàng huynh đi!”

Ly Khải cười mỉa giống như chất vấn Tiểu Mạch, nếu nói Ly Nguyên là hoàng tử mà Tiểu Mạch thấy tối tự nhiên, còn lại Ly Khải trước mắt là hoàng tử Tiểu Mạch tối không muốn ở chung một chỗ.

“Hoàng đệ hồi cung bất quá mới vài ngày, còn không có tới hưởng các vị hoàng huynh thỉnh an!”

Tiểu Mạch ngụ ý là, y không phải chỉ có Ly Khải là hoàng huynh.

“A! Thật là làm cho hoàng huynh ta lo lắng nhiều, hoàng huynh tưởng rằng hoàng đệ chán ghét hoàng huynh?”

Ly Khải làm như yên tâm mà nói.

Mặc dù không tính là chán ghét, nhưng xưng hô vẫn là không thích, Tiểu Mạch trong lòng nghĩ như thế, đương nhiên ngoài miệng sẽ không nói như vậy.

“Hoàng huynh như thế nào cho rằng như thế, hoàng đệ chưa bao giờ nghĩ như vậy.”

“Cho nên nói là hoàng huynh lo lắng nhiều.”

“A, ha hả!”

Tiểu Mạch cười ngượng, không biết nói cái gì cho phải. Ai..... Cùng Ly Khải nói chuyện phải tốn không ít tế bào não, đến tột cùng là di truyền như thế nào, vì cái gì phụ thân cùng hoàng tử đều có cá tính như vậy!

“Hoàng huynh nghe nói, ngũ hoàng đệ vừa trở về, tam hoàng đệ đã tìm ngũ hoàng đệ người đi?”

Ly Khải bỗng nhiên chuyển chuyện mà hỏi.

“Không phải nghe nói, tam hoàng huynh thật là đến tìm hoàng đệ!”

Quả nhiên, hẳn đến tìm ta là có mục đích, hỏi cái này sợ là lo lắng ta sẽ lựa chọn trợ giúp tam hoàng huynh đi!

“Không biết vì sao đại hoàng huynh lại hỏi hoàng đệ như thế?”

Tiểu Mạch làm ra biểu tình nghi hoặc.

“A! Hoàng huynh chính là tò mò, tam hoàng đệ như thế nào biết ngũ hoàng đệ người hồi cung, đúng lúc đi tìm ngũ hoàng đệ mà thôi!”

Lời nói Ly Khải có ý tứ giấu diếm, Ly Nhiễm tìm Tiểu Mạch là có mục đích khác, bằng không sao có khả năng đoán được Tiểu Mạch khi nào trở về.

“Tam hoàng huynh đến tìm hoàng đệ để hỏi cuộc sống bên ngoài cung của hoàng đệ, hỏi thân thể hoàng đệ hiện tại như thế nào!”

Làm như không hiểu Ly Khải nói gì, Tiểu Mạch nghiêm trang trả lời. Ta đây thật muốn biết, người như thế nào biết được ngày đó Ly Nhiễm đến tìm ta? Xem ra ta thật sự là rất trọng yếu, ngoài phụ thân, ngay cả các người một đám đều giám thị hành tung của ta.

“Chỉ như vậy?!”

Ngữ điệu Ly Khải mang kinh ngạc, giống như không thể tin được mục đích của Ly Nhiễm chỉ đơn thuần như vậy.

“Ai! Đại hoàng huynh không cần quanh co lòng vòng, người có cái gì xin mời nói thẳng.”

Tiểu Mạch thực mệt mỏi, cùng Ly Khải đối thoại liền cùng run giống nhau, y không nghĩ muốn tiếp tục giả bộ.

“Như thế nào ngũ hoàng đệ, không giả ngu sao?”

Ly Khải cười nhìn Tiểu Mạch, đối với việc Tiểu Mạch đột nhiên chuyển biến, tuyệt không cảm thấy ngoài ý muốn.

“Có tất yếu sao? Huống hồ đại hoàng huynh người không phải đã sớm phát hiện sao?”

Ngữ điệu Tiểu Mạch một bộ người biết rõ còn cố hỏi.

“Người đã rõ ràng như vậy, vì sao lúc trước người còn muốn cùng ta diễn trò?”

Ly Khải hỏi, hẳn rất muốn biết đáp án. Lần đầu cùng Tiểu Mạch gặp mặt, Ly Khải liền phát hiện, Tiểu Mạch không vô hại như biểu hiện bên ngoài, mà trải qua nhiều lần tiếp xúc, hẳn càng thêm xác định phán đoán của chính mình.

Tiểu Mạch chân thật không giống như mặt ngoài mà mọi người nhìn thấy, nhưng Ly Khải tò mò, khó hiểu chính là, Tiểu Mạch rõ ràng đã phát hiện chính mình đã khám phá hẳn, vì sao vẫn ở trước mặt chính mình diễn trò.

“Diễn trò là việc luôn phải làm, đại hoàng huynh lúc đó chẳng phải cũng như vậy sao? Chúng ta đều là làm cho người khác xem, bất quá hiện tại không tất yếu thôi.”

Nhìn xem bốn phía, từ thời khắc Ly Khải xuất hiện, Tiểu Mạch không cảm nhận được một tia gió nhẹ, nước ao cũng yên tĩnh không một tia gợn sóng, hết thảy điều này đều rất không bình thường, chỉ có một giải thích duy nhất cho hiện tượng quái dị này, chính là người trước mắt.

‘Thời gian tĩnh lặng’ là loại năng lực thứ hai được thức tỉnh của đại hoàng tử Ly Khải, năng lực này chỉ triển khai được trong phạm vi nhất định, mọi sự vật cho đến thời gian đều bị năng lực này khống chế, hoặc dừng lại hoặc đi tới hoặc rút lui, toàn bộ năng lực do người phát động quyết định, thẳng đến khi người phát động đình chỉ năng lực ‘thời gian tĩnh lặng’, hoặc năng lực tiêu hao quá nhiều mà không thể duy trì mới có thể khôi phục bình thường.

“Đại hoàng huynh hẳn là đem trừ ta ra, ở ngoài thời gian đều dừng lại đi? Vì không muốn cho người khác nghe đối thoại của chúng ta.”

Cho nên ta không thể phát hiện sự xuất hiện của hắn, bởi vì phía trước của ta, thời gian cũng là dừng lại.

“Cùng ta đoán giống nhau, ngũ hoàng đệ, người quả thật không đơn giản!”

Ly Khải cười, tán thưởng Tiểu Mạch.

“Hãy bớt sàm ngôn đi, đại hoàng huynh người đến tột cùng có mục đích gì?”

Tiểu Mạch hỏi thẳng vào vấn đề, mặc dù mục đích của Ly Khải y đã đoán được tám chín phần.

“Mục đích của ta, người không phải rõ ràng lắm sao, ta muốn người trợ ta lên ngôi vị hoàng đế!”

Như Tiểu Mạch mong muốn, Ly Khải cũng không tái quanh co lòng vòng, trực tiếp nói ra mục đích tìm đến của hắn.

Chương 65: Ước Nguyện

“Cuộc sống bình thản cùng với.....tự do!”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

“Vì cái gì? Ta dựa vào cái gì phải trợ giúp đại hoàng huynh người!”

Tiểu Mạch rất có ý tứ châm chọc hỏi.

“Vì cái gì lại không, trong ba người, ta có thực lực đi lên ngôi vị hoàng đế nhất, hay là người đã đáp ứng trợ tam hoàng đệ!”

Ly Khải cả kinh vội hỏi, nếu thực sự là như vậy, kế hoạch sau này có điều chuyển biến.

“Tam hoàng huynh? Đại hoàng huynh vì cái gì không nghĩ là tứ hoàng huynh?”

Tiểu Mạch hỏi, rất là kì quái, vì sao hần một mực chắc chắn, mình sẽ trợ giúp Ly Nhiễm mà không phải là Ly Nguyên.

“Tứ hoàng đệ! Có thể sao?”

Ly Khải hỏi lại.

“A!”

Tiểu Mạch đăm cười không nói, cũng hiểu được vấn đề mà mình hỏi có điểm ngu xuẩn, ai cũng đều biết, y cùng Ly Nguyên cơ bản không có xuất hiện cùng nhau.

“Ta, ai cũng không giúp, trả lời như vậy người có vừa lòng?”

“Nói như vậy, là người không muốn đếm xỉa đến, có thể dễ dàng như vậy sao?”

Không đếm xỉa đến lại không giúp ai, nói dễ dàng như vậy, nhưng chân chính không đơn giản như vậy, cho dù người quyết tâm không trợ giúp ai, nhưng thế cục lại không chấp nhận cho người tự tại như thế, cuối cùng cũng có người đem người kéo vào bên trong.

“Không làm sao biết không dễ dàng.”

Tiểu Mạch vô vị nói, nhưng trong lòng không nhẹ nhàng như trên mặt, nếu Ly Nhật Diệu không trợ giúp, y chân chính không đếm xỉa đến là rất nhỏ.

“Ngũ hoàng đệ nói thực tự tin, người đoán chắc phụ hoàng sẽ giúp người phải không?”

Ly Khải đổ kị Tiểu Mạch được Ly Nhật Diệu sủng ái, nhưng đây chính là nguyên nhân để hãm mượn sức Tiểu Mạch.

“Không, ta tin chính mình có thể nghĩ biện pháp giải quyết!”

Đồng dạng từ trong miệng người khác nói ra, Tiểu Mạch lại cảm thấy vô cùng chói tai.

“Ngũ hoàng đệ, hoàng huynh tin tưởng người nói ra là có thể làm được, nhưng là.....”

Ly Khải cố ý tạm dừng.

“Nhưng là, phụ hoàng ngồi xem mà mặc kệ sao?”

“Đại hoàng huynh yên tâm, đây là chuyện của ta, ta sẽ thỉnh cầu phụ hoàng không cần nhúng tay vào.”

Lời nói của Ly Khải làm Tiểu Mạch lo lắng, phụ thân thực quá mức bảo hộ y, nếu y không phải có hai trí nhớ, sợ đã thành chim trong lồng, cũng vô pháp lớn lên.

“Bằng trí tuệ của ngũ hoàng đệ, hoàng huynh tin tưởng người có thể tác động được phụ hoàng!”

Ly Khải cười nói, ánh mắt hân hoan bỗng nhiên biến đổi, sâu kín nhìn chăm chăm Tiểu Mạch.

“Bất quá, với trí tuệ của ngũ hoàng đệ, chẳng lẽ không nghĩ tới sẽ đi lên ngôi vị hoàng đế, hơn nữa, phụ hoàng lại sủng ái hoàng đệ người như thế, hẳn nhất định rất hoan hỉ để cho hoàng tử yêu thích của hắn kế thừa ngôi vị hoàng đế.”

“Đại hoàng huynh tựa hồ đã quên hoàng đệ ta không có năng lực, hoàng tử như vậy có ai ủng hộ!”

Tiểu Mạch ứng đối Ly Khải, đối với nghi vấn của hắn từ chối cho ý kiến.

“Ngũ hoàng đệ thật sự không có năng lực sao? Khắc ấn kia của ngũ hoàng đệ từ đâu mà đến? Ngoài ra, nếu phụ hoàng cố ý lập ngũ hoàng đệ làm thái tử, thử hỏi có ai dám không theo!”

Ly Khải không tính toán như vậy mà buông tha Tiểu Mạch, một vấn đề bức bách Tiểu Mạch.

“Đại hoàng huynh nói có lẽ đúng vậy, nhưng sự thật là, hoàng đế ta đối với ngôi vị hoàng đế này không có hứng thú, thỉnh không cần người cân nhắc quyết định của ta!”

Không hề giận nhìn Ly Khải, Tiểu Mạch tối phiền khi người khác đoán tâm tư của y.

“Đi lên ngôi vị hoàng đế, đại biểu có được quyền lợi cùng địa vị vô thượng, ngũ hoàng đế thế nhưng nói người không có hứng thú, hoàng huynh thật có hứng thú muốn biết, ngũ hoàng đế đối với cái gì cảm thấy hứng thú!”

Ly Khải thực phần nộ, hắn bất chấp hết thảy muốn cướp lấy, Tiểu Mạch thế nhưng như thế nói không có hứng thú, lời này làm Ly Khải cảm thấy bị Tiểu Mạch cười nhạo, cười nhạo cố gắng của hắn bất quá là một trò chơi buồn cười.

“Ta nói rồi, không cần người cân nhắc tâm ý của ta!”

Tiểu Mạch không biết Ly Khải vì cái gì phần nộ, tuy rằng thoát nhìn hắn là bình tĩnh.

“Người muốn người cứ việc đi tranh chém giết, không ai ngăn cản người, nói người không đúng, ta không có nghĩ như thế, người cũng không cần phải bất mãn.”

Tiểu Mạch có chút nổi giận, ngôn ngữ cũng không còn thân thiết.

“Được cái này thì mất cái kia, mà đi lên ngôi vị hoàng đế ta phải trả giá bằng đại giới, ta không muốn như thế, bởi vì nó chính là thứ ta khát vọng.”

“Đại giới! Cái gì đại giới? Đi lên ngôi vị hoàng đế chẳng khác nào có được hết thảy, có cái gì mà hoàng đế không chiếm được.”

Ly Khai chất vấn, quân vương là tối cao thượng, hắn không tin có cái gì mà quân vương không thể có được.

“Cuộc sống bình thản cùng với.....tự do!”

Tiểu Mạch lẳng lẳng nói ra điều mà hắn muốn hướng tới.

“Trở thành quân vương nhất định sẽ không làm được người bình thường, có được quyền lợi cao nhất, đồng thời, hắn nhất định sẽ không có khả năng có được tự do của người bình thường.”

“Cuộc sống bình thản cùng tự do, a! Không nghĩ tới ngũ hoàng đệ khờ dại như thế, người nào được sinh ra trong hoàng tộc sẽ vô duyên với hai sự kiện, điểm ấy, hoàng huynh tin tưởng ngũ hoàng đệ người sẽ nghĩ ra!”

Đối với lời Tiểu Mạch nói, Ly Khai cười nhạt.

“Trên đời này không có gì là tuyệt đối, nhưng nếu ngồi trên cái vị trí kia mới thật là vô duyên!”

Tiểu Mạch nói.

“A! Ha ha! Hoàng huynh hiện tại mới phát hiện ngũ hoàng đệ đúng là người nằm mơ như vậy, người cho rằng chỉ cần cố gắng có thể đến được cuộc sống bình thản, cùng cái gọi là tự do sao?”

Ly Khai nhìn Tiểu Mạch là châm chọc cùng cười nhạo.

“Mấy thứ này, cho dù hoàng đệ người không đi lên ngôi vị hoàng đế cũng không thể có được, chỉ cần một ngày còn phụ hoàng trên đời này, nguyện vọng chỉ là nguyện vọng, không thể biến thành sự thật. Phụ hoàng còn tồn tại, người nhất định vĩnh viễn không đến với chúng nó được.”

“Đại hoàng huynh có ý tứ gì? Cái đó và phụ hoàng có quan hệ gì?”

Tiểu Mạch nhìn Ly Khải, đôi mắt màu lam không nhìn ra một tia gợn sóng.

Chương 66: Sự Thật

“Đối với ta mà nói phụ hoàng chính là phụ hoàng!”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

“Ngũ hoàng đệ biết không, trong lòng phụ hoàng, người....Ý nghĩa gì?!”

Ly Khải hỏi, trong mắt loé ra quang mang tà mị.

“Đứa con, ta là đứa con của phụ hoàng!”

Tiểu Mạch trả lời không chút do dự.

“A! Ngũ hoàng đệ cho rằng như vậy sao!”

Ly Khải cười vui.

“Chính là trong lòng phụ hoàng, ngũ hoàng đệ tựa hồ không chỉ là hoàng tử mà thôi.”

“Phụ hoàng chưa từng nói qua ta là hoàng tử của hắn.”

Tiểu Mạch lơ đãng nói.

“Cái gì?”

Ly Khải kinh ngạc.

“Ta là đứa con của phụ hoàng, không phải là hoàng tử, phụ hoàng nói với ta như vậy.”

Đôi mắt trạch lam đối diện với hai mắt hắc kim của Ly Khải.

“Phải không? Phụ hoàng nói như vậy sao? Bất quá ngũ hoàng đệ tựa hồ hiểu lầm ý tứ của hoàng huynh!”

Ly Khải như trước cười nói, nhưng ngữ điệu âm đạm, không thể xem nhẹ.

Đứa con sao? Ly Khải đột nhiên cảm thấy có chút bí ai, chỉ có ngũ hoàng đệ là đứa con, chúng ta tính là cái gì? Phụ hoàng!

“Ở trong lòng phụ hoàng, người không chỉ đơn giản là đứa con!”

“Đại hoàng huynh đến tột cùng muốn nói cái gì?”

Tiểu mạch nhú mày không hiểu, có chút phiền toái.

“Hoàng huynh cũng là trong lúc vô tình mới phát hiện, ánh mắt phụ hoàng nhìn người không giống ánh mắt của một phụ thân đối với đứa con!”

Ly Khải cười sáng lạn, ngữ khí quý dị làm Tiểu Mạch phát lạnh.

“Cái gì, ý tứ?”

Tiểu Mạch hạ mi mắt, lông mi thật dài bao trùm ánh mắt màu lam, kẻ khác không rõ tình tự y.

“Mỗi khi ngũ hoàng đệ không chú ý, ánh mắt phụ hoàng nhìn người giống như là đang nhìn ái nhân vậy. Loại ánh mắt này, phụ hoàng thậm chí chưa từng dùng để nhìn hoàng hậu.”

Treo lên mỉm cười quý dị, Ly Khải đem cự sấm đánh Tiểu Mạch không phòng bị.

“Đại hoàng huynh nói xong?”

Đôi mắt trạch lam mở ra, trong ánh mắt màu lam gió êm sóng lặng, không một tia gợn sóng.

“Nói.....xong rồi thì sao?”

Ly Khải lặp lại lời Tiểu Mạch. Ly Khải trừng mắt lớn, bất khả tư nghị theo dõi y, phản ứng của Tiểu Mạch không giống như hấn dự kiến.

Khiếp sợ, sợ hãi, hoài nghi, bi thương, Ly Khải tưởng tượng rất nhiều phản ứng của Tiểu Mạch, duy nhất không có tình huống hiện tại này.

Ly Khải thẳng tắp nhìn Tiểu Mạch, hi vọng y bất quá là cố làm trấn tĩnh, nhưng Ly Khải lại thất vọng, Tiểu Mạch bình tĩnh nói giống như là ‘hôm nay thời tiết tốt lắm’.

“Ngũ hoàng đệ chỉ muốn nói có như vậy?!”

Với phản ứng bình tĩnh của Tiểu Mạch, ngược lại là Ly Khải bị kinh hách.

“Phụ hoàng hấn thích người, phụ thân sẽ không đối với đứa con loại yêu thích này!”

“Nga! Ta đã biết, hoàng đệ còn có việc, cáo lui trước.”

Tiểu Mạch lần thứ hai rời đi, nhưng đồng dạng không thể đạt thành mục đích.

“Nghe lời hoàng huynh nói xong, ngũ hoàng đệ thật sự không còn lời nào muốn nói sao?”

Ngăn Tiểu Mạch muốn rời đi lại. Phản ứng bình thường của Tiểu Mạch làm cho Ly Khải phần nộ mà xao động. Sau khi bình phục tâm tình, ở trong lòng tính toán.

Hắn mạo muội nói ra sự thật, sẽ mang đến cái gì? Mà nhìn đến tình tự chân thật của Tiểu Mạch, Ly Khải càng thêm chắc chắn, hẳn nhất thời sai lầm sẽ làm nên hậu quả như thế nào?

“Đại hoàng huynh hy vọng ta nói cái gì?”

Tiểu Mạch hỏi lại, đôi mắt màu lam mang áp lực sau cảm xúc bình tĩnh lúc này.

“Này.....”

Ly Khải ngây ngẩn cả người, hẳn cảm thấy được chính mình càng nhìn không thấu hoàng đệ này.

Lúc trước chỉ biết, ngũ hoàng đệ này nhìn không đơn thuần như vẻ bề ngoài, nhưng cũng không thừa nhận y rất có thể cao minh, nhưng qua hôm nay đi, cái nhìn đối với hoàng đệ này sẽ hoàn toàn thay đổi.

Nhìn không có cái gì phản chiếu trong lam mâu kia, Ly Khải phủ định những ý nghĩ kia đối với Tiểu Mạch.

Bỗng nhiên ý niệm trong đầu làm cho Ly Khải sợ hãi.

“Người.....”

Ly Khải khiếp sợ nhìn Tiểu Mạch, hẳn phát giác ý niệm trong đầu rất là hoang đường.

Chính là, nếu ý nghĩ của hắn là thật, kia.....Ly Khải bình tĩnh nhìn Tiểu Mạch, người trước mắt thật đáng sợ.

“Đại hoàng huynh còn muốn nói cái gì?”

Ngũ khí Tiểu Mạch có chút không kiên nhẫn, tuy rằng trên mặt vẫn bình tĩnh như trước, nhưng nội tâm vẫn là bởi vì Ly Khải mà không thể bình tĩnh.

“Có thể nào, ngũ hoàng đệ người.....”

Thanh âm Ly Khải nặng nề, lý trí nói là do hấn đa tâm.

“Người đã sớm biết được phụ hoàng có cảm tình với người!”

Chung quy là vẫn hỏi.

Ly Khải nhìn thấy Tiểu Mạch không nói, hồi lâu thẳng đến khi Ly Khải nghĩ mình có ý nghĩ kì lạ thì.....

“Cùng người có quan hệ gì đâu!”

Tiểu Mạch cấp cho Ly Khải một cái đáp án gần như khẳng định.

“A! Cáp! Ha ha ha.....”

Ly Khải thất thanh cười to.

“Không thể tưởng tượng được, trong các hoàng tử, lòng dạ sâu nhất, tâm cơ nặng nhất cứ nhiên là người, là ngũ hoàng tử bị cho rằng vô dụng, ha ha.....”

Ly Khải cười lớn, biểu tình cũng chật vật.

“Biết rõ người là đứa con phụ hoàng thích, người thế nhưng, người thế nhưng còn có thể dường như không có việc gì bồi ở bên người hấn!”

Nhìn thấy quang mang loé lên trong ánh mắt Tiểu Mạch, đột nhiên Ly Khải phát hiện, hoàng đệ vô hại trước mắt thật đáng sợ.

Khiếp sợ còn hơn khi phát hiện Ly Nhật Diệu có cảm tình đối với Tiểu Mạch. Biết rõ Ly Nhật Diệu có cảm tình với mình, Tiểu Mạch lại không chút nào để ý, Ly Khải kinh ngạc đến nỗi không thể lí giải. Như vậy, đến tột cùng, hai người ai đáng sợ hơn.

“Như thế nào?”

Tiểu mạch hỏi lại rất là vô vị.

“Đối với ta mà nói phụ hoàng chính là phụ hoàng!”

“Đối với người mà nói, nhưng chính là phụ hoàng không có đem người trở thành đứa con a!”

Ly Khải đoán không ra Tiểu Mạch muốn hỏi gì.

“Có sao? Phụ hoàng có nói qua?”

Tiểu Mạch phản bác Ly Khải.

“Người nói phụ hoàng thích ta không giống như phụ thân đối với đứa con, phụ hoàng có nói như vậy sao? Không có!”

Tiểu Mạch tự hỏi tự đáp.

“Phụ hoàng cho tới bây giờ không nói qua như vậy, hết thầy cũng là do người đoán. Chỉ cần phụ hoàng không có chính miệng nói ra, phụ hoàng vĩnh viễn là phụ hoàng, là phụ thân của ta, là thân nhân tối trọng yếu trên đời này của ta, ai đều không thể thay đổi!”

Tiểu mạch vô cùng kiên định đáp lại Ly Khải.

“Không thể thay đổi sao? Ha ha!”

Ly Khải cười nhạo.

“Phụ hoàng không phải đang chuẩn bị đem chuyện này thay đổi sao?”

“Chỉ cần không nói, sẽ không quan hệ! Chỉ cần một ngày không nói, phụ hoàng là phụ hoàng của ta một ngày!”

Tiểu Mạch không vì lời Ly Khải mà ngôn ngữ dao động.

“Kia..... Nếu nói toạc ra?”

Ngữ khí Ly Khải thay đổi.

“Người muốn làm gì?”

Tiểu Mạch vội vàng hỏi, trực giác nói cho y biết, lời này của Ly Khải không phải đơn thuần vui đùa.

“Nếu ta nói với phụ hoàng, người đã sớm biết tình cảm của phụ hoàng đối với người, người nói..... Phụ hoàng sẽ thế nào?!”

Ly Khải không có hảo ý nói, hẳn cũng không biết chính mình vì cái gì muốn làm như vậy, dù việc này nếu nói toạc ra, đối với hẳn không có ích gì, nhưng hẳn chính là muốn xem bộ dáng của Tiểu Mạch trong chuyện này.

“Ta sẽ không cho người làm như vậy!”

Tiểu Mạch quát, biểu tình bình tĩnh bắt đầu xuất hiện kẽ hở, đôi mắt trạch lam nhiễm tức giận cùng kiên quyết.

“Nga ~ ~ ~”

Thanh âm Ly Khải kéo dài, giống như châm chọc Tiểu Mạch dựa vào cái gì để ngăn cản hẳn.

“Ta không cho phép bất luận kẻ nào phá hư mối quan hệ của ta cùng phụ hoàng.”

Thật vất vả, thật vất vả mới có được thân tình, ta không để cho bất luận kẻ nào phá hư, quyết không!

Thân tình một đời này của Ly Nhật Diệu, có thể nói là động lực để Tiểu Mạch duy trì sinh mệnh này.

Nếu thân tình này mất đi mà y phải trải qua hai thế hệ mới vất vả có được, hết thầy đối với Tiểu Mạch sẽ không còn ý nghĩa.

“Không cho phép? Ngũ hoàng đệ người lấy gì ngăn cản ta?!”

Ly Khải đối Tiểu Mạch khinh thường không chút nào che giấu.

Tuy rằng phát hiện Tiểu Mạch là người đáng sợ, nhưng mặc kệ như thế nào, trong mắt Ly Khải, Tiểu Mạch chung quy chỉ là một thiếu niên.

“Nga! Đại hoàng huynh người không phải cảm thấy kì quái, vì cái gì ta không có năng lực lại có thể được thần chi chúc phúc, người không phải cũng nói, nếu ta không có năng lực, tại sao có thể có được khắc ấn!”

Tiểu Mạch nhìn Ly Khải thản nhiên cười.

“Người....”

Tươi cười này của Tiểu Mạch không biết vì sao làm Ly Khải có chút hoảng hốt, không tự giác lui từng bước về phía sau, tâm có cảm giác không ổn.

“Ngất!”

Tiểu mạch bỗng nhiên kêu lên.

“Phanh!”

Một giây trước, Ly Khải tinh thần còn rạng rỡ trước mắt Tiểu Mạch, đột nhiên té xỉu trên mặt đất.

“Quả nhiên, người mất đi ý thức năng lực cũng sẽ mất đi hiệu lực.”

Thời khắc Ly Khải ngã xuống, lập tức cảm nhận được gió mát lướt qua mặt.

Tiểu Mạch lầm bầm lâu bầu.

Loan hạ thất lưng, ngồi xổm bên cạnh Ly Khải.

“Sau khi người tỉnh lại sẽ quên cuộc nói chuyện hôm nay của chúng ta, quên phụ hoàng có cảm tình với ta, quên.....hết cả.”

Tiểu Mạch lần thứ hai vận dụng năng lực linh ngôn, sửa chữa trí nhớ hẳn.

Chương 67: Sợ Hãi

“Ngũ hoàng tử hiện tại nhìn giống tiểu hài tử bị lạc đường.”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

Đế Ly Khải hôn mê tại ngự hoa viên, Tiểu Mạch cái gì cũng không muốn nghĩ, thẳng tiến Diệu Hoa điện.

Ở mặt ngoài, tựa hồ Tiểu Mạch thực bình tĩnh đem chuyện này giải quyết, nhưng trên thực tế, từ đầu đến cuối, tâm y đều kịch liệt nhảy lên, cả người bối rối không thôi.

Tiểu Mạch không dám tưởng tượng, nếu hôm nay Ly Khải không nói với y, mà đối người khác nói ra chuyện này thì sẽ có hậu quả gì.

Nhưng bất luận có hậu quả như thế nào, đều có thể xác định, quan hệ hiện tại của y cùng Ly Nhật Diệu chắc chắn bị phá hủy.

Nghĩ vậy, tâm Tiểu Mạch vô cùng sợ hãi, sự sợ hãi tựa như một con ác ma một chút lại một chút ăn mòn tâm hắc.

“Ngũ hoàng tử!”

Tử Y chạy đến bên cạnh Tiểu Mạch kêu y, nhưng không có được đáp lại. Tiểu Mạch không nghe nàng nói cũng không quay đầu lại nhìn, mà cứ nhắm phía trước mà chạy tới.

“Ngũ hoàng tử?!”

Tử Y không biết chuyện gì đã xảy ra, cho nên lo lắng đuổi theo Tiểu Mạch.

Tiểu Mạch như vậy, Tử Y chưa bao giờ gặp qua, vẻ mặt kinh hoảng như thế lại xuất hiện trên mặt cơ hồ là lạnh nhạt vĩnh viễn, làm Tử Y rất là bất an.

Phía sau Tử Y, Diệp Minh Hoa cũng gắt gao đi theo. Tuyệt Ảnh ở chỗ tối cũng không để lạc người mà theo sau, bọn họ đồng dạng rất là kinh ngạc, một bước trước rõ ràng đều thực bình thường, như thế nào đột nhiên không gian liền thay đổi.

Bọn họ cũng không biết Tiểu Mạch và Ly Khải đã gặp mặt, lại càng không biết trong lúc đó có cuộc đối thoại kinh người.

Bởi vì Ly Khải đã phát động ‘thời gian tĩnh lặng’, trước khi Ly Khải xuất hiện thời gian liền dừng lại, bọn họ tự nhiên cái gì đều không có phát hiện.

Ở trong trí nhớ bọn họ, Tiểu Mạch vẫn là một người ở hòn giả sơn, mà bị khác thường của Tiểu Mạch hấp dẫn tất cả chú ý bọn họ, nên không phát hiện tại hòn giả sơn còn nằm một người.

“Phụ hoàng!”

Mãnh liệt đẩy cửa ra, Tiểu Mạch vọt vào Diệu Hoa điện. Hiện giờ thái dương đã về tây, trong phòng một mảnh hôn ám, không có thân ảnh cần tìm.

“Không có.”

Tiểu Mạch thất vọng vài phần, uể oải cũng mấy phần.

Tiểu Mạch chuyển thân chạy ra Diệu Hoa điện, hướng ngự thư phòng chạy tới.

“Ngũ hoàng....”

Tử Y nhìn thấy Tiểu Mạch chạy vào Diệu Hoa điện rồi lại chạy ra, nàng gọi Tiểu Mạch nhưng không được đáp lại.

“Ngũ hoàng tử!”

Tử Y gấp đến độ giậm chân, không có biện pháp chỉ phải tiếp tục đuổi theo.

Ngũ hoàng tử đến tột cùng là làm sao vậy, y đã quên sao? Thân thể y không thể quá mệt nhọc a!

“Phụ hoàng!”

Vọt vào ngự thư phòng, lại như trước, không gặp thân ảnh Ly Nhật Diệu.

“Này cũng không có, phụ hoàng đi đâu!”

Tiểu Mạch cảm thấy mất mát mà ly khai ngự thư phòng.

“Ngũ hoàng tử!”

Tử Y lại kêu, lần này Tiểu Mạch cuối cùng cũng có phản ứng đối với thanh âm của nàng.

Tiểu Mạch ngẩng đầu nhìn Tử Y, nhưng đôi mắt trạch lam không có tiêu cự.

“Ngũ hoàng tử, phát sinh chuyện gì sao?”

Tử Y khẩn trương lo lắng, cẩn thận hỏi.

“Ta tìm không thấy phụ hoàng, Tử Y ngươi có biết phụ hoàng đi đâu không?”

Tiểu Mạch hỏi Tử Y, ngữ khí có chút suy yếu. Một đoạn đường kia cơ hồ đã tiêu hao hết khí lực của y.

“Ngũ hoàng tử đã quên sao? Hôm nay là đại thọ bảy mươi của một vị thượng quan, hoàng thượng đã đi chúc thọ a!”

Tử Y trả lời.

“Phụ hoàng không ở trong cung a!”

Biểu tình Tiểu Mạch vô cùng mất mát, cả người cũng biến vô tình.

“Ngũ hoàng tử có chuyện quan trọng muốn tìm hoàng thượng sao?”

Tiểu Mạch như vậy làm cho Tử Y rất là không đành lòng, lo lắng hỏi.

“Không, không có, không có gì! Chính là đột nhiên có điểm muốn gặp phụ hoàng!”

Tiểu Mạch khôi phục tinh thần cười với Tử Y, không nghĩ tới y lại chợt dạ không yên.

“Ta không sao, quay về Hân Tuyết viên đi, ta có điểm mệt mỏi!”

Nói xong, không đợi Tử Y đáp lại, xoay người rời đi.

“Tử Y!”

Diệp Minh Hoa tiến lên từng bước, nhìn thấy Tiểu Mạch có chút bóng dáng cô đơn.

“Ngũ hoàng tử ngài ấy.....”

“Rất không thích hợp đi!”

Tử Y nói đúng điều mà Diệp Minh Hoa nghĩ.

“Ngũ hoàng tử hiện tại nhìn giống tiểu hài tử bị lạc đường.”

“Mau phái người đi bẩm báo hoàng thượng, bằng không.....”

Câu nói kế tiếp không cần Diệp Minh Hoa mở miệng, Tử Y cũng biết hẳn muốn nói cái gì, không ai có thể chịu được lửa giận của Ly Nhật Diệu.

“Thị vệ thì quá chậm!”

Tử Y nhíu mày, sự tình của ngũ hoàng tử nếu để lâu, lỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hoàng thượng tất nhiên sẽ tức giận.

“Tuyệt Ảnh!”

Tử Y hướng chỗ tối của Tuyệt Ảnh đánh cái ánh mắt. Thu được âm thị của Tử Y, Tuyệt Ảnh lập tức phát động ‘thuần chi chú ấn’, hướng ngoài phủ hoàng cung mà chạy vội đi.

“Tử Y người....”

Diệp Minh Hoa kinh ngạc nhìn Tử Y, hẳn chưa bao giờ nghĩ Tử Y nhu nhược như thế, cùng ảnh vệ của Ly Nhật Diệu có liên hệ gì.

“Này có cái gì đáng kinh ngạc nha, hoàng thượng phái người bên cạnh ngũ hoàng tử có thể là người thường sao?”

Nếu như vậy, Thanh Nhi sẽ không có cái loại này.

Hoàng thượng có thể dễ dàng tha thứ ngũ hoàng tử coi trọng người khác, nhưng hẳn không dễ dàng tha thứ chính là người nọ không có năng lực bảo hộ ngũ hoàng tử. Không thể bảo hộ ngũ hoàng tử sẽ chỉ là người trói buộc, thậm chí sẽ liên lụy đến ngũ hoàng tử.

“Còn ngốc lảng cái gì, sẽ không nhìn thấy ngũ hoàng tử nữa bây giờ!”

“A!”

Lấy lại tinh thần, Diệp Minh Hoa đuổi theo hướng Tiểu Mạch đi, trên đường hẳn không ngừng nghĩ về lời nói của Tử Y.

Đúng vậy! Tử Y nói đúng, hoàng thượng sao có thể để người vô dụng bên cạnh ngũ hoàng tử, hẳn là ví dụ tốt nhất.

Ở Hân Tuyết viên, ngay cả cung nhân tạp dịch, mỗi người đều thân mang tuyết kỹ, cung nhân ban đầu sớm đã bị thay, ngay cả hoàng hậu.....

Diệp Minh Hoa nhớ tới lần đầu gặp mặt, hoàng hậu Chấp Ảnh đứng bên người Ly Nhật Diệu cũng là người bí hiểm.

Có thể nói, mỗi người ở Hân Tuyết viên vì bảo hộ ngũ hoàng tử mà tồn tại, mà thị nữ Tử Y bên người ngũ hoàng tử như thế nào lại là người bình thường chứ.

Chương 68: Đáng Giận

“Ánh mắt phụ hoàng nhìn người giống như là hắc đang nhìn ái nhân vậy.”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

Tối nay phủ Thần Cùng phi thường vui vẻ, thượng quan Thần Cùng làm việc trong Thủ phủ vì Nhật Diệu quốc tận trung hết sức, đại thọ bảy mươi của hắc tự nhiên long trọng, ngay cả hoàng thượng cũng đến dự, những người khác thì không cần phải nói, tất cả quan viên lớn nhỏ nếu không thể đến thì cũng đưa thọ lễ đến.

Thần Cùng bên trong phủ một mảnh vui sướng, không khí vui mừng, vật phẩm hồng lam treo đầy phủ đệ. Đã sớm đoán trước, hôm nay sẽ có rất nhiều người tới chúc mừng, nên Thần Cùng đãi thọ yến ở hoa viên, còn vì trợ hứng cho mọi người mà mời gánh hát nổi danh hát hí khúc.

Tuy nói đêm nay là đại thọ bảy mươi của Thần Cùng, nhưng có đương kim thiên tử ở trước mặt, cho dù là diễn viên chính cũng phải lui về sau, nhìn trình tự nhập tọa của bọn họ cũng đủ hiểu.

Đêm nay, ngồi ở chủ vị mừng thọ không phải là Thần Cùng đại nhân mà là đương kim thiên tử Ly Nhật Diệu, tiếp theo mới đến phiên Thần Cùng đại nhân, bất quá đối với việc này, Thần Cùng cũng không dám có câu nào oán

hận, hoàng thượng có thể tự mình đến chúc mừng, đối với hân đã là thiên đại vinh hạnh, hân không dám hy vọng xa vời cái gì đâu.

Đang lúc mọi người ăn uống hăng say, chủ bàn bên này đã có dị động, một gã thị vệ đi đến bên cạnh Ly Nhật Diệu, cúi người ghé vào lỗ tai hân nói nhỏ.

Không biết thị vệ kia đối Ly Nhật Diệu nói gì, mọi người chỉ nhìn thấy, sau khi hoàng thượng bọn họ nghe thị vệ nói xong, ánh mắt chợt biến đổi, sau đó đứng dậy ly khai, mọi người còn chưa kịp phản ứng người đã biến mất.

“Phát sinh chuyện gì, hoàng thượng vì sao đột nhiên ly khai?”

“Không rõ lắm, thị vệ kia nói gì đó nên hoàng thượng mới đột nhiên rời đi.”

“Là trong cung phát sinh chuyện gì sao?”

“Không có nghe nói a!”

“Kia có cái gì khiến hoàng thượng rời đi trong khi đang ở thọ yến Thần Cung?”

“Ngài nói đi? Trừ bỏ hoàng hậu cùng ngũ hoàng tử, ai có thể làm cho hoàng thượng để ý như vậy.”

“Kia ngài nói là hoàng hậu hoặc ngũ hoàng tử đã xảy ra chuyện sao?”

“Ha hã! Đây là ngài nói!”

“Người..... Quên đi quên đi! Bất quá ngài không thấy thị vệ kia nhìn có điểm quen mắt?!”

“Ân, nghe ngài nói cũng có điểm ấn tượng..... Đúng rồi! Thị vệ kia có điểm giống bào đệ của hoàng hậu, quốc cửu gia!”

“Đúng vậy, chính là quốc cửu, không biết nếu quốc cửu gia còn sống mà biết có người lớn lên giống hần không biết sẽ có cảm tưởng gì!”

Không có ánh nến nên phòng ngủ vô cùng hôn ám, cho dù có ánh trăng ần ần thoáng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu xạ vào phòng, nhưng cũng như trước là một mảnh mơ hồ. Trên giường lớn mềm mại, thân ảnh màu đen nhỏ xinh tránh ở đầu giường, cuốn thân thể ngồi chồm hồm ở chỗ kia, phá lệ có vẻ cô liên bất lực.

“Biết không, ở trong lòng phụ hoàng, người.....có ý nghĩa gì?!”

“Ở trong lòng phụ hoàng, người không phải chỉ là một đứa con đơn giản như thế!”

“Ánh mắt phụ hoàng nhìn ngũ hoàng tử người không phải là của một phụ thân nên có đối với đứa con!”

“Ánh mắt phụ hoàng nhìn người giống như là đang nhìn ái nhân vậy.”

“Phụ hoàng thích người, không phải cái loại thích mà phụ thân đối với đứa con!”

“Câm miệng, câm miệng, câm miệng!”

Đối với không khí Tiểu Mạch không ngừng rít gào, lời nói ban ngày của Ly Khải không ngừng xuất hiện trong đầu y, một lần lại một lần giống như ma chú làm Tiểu Mạch giống như đang đặt mình trong dòng nước lạnh băng.

“Đáng giận! Đáng giận!”

Tiểu Mạch thấp giọng không ngừng mắng, chính là không biết mắng Ly Khải hay là mắng chính mình.

“Đáng giận.....”

Dần dần thanh âm mắng chửi nhiễm tiếng khóc nước nở nhẹ nhẹ, nhưng quật cường không cho nước mắt rơi ra.

“Vì cái gì chính là như vậy, vì cái gì? Đáng giận.....”

Tiểu Mạch run rẩy vùi đầu vào đôi chân.

Như thế nào có thể nhìn không ra phụ thân đối y có cảm tình, y không phải là một tiểu quý, Tiểu Mạch cảm thấy được miệng một trận khô khan.

Nếu từ đầu không nhìn phụ thân như vậy có lẽ sẽ không phát hiện, nhưng y là người tối trọng yếu của phụ thân, sao có thể không đi để ý?

Tuy rằng phụ thân đem nó che giấu tốt lắm, nhưng ngay cả người ngoài cuộc như Ly Khải cũng đều phát hiện, y sao có thể sẽ không phát giác.

Thường thường ở trong mắt phụ thân khi nhìn đến, hẳn không kịp thu hồi ánh mắt khác thường, hàm nghĩa ánh mắt kia y như thế nào lại không hiểu được, ánh mắt kia quen thuộc như vậy, chẳng bao lâu sau đã hiểu được, y đã từng dùng ánh mắt kia để nhìn Lâm.

Chính là nguyên bản nghĩ đến chỉ cần không nhắc đến, chỉ cần phụ thân không nói ra, y có thể không đi để ý, có thể nghĩ y bị lỗi giác.

Chỉ cần không nói ra thì có thể tự nhận sủng ái từ phụ thân, có thể không cố kị mà hưởng thụ thân tình, hết thấy đều chỉ cần không nói ra.

“Phụ hoàng, phụ hoàng, phụ hoàng.....”

Chương 69: Trốn Tránh

“Phụ hoàng, người là phụ hoàng của ta đúng không?”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

Phòng ngủ hôn ám đột nhiên xuất hiện một thân ảnh minh hoàng, cùng phòng ngủ tối tăm đối lập mãnh liệt. Nhìn căn phòng hôn ám mơ hồ, Ly Nhật Diệu nhíu mày, vung tay lên, cả căn phòng tràn ngập ánh nến, chiếu sáng phòng ngủ u ám.

“Tiểu tử kia!”

Kinh hoảng la lên, không nghĩ tới, mới vừa thấp sáng ánh nến đã nhìn thấy thân ảnh khiến cho hấn đau lòng, Ly Nhật Diệu nhắm phía bên giường bước nhanh.

“Tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu nhẹ giọng gọi, đau lòng, lo lắng, đủ loại cảm xúc quấn quanh thể xác và tinh thần hấn.

Ở Thần Cùng phủ đột nhiên thấy Tuyệt Ảnh tiến đến, Ly Nhật Diệu liền biết được Tiểu Mạch nhất định đã xảy ra chuyện, nghe Tuyệt Ảnh nói Tiểu Mạch khác thường, trong lòng hấn liền cảm thấy bất an, dưới tình thế cấp

bách một tiếng cũng không nói liền vội vàng rời đi thọ yến Thần Cung, hoàn toàn không có băn khoăn làm như vậy sẽ mang ảnh hưởng gì, ra khỏi Thần Cung phủ liền trực tiếp dùng ‘thuần di’ đi đến bên người Tiểu Mạch, sợ đi chậm sẽ đến không kịp.

Đáy lòng có một thanh âm không ngừng thúc giục hần, thanh âm lo lắng kia lệnh Ly Nhật Diệu mau đi làm cho hần cảm thấy nếu không mau đến, hần tuyệt đối sẽ mất đi một thứ gì đó.

“Tiểu tử kia!”

Áp chế bất an càng thêm bành trướng trong lòng, Ly Nhật Diệu phóng nhu âm lượng đi đến trước người Tiểu Mạch, ngồi ở đầu giường thật cẩn thận nâng đầu Tiểu Mạch lên.

“Phụ.....hoàng!”

Nghe được thanh âm quen thuộc, Tiểu Mạch thuận theo ngẩng đầu lên.

“Phát sinh chuyện gì? Tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu thả lòng ngữ điệu chính mình, tận lực làm cho thanh âm bình thường như mọi ngày, vì hần không muốn dọa Tiểu Mạch, thiên hạ trước mặt làm cho hần đau lòng tận xương.

Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, vì cái gì tiểu tử kia thoát nhìn như vậy..... Tuyệt vọng! Đúng vậy, tuyệt vọng, Ly Nhật Diệu thấy được trong mắt Tiểu Mạch là bất an, bi thống, khủng hoảng, đủ loại cảm xúc bị thương đan vào cùng một chỗ, gần như là hơi thở tuyệt vọng.

“Phụ hoàng.....”

Theo động tác Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch nhẹ nhàng tựa vào trong ngực Ly Nhật Diệu, hai tay ôm lấy thắt lưng hần, vùi đầu vào trong ngực hần,

không cho Ly Nhật Diệu nhìn thấy biểu tình hiện tại của y.

“Phụ hoàng, người là phụ hoàng của ta đúng không?”

Tiểu Mạch khiếp sợ hỏi, ngữ điệu run nhè nhẹ có dấu bất an thật sâu không xác định.

“Đúng, trăm là phụ hoàng người, chỉ là phụ thân của một mình người, tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu cấp cho Tiểu Mạch một đáp án khẳng định, nhìn ngữ điệu như bình tĩnh của hắn đã có ẩn ẩn hoảng hốt.

Vì cái gì? Vì cái gì tiểu tử kia lại hỏi như vậy? Hắn lại bắt đầu không tin nhiệm trăm sao? Trăm làm sai cái gì sao? Hay là..... Tiểu tử kia cho tới bây giờ chưa từng chân chính tin tưởng trăm?!

“Thật vậy chẳng, người là phụ hoàng của ta, vĩnh viễn sẽ là phụ hoàng của ta sao?!”

Ngôn ngữ bất an lại truyền vào trong tai Ly Nhật Diệu.

“Ân! Trăm là phụ hoàng của người!”

Mơ hồ trả lời, là phụ thân người nhưng không có cam đoan vĩnh viễn.

“Phụ hoàng, phụ hoàng!”

Tiểu Mạch tựa đầu càng sâu, vì cái gì? Vì cái gì không cho ta đáp án minh xác?

Lòng Tiểu Mạch đang khóc, Ly Nhật Diệu lại trả lời mịt mờ đem Tiểu Mạch nhốt vào vực sâu không đáy, vì cái gì người không nói vĩnh viễn là phụ thân ta, người là muốn thay đổi hiện trạng sao? Vì cái gì? Chúng ta như

bây giờ không tốt sao? Cầu người, cầu người không cần đánh vỡ giấc mộng ta vất vả mới thực hiện được!

“Tiểu tử kia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói cho trẫm!”

Bất an nảy lên trong lòng Ly Nhật Diệu càng ngày càng lớn, rõ ràng hiện tại đang âu yếm ôm ấp người trước mặt, Ly Nhật Diệu lại cảm thấy được khoảng cách hằn cùng Tiểu Mạch càng ngày càng xa.

“Ta không sao phụ hoàng, chính là đột nhiên có điểm khó chịu, ngủ một hồi là tốt rồi.”

Khó khăn nói dối, ai nhận thức đều có thể biết, Tiểu Mạch rõ ràng không có khả năng lừa được Ly Nhật Diệu, nhưng là y đồ, tiền đặt cược chính là cảm tình của Ly Nhật Diệu đối với y.

“Như vậy sao! Tiểu gia hỏa người nên hảo hảo nghỉ ngơi, bằng không lộng phá hư thân thể trẫm sẽ đau lòng!”

Nói dối rõ ràng như thế, Ly Nhật Diệu vẫn là lựa chọn mắc mưu, không thể cường ngạnh đối đãi Tiểu Mạch là một trong những nguyên nhân, quan trọng hơn là.... Hẳn có dự cảm, nếu cố ý truy vấn, kết quả vượt qua phạm vi hẳn hiện tại không có khả năng khống chế.

“Ân! Ta sẽ chiều cố tốt chính mình.”

Tiểu Mạch nhu thuận trả lời, y đồ thẳng, nhưng trong lòng không có chút cảm giác hưng phấn, nảy lên tất cả đều là trầm trọng bất an cùng áy náy.

Nhẹ nhàng đem Tiểu Mạch ngủ say trong lòng phóng trên giường, Ly Nhật Diệu bỏ vài miếng xạ lan hương vào trong lư hương, xạ lan hương có công dụng trấn an tinh thần, nhưng nếu đốt cùng long diệp hương sẽ biến

thành ‘yên giấc chi hương’, người được hương này sẽ lâm vào giấc ngủ thâm trầm, bất tỉnh nhân sự.

Mà Tiểu Mạch nguyện trong phòng ngủ mình là long diệt hương.

“Hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

Thanh âm trấn định nhưng băng hàn, ngồi ở bên Tiểu Mạch, biểu tình Ly Nhật Diệu lạnh lùng chất vấn hai người xuất hiện trong phòng, Tử Y và Diệp Minh Hoa.

“Hồi bẩm hoàng thượng, hôm nay hết thấy đều bình thường, sau giờ Ngọ ngũ hoàng tử đến ngự hoa viên tản bộ thì gặp tam hoàng tử, nhưng không bao lâu tam hoàng tử liền rời đi, lúc sau ngũ hoàng tử liền ngồi xuống hòn giả sơn thẳng đến khi thái dương xuống núi.”

Diệp Minh Hoa quỳ một gối xuống đất, cúi đầu trả lời không dám nhìn Ly Nhật Diệu.

“Ảnh La, lời hắc nói là thật?!”

Ly Nhật Diệu đem ánh mắt chuyển hướng Ảnh La đứng một bên.....Tử Y.

“Đúng vậy chủ nhân, những câu Diệp Minh Hoa nói là thật!”

Ảnh La Tử Y trả lời.

“Ân ~ ~”

Ly Nhật Diệu nheo hai mắt lại, biểu tình thâm trầm không biết suy nghĩ cái gì.

“Đi xuống!”

Ly Nhật Diệu hướng hai người phát tay.

“Dạ!”

Tử Y và Diệp Minh Hoa xoay người rời đi không dám cãi lời.

“Không có dị thường sao?! Tiểu gia hỏa kia, người đến tột cùng là vì cái gì mà trở thành như thế!”

Ánh mắt có chút bi thống nhìn Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu trong lòng ngàn chuyển trăm chuyển, khẽ vuốt dung nhan ngủ say của Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu ánh mắt vi ám.

“Tiểu tử kia, hôm nay ngươi vì sao dối trăm nói dối, ngươi vẫn là không tin tưởng trăm, không muốn trăm giải quyết phức tạp giúp ngươi sao? Tiểu tử kia!”

“Tuyệt Ảnh!”

Xoay xoay tay, Ly Nhật Diệu kêu lên.

“Dạ! Chủ nhân!”

Ngoài cửa truyền đến thanh âm Tuyệt Ảnh.

“Ngươi có phát hiện gì?!”

Ly Nhật Diệu trầm giọng hỏi, Tử Y cùng Diệp Minh Hoa không phát hiện dị thường, không biết Tuyệt Ảnh có phát hiện điều gì.

“Hồi bẩm chủ nhân, Tuyệt Ảnh không phát hiện dị trạng gì, bất quá.....”

Tuyệt Ảnh cùng Diệp Minh Hoa trả lời giống nhau nhưng.....

“Trong nháy mắt thuộc hạ tựa hồ thấy được thân ảnh đại hoàng tử.”

“Ly Khải ~ ~” Ly Nhật Diệu nhú mày.

“Đúng vậy, là đại hoàng tử Ly Khải, nhưng Tuyệt Ảnh không dám khẳng định là hãn!”

Tuyệt Ảnh không xác định trả lời.

“Ly Khải..... Sao không?”

Đáy mắt Ly Nhật Diệu hiện lên một tia nguy hiểm.

“Nếu thực sự là hãn, vì sao ba người các ngươi lại không phát hiện dị trạng gì?”

“Tiểu tử kia, là hãn đối với người nói gì đó sao? Cho nên người mới như thế chẳng?!”

Lấy tay Tiểu Mạch dán lên trên mặt, Ly Nhật Diệu tự hỏi.

“Hãn tốt cùng nói cái gì với người, tin tưởng của tiểu tử người đối trẫm lại sinh ra dao động, vì cái gì không nói cho trẫm biết để trẫm cùng người giải ưu, chẳng lẽ người tin tưởng hãn nhiều hơn tin trẫm sao? Tiểu tử kia!”

“Tiểu tử kia, trẫm nên đối với người như thế nào mới tốt? Trẫm biết, người đối với trẫm chỉ có loại tình cảm phụ tử, chính là trẫm yêu người, yêu người tận xương, người có thể nhận tình cảm của trẫm đối với người không?”

Người là người thứ nhất làm cho trẫm tin tưởng người khác, ở trước mắt trẫm, người giống như người yếu đuối, yêu người, muốn ôm người mãi, dự đoán người cũng yêu, nhưng lại sợ tâm hồn của người trẫm vất vả lắm mới mở ra được lại lần thứ hai đóng lại.

Tiểu tử kia, làm như thế nào mới có thể khiến người nhận cảm tình của trẫm? Phải làm sao tiếp nhận, nói cho trẫm!”

Ngữ khí ôn nhu mà bi thương, ánh mắt ần ần lóe ra quang mang điên cuồng.

“Trẫm.....sắp không chế không được, nhìn thấy người muốn ôm lấy người, nhưng lại không thể hướng người nói hết tình yêu của trẫm đối với người! Làm sao bây giờ, tiểu tử kia, trẫm sắp điên rồi, vì yêu người mà điên cuồng.

Cứ như thế, một ngày nào đó chắc chắn trẫm sẽ làm người bị thương, đó là điều mà trẫm tối không mong muốn, làm sao bây giờ? Tiểu tử kia, trẫm phải làm sao bây giờ, có thể yêu người nhưng lại không làm người bị thương, tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu chậm rãi cúi xuống thân thể khát vọng đã lâu, hôn lấy đôi môi hồng phấn của Tiểu Mạch, đầu lưỡi màu đỏ nhẹ nhàng khẽ liếm, ngẩng đầu nhìn thấy đôi môi vì lây dính khẩu dịch hân mà sáng bóng khác thường, con người Ly Nhật Diệu nổi lên một tầng dục vọng.

Lại hôn lấy đôi môi phấn nộn của Tiểu Mạch, hồng lưỡi khai mở đôi môi mím chặt, liếm qua răng, lợi, không quên tinh tế thưởng thức, cuối cùng quấn quanh đầu lưỡi non nớt, làm cho nụ hôn thêm dây dưa mà vũ động.

“Ân ~ ~ ngô ~ ~”

Môi cùng lưỡi dây dưa làm cho Tiểu Mạch đang yên lặng ngủ cảm thấy không thoải mái, phát ra rên rĩ không rõ ý nghĩa, rên rĩ này giống như mời gọi, làm cho động tác của người phía trên càng thêm điên cuồng, mật dịch không kịp nuốt tràn ra khóe miệng Tiểu Mạch, làm tăng thêm mấy phần dâm mỹ.

“Tiểu tử kia!”

Một tiếng gọi tràn ngập tình yêu thâm trầm.

“Tiểu tử kia!”

Một tiếng gọi tràn ngập chấp nhất mãnh liệt đối với người dưới thân.

“Tiểu tử kia!”

Một tiếng gọi tràn ngập áp lực sau là bất đắc dĩ cùng khổ sở.

Đêm thực dài, không thể thư giải áp lực dục vọng trong lòng, một khi bùng nổ thì bất luận là thân hay là tâm đều muốn lâm vào thiêu đốt.

Một khi thời khắc kia tới, hai người ôm nhau trên giường sẽ lựa chọn như thế nào?!

Chương 70: Thần Y

“Tiểu nha đầu người nói nhỏ cái gì đó, sẽ không là lâu lắm không thấy lão nhân nên kích động đi?!”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

“Chuẩn đồ đệ a, sư phó ta đến xem người!”

Sau giờ ngộ, Tiểu Mạch đang ngồi dưới đại thụ trong đình viện Hân Tuyết viên, đột nhiên nghe được tiếng gầm rú kinh thiên địa quỷ, Tiểu Mạch đại ra trong nháy mắt, sau lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai từ trên ghế đứng lên vọt đến một bên, mà nguyên bản Diệp Minh Hoa đứng phía sau Tiểu Mạch, từ lúc thanh âm kia vừa khởi đã né tránh rất xa, sau đó.....

“Bùm bùm bụp bụp.....”

Từ trên trời giáng xuống một đầu tóc bạc, râu bạc trắng, mặc bạch y rất có dáng của một cổ lão giả, nhưng lại lấy hai tay hai chân chầm đất dừng trên bàn gỗ, vốn tính bàn gỗ chắc chắn nhưng ai ngờ thừa nhận không được sức nặng của người nên đổ xuống, từng trận rên rỉ bi thảm phát ra.

“Khụ khụ! Lão nhân người không thể sử dụng cách bình thường để lên sân khấu sao?”

Tiểu Mạch đau đầu xoa huyết thái dương thêm bất đắc dĩ, hướng trước mắt vị cổ khí này, là lão giả được so sánh với phố phường vô lại chi lưu, thần y Quý Nhàn Hoài.

“Chuẩn đồ đệ nha, ai kêu cái kia cái gì vương gia đi đường phiên toái như vậy, tả quái hữu nhiều, đông đi tây xuyên làm cho đầu lão nhân ta đều hôn mê, chẳng bằng trực tiếp cho lão nhân ta đi theo được hương trên người chuẩn đồ đệ người mà đến, người xem, lão nhân ta đều đã tới rồi vậy mà cái kia cái gì vương gia ngay cả thân ảnh cũng chưa thấy. Ha ha!”

Thần y Quý Nhàn Hoài cười lớn, vẻ mặt đắc ý.

“Mùi được trên người ngũ hoàng tử cũng không đậm lắm, đường xa như vậy căn bản là người không đến, thế nhưng có thể theo hương vị tìm đến, người cho người là câu a!”

Tử Y vạn phần bất mãn nói thầm, từ khi thanh âm Quý Nhàn Hoài vang lên vào thời khắc đó, mặt Tử Y liền đen lại. Diệp Minh Hoa một bên tuy biểu tình không thay đổi, nhưng có thể thấy hai tay hắn gắt gao nắm chặt lại, có thể thấy được tâm tình của hắn cũng không hảo hơn Tử Y bao nhiêu.

“Tiểu nha đầu người nói nhỏ cái gì đó, sẽ không là lâu lắm không thấy lão nhân nên kích động đi?!”

Tay đặt ở tai làm ra vẻ động tác nghe lén, Quý Nhàn Hoài nói.

“Ta không nghe được, ta không nghe được, ta cái gì đều không nghe được!”

Tử Y mặt càng đen, miệng không ngừng thôi miên chính mình.

“Thần y..... Cáp..... Hô.....hô.....”

Lam vương gia vọt vào Hân Tuyết viên, vẻ mặt khẩn trương, thậm chí có thể xem là chật vật, hoàn toàn không có phong độ.

“Thần y a! Người thật là rất xằng bậy, đây là hoàng cung đó, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao?!”

“Gặp chuyện không may! Xảy ra chuyện gì? Người xem không phải lão nhân ta đang hảo hảo đứng ở nơi này à, các người ỷ niên kị hiềm tại khinh lão nhân ta a, thật sự là không có dũng khí!”

Quý Nhàn Hoài một bộ ngữ khí tức giận.

“Người, ai.....”

Lam vương gia thở dài, rất tự mình hiểu lấy không hề mở miệng, tục ngữ nói tú tài gặp nhà binh có lý nói cũng không rõ, đừng phải thần y Quý Nhàn Hoài vô lý, có lý nói cũng không rõ a! Nếu hấn mất hứng một cái liền cho người dùng được, cho dù người khỏe mạnh cũng không đứng dậy nổi, tự mình chuốc lấy cực khổ a!

“Cái kia..... Chuẩn đồ đệ a! Người suy nghĩ như thế nào, muốn hay không bái lão nhân ta làm sư phụ a!”

Quý Nhàn Hoài tiến đến bên người Tiểu Mạch, sửa lại kiêu ngạo lúc trước a dua nói, trong mắt lóe a lóe a đều là quang mang thúc giục Tiểu Mạch mau trả lời.

“Lão nhân không cần gấp như vậy đi! Người khó có được đến được hoàng cung, không hảo ngoạn ngoạn sao?”

Tiểu Mạch chuyển hướng đề tài.

“Hảo hảo, lão nhân ta cũng không phải gấp gáp gì, sẽ không bức người, dù sao ta cũng muốn tại hoàng cung nghỉ ngơi một thời gian, không vội,

không vội, ha hả!”

Nhìn ra Tiểu Mạch có điểm do dự, Quý Nhàn hoài cũng thực buông tha vấn đề này, tóm lại sẽ dùng lời nói của mình mà khuyên y, còn nhiều thời gian nên nhất thời không vội, nóng nảy bức y không chừng lại phản hiệu quả.

“Đến đến đến, lão nhân ta bắt mạch cho người, nhìn xem lang băm trong cung có hay không làm cho thân mình người tốt hơn một ít!”

Quý Nhàn Hoài nói xong liền nắm lấy tay Tiểu Mạch bắt mạch.

“Như thế nào, có gì không tốt sao?”

Thấy Quý Nhàn Hoài khẽ nhíu mày, Tiểu Mạch hỏi.

“Chuẩn đồ đề a, dưỡng bệnh không chỉ là dưỡng thân mà còn phải dưỡng tâm, gần nhất người có phiền não quần thân, tâm thần không yên làm cho bệnh tích tụ, như vậy cho dù có dùng linh đan diệu dược cũng không có công hiệu. Người ta nói ‘tâm khoan thể béo’, dưỡng bệnh cần phải có tâm tình vui sướng mới mau tốt a! Thật nghĩ không ra, người tuổi còn nhỏ sao có nhiều chuyện phiền não thế.”

Quý Nhàn Hoài thở dài, lắc đầu khó hiểu.

“Lão nhân, hoàng cung chính là nơi nhiều thị phi nhất trên đời, ở trong này ai có thể chân chính phóng khoáng tâm?”

Tiểu Mạch trả lời, nửa thật nửa giả.

“Cho nên nói, chuẩn đồ đệ người nên bái ta làm sư phụ, cùng lão nhân ta quay về Trì Nhạc Phong, rời khỏi cái nơi loạn thất bát tao này, sống so với thần tiên còn muốn thanh nhàn.”

Quý Nhàn Hoài giựt dây hấp dẫn Tiểu Mạch nói.

“Lão nhân không phải nói không đề cập tới việc này sao?”

Tiểu Mạch giận dữ.

“Hảo Hảo! Không đề cập tới, không đề cập tới! Dù sao đến lúc đó người chắc chắn bái lão nhân ta làm sư phụ, ha ha ha....”

Quý Nhàn Hoài cười thật sảng khoái.

Thấy thế, Tiểu Mạch như trước chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, nghĩ không ra Quý Nhàn Hoài có tự tin lớn như vậy. Bất quá có lẽ y đã bị nói trúng rồi cũng không chừng, cuối cùng ta sẽ lựa chọn rời đi?

Phụ thân! Tiểu Mạch tựa tiểu phi tiểu nhìn trời xanh.

Chương 71: Náo Loạn

“Cái gì kêu bừa bãi! Tiểu tử ngươi biết cái gì?”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

Những ngày gần đây, trong hoàng cung lòng người hoảng sợ, trông gà hóa cuốc, một chút động tĩnh nho nhỏ cũng đủ làm cho người ta lâm vào kinh hãi động khiêu, sợ hãi không thôi. Mà nguyên nhân tạo thành mấy vấn đề này không ai khác, hiện tại ở Hân Tuyết viên một tay cầm bình sứ nhỏ, một tay cầm bút ghi ghi chép chép, chính là thần y Quý Nhàn Hoài.

Nhìn tiểu thái giám té trên mặt đất một hồi khóc, một hồi cười, một hồi kêu to, Tiểu Mạch từ trong lòng đối hăn một vụn phần xin lỗi cùng đồng tình. Một bên là Tử Y và Diệp Minh Hoa may mắn tránh được một kiếp, cùng với thần tình cảm động thật sâu và đồng tình.

Ai! Tiểu Mạch thở dài, không nghĩ tới thật sự bị Tử Y nói trúng, từ khi lão nhân này đến đã làm cho hoàng cung gà bay chó sủa.

Nếu không phải vì lão nhân trị liệu tốt thân thể cho y, cùng ngự y trong cung dùng y đức cam đoan lão nhân là thần y, hơn nữa, lão nhân thực sáng suốt còn chưa đối các vương công đại thần xuống tay, sợ là phụ thân cũng sẽ không dễ dàng tha thứ như thế cho hăn.

Nhưng cứ tiếp tục như vậy dài lâu, lão nhân tất sẽ phải làm chuyện mà phụ thân không dễ tha thứ, xem ra tất yếu phải cùng lão nhân đồng này hảo hảo nói chuyện.

Ý bảo Tử Y và Diệp Minh Hoa đi xuống, thuận tiện đem tiểu thái giám té trên mặt đất mang đi, tức khắc trong phòng chỉ còn lại Tiểu Mạch cùng Quý Nhàn Hoài hai người.

“Uy uy! Chuẩn đồ đệ ngươi muốn làm gì?”

Mắt thấy vật thí nghiệm bị người mang đi, Quý Nhàn Hoài bất mãn hướng Tiểu Mạch kêu to.

“Lão nhân không cần đùa, nơi này không phải Trì Nhạc Phong mà người có thể dùng người bừa bãi như vậy!”

Tiểu Mạch khuyên can Quý Nhàn Hoài.

“Cái gì kêu bừa bãi! Tiểu tử ngươi biết cái gì?”

Quý Nhàn Hoài rất là không hờn giận.

“Ngươi cũng nói nơi này không phải Trì Nhạc Phong, không có dã thú, lão nhân ta không tìm bọn họ thì tìm ai để thí nghiệm thuốc?!”

“Lão nhân, được của người thật sự cần thí nghiệm như vậy sao? Người hẳn là không phải cố ý đi?”

Tiểu Mạch hỏi lại.

“Tiểu tử ngươi có ý tứ gì?”

Quý Nhàn Hoài chọn mi đến hứng thú.

“Lão nhân người không cần giả ngu, người lấy được này đó đến sợ là đã sớm không thành vấn đề, trước kia ở Trì Nhạc Phong, người đưa được cho Tử Y bọn họ sợ cũng như thế, người bất quá là không quen nhìn hoàng tộc chúng ta, cố ý đùa bọn họ.

Trước kia người không kê đơn ta bởi vì ta là người bệnh, bất quá được cho ta cũng bỏ thêm không ít hoàng liên, hiện tại người không đối vương công đại thần kê đơn, sợ là sẽ mang phiền toái đến cho ta đi!”

Tiểu Mạch nói xong nhìn Quý Nhàn Hoài, thần sắc trong lúc đó không có chút bình thường của tính trẻ con thời thiếu niên.

“Chuẩn đồ đệ a! Lão nhân ta biết người không đơn giản, lại không nghĩ rằng người như thế có thể nhìn thấu, một khi đã như vậy, người vì sao không sớm ngăn cản lão nhân ta?”

Quý Nhàn Hoài hỏi, vẻ mặt hứng thú.

“Có tác dụng sao? Trước không nói lão nhân người có hay không nghe lời ta, nếu không cho lão nhân người phát tiết, còn không biết lão nhân người có thể hay không càng làm chuyện khác người.

Nói lão nhân người chính là giả bộ hồ đồ nhưng không phải hồ đồ thật, sự tình chừng mực người sẽ dẫn đo hảo đúng mực, những cung nữ, thái giám bị người lấy thuốc thí nghiệm, trên người vốn có bệnh, bị thử được của người một lần không phải đều tốt hết sao?”

Tiểu Mạch cười ôn hòa.

“Hắc! Chuẩn đồ đệ người thật đúng là hiểu lão nhân ta.”

Quý Nhàn Hoài rất là vừa lòng Tiểu Mạch, càng thêm kiên định quyết tâm thu Tiểu Mạch làm đồ đệ.

“Nếu như vậy, chuẩn đồ đệ người hôm nay như thế nào lại khuyên lão nhân ta?!”

“Nếu hiện tại là ở bên ngoài, lão nhân người muốn như thế nào liền như thế ấy, ta sẽ không đối với người nói một chữ. Nhưng nơi này không giống, hoàng cung là địa phương ‘thiên tối địa loạn’, tuy rằng ở mặt ngoài phụ hoàng sẽ không tỏ rõ thái độ đối với người, nhưng cũng có vài người lão nhân người không nên dính vào.

Có lẽ bất tri bất giác lão nhân người đắc tội người ta, ta biết lão nhân người không sợ, nhưng chớ quên nơi này không phải giang hồ có thể cho người chơi đùa, nếu xảy ra chuyện gì lão nhân người có thể mất mạng!”

Tiểu Mạch nói lời thăm thía, ở trong lòng y thực kính trọng y thuật cao siêu của lão giả này.

“”Ân! Chuẩn đồ đệ người nói thật đúng, lão nhân ta là người trong giang hồ, chuyện lão nhân ta làm ta còn không rõ, không chừng lão nhân ta thực sự gây ra đại họa gì đó mà cũng không biết, tuy nói lão nhân ta không sợ, nhưng vì chuẩn đồ đệ người ta sẽ ngấm lại. Lão nhân đáp ứng người, sẽ không làm chuyện gì khác người.”

Quý Nhàn Hoài vỗ vỗ Tiểu Mạch, kiên định hứa hẹn.

“Như thế rất tốt!”

Hồ... Tiểu Mạch nhả khí yên lòng, người trước mắt này tuy là tâm tính tiểu hài tử, nhưng nói là làm.

“Nga! Chuẩn đồ đệ, lão nhân ta đã tới hoàng cung cũng được một thời gian, người như thế nào không mang lão nhân ta đi gặp cha người, lão nhân ta thật muốn nhìn một cái, đương kim thiên tử lớn lên là dạng gì.”

“Phụ hoàng đêm nay sẽ đến Hân Tuyết viên, phụ hoàng hẳn cũng muốn sớm tới gặp người, bất đắc dĩ là mấy ngày nay chính sự bận rộn nên không có thời gian.”

Tiểu Mạch nói.

“Nói như vậy, chuẩn đồ đệ người cũng đã lâu chưa gặp mặt cha?”

Quý Nhàn Hoài tò mò hỏi.

“A!”

Tiểu Mạch cười mà không nói. Không gặp mặt! Như thế nào có thể. Mỗi đêm đều ở Diệu Hoa điện qua đêm, muốn không thấy mặt mới khó.

Chương 72: Tiệc Tối

Tối nay, Hân Tuyết viên luôn luôn thanh tịnh khó có được náo nhiệt, nguyệt chiếu rọi xuống Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch, thần y Quý Nhàn Hoài, Lam vương gia cùng với hoàng hậu ngồi vây quanh một bàn, hưởng thụ tiệc tối phong phú.

Chính là thịnh yến này xác nhận hòa thuận vui vẻ, lại không hiểu sao tràn ngập không khí xấu hổ, mà thủ phạm tạo nên bầu không khí kì quái này là diễn viên thần y Quý Nhàn Hoài.

“Chuẩn đồ đệ a, lão nhân không nói chuyện khác, đồ ăn trong hoàng cung các người thật đúng là mỹ vị, ăn ngon cực kì!”

Quý Nhàn Hoài một tay cầm bầu rượu, một tay cầm chân gà lớn ăn đến bất diệc nhạc hồ, làm cho người ta bội phục chính là, trong miệng của hắn toàn là đồ ăn, vẫn có thể rút ra khoảng không nói với Tiểu Mạch một đồng, càng ngạc nhiên hơn chính là, nói từng chữ dị thường rõ ràng.

Nguyên bản ngồi bên cạnh Quý Nhàn Hoài là Tiểu Mạch, lúc bắt đầu khai yến không lâu, Tiểu Mạch ngược hướng Quý Nhàn Hoài mà lui ra xa, khi Quý Nhàn Hoài hướng y nói chuyện, Tiểu Mạch càng ngày càng dựa sát vào Ly Nhật Diệu, thẳng đến khi trên người Ly Nhật Diệu không có chỗ thối lui mới dừng lại.

Vì cái gì Tiểu Mạch phải cách xa Quý Nhàn Hoài? Còn phải nói, Tiểu Mạch tất nhiên là sợ Quý Nhàn Hoài vừa ăn vừa nói không cẩn thận đem miệng đầy thức ăn phun ra, đến lúc đó người hưởng hết những thứ kia chính là Tiểu Mạch ngồi gần hắn nhất.

“Chuẩn đồ đệ a, các người làm chi mà chỉ nhìn lại không ăn, đồ ăn này ăn thật ngon nha!”

Nói xong, Quý Nhàn Hoài lại cắn một miếng lớn chân gà, uống một miếng lớn rượu, vô cùng hưởng thụ.

Lão nhân, người ăn thành như vậy chúng ta như thế nào dám ăn! Liếc mắt trên bàn một cái, món ngon giống như bị cầu thực, Tiểu Mạch thở dài. Bất đắc dĩ bưng chén nước trái cây uống một ngụm....

Ai! Miếng ngọt mà không có tư vị làm Tiểu Mạch thêm một tiếng thở dài, nghĩ y là một đại nam nhân hơn ba mươi tuổi, thế nhưng cùng tiểu hài tử uống nước trái cây, ai.....

Tiểu Mạch bất đắc dĩ lại bất đắc dĩ, không có biện pháp, ai kêu y là yêu tử của phụ thân, tất cả mọi chuyện có thể sinh ra gây hại cho thân thể Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu ra lệnh phải rời xa Tiểu Mạch.

Kiếp trước, Tiểu Mạch có thể không cố kỵ dùng rượu làm đồ uống, bây giờ bị Ly Nhật Diệu hạ lệnh không được đụng vào, bất quá hoàn hảo, bản thân Tiểu Mạch cũng không phải thích cái loại đồ uống tên là rượu này.

“Lão nhân người không thể ăn chậm một chút sao? Đồ ăn kia sẽ không biến mất, cẩn thận coi chừng bị ghen!”

Tiểu Mạch hảo tâm nhắc nhở, nghĩ thầm rằng, ở Trì Nhạc Phong như thế nào lại không phát hiện lão nhân ăn khó coi như vậy. Ân..... Không đúng, khi ở trên núi lão nhân không có ăn như cái dạng này, nhưng bây giờ..... Nan, có thể nào là lão nhân cố ý?!

Tiểu Mạch trong lòng hi vọng y đoán sai, trộm cẩn thận quan sát Quý Nhàn Hoài, liếc mắt một cái..... Thiên! Tiểu Mạch kêu rên, lão nhân thế nhưng thật sự là cố ý!

Nhìn Quý Nhàn Hoài đáy mắt lóe ra quang mang giáo hoạt, Tiểu Mạch đột nhiên cảm thấy đau đầu. Hắn không sợ sẽ chọc giận phụ thân sao? Ngay cả một chút che giấu cũng không có.

Quay đầu nhìn Ly Nhật Diệu bên cạnh, phát hiện hắn nhíu mày, tựa hồ không quá cao hứng. Phụ thân sẽ không thực sự tức giận mà lăng trì miệng lão nhân đi! Tiểu Mạch vì sinh mệnh Quý Nhàn Hoài mà lo lắng. Nhưng Tiểu Mạch không biết chính là, từ lúc thấy Quý Nhàn Hoài cho tới bây giờ, chân mày Ly Nhật Diệu không có giãn ra.

“Thần y nếu thích thì chờ khi thần y rời cung, trẫm liền đem ngự trù làm đồ ăn đêm nay theo thần y trở về, chuyên trách vì thần y mà làm, người xem được không?!”

Ly Nhật Diệu mở miệng, từ lời hắn nói ra, nghe không ra chút hờn giận, giống như còn chứa điểm lấy lòng, ý tứ hàm xúc, khiến kẻ khác rất là hưởng thụ.

“Hoàng đế người nói chính là lời thật, ở trong cung mấy ngày nay, cũng chỉ có rượu và thức ăn làm cho lão nhân ta thập phần hưởng thụ, lão nhân ta sợ khi trở lại trên núi ăn không được đồ ăn trên đó thì làm sao bây giờ u!”

Quý Nhàn Hoài thần tình hưng phấn, hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm Ly Nhật Diệu.

“Trẫm là vua của một nước, quân vô hí ngôn, thần y ngài yên tâm!”

Ly Nhật Diệu hứa hẹn nói.

“Hảo! Hoàng đế nói chắc như vậy, lão nhân ta khi rời cung sẽ không khách khí mang đầu bếp đi!”

Quý Nhàn Hoài như là sợ Ly Nhật Diệu đổi ý, vội vàng nói.

“Như thế là vinh hạnh của ngự trù kia, hơn nữa thần y còn phải chữa trị cho tiểu tử kia của trăm, không chỉ là một ngự trù, cho dù thần y muốn mang cả trù phòng đi, trăm cũng tình nguyện!”

Ly Nhật Diệu cười đáp, hắc đều nói thật tình, ở trong lòng hắc không có cái gì có thể so sánh với sự tồn tại của Tiểu Mạch.

“Cáp! Chuẩn đồ đệ người có phụ thân thật tốt a, lão nhân ta thật là có chút ghen tị hâm mộ người! Ha ha ha.....”

Lão nhân cười ha ha.

“Lão nhân, người ăn đồ ăn của người đi! Người không nói không ai nói người câm!”

Tiểu Mạch hơi giận, có chút chịu không nổi Quý Nhàn Hoài giả ngây giả dại.

Hảo phụ thân sao? Nếu thật chính là phụ thân nên có bao nhiêu hảo? Tiểu Mạch khô khan nghĩ. Ta đây là đứa con hạnh phúc nhất trên đời đi!

“Lão cha chuẩn đồ đệ a, lão nhân ta có chút chuyện muốn cùng người thương lượng!”

Hai ba cái cắn hết chân gà trên tay, Quý Nhàn Hoài nghiêm trang hướng Ly Nhật Diệu nói.

“Thần y thỉnh giảng!”

Ánh mắt khẽ biến, trong lòng hiện lên cảm giác không tính là khoái trá, Ly Nhật Diệu bình tĩnh mở miệng.

“Ha hã! Lão cha chuẩn đồ đệ a, lão nhân nghĩ người hắc là biết chuyện lão nhân ta muốn thu đứa con người làm đồ đệ đi?!”

Quý Nhàn Hoài thần tình a đua bật cười nhìn Ly Nhật Diệu, trong mắt hiện lên quang mang nào đó tên là tính kế.

“A! Trẫm có nghe tiểu tử kia nhắc tới!”

Ly Nhật Diệu nói xong bưng chén rượu lên uống, khi Quý Nhàn Hoài nói xong, đột nhiên ánh mắt Ly Nhật Diệu biến phần nộ cùng tàn nhẫn.

Tiểu Mạch nghe được lời Quý Nhàn Hoài nói, thân thể không tự giác trở nên cứng ngắt, giờ phút này y không dám quay đầu lại nhìn biểu tình Ly Nhật Diệu, sợ sẽ phát hiện điều gì mà y không muốn.

“Ha hả! Biết là tốt, hoàng đế a, không phải lão nhân ta nói quá, đứa con của người a thật đúng là cứng đầu, mặc cho lão nhân ta khuyên mãi chính là vẫn chưa đáp ứng làm đồ đệ của lão nhân ta.

Người nói đi, làm đồ đệ lão nhân ta có gì không tốt, tuy nói hoàng cung này không tồi, nhưng so với Trì Nhạc Phong của lão nhân ta thì đường thân tốt hơn, hơn nữa lão nhân ta là một thân bản lĩnh, khi bái ta làm sư phụ sẽ học được rất nhiều, cũng không cần lo lắng ngày nào đó khi ta chết, sẽ không có ai chữa bệnh cho hã, người nói chuyện tốt như vậy vì sao hã không đáp ứng?”

Quý Nhàn Hoài hướng Ly Nhật Diệu nói, oán giận Tiểu Mạch không biết tốt xấu, lại không phát hiện ở đây ngoài trừ hã, tất cả mọi người đều biến trầm trọng, cùng với vẻ mặt thật cẩn thận.

“Thần y nói đúng, nhưng chuyện của tiểu tử kia trẫm luôn luôn không nhúng tay, trẫm muốn tiểu tử kia chính mình quyết định.”

Nháy mắt áp chế tình tự phản đối trong lòng, Ly Nhật Diệu dùng thái độ hoàn mỹ đối Quý Nhàn Hoài.

“Nếu chuẩn đồ đệ đáp ứng, hoàng đế người cũng sẽ không phản đối phải không?”

Quý Nhân Hoài hai mắt tỏa sáng, đây là mục đích của hắn, hắn muốn Ly Nhật Diệu đồng ý. Nói ‘xạ nhân tiên xạ mã, cầm kẻ trộm trước cầm vương’, thu phục được lão nhân, tiểu nhân còn không tiện tay đến bắt giữ.

xạ nhân tiên xạ mã, cầm kẻ trộm trước cầm vương: bản tướng trước phải bản ngựa, bắt giặc trước phải bắt vua.

“A!”

Ly Nhật Diệu cười mà không nói, một ngụm uống xong chén rượu còn sót lại, đôi mắt nhật thực nhìn thẳng Tiểu Mạch, tuy rằng hắn lúc này ánh mắt phi thường ôn nhu, nhưng Tiểu Mạch có cảm giác bị ánh mắt đó xuyên thấu thân thể.

“Lão nhân, chúng ta đã nói là không bàn về việc này nữa mà! Người như thế nào có thể nói không giữ lời!”

Tiểu Mạch tức giận, hoảng hốt vô cùng, mấy ngày nay không biết vì sao Tiểu Mạch cảm nhận được, ánh mắt Ly Nhật Diệu nhìn y càng ngày càng nóng bỏng, cũng phát ra không chỗ nào cố kỵ, thậm chí khi Tiểu Mạch cùng hắn nhìn nhau, không biết là cố ý hay vô tình, hắn thế nhưng không che giấu tình tự của chính mình, điều này làm Tiểu Mạch càng thêm bất an.

Mà nay Quý Nhân Hoài nào đó nói năng không cố kỵ, không biết lại khởi lên phong ba gì.

“Lão nhân ta nói không giữ lời hồi nào! Lão nhân ta chỉ đáp ứng không cùng người nhắc tới, lại không có đáp ứng sẽ cùng người khác nói, hơn nữa lão nhân ta làm vậy là dự phòng trước thôi! Tránh cho người đáp ứng rồi, lão cha hoàng đế người lại không đồng ý cho người đi, đồ đệ tới tay lão nhân ta không phải sẽ bay mất.”

Đôi Tiểu Mạch chất vấn, Quý Nhàn Hoài cũng bàn ra một bộ đạo lý để phản bác lại Tiểu Mạch.

“Thần y, cho dù hoàng đế đồng ý cũng vô dụng, hoàng chất hẳn phải đáp ứng người a! Hoàng chất không phải đã cự tuyệt ngài khi ở Trì Nhạc Phong rồi sao?”

Lam vương gia nói xong, trong lòng oán giận, ai..... Thần y này sao không xem sắc mặt, không phát hiện hoàng đế mất hứng sao? Ngày thường hoàng đế tối sùng ái người này, sao có thể phóng hãn một người rời đi, một năm trước nếu không phải thân thể hoàng chất không khỏe, sợ là đời này thần y chưa chắc đã gặp được y.

“Người biết cái gì?! Cái này gọi là ‘Kim Thành sở tới kiên định’, người như thế nào biết lần này chuẩn đồ đệ không đáp ứng, tục ngữ nói ‘này nhất thời, bỉ nhất thời’, lần trước chuẩn đồ đệ cự tuyệt, ai biết lần này hẳn lại đáp ứng. Người nói có phải hay không a chuẩn đồ đệ?”

Kim Thành sở tới kiên định: chỉ người kiên nhẫn, lòng có nghị lực

này nhất thời, bỉ nhất thời: tâm tính thất thường, sáng nắng chiều mưa trưa áp thấp.

Quý Nhàn Hoài đầu tiên là trách cứ Lam vương gia, sau lại vẽ mặt lấy lòng Tiểu Mạch.

“A! Nga.”

Tiểu Mạch thuận miệng nói, cúi đầu che giấu xấu hổ, lão nhân người vì sao ở trước mặt phụ thân nói lời này, chẳng lẽ ngay cả người cũng muốn bức bách ta sao? Các người muốn ta làm như thế nào mới vừa lòng? Trong lòng Tiểu Mạch khởi từng trận chua xót, Tiểu Mạch biết Quý Nhàn Hoài là không lòng dạ nào nói như vậy, lại vẫn như cũ không khởi trách tội hãn.

“Hoàng thượng, sắc trời không còn sớm, nô tì thấy nên tan tằm đi! Thanh nhi thân thể không tốt không nên chịu nhiều gió đêm, vẫn là sớm đi nghỉ. Hơn nữa hoàng thượng sáng sớm không phải còn phải vào triều sao?! Đi ngủ quá muộn cũng không hảo. Thần y nếu không chê, bản cung cho ngự trù làm chút thức ăn và rượu đưa đến phòng ngài được không?”

Phát hiện không khí bắt đầu áp lực, Ly Nhật Diệu lửa giận càng thêm rõ, hoàng hậu vội lên tiếng giảng hòa, nếu còn ở đây, mọi chuyện sẽ không thể vẫn hồi như trước.

“Hảo hảo! Chuẩn đồ đệ thân thể không tốt, bên ngoài lại nhiều gió đêm, vậy phiền toái hoàng hậu người chuẩn bị chút rượu và thức ăn, lão nhân ta còn chưa đủ a!”

Cầm một chân con gà khác, Quý Nhàn Hoài ly khai trước tiên, không phát giác chính mình lên tiếng mang đến nhiều sóng gió.

Sau đó Ly Nhật Diệu ôm Tiểu Mạch trở về Diệu Hoa điện, bị Ly Nhật Diệu ôm vào trong ngực, Tiểu Mạch khó được không có giây giụa, một đường im lặng, cả người cứng ngắc, bị Ly Nhật Diệu ôm quay về Diệu Hoa điện.

Chương 73: Quyết Định

Không khí ở Diệu Hoa điện im lặng mà nặng nề, tiếng hít thở cũng trở nên rõ ràng, thậm chí ngay cả nhịp đập của trái tim cũng nghe rõ ràng như ở kế bên tai.

Trên long sàng, Ly Nhật Diệu tựa vào đầu giường, Tiểu Mạch nhu thuận có chút cứng ngắc bị Ly Nhật Diệu ôm vào trong ngực, cho dù Tiểu Mạch cảm thấy khó chịu khi Ly Nhật Diệu phả hơi thở tới cổ, vẫn như cũ, không dám động.

Rõ ràng không có gì, nhưng Tiểu Mạch lại cảm thấy được, một khi đứng dậy sẽ có chuyện không tốt phát sinh, ý niệm quái dị như vậy trong đầu làm Tiểu Mạch vô cùng hoảng hốt, khiến cho thân thể bị Ly Nhật Diệu ôm vào trong ngực càng thêm cứng ngắc, không thể thả lỏng.

“Tiểu tử kia, người sẽ cùng thần y rời đi sao?”

Trầm tĩnh bị đánh vỡ, lời Ly Nhật Diệu nói ra làm cho Tiểu Mạch tình nguyện cứ trầm mặc như vậy mà đi xuống.

“Phụ hoàng, không phải nói sẽ không bàn tới việc này nữa sao?”

Cực lực khống chế nhịp tim, Tiểu Mạch cùng Ly Nhật Diệu đánh ‘Thái Cực’.

“Tiểu tử kia!”

Đem Tiểu Mạch xoay lại đối diện mình, Ly Nhật Diệu một tay nắm thắt lưng Tiểu Mạch, một tay khẽ vuốt mái tóc dài mềm mại của Tiểu Mạch, ánh

mắt nhìn Tiểu Mạch trừ bỏ ôn nhu dĩ vãng, tựa hồ còn có loại tình tự mà Tiểu Mạch hi vọng chính mình xem không hiểu.

“Tiểu tử kia, không cần trả lời có lệ với trẫm, nói cho trẫm ý định chân chính của ngươi, trẫm không phải đã nói sẽ tôn trọng quyết định của ngươi sao, hay là tiểu tử ngươi vẫn như cũ, không tin trẫm?!”

Ly Nhật Diệu cũng không nguyện như vậy bức bách Tiểu Mạch, nhưng lời nói đêm nay của Quý Nhân Hoài lại làm cho hắn sinh ra cảm giác nguy cơ, tuy rằng không có dấu hiệu rõ ràng, nhưng Ly Nhật Diệu vẫn phát hiện, khoảng cách giữa Tiểu Mạch và hắn vất vả lắm mới làm biến mất, tựa hồ lại lần nữa hiện ra.

“Ta không biết!”

Không thay đổi câu trả lời, Tiểu Mạch hạ mi mắt, ánh mắt ảm đạm. Tín nhiệm! Muốn ta như thế nào tin tưởng ngươi? Phụ thân! Hiện tại ngươi vẫn xem ta là con của ngươi sao? Tiểu Mạch tự giễu.

“Tiểu tử kia, nhìn trẫm, không cần tránh né ánh mắt của trẫm!”

Ly Nhật Diệu bỗng nhiên quát, ánh mắt Tiểu Mạch là tối thành thật, ít nhất trước mặt Ly Nhật Diệu ánh mắt Tiểu Mạch không nói dối, khi lần đầu tiên gặp mặt, Ly Nhật Diệu đã phát hiện, ánh mắt Tiểu Mạch không thể dối hắn nói dối.

“Phụ hoàng!”

Tiểu Mạch thấp giọng gọi, ánh mắt như trước không có nhìn thẳng Ly Nhật Diệu. Tiểu Mạch cũng phát hiện, chỉ cần nhìn Ly Nhật Diệu, hai mắt y không thể che giấu chuyện gì, từ ngày nhận thức Ly Nhật Diệu liền đã như thế.

Vì cái gì? Bởi vì hắn là phụ thân đi! Nhớ rõ khi ở trước mặt Thanh Nhi, y cũng khó che giấu cảm xúc, bởi vì bọn họ là thân nhân đi!

‘bọn họ’ ở đây là chỉ Ly Nhật Diệu với Tiểu Mạch, không phải Thanh Nhi với Tiểu Mạch.

Không nghĩ tới y khát vọng thân tình mãnh liệt như thế, cơ hồ ngay cả che giấu đều không thể làm được.

“Tiểu tử kia, nhìn trăm, người sẽ lựa chọn rời đi sao?”

Phát hiện chính mình thất thố, Ly Nhật Diệu vội thu thập tốt tâm tình, nhưng vội vàng trong lời nói không cách nào bỏ qua được.

Đối với truy vấn bức thiết của Ly Nhật Diệu, phản ứng của Tiểu Mạch là đầu càng ngày càng hạ thấp, tay túm vạt áo Ly Nhật Diệu, răng cắn chặt môi dưới, giống như cực lực ẩn nhẫn cái gì đó.

“Tiểu tử kia!”

Một tay nâng đầu Tiểu Mạch lên, ngón tay khẽ vuốt môi hắn, thẳng cho đến khi Tiểu Mạch buông tha hành vi tự ngược chính mình. Nhìn cặp lam mâu làm cho hắn mê muội thật sâu, Ly Nhật Diệu mở to mắt.

“Tiểu.....”

Cặp lam mâu kia luôn làm cho hắn mong muốn tìm hiểu, hiện giờ lại tràn ra chất lỏng trong suốt. Tiểu tử kia rơi lệ, là trăm sao? Là trăm làm cho tiểu tử kia rơi lệ sao?

Không nên ép ta, phụ thân! Cầu người, không cần ép ta, không cần làm tan biến ảo tưởng của ta, không cần, phụ thân! Tiểu Mạch trong lòng không ngừng hò hét, dĩ nhiên không phát hiện trong mắt y chảy ra chất lỏng, ánh

mắt cầu xin nhìn Ly Nhật Diệu, không phát hiện những giọt mưa trong suốt theo khóe mắt chảy xuống.

“Tiểu tử kia.....”

Vì cái gì? Vì cái gì dùng ánh mắt bi thương như vậy nhìn trẫm.

“Vì cái gì?”

Không tự giác hỏi ra, Ly Nhật Diệu lau đi nước mắt ở khóe mắt Tiểu Mạch.

Vùi đầu vào trong ngực Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch không dám nhìn ánh mắt Ly Nhật Diệu. Cái kia..... Là ta sao? Biểu tình bất lực, nước mắt yếu đuối, trong mắt phụ thân chiếu ra người nọ cùng y nhận thức sao?

Không nghĩ tới y là người yếu ớt như thế, chỉ là tưởng tượng mất đi thân tình phụ thân mang đến đã có thể làm cho y biến thành như vậy. Nếu thật sự mất đi, y sẽ biến thành như thế nào, ta nên làm cái gì bây giờ? Phụ thân!

Đi đến phía trước đẩy cửa sổ ra, dương quang chói mắt làm cho Tiểu Mạch mê muội. Phụ thân còn ở tại triều đi! Khi Tiểu Mạch tỉnh lại, bên cạnh đã không có một bóng người.

Phụ thân hẳn là rất nhanh sẽ phát hiện đi! Phát hiện y đã biết tình cảm chân thật của hắn. Tối qua y..... A! Quá mức bi thương nên đã quên che giấu, không thể che giấu không có nghĩa là ngay cả che giấu đều làm không được.

Nhẹ tay bao trùm hai mắt, phụ thân bất quá là hỏi sự lựa chọn của y, y phản ứng không khỏi cũng quá mức bi thương. Phụ thân!

Xem nhẹ quang mang chói mắt kia, Tiểu Mạch ngẩng đầu nhìn ánh sáng thái dương trên bầu trời.

Phải, phải hạ quyết định, nếu không sẽ không còn kịp, phụ thân sẽ phần nộ, sẽ thương tâm đi? Nhưng không có phương pháp khác, ta rất ích kỉ a! Một khi có được lại không muốn buông tay, chuyện này ta với phụ thân có một chút giống nhau a!

Đồng dạng là người chấp nhất, vì cái gì phụ thân thay đổi cảm tình? Nếu không chúng ta nhất định vẫn như vậy đi xuống.

Phụ thân của ta.... Phụ thân, vĩnh viễn là phụ thân duy nhất của ta. Quan hệ này ta sẽ không cho bất luận kẻ nào phá hư, cho dù là người cũng không được, cho dù là ta tối kính yêu người! Phụ thân!

“Tử Y, kêu lão nhân lại đây một chút, ta có việc muốn cùng hăn thương lượng.”

Sự tình này nên chấm dứt, trạch lam trong mắt Tiểu Mạch là kiên định cùng kiên quyết.

“Khải tấu hoàng thượng, vùng Giang Nam gần đây phát sinh thủy tai,

Ngồi trên long ỷ là Ly Nhật Diệu, lại đối với lời nói các đại thần một chữ cũng không nghe, hăn nghĩ đều là bộ dáng bi thương khi khóc của Tiểu Mạch tối hôm qua.

Vì cái gì? Sao tiểu tử kia lại bi thương như vậy, trăm chỉ là hỏi lựa chọn của y, trăm lúc trước không hỏi qua y sao? Khi đó tuy tiểu tử kia khó chịu, nhưng cũng không bi thương như thế.

Tối hôm qua nhìn Tiểu Mạch rơi lệ làm suy nghĩ Ly Nhật Diệu hỗn loạn, lúc đó Ly Nhật Diệu chỉ thầm nghĩ như thế nào mới có thể làm cho Tiểu Mạch không bị thương, hiện tại tâm tình bình phục, Ly Nhật Diệu mới phát giác tối hôm qua Tiểu Mạch tựa hồ có chút khác thường.

Còn có..... Tiểu tử kia sao lại dùng ánh mắt như vậy nhìn trẫm, ánh mắt phức tạp như vậy. Cầu xin, bị thương, thống khổ, giãy giụa, vì cái gì? Là trẫm làm không tốt sao? Không, không đúng! Ánh mắt kia như vậy trẫm từng có nhìn qua, nhưng đều là chợt lóe mà thôi. Quá nhanh, trẫm nghĩ mình bị ảo giác thôi.

Tiểu tử kia!

Ly Nhật Diệu cẩn thận hồi tưởng hàm nghĩa ánh mắt Tiểu Mạch. Cầu xin, cầu xin cái gì? Cầu xin trẫm đừng hỏi lựa chọn của y sao? Không, không đúng! Tiểu tử kia cầu xin không phải như vậy, là cái gì cần tiểu tử kia cầu xin trẫm? Tiểu tử kia biết, chỉ cần là nguyện vọng của y, trẫm sẽ thực hiện cho y, tiểu tử kia y căn bản không cần hướng trẫm cầu xin cái gì! Kia đến tột cùng là vì cái gì?

Ly Nhật Diệu cảm thấy có cái gì đó trong đầu thật rõ ràng, chỉ cần tái một chút liền bắt lấy.

“Thật vậy chẳng?! Người là phụ hoàng của ta, vĩnh viễn sẽ là phụ hoàng của ta sao?”

Trong trí nhớ là một cái bi thương, thanh âm yếu đuối vang lên bên tai Ly Nhật Diệu.

Đây là đêm đó tiểu tử kia hỏi trẫm.

‘Người là phụ hoàng của ta, vĩnh viễn sẽ là phụ hoàng của ta sao?’

Vĩnh viễn, một cái từ lâu dài cỡ nào, tiểu tử kia vì cái gì lại hỏi như vậy?

‘vĩnh viễn sẽ là phụ hoàng của ta sao?’

Vĩnh viễn, lúc ấy trẫm cho rằng y nghe ai đó hồ ngôn loạn ngữ mà tâm sinh bất an, nhưng sự tình tựa hồ không phải như thế.

Vĩnh viễn, sẽ vĩnh viễn. Tiểu tử kia sợ hãi trẫm thay đổi, tiểu tử kia sợ hãi trẫm không muốn làm phụ thân.

A! Ha hả! Tiểu tử kia, người cũng đã phát hiện đúng không? Phát hiện tình cảm lệch lạc của trẫm, nên bất an, bi thương, thống khổ của người đều là đến từ trẫm, đã sớm phát hiện tình cảm của trẫm.

Cầu xin của người là hy vọng trẫm không cần đem cảm tình kia nói ra, bởi vì người phát hiện tối hôm qua trẫm không khống chế được đúng không? Cho nên người cầu xin, cầu xin trẫm có thể bình tĩnh.

Tiểu tử kia, tiểu tử kia thông minh! Người biết không? Như vậy sẽ chỉ làm trẫm càng thêm không thể buông tay, càng thêm không thể tự thoát ra được, làm cho trẫm càng thêm yêu người a! Tiểu tử kia!

“A! Ha hả! Ha ha ha!”

Ly Nhật Diệu nở nụ cười, cười đến vô cùng sung sướng.

“Hoàng thượng?”

Mọi người trong triều vô cùng nghi hoặc, không rõ vương bọn họ vì sao cười thoải mái như vậy, bọn họ không nhớ ra triều đình hôm nay có chuyện gì có thể làm cho người ta sung sướng như thế.

“Bãi triều!”

Không nhìn nghi hoặc của mọi người, Ly Nhật Diệu liền rời đi, độc lưu mọi người hai mặt nhìn nhau.

Tiểu tử kia, người đã phát giác thì trẫm không nên tái che giấu. Tiểu tử kia, trẫm sẽ không buông tay, duy độc nguyện vọng này trẫm không thể thực hiện cho người, còn có hứa hẹn của trẫm, tình tha thứ trẫm phải thất hứa.

Thực xin lỗi, tiểu tử kia. Người là đứa con duy nhất của trẫm, mà sau này người sẽ là ái nhân duy nhất của trẫm, trẫm sẽ không bao giờ..... thả người đi.

Ly Nhật Diệu hướng chỗ Tiểu Mạch chạy tới, nơi Diệu Hoa điện, thần y Quý Nhân Hoài cùng Tiểu Mạch gặp mặt.

Hai người đều đã hạ quyết tâm, cũng đều đã lựa chọn, nhưng kết cục cuối cùng đến tột cùng như mong muốn của ai, phải xem hai người ai chấp nhất hơn ai, trận này ai chấp nhất càng mạnh thì thắng càng lớn, một khi có dao động sẽ thua thê thảm.

Chương 74: Ly Khai

“Ngũ hoàng tử rời giường chưa?”

Vội vàng chạy về Diệu Hoa điện, Ly Nhật Diệu hỏi Tử Y hầu ở ngoài điện.

“Hồi bẩm hoàng thượng, ngũ hoàng tử đã dậy, còn thỉnh thần y đi vào.”

Tử Y trả lời.

“Ân!”

Ly Nhật Diệu gật gật đầu, đẩy cửa đi vào Diệu Hoa điện.

“Tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu có chút kích động, hưng phấn kêu, nhưng giây tiếp theo đã bị hàn ý khôn cùng thay thế, lúc này Diệu Hoa điện không có một bóng người.

“Tử Y!”

Ly Nhật Diệu gầm lên, tức giận khôn cùng tràn ngập trong ngực.

“Hoàng thượng!”

Lập tức đi đến trước mặt Ly Nhật Diệu, khí thế của Ly Nhật Diệu làm cho Tử Y hoảng sợ không thôi.

“Tiểu tử kia đâu?”

Ly Nhật Diệu lớn tiếng chất vấn.

“Ngũ hoàng tử không phải ở.....”

Tử Y ngây ngẩn cả người, nguyên bản nghĩ, nàng muốn trả lời rằng Tiểu Mạch đang ở trong phòng, nhưng nhìn Diệu Hoa điện không có một bóng người.

“Tiểu tử kia đâu? Không phải nói ở trong phòng sao? Người đâu?”

Ly Nhật Diệu phi thường phẫn nộ, không nghĩ tới Tử Y can đảm dám lừa gạt hăn.

“Ảnh La không biết, thuộc hạ vẫn canh giữ ở ngoài điện, không thấy ngũ hoàng tử rời đi.”

Tử Y quỳ gối bên chân Ly Nhật Diệu, thân thể hơi hơi run rẩy.

“Hoàng thượng!”

Tử Y đột nhiên kêu, mắt nhìn phía trước, trên mặt bàn đặt một phong thư.

Ly Nhật Diệu đi hai ba bước đến trước bàn, cầm lấy lá thư, trên đầu phong thư viết ‘Phụ hoàng thân khai’. Ly Nhật Diệu vội vàng mở phong thư ra, tinh tế đọc.

“Ba!”

Tay phải đập một cái thật mạnh trên bàn, thư rời tay rơi xuống mặt đất, Ly Nhật Diệu mắt tràn đầy sát khí.

“Hảo! Tốt lắm!”

Nhìn Ly Nhật Diệu như vậy Tử Y càng thêm hoảng sợ, tùy tay nhặt lá thư rơi xuống bên chân đọc.

‘Phụ hoàng, khi người xem phong thư này, ta đã cùng sư phó lý khai hoàng cung, trải qua tự hỏi cẩn thận, ta quyết định bái thần y làm sư phụ, theo hẳn quay về Trì Nhạc Phong chuyên tâm học y.

Ta biết quyết định này sẽ làm phụ hoàng người thương tâm, nhưng là ta đã trưởng thành, không nghĩ sẽ tiếp tục để phụ hoàng che chở, ta nghĩ bằng chính năng lực của mình ta vẫn có thể sinh tồn, mà bái thần y làm sư phụ là tốt nhất.

Còn có, tha thứ cho ta đi mà không cáo biệt, bởi vì ta sợ nhìn thấy phụ hoàng sẽ làm dao động quyết định của chính mình. Thỉnh không cần trách cứ đám người Tử Y, bọn họ cũng không biết ta rời khỏi. Ta sẽ hồi cung nhìn người, bảo trọng!

Tiểu tử kia của phụ hoàng lưu.’

“Tiểu tử kia! Tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu thanh thanh kêu, gần từng tiếng thâm lãnh mà tâm đau, phần nộ mà thống khổ.

“Hoàng.....thượng.”

Xem xong thư Tiểu Mạch lưu lại, Tử Y liền có dự cảm bất hảo, lại nhìn Ly Nhật Diệu, bộ dáng sau khi xem thư là phần nộ mà thống khổ, Tử Y càng thêm khủng hoảng.

Ngũ hoàng tử ngài đến tột cùng là đang làm cái gì? Ngài có biết ngài đã làm tỉnh lại một con cự long đáng sợ không? Ngũ hoàng tử..... Đối mặt với hơi thở lạnh lẽo phát ra từ Ly Nhật Diệu, Tử Y chỉ muốn tự sát để trốn tránh sợ hãi.

“Ảnh La, truy tìm tung tích của ngũ hoàng tử được không?”

Thu liễm hàn khí tùy ý phát ra, Ly Nhật Diệu nhìn như khôi phục bình thường hỏi.

“Dạ! Không thành vấn đề, thuộc hạ đã hạ ‘luyện ảnh hưởng’ trên người ngũ hoàng tử, thuộc hạ dùng ‘luyện ảnh điệp’ liên tục truy tìm tung tích của ngũ hoàng tử, vô luận là ở đâu.”

Tử Y cổ trấn tĩnh đáp, trước mắt Ly Nhật Diệu không giống như ngày thường, làm cho nàng cảm thấy như bị sợ hãi ăn mòn đến cốt tủy.

“Tốt lắm! Người lập tức chỉ huy ‘ảnh sĩ’ đuổi theo ngũ hoàng tử, nhất định phải đem ngũ hoàng tử về bên cạnh trẫm, cho dù có làm y bị thương cũng được, về phần thần y.....”

Ly Nhật Diệu nheo mắt lại, đáy mắt là hắc ám cùng sát ý.

“Nếu hãn phản kháng, giết chết!”

Ly Nhật Diệu lãnh đạm hạ lệnh giết chết, vọng tưởng đem tiểu tử kia bên người trẫm đi, đáng chết!

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Nhận được mệnh lệnh, Tử Y vội vàng rời Diệu Hoa điện, triệu tập ảnh sĩ đuổi bắt Tiểu Mạch.

Ảnh sĩ là các tử sĩ ảnh môn trải qua huấn luyện đặc thù, nhân số chỉ có một trăm nhưng lại có thể địch với thiên quân vạn mã, một khi có người tử vong lập tức có người thay thế. Quá trình để trở thành ảnh sĩ thập phần khắc nghiệt mà tàn khốc, người bị huấn luyện bỏ mình vô số kể, người không có nghị lực cùng khí lực không thể sống sót qua cuộc huấn luyện.

Ảnh sĩ mặc dù xuất thân từ ảnh môn nhưng không lệ thuộc ảnh môn. Ảnh môn có quyền lựa chọn hoàng đế để đạt lợi ích, nhưng kể từ ngày trở thành ảnh sĩ, vì hoàng đế sinh, vì hoàng đế tử, chết không hối tiếc.

Thời khắc bọn họ quyết định trở thành ảnh sĩ liền bị hạ ‘cấm chế’, một lòng phục tùng đế vương, không thể phản bội, nếu không sẽ chết không có chỗ chôn, linh hồn bị trói buộc trọn đời, không thể tiến vào luân hồi.

“Tiểu tử kia, tiểu tử kia! Người thế nhưng, thế nhưng lựa chọn rời đi trăm!”

Ngồi ở trên ghế, Ly Nhật Diệu cúi người, một tay che mặt, thân thể không biết là bởi vì phần nộ hay bi thống mà run rẩy, quanh thân tản ra khí âm u bạo ngược.

“Người không thể nhận tình cảm của trăm sao? Tiểu tử kia, là trăm quá sùng ái người, dung túng người sao? Thế nhưng người lại vọng tưởng thoát đi từ bên người trăm!”

Trăm đã nói sẽ không tái buông tay, vô luận chân trời góc bể, trăm đều phải đem người bắt trở về, giam cầm bên người trăm.

Từ nay về sau, trừ bỏ bên người trăm người đâu cũng đi không được, chỉ có bên người trăm, địa phương người có thể dung thân chỉ có thể là ở bên người trăm, tiểu tử kia!”

Ngữ diệu run rẩy mà phần nộ làm cho kẻ khác sợ hãi, cõi lòng tan nát cùng bi thương, lại điên cuồng.

Sau một lúc lâu bạo ngược, hơi thở dần bình ổn, giống như đã sóng êm biển lặng, Ly Nhật Diệu thả lỏng thân thể dựa vào ghế. Lúc này, biểu tình hân bình tĩnh mà an bình, giống như biểu tình cơ hồ không thể khống chế lúc trước không phải hân.

Nhưng nhìn Ly Nhật Diệu như vậy, lại làm cho người ta cảm thấy hân
tuyệt đối là hàn băng, lạnh đến tận xương. Mà đôi mắt đen sẫm tựa như
nhật thực của Ly Nhật Diệu, giờ phút này nhiễm thương một mặt quý dị.

Chương 75: Ngôn Linh

Ngoài thành Hoàng Đô, một chiếc xe ngựa chạy như bay trên đường, xuyên qua rừng cây rậm rạp, xe ngựa dừng lại trên một bãi cỏ rộng lớn.

Tiểu Mạch dựa vào một cây đại thụ ngồi xuống, ngựa đầu uống một hớp nước, cái miệng nhỏ nhắn nuốt xuống lương khô không dễ dàng.

Hiện tại, sợ là phụ thân đã phát hiện ta rời đi, mà phái người đuổi bắt ta đi! Tiểu Mạch nghĩ, biết đây là hậu quả tất nhiên, lại vẫn cảm thấy không khỏi một trận ảm đạm.

Tử Y hẳn là sẽ đến đuổi bắt đi? Dù sao ta ở trước mắt nàng đào thoát, phụ thân tất sẽ giận chó đánh mèo với nàng, bất quá hiện tại phải đem ta truy về, tạm thời sẽ không có chuyện gì đi!

Thực xin lỗi a, phụ thân! Ta cuối cùng vẫn là lựa chọn rời đi người, vì cái gì tình cảm của người lại thay đổi? Bằng không chúng ta nhất định sẽ cùng nhau có cuộc sống khoái nhạc.....

Phụ thân..... Phụ thân hiện tại rất sinh khí đi! Hẳn thích nhất tiểu tử kia, thế nhưng chưa nói một tiếng đã ly khai hẳn. Bất quá đây là quyết định tốt nhất, chỉ cần ta rời đi, không xuất hiện trước mặt phụ thân. Thời gian lâu, tình cảm của phụ thân đối với ta sẽ chậm rãi trở thành phai nhạt, cho đến không còn tồn tại nữa, có lẽ cần thời gian rất dài, nhưng đến lúc đó ta có thể trở lại ở bên cạnh hẳn.

Tuy rằng đến lúc đó, phụ thân sẽ không yêu thích ta giống như bây giờ, bất quá không có vấn đề gì, chỉ cần có thể tiếp tục bồi ở bên phụ thân cũng là quá đủ.

Khi đó bọn họ có thể trở lại giống như lúc mới bắt đầu, phụ thân cũng chỉ là phụ thân, mà ta cũng chỉ là đứa con của người, có lẽ không thể hưởng thụ thiên luân chi nhạc như người thường, nhưng cũng đã trọn đủ.

Dựa vào đại thụ, Tiểu Mạch ảo tưởng tương lai có thể sẽ hạnh phúc, tuy rằng chính là ảo tưởng nhưng y thực thỏa mãn, bởi vì y kiếp trước ngay cả thời gian ảo tưởng còn không có, trước khi quen biết Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch ngay cả ảo tưởng cũng chưa từng nghĩ đến.

Đối với y mà nói, hoàng cung giống như nhà giam, vì Ly Nhật Diệu mà ở lại, mà rời đi cũng vì tương lai có thể tiếp tục cuộc sống cùng Ly Nhật Diệu.

Ly Nhật Diệu đã hoàn toàn ăn mòn tâm Tiểu Mạch, bất tri bất giác mà tiếp nhận, hiện giờ trọng tâm cuộc sống của Tiểu Mạch là Ly Nhật Diệu, giống như ánh trăng có thái dương mới tỏa sáng, con quay vì Ly Nhật Diệu mà chuyển động.

“Đồ đệ a! Người rốt cuộc cũng chịu bái lão nhân ta làm sư phụ, lão nhân ta thật cao hứng! Nhưng người cũng không cần tất yếu giống như chạy nạn, vội vàng vàng vàng liền rời đi hoàng cung, tốt xấu gì người cũng phải cáo biệt cùng hoàng đế lão cha. Hơn nữa, hoàng đế lão cha người đã đồng ý đưa đầu bếp cho ta, vẫn còn ở hoàng cung chưa mang ra na!”

Quý Nhân Hoài nửa hưng phấn, nửa sầu não trách cứ Tiểu Mạch.

“Lão..... Sư phó, người là thiết tình muốn mang ngự trù kia theo sao? Tính cách của người ít nhiều gì ta cũng có hiểu biết một chút, người là người chán ghét phiền toái, nếu thực mang theo, người thứ nhất không kiên nhẫn sợ là người đi! Hơn nữa, nếu không mau đi, sợ sau này muốn đi cũng không được.”

Một câu cuối cùng Tiểu Mạch dị thường nhỏ giọng, chỉ có chính y mới nghe được.

“Quên đi, lão nhân ta không cùng người nói nữa, không nói!”

Rõ ràng Tiểu Mạch nói đúng, tự giác thấy mất mặt, Quý Nhàn Hoài tức giận nói.

“A!”

Tiểu Mạch cười cười, lắc đầu không nói, y biết tính Quý Nhàn Hoài, rất nhanh sẽ không có chuyện gì.

Quả nhiên, không bao lâu sau.....

“Ha hã! Đồ đệ a, người khi đó dùng năng lực gì a, một chút liền mang chúng ta ly khai hoàng cung, lão nhân ta biết hoàng tộc các người có năng lực kì lạ, bất quá đồ đệ người có thể nói hay không, người làm như thế nào để đến nơi này?”

Quý Nhàn Hoài hai mắt sáng lên, một bộ biểu tình ‘cực cương tò mò’ nhìn chăm chăm Tiểu Mạch.

“Là ngôn linh.”

“Cái gì?”

Quý Nhàn Hoài nghe không thông.

“Ngôn linh, tức năng lực ngôn ngữ, năng lực lấy ngôn ngữ làm môi giới, có thể biến thành sự thật, đây là ngôn linh.”

Đây là lần đầu tiên Tiểu Mạch nói cho người khác biết năng lực của mình, bởi vì nơi này không phải hoàng cung, không cần lo lắng năng lực sẽ bị người khác kỳ thị, do đó mà bị lợi dụng hoặc bị thương tổn. Trọng yếu hơn là, Tiểu Mạch biết người trước mắt này, cho dù biết năng lực của y, trừ bỏ muốn lợi dụng y cứu người sẽ không có ý tưởng khác.

“Nột! Đồ đệ, nói cách khác, có năng lực này, chỉ cần người nói ra sẽ trở thành sự thật a!”

Nghe Tiểu Mạch giải thích xong, Quý Nhàn Hoài vô cùng ngạc nhiên cùng hưng phấn.

“Ân, có thể nói như thế!”

Tiểu Mạch không có phủ nhận.

“Quá tuyệt, như vậy trên đời này sẽ không có cái gì có thể làm khó người, lời người nói ra sẽ trở thành sự thật, ngay cả người chết đều có thể sống lại!”

Quý Nhàn Hoài hai mắt lóe sáng nhìn Tiểu Mạch, thật giống như nhìn linh đan diệu dược trị được bách bệnh, thềm nhỏ dãi.

“Không!”

Tiểu Mạch nhẹ nhàng nói.

“Ngôn linh không phải là vạn năng.”

“Như thế nào lại không, đồ đệ người không phải nói, chỉ cần người nói ra sẽ trở thành sự thật sao?”

Quý Nhàn Hoài kêu, thật giống như vất vả mới tìm được linh đan diệu dược nhưng lại mất đi hiệu lực.

“Lý luận là như thế, nhưng sự thật lại không phải như thế.”

Mới đầu Tiểu Mạch cũng cho rằng như thế, nhưng sau khi luyện tập sử dụng cùng khống chế tốt năng lực này, phát hiện trên thực tế, năng lực ngôn linh không có đáng sợ như y tưởng tượng.

“Năng lực ngôn linh rất mạnh là đúng, nhưng nó cũng không phải vạn năng, nó không thể thay đổi sự thật, càng không thể chống lại tự nhiên.”

“Đây là ý tứ gì?”

Quý Nhàn Hoài hồ hồ.

“Không thể thay đổi sự thật, theo mặt chữ có thể giải thích là không thể thay đổi chuyện đã phát sinh, tựa như thời gian chỉ có thể không ngừng trôi qua, mà không thể đem nghịch chuyển. Một người nếu bị thương, ta có thể dùng ngôn linh chữa khỏi, nhưng không cách nào làm cho hắc hời phục như lúc chưa bị thương, đó là không thể thay đổi sự thật.

Mà không thể chống lại tự nhiên lại càng đơn giản, xuân hạ luân phiên, sinh lão bệnh tử, đây là quy luật tự nhiên. Ta dùng ngôn linh có thể làm cho người sống tử vong, nhưng lại không thể làm cho người chết sống lại, có thể cho băng tuyết tan rã, nhưng không có khả năng thay đổi thành mùa xuân hay mùa hạ.

Thời gian, vạn vật đều có quy luật tự nhiên, một người bệnh sắp bỏ mình, ta dùng ngôn linh chữa khỏi cho hắc, nhưng không có khả năng ngăn được hắc chết, đến giờ hắc vẫn sẽ tử vong, chẳng qua cải biến phương thức mà thôi.

Không thể thay đổi sự thật cùng không thể chống lại tự nhiên, kỳ thật đều là hàm nghĩa giống nhau.”

Tiểu Mạch đạm cười giải thích cho Quý Nhàn Hoài nghe, nói như vậy có lẽ lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, Tiểu Mạch sở dĩ giải thích nhiều như vậy vì sợ một ngày nào đó, Quý Nhàn Hoài sẽ lôi kéo y đi làm chuyện không thể thay đổi, bởi vì Tiểu Mạch biết, nhìn qua Quý Nhàn Hoài là người tùy tiện, kỳ thật lại là người mềm lòng.

“Quả nhiên trên đời này không có chuyện tốt như vậy, nếu nói cái gì đều có thể trở thành sự thật, đồ đệ ngươi không phải biến thành thần sao!”

Quý Nhàn Hoài hiểu rõ nói.

“Đúng vậy! Ta bất quá chỉ là phàm nhân mà thôi!”

Tiểu Mạch cười khẽ.

Cho nên ta mới vô dụng dùng năng lực linh ngôn chữa khỏi trái tim chính mình, còn tương lai không biết khi nào sẽ tử vong, lại là bằng cách nào tử vong, ít nhất hiện tại trong lòng không cần nghĩ nhiều, chỉ có thể chờ đợi.

Chương 76: Trốn Chạy

“Đồ đệ a, chúng ta hiện ăn cũng ăn no, uống cũng uống chừng, có thể xuất phát đi.”

Quý Nhàn Hoài đứng lên nói.

“Ách! Hảo.”

Tiểu Mạch cũng đứng dậy ngồi trên xe ngựa.

“Chúng ta đi thôi sư phó.”

Buông màn xe, Tiểu Mạch hưởng hoàng cung nhìn thoáng qua, tái kiến phụ thân!

“Giá!”

Ngồi trên xe ngựa, Tiểu Mạch hai người đánh ngựa chạy đi, thái dương cũng dần dần về tây.

“Hu!”

Tiểu Mạch ngồi trong xe ngựa phát giác xe ngựa dừng lại, có chút kì quái liền vén màn xe lên hỏi. Xe ngựa là Quý Nhàn Hoài đánh, nguyên nhân tất nhiên là do trái tim Tiểu Mạch quá yếu, không thích hợp đánh xe ngựa.

“Sư phó, như thế nào đột nhiên dừng lại.....”

Tiểu Mạch nói đến một nửa liền dừng lại, nhìn thấy Tử Y đầu lĩnh một đám người, cái gì cũng đều hiểu được.

“Không nghĩ tới nhanh như vậy đã đuổi kịp a, Tử Y!”

Tiểu Mạch cười có chút chua xót, tuy rằng sớm đoán được Tử Y là được Ly Nhật Diệu phái đến bên cạnh mình, nhưng thực tế Tiểu Mạch không khỏi có chút bị đả kích.

“Thực xin lỗi ngũ hoàng tử! Mời theo Tử Y hồi cung!”

Tử Y không dám nhìn thẳng Tiểu Mạch, biết rõ nàng hết thảy là phụng mệnh làm việc, không biết vì sao lại sợ hãi khi nhìn đôi mắt trạch lam thất vọng kia.

“Nếu..... Ta nói không?”

Tiểu Mạch cường ngạnh đặt câu hỏi. Như thế nào có thể cùng nàng trở về, như thế nào có thể! Nếu đi trở về, kia hết thảy cũng đều xong rồi, ta đây quyết tâm lựa chọn rồi đi phụ thân thì tính là cái gì?

“Hoàng thượng có lệnh, vô luận như thế nào đều phải đem ngũ hoàng tử mang về, cho dù ngài bị thương cũng không tiếc, mà người khác.....”

Ánh mắt Tử Y chuyển hướng Quý Nhàn Hoài.

“Nếu có phản kháng, giết!”

Đây là trả lời cũng là uy hiếp.

Tiểu Mạch ánh mắt biến đổi lớn, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại. A! Tính sai, không nghĩ tới truy binh nhanh như vậy liền đuổi đến.

Tính toán lúc đầu là dùng ngôn linh đem y cùng sư phó xuất cung, sau mau chóng thoát đi, không trở về Trì Nhạc Phong mà đi địa phương khác,

như vậy sẽ không bị truy binh dễ dàng phát hiện, sẽ có dư thời gian để an bài việc sau này, thật sự tính sai a!

“Nột! Đồ đệ, đây là xảy ra chuyện gì a? Tối hôm qua nghe khẩu khí của lão cha ngươi, hẳn là cũng không phản đối ngươi ra cung a! Hiện tại như thế nào lại phái người tới bắt ngươi?”

Quý Nhàn Hoài nghĩ không ra, nghi hoặc nhìn Tiểu Mạch.

“Sư phó, lấy khinh công của ngươi để đào tẩu khỏi bọn họ, hẳn là không thành vấn đề đi?”

Không có vì Quý Nhàn Hoài giải thích nghi hoặc, Tiểu Mạch hỏi vấn đề không liên quan.

“Đương nhiên! Bằng khinh công của bọn họ muốn trụ lão nhân ta, bọn họ cần phải hao hao động não chút.”

Quý Nhàn Hoài khoe ra, nhưng lập tức liền phát giác dụng ý Tiểu Mạch.

“Đồ đệ ngươi là có ý tứ gì, ngươi cho rằng lão nhân ta là cái loại sẽ bỏ lại đồ đệ chính mình làm tiểu nhân chạy trốn sao? Nói cho ngươi biết, loại sự tình này lão nhân ta không làm được.”

“A!”

Tiểu Mạch cười khẽ, tất cả phản ứng của Quý Nhàn, Tiểu Mạch đã đoán trước, hỏi hẳn chẳng qua là ôm may mắn thôi.

“Ta biết a, cho nên Ngất!”

Tiểu Mạch thấp giọng nói, Quý Nhàn Hoài lên tiếng trả lời rồi ngã xuống.

“Đưa sư phó quay về Trì Nhạc Phong.”

Phát động ngôn linh, Quý Nhân Hoài ngay tại trước mắt bao nhiêu người biến mất vô tung.

“Ngũ hoàng tử!”

Tử Y kinh ngạc nhìn Tiểu Mạch, nàng cũng không biết Tiểu Mạch có loại năng lực này.

“Là ta tính sai, nhưng phụ hoàng cũng giống ta a!”

Tiểu Mạch mang mím cười tự tin nhìn Tử Y, mà Tiểu Mạch tươi cười làm Tử Y có cảm giác không ổn.

“Trời buộc!”

Thấp giọng phát động ngôn linh, Tiểu Mạch đậm cười xem tình huống kế tiếp.

“Bá! Cách cách!”

“A!”

“Nha!”

“Đây là cái gì?”

Chỉ thấy từ mặt đất thoát ra vô số dây, quấn quanh trên đám người Tử Y, khống chế hành động của bọn họ. Nhưng Tiểu Mạch biết những người này có thực lực, không bao lâu sẽ thoát ra được trời buộc này.

“Giá!”

Tiểu Mạch nắm dây cương, điều khiển xe ngựa, rất nhanh thoát đi, chạy thật xa đám người đang giãy phía sau.

Không biết Tử Y bọn họ như thế nào tìm được y, rồi đi là ý niệm đột nhiên nảy ra trong đầu, bọn họ không có khả năng biết lộ tuyến y thoát đi, chính là bọn họ lại nhanh như vậy liền đuổi theo, vấn đề có thể là ở trên người y.

“Đáng giận! Bọn họ đến tận cùng ở trên người ta lộng cái gì?”

Từ khi Tiểu Mạch lưu lại thư, Ly Nhật Diệu liền ở trong Diệu Hoa điện một khắc không rời đi. Ngồi vào ghế, Ly Nhật Diệu ngửa đầu, nửa híp mắt, không nhúc nhích. Lúc này, tại Diệu Hoa điện chỉ có Ly Nhật Diệu cùng Chắp Ảnh, cùng quỳ trên mặt đất hướng Ly Nhật Diệu báo cáo là Tuyệt Ảnh.

“Ảnh La truyền tin tức đến nói, bọn họ vốn đã đuổi kịp ngũ hoàng tử, lại không ngờ ngũ hoàng tử có năng lực, nhất thời sơ xuất để ngũ hoàng tử đào tẩu. Bất quá bọn họ sẽ toàn lực đuổi bắt, nhất định có thể đem ngũ hoàng tử mang về.”

Báo cáo xong, Tuyệt Ảnh đầu cũng không dám nâng, đợi mệnh lệnh Ly Nhật Diệu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Ly Nhật Diệu như trước vẫn duy trì tư thế kia, Ly Nhật Diệu không nói, Tuyệt Ảnh không dám đứng dậy, càng thêm không dám rời đi.

Tức khắc, tiếng hít thở rất nhỏ của ba người vọng ở Diệu Hoa điện.

Nghe Tuyệt Ảnh báo cáo xong, Ly Nhật Diệu ngoài dự đoán mọi người không có tức giận, trên đường đến Diệu Hoa điện, Tuyệt Ảnh đã chuẩn bị thừa nhận lửa giận của Ly Nhật Diệu.

Tuy Ly Nhật Diệu bình tĩnh ngoài ý muốn, cũng không thể làm cho Tuyệt Ảnh buông tâm, ngược lại càng thêm trầm trọng, áp lực vô hình cơ hồ làm hãn không thể hô hấp, nặng nề phi thường.

Chấp Ảnh đứng bên cạnh Ly Nhật Diệu đồng dạng kinh ngạc, nhưng chính là bất an cùng lo lắng càng sâu. Là cái bóng của Ly Nhật Diệu, Chấp Ảnh biết biểu tình bình tĩnh của Ly Nhật Diệu là cái dạng gì, là càng thêm cuồng loạn gió lốc, lửa giận nội liễm như vậy, làm Chấp Ảnh cảm thấy được, chủ nhân hãn, đế vương quốc gia này, sắp không khống chế được mà điên cuồng.

“Truyền lệnh xuống!”

Ly Nhật Diệu đứng thẳng dậy, hai mắt trống rỗng, phi thường lạnh băng nhìn Tuyệt Ảnh trên mặt đất.

“Cho tất cả ảnh sĩ đi đuổi bắt ngũ hoàng tử, nếu không thể mang về..... Làm cho bọn họ biết thế nào là nỗi khổ địa ngục!”

“Dạ!”

Tuyệt Ảnh nhận mệnh ly khai, không cần quay đầu lại hãn cũng biết, ánh mắt Ly Nhật Diệu bắn trên người hãn cỡ nào là lạnh băng.

“Chủ nhân!”

Chấp Ảnh gọi, nhìn Ly Nhật Diệu, ánh mắt không giấu được lo lắng.

“Chủ.....”

Đồng tử đột nhiên phóng đại.

“A a.....”

“Oanh!”

Diệu Hoa điện phát ra tiếng nổ mạnh, nhưng ngay cả như vậy cũng không có người dám đi vào, bởi vì Ly Nhật Diệu đã hạ lệnh, không có mệnh lệnh ai vào Diệu Hoa điện, giết không tha.

Chương 77: Tử Vong

“Khụ! Khụ khụ!”

Chật vật quỳ rạp trên mặt đất, Chấp Ảnh không ngừng ho, màu máu đỏ tươi theo miệng chảy xuống, tiên diễm chói mắt. Phóng nhãn nhìn lại Diệu Hoa điện lúc này, trừ Ly Nhật Diệu tọa trên ghế, đã không còn chỗ nào hoàn hảo.

“Cáp..... Vù vù.....”

Ngồi ở trên ghế, thân thể Ly Nhật Diệu hơi hơi khuynh về phía trước, hai tay gắt gao nắm lại, ánh mắt có chút tan rã, không ngừng thở phì phò, giống như cực lực nhẫn nại cái gì đó.

Mái tóc dài hắc sắc của Ly Nhật Diệu giống như một ngọn lửa xẹt qua phía chân trời, từng đợt từng đợt nhẹ bùng lên ngọn lửa đỏ tươi. Đôi mắt nhật thực tối đen giống như đêm tối trước khi nghênh đón bình minh, màu đen từng chút tiêu tán, nhưng không phải tùy theo tăng sáng quang mang, mà là yêu dị ám tử.

Khắc ấn nguyên lai chỉ có đến thần miếu thánh địa mới có thể xuất hiện, nhưng lúc này mi tâm Ly Nhật Diệu lại hiện lên, nguyên bản là hoa sen màu tím thuần túy nhưng lại trời lên màu đen mạch lạc. Mà trên khuôn mặt tuyệt trần của Ly Nhật Diệu hiện lên đồ đẳng quỷ dị.

Nếu lúc trước nói Ly Nhật Diệu là tiên nhân xuất trần thoát tục, giờ phút này hẳn giống như Ma quân hiện thân từ địa ngục, yêu dị ma mị.

Đồng tử biến sắc, tùy ý chú văn đồ đăng lan tràn, đây là..... Bị chú văn ăn mòn, sắp nhập ma. Chấp Ảnh mở to mắt, không thể tin được cảnh tượng chính mình nhìn thấy.

“Chủ nhân.....”

“Giá..... Giá.....”

Tiểu Mạch đánh xe ngựa một khắc cũng không dám dừng, không ngừng rong ruổi, thẳng đến khi thái dương xuống núi nguyệt lên cao, nhiều ánh sao lên làm đẹp cho màn trời màu đen, tốc độ xe ngựa mới dần dần thả chậm, ngừng ở một cây đại thụ.

Từ mã xa nhảy xuống, hướng đại thụ đi đến, cước bộ Tiểu Mạch có chút bất ổn, thân thể tựa hồ có chút lay động, đi đến đại thụ Tiểu Mạch chống đỡ không nổi, thân thể ngã ngối trên mặt đất.

“Hô..... Hô.....”

Mở miệng thở phì phò, Tiểu Mạch giống như cá rời khỏi nước, cực độ khát cần dưỡng khí. Thân thể vô lực dựa vào thân cây, ngay cả ngẩng đầu cũng không có sức lực, hai tay vô lực chống trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt trước nay chưa từng có.

Cái này, nếu bọn họ lại đuổi theo, y chỉ có thể đưa tay chịu trời. Tiểu Mạch chua xót tươi cười.

Quả nhiên vẫn là rất miễn cưỡng, trong một ngày lại vận dụng công lực nhiều lần, lực lượng cạn kiệt đi! Hiện tại ngay cả nhúc nhích tay chân cũng không được, Tiểu Mạch a Tiểu Mạch! Người như thế nào biến thành xúc động, làm việc lỗ máng! Tiểu Mạch tự giễu.

Ngôn linh rất mạnh, nhưng điều kiện tiên quyết là thân thể người phải có đủ lực lượng để duy trì nó. Không chỉ riêng ngôn linh, các loại năng lực khác trong người hoàng tộc đều giống nhau. Giống như nội lực của người trong võ lâm, lực lượng hoàng tộc cũng giống như thế, nếu lực lượng thân thể không đủ, năng lực thi triển sẽ yếu đi, khi hao hết lực lượng không thể duy trì năng lực đã phát ra.

Tiểu Mạch hiện tại đã cạn kiệt lực lượng, y dùng ngôn linh đem chính mình cùng Quý Nhàn Hoài xuất cung, lực lượng đã tiêu hao hơn phân nửa. Sau lại đưa Quý Nhàn Hoài quay về Trì Nhạ Phong, Tiểu Mạch cơ hồ đã hao hết lực lượng, lúc sau trói buộc đám người Tử Y, khi đó y đã cạn kiệt lực lượng.

Rồi sau đó còn đánh xe ngựa đến tận đây, tất cả đều dựa vào ý chí để chống đỡ. Bây giờ còn có thể bảo trì thanh minh ý thức mà chưa ngất, chỉ có thể nói ý chí Tiểu Mạch hơn người, đối là người khác sợ là đã sớm hôn mê.

“Hô..... Hô..... Ngô!”

Đột nhiên thần sắc Tiểu Mạch đột biến, nguyên bản gương mặt mệt mỏi lại nhiễm kinh hoàng cùng thống khổ,

“Sao lại như vậy?”

Tiểu Mạch không thể tin được nói, thân thể nghiêng té trên mặt đất, trái tim đập càng lúc càng nhanh, làm cho Tiểu Mạch đau đớn kịch liệt, y nghĩ là bệnh tim tái phát.

“Hô.....”

Đây là cái gọi ‘họa vô đơn chí’ sao? Tiểu Mạch thầm nghĩ. Đây là đại giới phải trả khi cạn kiệt lực lượng sao?

“Ta..... sẽ chết sao?”

Ý niệm này tự nhiên xuất hiện trong đầu Tiểu Mạch, có lẽ do đã chết một lần, Tiểu Mạch thế nhưng không hề sợ hãi, Tiểu Mạch cảm thấy tử vong đang đến gần, bệnh tim tái phát làm hấn càng thêm thống khổ.

Y vốn nên là người đã chết, hiện tại sống thêm năm năm, còn được hưởng thụ thân tình y từng ước mơ tha thiết, cũng đủ rồi, kỳ thật chết như vậy cũng không có gì luyến tiếc. Nghĩ như vậy, Tiểu Mạch buông tha giây giũa.

Không biết lần này sau khi xuống địa ngục, là đến phương Tây thần thoại mình giới hay lại xuyên qua. Tiểu Mạch nhàm chán nghĩ, y kiếp trước là người theo ‘Thuyết vô thần’, nhưng sau khi trải qua sự kiện xuyên qua, Tiểu Mạch không khỏi đối với ý tưởng chính mình trường kì tin tưởng sinh ra hoài nghi, cho nên giờ phút này, y mới có ý niệm kì quái trong đầu.

Ân! Hảo khổ, hảo muốn ngủ a!

Nghĩ vậy, Tiểu Mạch dần dần cảm thấy được mí mắt hảo nặng, dần dần không có cảm giác đau đớn trí mạng nơi trái tim. Dần dần, dần dần.....

“Phụ hoàng!”

Trong nháy mắt nhắm mắt lại, thân ảnh Ly Nhật Diệu hiện lên trong đầu Tiểu Mạch, tiếng gọi cuối cùng trước khi ngắt đi giống như khắc sâu vào trong trí nhớ, không muốn xa rời.

Chương 78: Trở Về

“Cách cách.....”

Ban đêm yên tĩnh, ánh lửa phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Ngô..... Ân.....”

Tiểu Mạch từ từ mở mắt ra, đập vào mắt là ánh lửa đỏ rực. Ta..... Không có chết sao? Nghĩ vậy, Tiểu Mạch ngồi dậy, phát hiện quần áo trên người khác với trước lúc ngất đi. Sao lại thế này? Tiểu Mạch nghi hoặc.

Ngồi thẳng thân thể, ngẩng đầu lên, Tiểu Mạch phát hiện có một người ngồi trước ánh lửa, nhìn thân hình tựa hồ là nam tử. Hít một hơi, Tiểu Mạch dựa thân cây đứng lên, lắc lắc hướng người nọ đi đến.

“Là người cứu ta sao?”

Đứng ở phía sau người nọ Tiểu Mạch hỏi.

“Cám ơn!”

“Ngài không cần cảm tạ ta.”

Người nọ xoay người đối mặt Tiểu Mạch.

“Ngũ hoàng tử!”

“Hoàng.....hậu!”

Nhìn tướng mạo người nọ, Tiểu Mạch kinh ngạc trừng lớn mắt.

“Không đúng, người là nam, nhưng diện mạo của người.....”

Cùng hoàng hậu giống nhau như đúc.

“Ngũ hoàng tử, thuộc hạ là Chấp Ảnh, một trong các ảnh vệ của hoàng thượng.”

Nhìn ra Tiểu Mạch kinh ngạc, Chấp Ảnh tự giới thiệu.

“Đồng thời cũng là hoàng hậu Nhật Diệu quốc.”

“Cái gì?!”

Tiểu Mạch kinh hách, nhưng rất nhanh liền khôi phục trấn định. Ở trong đầu cũng rất nhanh phân tích và tiêu hóa tin tức kinh người này, không bao lâu liền biết chuyện gì xảy ra.

Phụ thân người thật rất kinh người, thế nhưng đem tất cả mọi người lừa gạt!

“Người cũng là đến đuổi bắt ta sao?”

“Thỉnh ngũ hoàng tử theo thuộc hạ hồi cung!”

Chấp Ảnh nhìn thẳng Tiểu Mạch, cung kính nhưng khẩu khí không cho đối phương phản đối.

“Ta đã biết!”

Tiểu Mạch bất đắc dĩ cười khổ, hiện tại y thoát đi còn có đường sống sao? Đã sớm cạn kiệt lực lượng, căn bản không đủ để duy trì ngôn linh, cái thân thể như vậy mà thoát đi trước mặt ảnh vệ, rõ ràng là nằm mộng.

Tiểu Mạch không phải người thích cật mạnh, khi nào thì nên làm, lựa chọn cái gì y đều biết rõ.

“Đi thôi!”

“Giá!”

Chấp Ảnh đánh xe ngựa hướng Hoàng Đô chạy như bay, Tiểu Mạch ngồi trong thùng xe bị xóc nảy mà thân thể loạng choạng.

Quả nhiên là không thể thoát đi a! Dù sao còn kém nhiều lắm, vô luận là phương diện nào. Nhìn màn đêm ngoài cửa xe ngựa, Tiểu Mạch âm thầm nghĩ.

Thời khắc lựa chọn thoát đi đó, Tiểu Mạch đã chuẩn bị tốt tùy thời bị truy về, biết rõ là không thể mà vẫn làm người ngu xuẩn, kiếp trước Tiểu Mạch thường dùng lời này răn dạy cấp dưới không biết trời cao đất rộng, lại không nghĩ tới y biết rõ là không thể mà vẫn làm ra hành động hôm nay.

Khi nào thì y trở nên khờ dại như thế, Tiểu Mạch tự giễu. Kỳ thật lựa chọn rời đi là vì không biết nên đối mặt với tình cảm của phụ thân dành cho y như thế nào.

“Phụ hoàng.....thực sinh khí đi? Ta nhạ phụ hoàng sinh khí, làm sao bây giờ?”

Hiện tại tâm tình Tiểu Mạch trống không, một mảnh hắc ám.

“Ngũ hoàng tử thỉnh xuống xe!”

Xe ngựa không biết dừng lại khi nào, Chấp Ảnh vén rèm cửa lên hỏi.

“Tới hoàng cung rồi a!”

Chấp Ảnh đưa tay giúp Tiểu Mạch nhảy xuống xe ngựa, chờ ổn định thân thể y ngay ngăn cả người.

“Hoàng..... Chấp Ảnh, vì cái gì mang ta đến thần miếu?”

“Chủ nhân ở bên trong thần miếu, mời ngũ hoàng tử theo thuộc hạ.”

Đi trước Tiểu Mạch, Chấp Ảnh đáp lại.

Đi theo phía sau Chấp Ảnh, Tiểu Mạch rất là buồn bực, không hiểu vì sao Ly Nhật Diệu ở thần miếu. Đối với thần miếu, Tiểu Mạch cũng không có xa lạ, lúc mười tuổi sau khi làm lễ rửa tội, Ly Nhật Diệu thường mang Tiểu Mạch đến ôn tuyền, khi đó trừ Tiểu Mạch, tất cả mọi người chưa ai có đặc quyền này, sau đó nhận thức tế sư Âm Vũ, Thành Thi.

Tuy rằng sau khi trở thành tế sư phải cải danh là Âm Vũ, Tiểu Mạch vẫn theo thói quen gọi hần là Thành Thi. Bất quá nhắc tới Thành Thi, đầu Tiểu Mạch liền đầy hắc tuyến, tuy người Thành Thi không tồi nhưng tính cách kia của hần..... Tiểu Mạch thực không dám khen tặng.

Này không phải hướng đến chủ điện tế thất sao? Chẳng lẽ phụ thân ở tế thất na? Vì cái gì? Một đám dấu chấm hỏi hiện lên trong đầu Tiểu Mạch, nhìn về phía Chấp Ảnh, ánh mắt tràn ngập nghi hoặc.

Nguyên bản đối Ly Nhật Diệu ở thần điện, Tiểu Mạch đã cảm thấy kì quái, huống chi là ở chủ điện tế thất, chủ điện tế thất thần miếu là địa phương thần thánh mạnh nhất nước, trừ bỏ tế sư Âm Vũ, cho dù là hoàng thượng cũng ít đến chủ điện tế thất.

“Âm Vũ bái kiến ngũ hoàng tử!”

Tế sư Âm Vũ kể nhiệm hướng Tiểu Mạch khom người hành lễ.

“!”

Tiểu Mạch sửng sốt.

“Không, không cần đa lễ!”

Tiểu Mạch không được tự nhiên mở miệng, nhìn bộ dáng Âm Vũ nghiêm trang, Tiểu Mạch ngược lại có chút không biết làm sao.

“Ngũ hoàng tử, hoàng thượng ở bên trong tế thất, chờ ngài đã lâu.”

Giống như là ám chỉ cái gì, Âm Vũ hướng Tiểu Mạch nói.

“Ân!”

Khóe miệng Tiểu Mạch khởi một mạt cười khổ, Tiểu Mạch hướng tế thất đi đến, trốn tránh đã không còn tất yếu nữa.

“Phụ hoàng!”

Nhìn bên trong tế thất, Tiểu Mạch không thể tin vào mắt mình.

“Đây là..... Sao lại thế này?!”

Chương 79: Chú Văn

Màu tóc dài như hòa lẫn với ánh sáng liệt hỏa, đồng tử màu tím ma mị, bất đồng với chú văn màu tím là đồ đằng yêu dị đen sẫm. Ly Nhật Diệu ngồi xếp bằng ở giữa tế thất, nhưng Tiểu Mạch không có cảm giác quen thuộc trước đây.

“Vì cái gì? Phụ hoàng như thế nào lại biến thành như vậy?”

Tiểu Mạch kinh ngạc lại phần nộ chất vấn Chấp Ảnh cùng Âm Vũ.

“Ngũ hoàng tử không biết sao? Hoàng thượng biến thành như vậy đều là bởi vì ngài a!”

Âm Vũ cười trả lời, nhưng tươi cười này lại không có trong đáy mắt, ánh mắt nhìn Tiểu Mạch là phần hận, lạnh như băng.

“Bởi vì ta?!”

Ngũ diệu nghi hoặc, Tiểu Mạch không rõ cái đó và y có gì liên hệ.

“Đúng vậy! Chính là bởi vì ngũ hoàng tử ngài!”

Âm Vũ không có hảo ý nói, hẳn muốn Tiểu Mạch cũng thống khổ giống như hoàng thượng.

“Bởi vì ngũ hoàng tử ngài rời đi làm hoàng thượng phần nộ cùng bi thương, làm cho tâm hắc vững như bàn thạch lại xuất hiện kẽ hở, mới có thể làm cho chú văn thừa dịp chui vào người hoàng thượng. Hoàng thượng như bây giờ chính là bị chú văn xâm nhập căn cốt, sắp nhập ma mà mất đi ý thức.”

Ha hả! Thống khổ đi ngũ hoàng tử, như vậy ngài mới có thể hiểu được tâm tình hoàng thượng.

“Như thế nào lại thế?”

Tiểu Mạch không thể tin.

“Người trong hoàng tộc không phải trời sinh có năng lực sao? Vì cái gì còn cần chú văn?”

Tiểu Mạch hô to, là kinh hách, là phản nộ, là nghi hoặc, là sợ hãi, là bi thương, y đã phân không rõ, chỉ biết là trái tim y như bị người gặt gao nắm lấy, thống khổ vạn phần.

“Đúng vậy, vì cái gì?”

Âm Vũ nhìn Tiểu Mạch hỏi lại.

“Bởi vì hắn là hoàng thượng, là đế vương quốc gia này, chỉ có lực lượng cường đại mới có thể làm cho quốc gia phồn vinh, nhưng mà chỉ dựa vào năng lực hoàng tộc thì không đủ.”

“Cái.....”

Nhìn chăm chăm Âm Vũ, Tiểu Mạch biết kế tiếp hắn sẽ nói một chuyện kinh người.

“Thân là đế vương, trước một ngày đăng cơ phải đến thần miếu tiến hành nhận chú văn. Mỗi người chỉ biết nói, trở thành đế vương liền có được năng lực vô thượng, nhưng không có một ai biết được quá trình nhận năng lực kia thống khổ như thế nào.

Vô số chú văn trong nháy mắt thêm vào trên người, phải biết rằng, thường nhân nhận một cái chú văn đã khó có thể thừa nhận, mà thống khổ đế vương phải thừa nhận so với bọn là hơn gấp trăm gấp ngàn lần.

Nhận chú văn thất bại, thường nhân sẽ mất đi tính mạng, mà đế vương thất bại là hồn phi phách tán.”

Âm Vũ chậm rãi nói, vẻ mặt vô cùng thống khổ, thân là tể sư riêng của đế vương, lúc đế vương nhận chú văn phải tùy thị ở bên, hãn vĩnh viễn vô pháp quên thống khổ khi đó của Ly Nhật Diệu.

“Như thế nào.....”

Tiểu Mạch cảm thấy tâm đau, vì Ly Nhật Diệu mà đau.

“Chú văn nhận được dựa vào số lượng, ý chí càng mạnh có thể nhận được nhiều chú văn, có thể đạt được lực lượng cường đại, tương đương thống khổ gấp bội.

Mà từ xưa đến nay, hoàng thượng là đế vương có lực lượng cường đại nhất trong ba nước. Cho nên, Nhật Diệu quốc hiện giờ mới có thể trở thành quốc gia cực mạnh.”

Nhưng là đế vương chịu thống khổ nhiều nhất, những lời này Âm Vũ không có nói ra, nhưng nhìn biểu tình Tiểu Mạch, Âm Vũ biết ý cũng rõ ràng.

“Ngũ hoàng tử, ngài có biết tể sư Âm Vũ tồn tại vì cái gì không?”

Bỗng nhiên Âm Vũ hỏi Tiểu Mạch.

Tiểu Mạch lắc đầu tỏ vẻ không biết, nhưng ý cảm thấy có liên quan tới Ly Nhật Diệu, phải nói là cùng đế vương có liên hệ.

“Đế vương có ý chí mạnh nhưng chung quy cũng chỉ là cá nhân, chú văn có ma tính, tự bản thân có ý thức, cắn nuốt kí chủ là ý thức bản năng của nó, tiếp nhận nhiều chú văn như thế, đế vương có thể bị cắn nuốt vô cùng lớn.

Chú văn ở trong thân thể càng lâu thì ma tính càng tăng cường, bị chú văn cắn nuốt nguyên nhân chính là do có hành vi điên cuồng.”

“Thân là đế vương, tối trọng yếu là kiểm chế bản thân, không cho phép phát sinh hành vi điên cuồng, nếu đế vương bị cắn nuốt mà nhập ma, quốc gia sẽ không có tương lai, mà tể sư Âm Vũ tồn tại vì đế vương tiêu trừ ma tính chú văn.”

“Một đế vương một tể sư, tể sư cả đời trung với vương, ngày trở thành tể sư sẽ bị vương hạ cấm chế trung thành, cả đời không được rời đi thần miếu.”

“Thần miếu là địa phương tối thần thánh của quốc gia, tể sư sẽ mỗi ngày khi mặt trời mọc đi vào tế thất, vì hoàng thượng cầu phúc, tiêu trừ ma tính trên người đế vương.

Giả như tể sư phản bội, rời đi thần miếu, không có tể sư cầu nguyện, ma tính trong cơ thể đế vương sẽ gia tăng vô hạn, không bao lâu sẽ bị chú văn ăn mòn, cho đến khi bị cắn nuốt hoàn toàn.”

“Cho nên, vì phòng ngừa tể sư phản bội, đế vương sẽ hạ cấm chế tể sư, nhưng mỗi vị tể sư đều tự nguyện nhận cấm chế của đế vương, vì vương bọn họ mà trung thành!”

Chỉ có ta, chỉ có ta không bị hạ cấm chế, bởi vì vương không tin ta.

Âm Vũ cảm thấy ảm đạm, bởi vì trong lòng tể sư, chỉ có tiếp nhận cấm chế mới chân chính trở thành tể sư của đế vương.

Tiểu Mạch nghĩ không thông, vì cái gì mà Thành Thi bọn họ nguyện ý mất đi tự do để nhận cấm chế, nhưng y không có dư thừa tâm tư để hỏi, bởi vì đó chỉ là chuyện râu ria, người có thể tác động đến nỗi lòng y đang ngồi trong tế thất mới là người y quan tâm.

Chương 80: Nguy Hiểm

“Phụ hoàng hiện tại vì cái gì lại như vậy, người không phải không rời đi thần miếu sao? Thành Thi!”

Tiểu Mạch truy vấn, lo lắng mà hoảng hốt.

“Đúng vậy, vì cái gì? Nói sao đây, là bởi vì ngũ hoàng tử ngài a!”

Âm Vũ không lưu tình đả kích Tiểu Mạch.

“Tể sư Âm Vũ có khả năng tiêu trừ ma tính chú văn, giúp hoàng đế khống chế chú văn, nếu chú văn đã bắt đầu ăn mòn, tể sư Âm Vũ cũng không có biện pháp, đến lúc đó chỉ có thể dựa vào ý chí hoàng thượng, đem ma tính ăn mòn khai trừ.

Nhưng ma tính chú văn trên người hoàng thượng cường đại đến nỗi không thể tưởng tượng được, nếu muốn khai trừ....”

Âm Vũ trầm mặc, chân mày nổi lên thần sắc lo âu.

“Chúng ta đưa chủ thân tới tế thất, là hy vọng thánh khiết có thể bang trợ chủ nhân, chính là ma tính trên người chủ nhân quá mức cường đại, cho dù ở đây cũng không giúp được nhiều.”

Nói đến đây, hai tay Chấp Ảnh nắm chặt, ánh mắt lộ ra không cam lòng cùng với tự trách chính mình vô dụng.

“Ngài muốn làm cái gì? Ngũ hoàng tử!”

Âm Vũ sợ hãi giữ chặt Tiểu Mạch.

“Ta muốn tới bên người phụ hoàng.”

Tiểu Mạch bình tĩnh trả lời, y thực ảo não tự trách, thậm chí có chút thống hận chính mình. Nếu sớm biết rằng y rời đi sẽ làm Ly Nhật Diệu lâm vào hoàn cảnh này, Tiểu Mạch quyết không lựa chọn như thế, cho dù đối mặt với tình cảm lệch lạc của Ly Nhật Diệu đối với y, cũng tốt hơn bây giờ.

Chỉ tiếc, thế giới này không có ‘nếu’, càng thêm không có ‘sớm biết rằng’, nhưng là..... Nếu còn có cơ hội lựa chọn.....

“Không được!”

Âm Vũ nóng nảy, đúng vậy, hẳn là muốn cho Tiểu Mạch thống khổ, nhưng không nghĩ sẽ làm cho Tiểu Mạch nguy hiểm, bởi vì nếu Tiểu Mạch bị thương, người thống khổ nhất chính là Ly Nhật Diệu.

“Hoàng thượng hiện tại ai cũng không nhận thức được, nếu không có kết giới tế thất che đậy tầm nhìn hoàng thượng, sợ là hoàng thượng đã hướng chúng ta tấn công.”

Nhớ tới lúc trước hẳn nghĩ muốn đến gần Ly Nhật Diệu, lại suýt nữa bị đánh gục, Âm Vũ trong lòng còn sợ hãi.

“Thành Thi, người không phải nói là bởi vì ta, phụ hoàng mới biến thành như vậy sao, ta đây có nghĩa vụ trợ giúp phụ hoàng, cho dù ta không giúp được cũng muốn bồi bên người phụ hoàng, cho dù sẽ bị phụ hoàng làm bị thương, nhưng là..... Ta có lý do để không phải làm như vậy sao?!”

Tiểu Mạch nói xong cười, tươi cười nhu hòa mà tự tin.

“Hơn nữa, ta tin tưởng phụ hoàng sẽ không thương tổn ta.”

“Thực xin lỗi ngũ hoàng tử, Chắp Ảnh không thể cho ngài đi vào.”

Chấp Ảnh chặn trước người Tiểu Mạch, hẳn biết, nếu Ly Nhật Diệu biết mình làm bị thương Tiểu Mạch, sẽ có bao nhiêu tự trách cùng bi thương.

“Thực xin lỗi, ta không thể nghe lời các người.”

Tiểu Mạch cúi đầu che khuất hai mắt y.

“Cứng nhắc!”

Đột nhiên phát động ngôn linh, Tiểu Mạch mới khôi phục không ít sắc mặt lại tái nhợt.

“Ngũ hoàng tử....”

Thân thể biến cứng nhắc, Chấp Ảnh gian nan kêu.

Không có đáp lại Chấp Ảnh, Tiểu Mạch biết năng lực hiện tại chính mình, chỉ có thể làm cho hai người đứng tại chỗ trong một chút, nhưng cũng đủ để y đi đến bên cạnh Ly Nhật Diệu.

“Phụ hoàng!”

Nhẹ gọi, Tiểu Mạch hướng Ly Nhật Diệu chậm rãi đi đến, hoàn toàn không để ý tới biểu tình khẩn trương của hai người không thể động đậy ở phía sau.

Theo thanh âm, Ly Nhật Diệu ngẩng đầu nhìn hướng Tiểu Mạch, mâu ám tử cùng mắt trạch lam đối mặt.

“Phụ hoàng!”

Tiểu Mạch hoảng hốt kinh hô, cảm giác khủng hoảng nảy lên trong thân thể y, nhìn song tử mâu, Tiểu Mạch không còn tự tin nói Ly Nhật Diệu sẽ không tổn thương y.

Bởi vì Tiểu Mạch nhìn Ly Nhật Diệu hiện tại, ánh mắt nhìn y không còn ôn nhu như xưa, cũng không có ẩn nhẫn tình cảm, có chính là lạnh băng vô tình, phảng phất như nhìn vật chết bình thường.

Dừng lại cước bộ, Tiểu Mạch không thể cũng không có khả năng tiếp tục đi tới, không biết là bởi vì Ly Nhật Diệu như vậy sinh ra sợ hãi, hay là vì ánh mắt kia của Ly Nhật Diệu như nhìn thấy người xa lạ. Đứng ở kia, Tiểu Mạch chỉ cảm thấy thân thể y hảo lãnh, tâm..... Đau quá.

“Ba, ba, ba.....”

Tiểu Mạch dừng cước bộ, Ly Nhật Diệu ngược lại đứng dậy hướng y đi tới, Từng bước một, tiếng bước chân nặng nề trong tế thất trống trải phát ra tiếng giòn vang, một chút, một chút đập vào trong lòng Tiểu Mạch.

“A..... Hô.....”

Đột nhiên Tiểu Mạch cảm thấy hô hấp giống như có chút khó khăn, Ly Nhật Diệu càng tới gần, y càng cảm nhận được áp bách cường đại vô cùng, làm y toàn thân xụi lơ, chân cơ hồ không đứng vững.

Đứng trước người Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu khóe miệng thượng kiêu họa xuất cái độ cung, cùng bình thường đối người khác lạnh nhạt, hoặc đối Tiểu Mạch ôn nhu mà sủng nịnh mỉm cười bất đồng, tươi cười hoàn toàn ma mị mà yêu tà.

“Ngô!”

Một tiếng kêu rên, Tiểu Mạch còn chưa kịp thưởng thức Ly Nhật Diệu tươi cười khó gặp, cái cổ non mềm trắng nõn liền bị Ly Nhật Diệu nắm lấy giờ giữa không trung, chỉ cần Ly Nhật Diệu tay phải hơi dùng một chút lực, Tiểu Mạch có thể ngày mai không thấy thái dương.

Chương 81: “Trùng Phạt”

“A.....”

Tiểu Mạch khó khăn phát ra âm thanh, trên cổ đột nhiên bị nắm chặt, làm Tiểu Mạch khó thở, khiến cho khuôn mặt y tái nhợt càng thêm thất sắc.

Phụ thân muốn giết ta sao? Nghĩ như vậy, Tiểu Mạch cũng không sợ hãi cũng không oán hận, có chính là đau lòng khôn cùng vì ánh mắt xa lạ kia của Ly Nhật Diệu, vì Ly Nhật Diệu không nhận thức y mà bị thương.

Cảm giác được bàn tay trên cổ dần gia tăng lực, Tiểu Mạch cũng càng thêm khổ sở bị thương.

Thật sự, thật sự không nhận thức ta sao? Phụ thân! Ta là tiểu tử kia của người a! Người muốn giết ta cũng không quan hệ, nhưng không cần người dùng ánh mắt xa lạ như vậy nhìn ta, phụ thân!

Tiểu Mạch bi thống nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy Ly Nhật Diệu dùng ánh mắt xa lạ kia nhìn y.

A! Dù sao sớm hay muộn gì cũng chết, cùng với tương lai chết mặc danh kì diệu, ít nhất chết trong tay phụ thân sẽ giải thoát nhanh hơn. Hạnh phúc của ta là do phụ thân mang đến, nay chính tay phụ thân chặt đứt là tốt nhất, bất quá, ta tại đây muốn gọi một tiếng cuối cùng.

“Phụ hoàng!”

Ly Nhật Diệu thân thể chấn động, bàn tay trên cổ Tiểu Mạch cũng đột nhiên thả lỏng lực đạo, giờ phút này nếu Tiểu Mạch mở mắt ra sẽ phát hiện, ánh mắt xa lạ của Ly Nhật Diệu có trộn lẫn một tia tình tự khó nói.

Tình tế đoan trang hơi non nớt, không tính là xuất chúng chỉ có thể xưng là khuôn mặt thanh tú, Ly Nhật Diệu nghi hoặc, không biết vì cái gì lại đối y không hạ thủ được sau khi nghe tiếng ‘phụ hoàng’.

“Ngũ hoàng tử!”

Lúc này, ngôn linh của Tiểu Mạch đối với Chấp Ảnh cùng Âm Vũ đã hết hiệu lực. Không muốn nhìn Ly Nhật Diệu hối hận cùng thống khổ sau khi thanh tỉnh lại, Chấp Ảnh vọt vào tế thất định đem Tiểu Mạch trong tay Ly Nhật Diệu cứu ra.

Nhìn hướng người tới, trực giác Ly Nhật Diệu cho hắn biết người kia tới là vì người trong tay mình, tâm sinh không hờn giận châm lửa giận. Nguy hiểm nheo mắt lại, không cho Chấp Ảnh tới gần, tử mâu Ly Nhật Diệu chợt lóe hàn quang, đột nhiên đánh úp về phía Chấp Ảnh.

“A ——”

Chấp Ảnh kêu thảm. Thân thể bị hung hăng đánh trúng thật sâu bay ra khỏi tế thất đập mạnh xuống đất.

“Phốc!”

Máu tươi từ trong miệng Chấp Ảnh phun ra, nhiễm hồng mặt đất, tiên diễm chói mắt.

“Không biết tự lượng sức mình, hừ!”

Ly Nhật Diệu khinh thường hừ lạnh, tay trái vung lên.

“Ba!”

Đại môn tế thất rung lên, Âm Vũ như thế nào cũng không biết.

“Phụ hoàng!”

Không lòng dạ nào bắn khoản Âm Vũ bên ngoài như thế nào, hay lo lắng Chấp Ảnh bị trọng thương có nguy hiểm tính mạng, trong lòng Tiểu Mạch chỉ có Ly Nhật Diệu trước mắt.

“Phụhoàng!”

Tiểu Mạch lập lại, Ly Nhật Diệu bỗng nhiên nhắm lại mi, lộ ra vẻ mặt không hồn giận.

“Không đúng!”

Ly Nhật Diệu hét lớn, một tay hãm Tiểu Mạch ôm vào trong ngực, nguyên bản tay phải khống chế Tiểu Mạch lại vuốt ve trên mặt Tiểu Mạch, ánh mắt tuy rằng xa lạ như trước nhưng không hề lạnh băng, ngược lại có mấy phần nôn nóng.

“Phụ..... Ô.....”

Tiểu Mạch kinh ngạc mở to mắt, lời chưa nói xong đã biến mất trong không trung.

“Ân..... Không..... Ngô.....”

Tiểu Mạch nghĩ muốn giãy giụa để né tránh hành vi ‘kinh hãi’ của hắn, nhưng không đủ sức lực lại bị Ly Nhật Diệu ôm vào trong ngực, không thể giãy ra, mà ở ngoài miệng môi bị tàn sát không thương tiếc, giống như muốn nuốt y vào trong bụng.

“Phụ hoàng.....Không.....Ngô.....”

Thật vất vả mới đưa đầu thoáng dời đi, nhưng lời nói cự tuyệt trên môi chưa kịp nói ra đã bị nuốt vào, Ly Nhật Diệu thừa cơ đem lưỡi chui vào miệng Tiểu Mạch, bàn tay to kiềm gáy lại không cho y tránh né.

Ly Nhật Diệu bá đạo mà linh hoạt khiêu khích Tiểu Mạch, lưỡi hăn không chịu nằm yên, khi thì hấp dẫn, khi thì kháng cự, khi thì liếm niêm, giống như hưởng thụ mỹ vị.

Ly Nhật Diệu vẻ mặt say mê, nguyên bản nghĩ chỉ muốn ngăn miệng Tiểu Mạch lại, không muốn cho y xưng hô cái kia làm cho hăn bối rối cùng không cam lòng, không nghĩ rằng tư vị đôi môi kia ngon ngọt như thế, làm hăn quên đi mục đích ban đầu, không chịu rời đi.

Nhưng mà Tiểu Mạch giãy giụa làm cho Ly Nhật Diệu không hờn giận, khi đôi môi kia thốt ra lời cự tuyệt, mang theo chút tức giận, Ly Nhật Diệu lần thứ hai ‘trừng phạt’ đôi môi làm cho hăn lưu luyến kia.

Môi cùng môi găt gao giao một chỗ, lưỡi cùng lưỡi dây dưa lẫn nhau, Ly Nhật Diệu giống như mê muội, không ngừng cướp lấy hơi thở thơm tho Tiểu Mạch cùng mật dịch ngọt lành trong miệng.

“Ngô.....Ngô.....”

Tiểu Mạch giãy giụa, hai tay vô lực đánh Ly Nhật Diệu, y hiện tại không lòng dạ nào quan tâm hôn môi y là phụ thân y, y chỉ biết, nếu Ly Nhật Diệu không buông miệng y ra, chính mình chỉ sợ hít thở không thông mà chết, tuy rằng Tiểu Mạch không sợ chết nhưng là không nghĩ sẽ chết kiểu này.

Chương 82: Thức Tỉnh

Không biết qua bao lâu, khi Tiểu Mạch cảm thấy được chính mình thiếu dưỡng khí sắp ngất đi, Ly Nhật Diệu rốt cuộc ngừng lại, không tàn sát bừa bãi môi y, vô lực dựa vào người Ly Nhật Diệu thở phì phò, nếu không phải bị Ly Nhật Diệu ôm lấy, Tiểu Mạch sợ là đã xụi lơ trên mặt đất.

Hô hấp được thông thuận, Tiểu Mạch mới có lực đi hỏi hành vi mới vừa rồi của bọn họ, y cùng phụ thân hôn môi, như thế nào có thể! Tiểu Mạch kinh hoảng vô cùng, sợ hãi xâm nhập thể xác và tinh thần.

“Ngô.....”

Đột nhiên môi bị đụng chạm, Ly Nhật Diệu tay trái nắm thắt lưng Tiểu Mạch, tay phải đặt trên mặt Tiểu Mạch, ngón cái vuốt ve đôi môi Tiểu Mạch bị hấn hôn đến sừng đỏ.

“Phụ hoàng!”

Tiểu Mạch cuống quýt ngẩng đầu muốn ngăn cản hành động này của Ly Nhật Diệu, nhưng khi nhìn đôi mắt ám tử kia, Tiểu Mạch một câu cũng nói không nên lời.

“Phụ.....hoàng.....”

Tiểu Mạch nhẹ nhàng run rẩy cúi đầu, không dám nhìn hai mắt Ly Nhật Diệu, không dám nhìn đôi mắt tràn ngập dục vọng kia.

Muốn chạy trốn, phải nhanh trốn. Tiểu Mạch run rẩy, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ! Chưa bao giờ trải qua sự tình này, đầu óc Tiểu Mạch một đoàn loạn ý.

“A.....”

Thình lình bị đẩy làm cho Tiểu Mạch kinh hô, ngay sau đó y phát hiện chính mình đã té trên mặt đất. Nằm trên người Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu tay trái vẫn như cũ, gắt gao giữ lấy Tiểu Mạch, tay phải không ngừng vuốt ve trên mặt y, trong mắt lóng lánh là Tiểu Mạch, là thâm trầm, là dục vọng tối nguyên thủy.

“Không, phụ hoàng! Buông, không cần như vậy! Ngô.....”

Đôi môi lại một lần nữa bị đoạt lấy, nam nhân hơi thở thành thực làm cho Tiểu Mạch sợ hãi.

“Không, ngô..... Ân..... Buông ra.....”

Tiểu Mạch giãy giụa quát to, nhưng không thể ngăn cản nam nhân đang tàn sát bừa bãi trên người y.

Bị bản năng dục vọng khống chế, Ly Nhật Diệu đối người ở dưới thân giãy giụa la lên hoàn toàn không có cảm giác, mang theo khí thể như muốn nuốt Tiểu Mạch vào bụng, hấp dẫn môi cùng lưỡi Tiểu Mạch, cướp lấy không khí trong miệng Tiểu Mạch.

“Hô..... Hô.....”

Ly Nhật Diệu buông Tiểu Mạch ra, Tiểu Mạch tham lam hít thở không khí.

“A!”

Tiểu Mạch được tự do phát ra kinh hô.

“Không, phụ hoàng, dừng tay!”

Nắm lấy tóc Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch ý đồ dời lực chú ý của Ly Nhật Diệu đối với cái cổ của mình.

Ly Nhật Diệu không hờn giận rời đi cái cổ trắng nõn của Tiểu Mạch, bắt lấy hai tay Tiểu Mạch giao nhau để trên đỉnh đầu, Tiểu Mạch không đủ sức để phản kháng. Màu tím trong đôi mắt mang dục hỏa hùng hực, làm cho Tiểu Mạch run rẩy không ngừng.

“Phụ hoàng.....”

Tiểu Mạch sợ hãi nhìn Ly Nhật Diệu cầu xin.

“Đẹp quá!”

Ly Nhật Diệu xoa thân thể Tiểu Mạch do sợ hãi mà run rẩy, tay phải ở trên người Tiểu Mạch di du tựa như xà, cách một lớp vải cảm thụ được độ ấm của y, xương quai xanh, ngực, đi xuống eo nhỏ nhắn một chút, đột nhiên ánh mắt Ly Nhật Diệu trầm xuống.

“Hảo chương mắt!”

“Tê.....”

Ly Nhật Diệu xé rách y phục trên người Tiểu Mạch, lộ ra da thịt trơn bóng trắng nõn.

“A! Không, không..... Dừng tay phụ hoàng..... Không cần.....”

Sợ hãi giống như ‘vô chi tấn bàn’ đánh úp lại, mỗi khi Tiểu Mạch cảm thấy được đáng sợ nhất, không có gì hơn cái này, Ly Nhật Diệu lại gây cho y hoảng sợ hơn nữa.

vô chi tấn bàn: câu sau đã giải thích cho từ này rồi nha.

“Không..... Phụ hoàng, không cần như vậy..... Cầu người..... Phụ hoàng.....”

Tiểu Mạch lắc đầu giãy giụa, không ngừng cầu xin tha thứ.

Nhưng hết thấy những hành động này trong mắt Ly Nhật Diệu lại giống như đang mời gọi, càng thêm kích thích hần, mất khả năng tự chủ. Đã không có y phục cách trở, tay Ly Nhật Diệu càng thêm thuận lợi di du trên người Tiểu Mạch, một tắc lại một tắc, từng đợt rồi từng đợt.

Nhìn người ở dưới thân không biết là bởi vì sợ hãi, phần nộ, hay là ngượng ngùng mà thân thể hơi hơi phiểm hồng.

“Thật sự đẹp quá!”

Ly Nhật Diệu cúi xuống, dùng môi thay thế tay, thăm dò khối thân thể làm cho hần mê muội không thôi.

“.....”

Sợ hãi tới cực điểm, thanh âm Tiểu Mạch phát cũng không ra, cảm giác được môi phụ thân y đang chậm rãi di du trên người y, lưu lại chất lỏng ám muội, môi Ly Nhật Diệu tập kích quả màu đỏ trước ngực y, Tiểu Mạch cảm thấy được tựa hồ có cái gì đang dần dần bị phá vỡ.....

“Không.... Không cần!”

Sợ hãi cùng bi thống đan vào nhau, Tiểu Mạch lớn tiếng kêu to, không tự giác phát động ngôn linh.

“Ba!”

Ly Nhật Diệu cảm thấy có một cỗ lực lượng đánh vào thân thể hần, là lực lượng từ thân thể xinh đẹp kia thoát ra, lực lượng mặc dù không lớn, nhưng do không phòng bị nên hần bị lực lượng kia đánh lui.

Dựa vào trên tường, Ly Nhật Diệu kinh ngạc nhìn Tiểu Mạch, liếc mắt một cái, bất đồng với cổ lực lượng kia, cái liếc mắt này đánh thật sâu vào tâm hần.

Chương 83: Hồi Cung

Lắc lắc người đứng lên, Tiểu Mạch đề phòng nhìn Ly Nhật Diệu, mái tóc do giãy giụa mà rơi tán loạn trên vai, trên mặt là tái nhợt, hoảng sợ cùng với đau thương, đôi môi mất tự nhiên sừng đỏ, cổ và trong ngực lộ ra dấu vết bị tàn sát bừa bãi.

Phát hiện ánh mắt Ly Nhật Diệu dừng lại trên người chính mình, Tiểu Mạch cuống quýt đem y phục bị xé rách mặc vào, nhưng ngay cả như vậy cũng vô pháp hoàn toàn che đậy dấu vết Ly Nhật Diệu lưu lại. Ly Nhật Diệu nhìn chăm chú xuống, Tiểu Mạch tay cầm vạt áo hơi hơi run rẩy.

“Tiểu.....”

Thấy Tiểu Mạch trong mắt là kinh hoảng, sợ hãi cùng bi thương, Ly Nhật Diệu giống như lọt vào ngũ lôi oanh đỉnh, nháy mắt khôi phục thanh tỉnh. Trầm..... Tiểu tử kia bị thương, trầm thế nhưng thương tổn tiểu tử kia! Ly Nhật Diệu hoảng sợ mở to mắt tự trách.

“Tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu bước nhanh đi đến bên người Tiểu Mạch, hần vờn tay nghĩ muốn đem Tiểu Mạch ôm vào ngực.

“Không cần!”

Khi Ly Nhật Diệu đưa tay ra, Tiểu Mạch sợ hãi kêu thối lui về phía sau. Nhìn thấy Ly Nhật Diệu tiến đến, Tiểu Mạch thất kinh, Tiểu Mạch sợ hãi nên không có phát hiện Ly Nhật Diệu gọi y ‘tiểu tử kia’.

Tiểu tử kia! Nhìn hai tay trống không, Ly Nhật Diệu vô cùng mất mát cùng hối hận, hẳn tối không muốn, tối không hy vọng chính là nhìn thấy Tiểu Mạch bị thương tổn, mà kết quả cuối cùng chính hẳn làm cho Tiểu Mạch bị thương tổn sâu nhất.

“Thực xin lỗi, tiểu tử kia, thực xin lỗi!”

Bất đắc dĩ thu hồi tay, Ly Nhật Diệu bị thống tự trách hướng Tiểu Mạch giải thích. Đúng vậy, Ly Nhật Diệu rất “muốn” Tiểu Mạch, nhưng quyết không hy vọng dùng sức mạnh cùng thủ đoạn làm cho Tiểu Mạch thuận phục. Hẳn thống khổ, tự trách, phần nộ, thậm chí oán hận chính mình lúc trước ‘sở tác sở vi’.

sở tác sở vi: hành động đã làm.

“Thực xin lỗi, tiểu tử kia! Là lỗi của trẫm, thực xin lỗi! Tha thứ trẫm, tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu cúi đầu không dám nhìn Tiểu Mạch, sợ nhìn thấy trong mắt y chỉ còn lưu lại chán ghét và sợ hãi đối với hẳn. Lời nói tự trách không ngừng từ trong miệng Ly Nhật Diệu thốt ra, để vương cao ngạo lúc này giống như hài tử làm sai chuyện, hy vọng được mẫu thân tha thứ, rồi lại sợ hãi chính mình bị người kia từ bỏ, cúi đầu khiếp đảm không thôi.

Đồ đằng trên mặt Ly Nhật Diệu dần dần thối lui, đôi mắt ám tử cũng biến trở về nhạt thực không tạp chất, tóc dài màu lửa đỏ cũng trôi đi không thấy.

“Phụ.....hoàng.....”

Nhìn Ly Nhật Diệu bên ngoài đã khôi phục bình thường, Tiểu Mạch kinh hách kêu, tuy rằng lòng y còn sợ hãi, nhưng vẫn cố trấn tĩnh đối mặt với Ly Nhật Diệu.

“Tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu lại đưa tay hướng Tiểu Mạch, lần này hẳn không có bị từ chối.

“Tiểu tử kia! Thực xin lỗi, thực xin lỗi! Tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu kích động lại gần ôm Tiểu Mạch, hẳn không thể tưởng tượng được, nếu Tiểu Mạch bởi vậy sợ hãi cùng chán ghét mà rời xa chính mình, kia hẳn sẽ biến thành như thế nào.

“Tiểu tử kia! Tiểu tử kia! Tiểu tử kia.....”

Một lần lại một lần gọi người trong ngực, lúc Tiểu Mạch rời đi, tâm Ly Nhật Diệu như muốn chết.

Chậm rãi hồi phục tâm tình. Tiểu Mạch một lần rời đi làm cho Ly Nhật Diệu phát hiện, hẳn không thể không có Tiểu Mạch, nếu mất đi Tiểu Mạch hẳn sẽ trở thành gì ngay cả hẳn cũng không biết, cũng vô pháp khống chế bản thân, hủy thiên diệt địa sẽ không tiếc.

Nhưng Ly Nhật Diệu cũng biết hẳn không thể lại bức bách Tiểu Mạch, nếu không lại sẽ mất đi.

“Trẫm nên làm cái gì bây giờ? Tiểu tử kia! Tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu hỏi Tiểu Mạch cũng chính là hỏi bản thân, trải qua chuyện lần này, bọn họ đều hiểu được, bọn họ đã không thể như trước.

Sau này bọn họ sẽ biến thành như thế nào, hai người đều không có đáp án. Duy nhất chỉ biết là bọn họ sẽ không xa nhau, mặc kệ tương lai bọn họ sẽ biến thành như thế nào cũng không thể tái chia lìa.

Không-ly-khai!

Tựa vào trong ngực Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch có chút tuyệt vọng mà đau thương nghĩ. Không thể tái thoát đi, phụ hoàng không thể không có ý! Đáp án này làm cho tâm tình Tiểu Mạch trầm trọng vô cùng, nhưng là nếu thoát đi đại giới phải trả là Ly Nhật Diệu điên cuồng.

“Ta..... Sẽ không tái chạy thoát phụ hoàng, sẽ không!”

Tiểu Mạch suy yếu trả lời. Một mệt quá, thật sự mệt mỏi quá! Bất luận là tâm hay là thân, nói ra đáp án này làm cho Tiểu Mạch cảm giác vô lực.

Vì cái gì? Chính mình chẳng qua là muốn hưởng thụ tình thương của cha, vì cái gì lại biến thành như vậy? Vì cái gì?

“Thực xin lỗi, tiểu tử kia! Thực xin lỗi, thực xin lỗi!”

Ly Nhật Diệu không biết nên nói cái gì để trấn an Tiểu Mạch, chỉ có thể không ngừng nói ‘thực xin lỗi’, bởi vì nguyên nhân tạo thành như vậy là do chính hắn.

Hướng người trong lòng hứa hẹn trở thành phụ thân tốt nhất là hắn, nói sẽ làm y trở thành người hạnh phúc cũng là hắn, kết quả chính mình chẳng những thất hứa mà còn làm y bị tổn thương, rõ ràng nghĩ muốn cho y tốt nhất nhưng không cách nào thực hiện được.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi!”

“Hồi cung đi phụ hoàng! Ta mệt mỏi, sẽ không tái đi nữa, sẽ không!”

Khóe miệng gợi lên nụ cười chua xót, Tiểu Mạch cảm thấy được tình huống này có chút buồn cười, y rõ ràng là người bị hại, trái lại phải đi an ủi người tổn thương mình, thật sự hảo buồn cười.

“Hồi cung đi phụ hoàng!”

“Hảo! Trẫm nghe tiểu tử người, chúng ta hồi cung!”

“Hoàng thượng!”

“Chủ nhân!”

Bên ngoài tế thất nóng lòng chờ đợi, Âm Vũ cùng Chấp Ảnh mở cửa ra, đầu tiên là kinh hoàng, sau nhìn đến bên trong Ly Nhật Diệu đã khôi phục bình thường ôm Tiểu Mạch liền biến thành hỉ.

Nhìn Tiểu Mạch im lặng ghé trên vai Ly Nhật Diệu, tuy rằng nhìn không thấy biểu tình, nhưng không hiểu làm sao lại cho người ta cảm giác có chút bi thương.

“Hồi cung!”

Ly Nhật Diệu hạ lệnh.

“Dạ!”

Chương 84: Hạnh Phúc

Từ khi có kí ức, Ly Nhật Diệu chưa bao giờ nghĩ tới hắn sẽ có một ngày khủng hoảng như thế. Có phải hay không có được sẽ sợ hãi mất đi, cho dù ở thời khắc Tiểu Mạch thoát đi, Ly Nhật Diệu cũng không mất tự tin như vậy.

Ngồi ở trên long sàng Ly Nhật Diệu cúi đầu, giờ phút này nhìn không ra biểu tình của hắn, chỉ có thể nhìn hai tay thay đổi chỗ đặt liên tục mới nhìn ra hắn bất an. Lúc này, vị quân vương cao cao tại thượng tựa như người thường mà vô thức lo âu.

Tiểu tử kia như thế nào còn không ra?!

Chờ nóng lòng, Ly Nhật Diệu liên tiếp quay đầu nhìn về phía bức rèm che trong Diệu Hoa điện, phía sau bức rèm che là đại bể có thể chứa bảy, tám người trưởng thành. Đó là do Ly Nhật Diệu phát hiện Tiểu Mạch yêu thích tắm rửa, đặc biệt sai người cải biến mà thành. Lúc này, Tiểu Mạch đang ở bên trong đại bể tẩy rửa.

Trở về Diệu Hoa điện, Tiểu Mạch không nói hai lời liền vào đại bể, đã muốn một giờ còn chưa đi ra, Ly Nhật Diệu bên ngoài nóng lòng ngồi chờ lại sợ lỡ mẫn xông vào sẽ làm Tiểu Mạch hoảng sợ, miễn cưỡng áp chế dục vọng cuộn cuộn trong lòng muốn vọt vào đại bể, im lặng chờ đợi.

“Xát..... Xát.....”

Một chút lại một chút cọ rửa thân thể chính mình, Tiểu Mạch chính là theo bản năng lặp lại động tác này, mà suy nghĩ lại không biết bay đi đâu.

Sự tình vì cái gì lại biến thành như vậy? Tiểu Mạch không chỉ một lần tự hỏi. Y cùng phụ hoàng vì cái gì lại ra nông nổi này? Vì cái gì? Phụ thân vì cái gì thích thương ta? Ta là nam nhân, hơn nữa lại là con của hãn không phải sao?

Diện mạo vừa không xuất chúng, cho tới nay cũng không có biểu hiện sở trường gì hơn người, phụ thân đến tột cùng vì sao thích ta? Phụ thân xinh đẹp, cường đại, cao ngạo như vậy, ta chỉ là một người bình thường, có tư cách gì làm cho hãn điên cuồng như thế.

Tiểu Mạch mê hoặc, từ khi phát hiện Ly Nhật Diệu có tình cảm với y, đây là lần đầu tiên Tiểu Mạch không trốn tránh mà thật sự còn tự hỏi.

“Phụ hoàng.”

Tiểu Mạch cúi người kêu, hình như có chút bất đắc dĩ, có chút đau lòng.

“Rầm!”

Đi ra bể bơi lau khô thân thể, mặc vào áo ngủ đã chuẩn bị tốt đi ra khỏi phòng tắm.

“Phụ hoàng!”

Tiểu Mạch kinh hô, không nghĩ tới mới ra khỏi đại bể đã bị Ly Nhật Diệu ôm chặt lấy. Không đợi Tiểu Mạch phản kháng, Ly Nhật Diệu liền ôm y ngồi xuống long sàng, để Tiểu Mạch dựa vào trong ngực Ly Nhật Diệu.

“Tiểu tử kia, sẽ không tái rời đi?”

Ly Nhật Diệu thật cẩn thận hỏi, hãn biết hiện tại không phải thời cơ tốt để hỏi cái này, nhưng hãn không thể nhẫn nại, không có được Tiểu Mạch cam đoan, trong lòng bất an như bom hẹn giờ, tùy thời đều có thể bùng nổ.

“Sẽ không, ta sẽ không tái rời đi người, sẽ không tái chạy thoát!”

Nhắm mắt lại, Tiểu Mạch thả lỏng tựa vào ngực Ly Nhật Diệu.

“Sẽ không, sẽ không tái rời đi phụ hoàng, sẽ không!”

Trong giọng nói Ly Nhật Diệu là bất an, khủng hoảng làm cho trái tim yếu ớt của Tiểu Mạch đau đớn không thôi. Người này, đế vương quốc gia này, là hợp thể của cường đại cùng kiêu ngạo, thế nhưng ở trước mặt y giống như hài tử bị lạc đường mà trở nên bất lực.

Phụ thân, người như thế nào lại có thể yếu ớt như vậy, ta làm sao đủ nhẫn tâm rời khỏi người, phụ thân!

“Tiểu tử kia, tiểu tử kia!”

Được Tiểu Mạch cam đoan, Ly Nhật Diệu tâm bất an mà khôi phục bình tĩnh. Nghiêng đi thân thể Tiểu Mạch đối mặt hẳn, Ly Nhật Diệu nhìn không được hạ xuống nụ hôn, từ trán, đến mi mắt, xuống chóp mũi, nụ hôn ôn nhu tràn đầy tình yêu.

Từ từ nhắm hai mắt, Tiểu Mạch không có phản kháng, bình tĩnh nhận nụ hôn ôn nhu làm cho y đau lòng này, thẳng đến khi cảm nhận được mềm mại kia sắp chạm đến môi y mới nhẹ nhàng quay đầu đi, làm cho nụ hôn cuối cùng dừng trên mặt.

Tiểu Mạch khẽ mở đôi môi cầu xin.

“Cứ giống như lúc trước, không cần biến đổi được không? Phụ hoàng!”

“A! Tiểu tử kia, người là tự lừa dối chính mình hay là khinh người, đã không thể như trước được nữa!”

Ly Nhật Diệu cười khẽ, hơi thở lại vô cùng sung sướng.

“Tiểu tử kia, người luôn như vậy, rõ ràng cái gì cũng đều nhìn thấu, lại vẫn như cũ làm bộ, giả trang cái gì cũng không biết để lừa gạt chính mình.”

“Phụ hoàng!”

“Không được!”

Một câu, Ly Nhật Diệu nhẩn tâm đánh vỡ ảo tưởng không thực tế của Tiểu Mạch.

“Chúng ta không có khả năng giống như lúc trước, ít nhất trăm làm không được, trăm không muốn tái che giấu, trăm không thể nhẫn nại nữa.”

“Vì cái gì, phụ hoàng? Chúng ta từ trước như vậy không tốt sao?”

Tiểu Mạch nhắm chặt hai mắt, lông mi nhẹ nhàng run rẩy.

“Không, như vậy tốt lắm, nhưng trước đó trăm đã phát hiện cảm tình của mình đối với người.”

Như là trấn an Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu ôn nhu hôn mi mắt Tiểu Mạch không ngừng run rẩy.

“Tiểu tử kia, thời khắc trăm phát hiện yêu thương người, là chuyện trăm thống khổ nhất.”

“Phụ.....hoàng....”

Ngay cả hai tay Tiểu Mạch cũng bắt đầu run rẩy, nhưng giây tiếp theo hai tay run rẩy ấy liền rơi vào một bàn tay ấm áp.

“Tiểu tử kia, trăm không cầu người có thể lập tức nhận tình cảm của trăm, cũng không hy vọng xa vời người sẽ có thể đáp lại trăm, trăm chỉ hy vọng người không cần bài xích trăm.

Trăm yêu người, trên đời này trăm chỉ yêu duy nhất một người là người. Trăm biết, người muốn từ trên người trăm không phải là loại tình cảm này,

nhưng là trẫm hy vọng người không cần chán ghét tình yêu của trẫm đối với người, cho dù người không thể nhận.”

Hướng người trong ngực thổ lộ tình yêu, Ly Nhật Diệu tâm vô cùng sung sướng cùng thỏa mãn, tuy rằng trong lòng còn có nồng đậm chua xót, nhưng Ly Nhật Diệu vẫn là cảm thấy được khoái hoạt.

“Phụ hoàng.....”

Tiểu Mạch thở dài, trừ bỏ câu này y không biết chính mình còn có thể nói cái gì. Ly Nhật Diệu là tồn tại tối trọng yếu đối với Tiểu Mạch, y không muốn nhìn Ly Nhật Diệu thống khổ, nhưng y cũng vô pháp đáp lại tình cảm Ly Nhật Diệu, nên làm cái gì bây giờ?

“Chúng ta sau này sẽ biến thành như thế nào? Phụ hoàng!”

Đối với cảm tình của Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch không tiếp thụ được, cũng vô pháp bỏ qua.

“Tiểu tử kia, cái gì cũng không cần lo lắng, cũng không cần thay đổi cái gì, hết thấy đều giao cho phụ hoàng. Phụ hoàng sẽ không bức người, cũng không cầu người đáp lại tình cảm của trẫm đối với người, chỉ cần cho trẫm bồi bên người, hết thấy thuận theo tự nhiên đi!”

Ly Nhật Diệu là đế vương Nhật Diệu quốc, là quân vương cực mạnh của thế giới này, một cái phất tay lại không thể bắt được thiếu niên trước mặt, mà lần lượt yếu thế thỏa hiệp, lại thủy chung vui vẻ chịu đựng.

Đơn giản vì thiếu niên này tên là Tiểu Mạch, đơn giản vì thiếu niên này là người duy nhất trên trời dưới đất đế vương yêu, bảo bối duy nhất, đứa con duy nhất.

“Ân!”

Tiểu Mạch từ chối cho ý kiến gật gật đầu. Thuận theo tự nhiên sao? Cũng chỉ có như thế, y muốn cái gì cũng đều làm không được, làm không được.....

Đêm, thực tĩnh.

Trong Diêu Hoa điện, nam nhân ôm thiếu niên, mặt ngoài duy mỹ mà hài hòa như bức tranh bình thường, nhưng phía sau lại che giấu khổ sở có mấy người biết được.

Nam nhân cùng thiếu niên đều muốn tìm kiếm trên người lẫn nhau tình cảm chính mình khát vọng, bất đồng nhưng lại tương tự. Hạnh phúc cùng bất hạnh, hai người một ý niệm, chính là định nghĩa hạnh phúc ai có thể nói rõ.

Hạnh phúc a! Người đến tốt cùng là cái gì? Cái gọi là hạnh phúc.....

“Nột! Người nói hạnh phúc đến tốt cùng là cái gì? Sư phó!”

Hướng người bên cạnh giống như quỷ đói đầu thai, miệng lão giả không ngừng nhai, Tiểu Mạch mở miệng thần nhiên hỏi.

Thần y Quý Nhàn Hoài, ngày hôm sau Tiểu Mạch hồi cung, liền bị ảnh vệ Ly Nhật Diêu mang tiến cung. Tiểu Mạch bởi vì cạn kiệt lực lượng, thân thể lại trở nên phi thường suy yếu, mà Tiểu Mạch đã bái Quý Nhàn Hoài làm sư phụ, nên mang hắc đến dạy Tiểu Mạch y thuật.

Ly Nhật Diêu cũng hạ lệnh, Quý Nhàn Hoài tự do ra vào hoàng cung.

“Người nói hạnh phúc a? Ân.....”

Quý Nhàn Hoài khó có được tự hỏi một hồi nói.

“Đối với lão nhân ta mà nói, mỗi ngày đều có thể ăn ngon chính là chuyện vui lớn nhất, đây là hạnh phúc đi!”

“Đúng vậy, mỗi người định nghĩa hạnh phúc không giống nhau. Có người cảm thấy được có thể ăn no mặc ấm chính là hạnh phúc, có người cảm thấy được có được tài phú là hạnh phúc, có người thậm chí cảm thấy được còn sống chính là hạnh phúc lớn nhất!”

Tiểu Mạch cảm khái.

“Kia đồ đệ ngươi cảm thấy được cái gì mới là hạnh phúc?”

Quý Nhàn Hoài đột nhiên hỏi Tiểu Mạch.

“Ta?”

Tiểu Mạch nhìn Quý Nhàn Hoài sau đó nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Ta từng cho rằng, hạnh phúc chính là có phụ thân cùng mẫu thân, ra ngoài bọn họ sẽ nắm tay ngươi, về nhà bọn họ sẽ chuẩn bị đồ ăn ngươi thích ăn, làm chuyện tốt bọn họ sẽ khen ngươi, làm sai bọn họ sẽ quở trách ngươi, trời lạnh bọn họ sẽ lo lắng ngươi bị cảm lạnh, sinh bệnh bọn họ sẽ vì ngươi lo lắng, ta từng nghĩ đó chính là hạnh phúc lớn nhất!”

Chính là, hạnh phúc như vậy cho tới bây giờ ta cũng chưa có được, cũng không dám hy vọng xa vời.

“Từng? Kia hiện tại đâu?”

Quý Nhàn Hoài hứng thú truy vấn.

“Hiện tại?”

Tiểu Mạch trong đầu hiện lên khuôn mặt Ly Nhật Diệu.

“Hiện tại, ta..... Không biết a!”

Hạnh phúc, ta nghĩ người có thể cho ta hạnh phúc.

Sao không? Ly Nhật Diệu, phụ thân.....của ta!

Chương 85: Thông Suốt

Cầm lấy thùng ô doa tưới mấy bồn hoa cỏ ở trên bệ cửa sổ, cuối cùng lại dùng bút lông ghi lại tình hình sinh trưởng của chúng nó, sau lại ghi vào giấy giai đoạn tiếp theo cần theo dõi, Tiểu Mạch mới dừng viết, bưng tách trà trên bàn lên tinh thể thưởng thức.

thùng ô doa: bình phun, thùng tưới.

Mấy bồn hoa cỏ này nhìn thoáng qua là bình thường, nhưng thực tế là được liệu giải nhiều kịch độc do Quý Nhân Hoài đưa cho Tiểu Mạch dưỡng, ‘không cần tâm đào tạo cập nan dưỡng thành’.

Trong lời nói của Quý Nhân Hoài chính là, một thầy thuốc xuất sắc chẳng những phải có y thuật cao minh, có kiến thức bách thảo, còn phải là một người có kĩ thuật trồng hảo dược liệu. Vì thế, cuộc sống mỗi ngày của Tiểu Mạch thêm một nghề chăm thực vật nữa.

“Vũ Lục, phụ hoàng bãi triều chưa?”

Tiểu Mạch thuận miệng hỏi một cung nữ phía sau.

Vũ Lục là thị nữ do Ly Nhật Diệu sắp xếp cho Tiểu Mạch, thông minh lại am hiểu ý người, nhưng có trời biết nàng có phải hay không lại là một ảnh vệ. Khi mới gặp Vũ Lục, Tiểu Mạch đã âm thầm tự giễu.

Mà Tử Y, từ lúc Tiểu Mạch hồi cung cho tới giờ cũng chưa từng gặp lại nàng, điểm ấy Tiểu Mạch cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Từ lúc bắt đầu quyết định thoát đi, Tiểu Mạch đã biết, Tử Y không có khả năng sẽ ở bên cạnh y, bởi vì Ly Nhật Diệu sẽ không cho người để cho

mình thoát đi tiếp tục ở bên cạnh y.

Tiểu Mạch chỉ hy vọng Tử Y không bị trừng phạt quá nặng, còn có Diệp Minh Hoa, hẳn cũng đồng dạng không thấy.

“Hoàng thượng đã bãi triều, hiện tại đang ở ngự thư phòng.”

Vũ Lục trả lời.

“Nga!”

Buông chén trà, Tiểu Mạch cầm lấy thùng ô doa tưới tiếp mấy bồn được thảo.

Từ đêm đó đến nay cũng đã hơn mười ngày, rất nhanh cũng đã trở thành quá khứ, chuyện ngày đó phát sinh trừ bỏ ảnh vệ đuổi bắt cùng với đương sự, không ai biết ngày đó phát sinh cái gì.

Ngay cả thần y Quý Nhân Hoài cũng chỉ cho rằng Tiểu Mạch là bởi vì dỗi mà rời nhà trốn đi, sau này bị phụ thân truy trở về, như thế mà thôi. Khoảng thời gian sau đều thực yên lặng, lui tới bình thường.

Chính là thực sự cái gì cũng chưa thay đổi sao? Bất quá là ‘nhân giả gặp nhân, trí giả gặp trí chuyện’, ít nhất Tiểu Mạch tự biết có cái gì đang lặng yên thay đổi, không thể văn hồi.

“Nột! Vũ Lục, trời mưa.”

Nhìn ngoài cửa sổ đột nhiên mây đen dày đặc, Tiểu Mạch cảm thấy được tâm tình của mình cùng khí trời hôm nay giống nhau, áp lực thâm trầm, không biết khi nào mới có thể trong.

“Ngũ hoàng tử ngài muốn đi? Trời đang mưa a!”

Vũ Lục vội la lên.

“Đi một chút mà thôi, rất nhanh sẽ trở lại.”

Tiểu Mạch đi xa bỏ lại một câu như vậy, cũng không quay đầu lại. A! Không biết hiện tại có bao nhiêu người âm thầm theo dõi mình a!

Kiếp trước Tiểu Mạch cũng rất thích ra ngoài tản bộ một chút, lúc đó chính là tâm tình không tốt hoặc đang buồn bực. Cho dù trời mưa xuống cũng không tránh né, mưa mặc mưa vẫn chậm rãi bước đi.

Cảm thấy được mưa có thể tẩy hết tất cả nôn nóng cùng bất an, cho dù khi về nhà sẽ bị Lâm hướng cái tai mắng to, tất cả buồn lo sẽ hóa thành hư không, còn lại chỉ có tràn đầy khoái hoạt cùng vui sướng. Chính là hạnh phúc như vậy không còn nữa, kể từ ngày đẩy cánh cửa kia ra.

Lâm! Đã bao nhiêu lâu, ta đã bao nhiêu lâu không suy nghĩ về người? Tiểu Mạch vẽ mặt mờ mịt.

Lâm mỉm cười, Lâm phần nộ, Lâm thương tâm, còn có kỉ niệm sống cùng Lâm, chỉ cần nhớ lại sẽ tràn ngập hạnh phúc ngọt ngào trong lòng.

Nhưng, không biết từ bao giờ, chỉ cần nhớ lại liền thống khổ không chịu nổi, cho dù tới thế giới này cũng không thoát khỏi.

Như vậy lại từ đâu khi nhớ lại mà không thống khổ? Tựa hồ..... Tựa hồ là bắt đầu từ ngày gặp phụ thân, bắt đầu từ ngày đó chính mình không có thời gian dư thừa nhớ lại Lâm, nhớ lại khoảng thời gian khoái hoạt hoặc thống khổ cùng Lâm.

Tất cả đều bị phụ thân thay thế, dần dần số lần nhớ Lâm càng ngày càng ít, cho đến khi hoàn toàn quên đi, không hề nhớ lại.

“Lâm! Nguyên lai ta đã không còn yêu người!”

Nhẹ giọng nói xong, trong nháy mắt Tiểu Mạch trên mặt hiện lên vẻ thống khổ.

“Còn có phụ thân mẫu thân, ta cũng không còn oán hận các người!”

“Kì thật các người đều không có sai, đơn giản là ta không phải người quan trọng nhất!”

Tiểu Mạch thanh âm trầm thấp mà áp lực.

“Ta không cần phải..... Làm thế giới lưu luyến ta. Ta thật ích kỉ, thật sự! Ta ích kỉ hy vọng người ta coi trọng cũng đồng dạng coi trọng ta, chính là tại thế giới đó ta không tìm thấy tồn tại như vậy, cho nên ta mới có thể thống khổ, tự oán, hối tiếc, không thể thoải mái.

“Nhưng là.....”

Giống như những giọt mưa đang rơi, Tiểu Mạch mỉm cười, thông thấu thanh minh không có một tia tạp chất.

“Hiện tại có người đáp lại ta, có lẽ thứ hằn cùng ta theo đuổi không giống nhau, nhưng là chỉ cần hằn coi trọng ta, nguyện ý cùng ta trả giá, tình cảm như vậy cũng đủ rồi.”

“Phụ hoàng!”

Ngữ điệu Tiểu Mạch không áp lực mà nhẹ nhàng.

“Chỉ cần người coi trọng ta, nguyện ý đáp lại tình cảm của ta, cho dù cái kia không phải thân tình thuần túy, chỉ cần người không để ý ánh mắt người đời, ta sẽ ở bên cạnh người không né tránh.

Có lẽ vĩnh viễn ta cũng sẽ không đáp lại tình cảm của người, nhưng là chỉ cần người không phản đối, ta sẽ cùng người vĩnh viễn, thẳng đến..... Thẳng đến khi trong mắt người không còn có ta, không cần ta nữa.”

“Sàn sạt.....”

Mưa xối xả, không lưu tình chút nào rơi xuống thân thể đơn bạc của Tiểu Mạch.

“A! Ha hả a —— “

Tiểu Mạch cười thoải mái trong mưa to, tựa như hài đồng có được đồ chơi khát vọng đã lâu, khoái hoạt mà sung sướng.

“Ta vì cái gì lại nghĩ nhiều như vậy? Quản nó là thân tình hay là tình yêu, chỉ cần phụ hoàng nguyện ý coi trọng ta, để ý ta, ta cũng sẽ không rời đi phụ hoàng, chỉ cần như vậy là được không phải sao?”

Chính mình rốt cuộc là tự mua dây buộc mình, kết quả hại bản thân giống như ngốc tử thống khổ lâu như vậy, còn làm hại phụ hoàng điên cuồng, kì thực sự tình cũng không có phức tạp như trong tưởng tượng không phải sao? Chỉ cần nghĩ thoáng, hết thảy đều đơn giản như vậy.”

“Thực xin lỗi, phụ hoàng! Thời gian dài như vậy cho tới nay, người nhất định rất thống khổ đi! Thực xin lỗi, phụ hoàng! Tiểu tử kia của người hại người thống khổ.”

Trong lòng Tiểu Mạch áy náy thật sự đối với Ly Nhật Diệu.

Chương 86: Mặc Đế

Ngâm mình trong dòng nước ấm áp, thân thể bị nước mưa làm lạnh lẽo dần dần ấm lại.

“Nếu phụ hoàng biết chắc sẽ sinh khí, thân thể đã mang bệnh còn đi dưới trời mưa.”

Tuy nói vậy, nhưng biểu tình Tiểu Mạch không có chút sợ hãi.

“Nột, Mạch! Anh nói xem, tại sao con người thường mất đi rồi mới biết quý trọng, bắt đầu thống khổ, hối hận!”

Dựa vào đại bể, Tiểu Mạch không biết như thế nào lại nhớ về kiếp trước, khi Lâm vừa xem phim truyền hình vừa thuận miệng cảm khái. Khi đó y trả lời như thế nào? Tiểu Mạch không nhớ gì cả.

“Như vậy..... Các người có hối hận không?”

Tiểu Mạch nhẹ giọng nói, y chết đi sẽ làm cha mẹ cùng Lâm thống khổ sao?

Cho tới nay Tiểu Mạch luôn không thèm để ý, không dám tự hỏi, bởi vì y sợ hãi chính mình cho ra kết quả sẽ làm bản thân hồng mắt.

“Sẽ không!”

Tiểu Mạch tự giễu.

“Dù chính mình tồn tại ở nơi nào bất quá cùng bụi bặm giống nhau, rất nhỏ bé.”

“Chính là ta thiếu chút nữa đã hối hận.”

Trong đầu hiện lên hình ảnh Ly Nhật Diệu điên cuồng, vẻ mặt Tiểu Mạch nháy mắt vô cùng thống khổ.

“Chỉ một chút nữa ta sẽ phải hối hận cả đời!”

“Người a, quả nhiên chỉ khi mất đi mới biết quý trọng, hoàn hảo ta không có mất đi, hoàn hảo ta không cần vì sai lầm của chính mình mà hối hận, hoàn hảo.....”

Tiểu Mạch cảm thấy vô cùng may mắn khi Chắp Ảnh tìm được y, dẫn y trở về.

Tiểu Mạch đứng dậy đi ra khỏi đại bể, lau khô thân thể rồi mặc vào dục bào giản dị, đem tóc dài sau đầu cột lên, ra khỏi phòng tắm.

“Phụ hoàng!”

Tiểu Mạch có chút kinh ngạc nhìn Ly Nhật Diệu không biết đến khi nào, theo lý, hiện tại Ly Nhật Diệu hẳn là đang ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương mới đúng.

“Phụ hoàng ~~”

Tiểu Mạch một tiếng này có hơi chút bất đắc dĩ, nhìn tấu chương trước mặt Ly Nhật Diệu cao như núi nhỏ, Tiểu Mạch hiểu được Ly Nhật Diệu tất là biết y mắc mưa, lo lắng mà đem tấu chương từ ngự thư phòng đến đây phê duyệt, thuận tiện giám thị y.

“Phụ hoàng, ta không phải tiểu hài tử, ta biết đúng mực, người không cần phải lo lắng như vậy.”

Thuận tay lấy tấu chương trên tay Ly Nhật Diệu xuống, sau đó ngồi vào trong lòng hắn, tựa vào ngực Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch cảm giác được thân

thể Ly Nhật Diệu nháy mắt cứng ngắc, tuy rằng rất nhanh đã thả lỏng.

“Tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu hai tay run nhè nhẹ ôm lấy thắt lưng Tiểu Mạch, đem y gắt gao ôm vào trong ngực.

Đã bao nhiêu lâu không cùng Tiểu Mạch thân cận như vậy, Ly Nhật Diệu đã chịu không nổi. Chỉ biết là mười mấy ngày nay, hắn sống một ngày dài bằng một năm, tuy rằng Tiểu Mạch hướng hắn cam đoan không rời đi, nhưng từng mất đi nên sợ hãi đã khắc sâu vào trong lòng hắn, linh hồn hắn, không thể tiêu trừ.

Ly Nhật Diệu cũng biết, hành động đêm đó của hắn gây cho Tiểu Mạch nhiều thương tổn, không phải chỉ một câu xin lỗi liền có thể bỏ qua.

Có lẽ ngay cả Tiểu Mạch cũng chưa chú ý tới, sau đêm đó, y đối với đụng chạm của Ly Nhật Diệu luôn có ý tứ tránh né, chính là do Tiểu Mạch không có phát giác mới làm cho Ly Nhật Diệu ý thức được, hắn tội cùng đã phạm lỗi nặng đến cỡ nào.

“Tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu thâm tình kích động gọi, Ly Nhật Diệu trăm triệu lần không nghĩ tới, Tiểu Mạch thế nhưng chủ động tới gần hắn.

“Phụ hoàng, ‘Nhật Diệu’ là lúc người đăng cơ lấy quốc họ làm tên đúng không?”

Tiểu Mạch hỏi.

“Đúng vậy, tiểu tử kia, vì cái gì hỏi cái này?”

Ly Nhật Diệu trả lời, có chút nghi hoặc, không rõ Tiểu Mạch vì cái gì lại đột nhiên hỏi hắn vấn đề này. Nhưng chuyện này không phải trọng yếu,

quan trọng là..... Người ngồi trong lòng không bài xích hẳn.

“Nột, phụ hoàng, vậy nguyên danh người là gì? Cũng là độc nhất một chữ sao?”

Tiểu Mạch hiểu kì hỏi, từ trước y đã cảm thấy kì quái, vì cái gì tất cả tên hoàng tử của Ly Nhật Diệu đều chỉ có một chữ, mới đầu còn tưởng Ly Nhật Diệu vì ngại phiền toái nên như thế, nhưng khi y biết được Lam vương gia tên cũng chỉ có một chữ ‘Lam’, liền bắt đầu hoài nghi.

“Tên trăm đương nhiên cũng độc nhất một chữ, tiểu tử kia, người không biết sao? Tên người trong hoàng tộc Nhật Diệu chỉ có thể lấy một chữ độc nhất.”

Ly Nhật Diệu có chút kinh ngạc. Thường thức này vì cái gì tiểu tử kia lại không biết?! Cho dù là ‘tá thi hoàn hồn’ cũng nên biết chứ, trên người tiểu tử kia còn có cái gì mà trăm không biết?

“.....”

Tiểu Mạch không biết trả lời như thế nào, không thể nói cho Ly Nhật Diệu biết, y chẳng những ‘tá thi hoàn hồn’ mà còn đến từ thế giới hiện đại.

“Kia phụ hoàng, tên của người là gì?”

Tiểu Mạch chuyển đề tài, vội hỏi Ly Nhật Diệu đáp án y muốn biết.

“Tiểu tử kia, ngay cả cái này cũng không biết?”

Ly Nhật Diệu đối Tiểu Mạch càng thêm tò mò, bất quá Tiểu Mạch không muốn nói, Ly Nhật Diệu cũng sẽ không hỏi. Chỉ cần cuộc sống sau này của Tiểu Mạch đều có trăm là đủ rồi.

“Không biết!”

Tiểu Mạch buồn bực trả lời, cảm thấy được trong lòng có chút khó chịu, bởi vì nghe khẩu khí Ly Nhật Diệu, dường như chỉ có một mình y không biết.

“Phụ hoàng đến tột cùng tên gì a!”

A! Bộ dáng tiểu tử kia đối cũng rất đáng yêu, khó được nhìn bộ dáng Tiểu Mạch như thế, Ly Nhật Diệu thầm nghĩ.

“Trẫm hào ‘Mặc đế’, tự nhiên tên là ‘Mặc’.”

‘Mạch’! Tiểu Mạch thân thể không tự giác run lên.

“Là ‘Mặc’ sao?”

Không phải ‘Mạch’, không có khả năng là ‘Mạch’.

“Đúng, là ‘Mặc’. Nghĩa là yên lặng, nghe nói bởi vì khi còn bé trẫm rất tĩnh, không nói tiếng nào. Trẫm còn nghe nói khi còn bé, người không biết trẫm còn tưởng rằng trẫm là ách nhân!”

Tên ‘Mặc’ này còn có ý nghĩa gì khác sao? Vì sao tiểu tử kia nghe trẫm nói ‘Mặc’ lại có chút khác thường.

“Nga! Như vậy a!”

Quả nhiên là vậy, phụ thân sao có thể cùng ta giống nhau a! Phụ thân là được mọi người chờ mong sinh ra mới đúng! Tiểu Mạch cười nghĩ, sau đó kinh ngạc phát hiện, khi y suy nghĩ hàm nghĩa cái tên lại không cảm thấy đau lòng như lúc trước.

“Nột! Phụ hoàng!”

Tiểu Mạch rúc sâu vào trong lòng Ly Nhật Diệu.

“Cái gì?”

Ly Nhật Diệu thâm tình mà ôn nhu hỏi thiên hạ ngồi trong lòng.

“Có người thật tốt!”

Bởi vì có người nên ta mới có thể quên đi quá khứ, bởi vì có người nên ta mới cảm nhận được, được người coi trọng là khoái hoạt cỡ nào.

Tiểu Mạch trên mặt lộ ra tươi cười hạnh phúc, tình yêu cũng được, thân tình cũng tốt, chỉ cần phụ thân ở bên cạnh ta, hết thảy đều không sao.

“Đây là điều trăm muốn nói, tiểu tử kia!”

Giờ phút này, Ly Nhật Diệu chỉ cảm thấy tâm hắc tràn đầy vui sướng, hắc không biết vì sao thái độ Tiểu Mạch thay đổi, cũng không muốn biết Tiểu Mạch có hay không đáp lại tình cảm của hắc. Hắc chỉ biết, tiểu tử kia là đứa con duy nhất của hắc, là người duy nhất hắc yêu, y sẽ không rời đi hắc, như vậy cũng đủ rồi.

Chương 87: Nam Tử

“Thả ta ra ngoài, người tới a! Thả ta ra ngoài, thả ta ra ngoài!”

Ở một góc hoàng cung không người lui tới, trong bóng đêm được yên tĩnh bao phủ, một nữ nhân phần nộ mà khủng hoảng quát to.

Đây là mật thất nhỏ hẹp bị phong bế, không được chiếu sáng, cho dù đôi mắt có quen với hắc ám, cũng chỉ có thể toàn là bóng đen. Mật thất yên tĩnh đáng sợ, trừ bỏ chính mình hồi âm thì không có âm thanh nào. Không có một người bình thường nào có thể chịu được ở trong mật thất u ám tuyệt đối này một thời gian dài.

“Thả ta ra ngoài, thả ta ra ngoài! Ta là Lam phi, thả ta ra ngoài! Ta là phi tử hoàng thượng yêu nhất, hoàng thượng sẽ không bỏ qua cho các người, thả ta ra ngoài!”

Lam phi giống như người điên kêu to.

Lúc này Lam phi tóc dài tùy ý rối tung, hai má hóp lại, tái nhợt vô cùng, nguyên bản lam mâu xinh đẹp cũng đã mất đi sáng bóng vốn có, phi thường ảm đạm.

Nếu không ai nói, sẽ không biết nàng từng là Lam phi đẹp như thiên tiên, được hoàng thượng sủng ái vô cùng. Hiện giờ, nàng không còn mỹ mạo, không còn khí chất cao quý, đã không còn thần thái khiến người ta yêu mến, chỉ cần cho..... nàng một chút kích thích, nàng sẽ lâm vào điên cuồng.

“Thả ta ra ngoài, ta là Lam phi, thả ta ra ngoài!”

Vẻ mặt chết lặng, Lam phi sống chết hướng mặt tường cứng rắn mà cào, giống như biết nó thông ra bên ngoài mà kêu to, cho đến khi hai tay bị thương, máu đỏ dính trên mặt tường màu xám nhưng không dừng lại.

“Cùm cụp!”

Tiếng vang rất nhỏ, nhưng do mật thất yên tĩnh nên Lam phi nghe rõ ràng, nàng biết là người đưa cơm tới.

Góc tường mật thất mở ra một cái lỗ nhỏ, đồ ăn theo lỗ nhỏ mà đưa vào, nhìn lỗ nhỏ kia khó có được ánh sáng mỏng manh chiếu vào, Lam phi trong mắt hiện lên quang mang hy vọng.

Nhìn vị trí lỗ nhỏ kia, thừa dịp cái tay đưa cơm chưa kịp thu hồi, Lam phi chặt chẽ bắt lấy.

“Thỉnh buông tay, Lam phi nương nương!”

Người nọ không nghĩ tới Lam phi có hành động này, ý đồ rút tay về nhưng không được.

“Người nhận thức bản phi, người biết ta là Lam phi nương nương!”

Lam phi có chút hưng phấn, cho rằng nàng được cứu.

“Bản phi ra lệnh người nhanh đi nói cho hoàng thượng biết, bản phi bị người khác nhốt tại đây, kêu hoàng thượng nhanh lên cho người tới cứu bản phi.”

“Lam phi nương nương, người nói cái gì?”

Người nọ ngôn ngữ rõ ràng kinh ngạc cùng nhạo báng vì Lam phi khờ dại, chỉ tiếc Lam phi không nhận ra.

“Người không có nghe sao? Bản phi bảo người nhanh lên đi thông tri hoàng thượng, kêu hoàng thượng mau tới cứu bản phi, sau khi bản phi được cứu nhất định sẽ không quên người!”

Lam phi nóng nảy sợ người nọ không đáp ứng, liền hướng hẳn ra điều kiện.

“Người nghĩ muốn cái gì? Tiền tài hay là chức quan, đến lúc đó bản phi đều đạt thành cho người!”

“Lam phi nương nương, người thật sự không biết sao?”

Người nọ lời nói tràn đầy châm chọc.

“Biết cái gì?”

Lam phi hồ đồ như thế nào cũng nghe ra ý tứ châm chọc trong lời nói người nọ.

“Lam phi nương nương, người hạ lệnh nhốt người tại đây không phải người khác, mà là hoàng thượng.”

Người nọ không chút che giấu đối Lam phi nói.

“Đây là hoàng thượng trừng phạt Lam phi nương nương.”

“Không, không, không có khả năng!”

Lam phi lắc đầu hờ hết, không muốn chấp nhận sự thật tàn khốc này.

“Ta nói chính là sự thật, Lam phi tự phán đoán không được sao?”

Người nọ khinh miệt nói.

“Không —— ta không tin, ta không tin hoàng thượng sẽ đối với ta như vậy, ta không tin, ta không tin!”

Lam phi thất thanh kêu to, bản năng không muốn tin lời nói người nọ. Nhưng nàng không lừa được bản thân mình, bằng không nàng không thể giải thích được, vì cái gì nàng ở trong cung canh phòng nghiêm ngặt lại bị người dễ dàng bắt nhốt, vì cái gì lâu như vậy mà hoàng thượng còn chưa tới cứu nàng.

“Không, không, a! A a a ——“

Không thể chấp nhận sự thật làm cho Lam phi hoàn toàn điên loạn, hai tay ôm đầu bi thương mà tuyệt vọng gào thét.

“A ——“

Nhìn thấy Lam phi gần như điên cuồng, người nọ lắc đầu.

“Lam phi nương nương, tự lo bản thân đi, sai là sai ở chỗ người không nên chọc người không nên chọc.”

Dứt lời, người nọ phẩy tay áo bỏ đi.

Người nọ cũng là một trong các ảnh vệ của Ly Nhật Diệu, tất cả bọn họ đều biết trong lòng chủ nhân, ngũ hoàng tử có địa vị gì. Ly Nhật Diệu mặc kệ phát sinh chuyện gì, đều lấy an toàn ngũ hoàng tử làm đầu.

“Không, a —— ta không tin! Hoàng thượng! Hoàng thượng! Điều đó không có khả năng, không có khả năng! Ô ô.....”

Cả người xụi lơ ngồi dưới đất, Lam phi tuyệt vọng khóc thét.

“Không có khả năng sao? Ha hả! Sự thật ngay tại trước mắt, người tự lừa gạt bản thân không phải rất buồn cười sao?”

Mật thất phong bế không hiểu sao lại xuất hiện thanh âm thứ hai.

“Ai? Là ai?”

Lam phi kinh ngạc nhìn xung quanh, ngay tại trước mặt nàng chậm rãi hiện ra một thân ảnh, mặt thất u ám, Lam phi trừ bỏ từ thanh âm biết hẳn là nam nhân, bề ngoài như thế nào thì không biết được.

“Ta là ai không trọng yếu, quan trọng là..... Người bị hoàng thượng từ bỏ.”

Nam tử thần bí cười khẽ, trào phúng nói.

“Người nói vậy, hoàng thượng không có vứt bỏ ta, hoàng thượng không có khả năng không cần ta, người nói vậy!”

Lam phi rống giận, bò thân lên đánh về phía nam tử thần bí.

“Đúng vậy! Hoàng thượng như thế nào sẽ vứt bỏ người!”

Nam tử thần bí tránh thoát nắm đấm bất ngờ của Lam phi, hẳn không có tiếp tục đả kích Lam phi, mà theo ý Lam phi mở miệng.

“Người xinh đẹp như vậy, ôn nhu như vậy, hoàng thượng như thế nào sẽ vứt bỏ người!”

“Người nói đúng, hoàng thượng không có vứt bỏ ta, hoàng thượng vẫn là thích ta!”

Như để nghiệm chứng lời nam tử thần bí nói, Lam phi cố định thân thể, bày ra tư thế tươi cười nàng tự nhận là đẹp nhất, chính là hiện tại nàng như thế nào cũng không có bóng dáng xinh đẹp.

“Kia..... Chính là..... Hoàng thượng vì cái gì đem Lam phi nương nương nhốt ở đây? Không nghĩ ra a!”

Nam tử thần bí nghi hoặc nói, bộ dáng rất là buồn rầu.

“Chẳng lẽ có người châm ngòi ly gián?!”

“Châm ngòi ly gián! Đúng vậy, nhất định là như vậy, nhất định là có người ở trước mặt hoàng thượng bịa đặt, vu cáo bản phi. Là ai, là ai ác độc như vậy, Đức phi? Liên phi? Hay là....”

Lam phi nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một đồng tên người, vẻ mặt kia giống như là ‘ngàn đao vạn phát, bầm thây vạn đoạn’ trên người bọn họ.

“Đúng vậy! Là ai? Ai có thể ở trước mặt hoàng thượng được sủng ái hơn Lam phi, có ai có thể làm cho hoàng thượng giận chó đánh mèo người đâu? Lam phi nương nương cần phải cẩn thận ngấm lại!”

“Là ai? Đức phi? Liên phi? Không có khả năng, ở trước mặt ta, hoàng thượng ngay cả nhìn cũng không liếc bọn họ một cái. Hoàng hậu? Không, cũng sẽ không, hoàng thượng cũng đã lâu không thị tẩm nàng. Là ai? Là ai so với ta được sủng ái hơn? Là ai? Là ai? Là ai?.....”

Lam phi gầm rú, ở bên trong mật thất đi tới đi lui, vẻ mặt phần nộ mà cuồng loạn.

“Không nghĩ ra được sao? Lam phi nương nương! Có thể nào người nọ không phải phi tử hậu cung?!”

Nam tử thần bí đưa ra nghi vấn, có chút bộ dáng thâm chiêu.

“A! Đúng rồi! Tại hạ từng nghe nói hoàng thượng phi thường sủng ái ngũ hoàng tử Ly Thanh, nhưng là không thể nào a! Ngũ hoàng tử tựa hồ không có lý do để làm như vậy?”

“Ngũ hoàng tử!”

Lam phi giống như đột nhiên bừng tỉnh, kêu sợ hãi.

“Là y, nhất định là y!”

“Nhưng ngũ hoàng tử không có lý do làm như vậy a!”

Nam tử thần bí giống như không tin Lam phi, dùng hoài nghi nói.

“Y là trả thù, trả thù ta đem làm y thành thích khách. Nhất định là y, chính là y!”

Lam phi vặn vẹo gương mặt, màu lam trong mắt vô cùng hận ý Tiểu Mạch.

“Cái này nói thông, nói vậy ngũ hoàng tử là vì trả thù nương nương, cho nên ở trước mặt hoàng thượng nói gì đó đi!”

Nam tử thần bí ngơ ngẩn hiểu ra.

“Bất quá chuyện này thật đúng là khó giải quyết đi! Hoàng thượng sủng ái ngũ hoàng tử như vậy, chỉ sợ ngũ hoàng tử ở bên người hoàng thượng một ngày, Lam phi nương nương sẽ khó có thể thấy ánh mặt trời ngày đó! Ai.....”

Nam tử thần bí rất là vì Lam phi mà tiếc hận, thở dài nói.

“Không được, ta không muốn ở trong này, ta, ta muốn gặp hoàng thượng. Chỉ cần, chỉ cần ngũ hoàng tử không ở bên người hoàng thượng, đúng! Chỉ cần y tiêu thất, chỉ cần y biến mất, hoàng thượng chắc chắn sẽ trở về bên ta, giống như trước sủng ái ta, chỉ cần y biến mất là được! Biến mất!”

Lam phi như lâm vào ảo tưởng.

“Lam phi nương nương quả nhiên trí tuệ, khó trách hoàng thượng lúc trước sủng ái người như vậy.”

Nam tử thần bí vì Lam phi nghĩ được cách giải quyết mà vui sướng nói.

“Chính là không biết Lam phi nương nương làm như thế nào?”

“Làm như thế nào? Cái gì làm như thế nào?! Chỉ cần y biến mất thì tốt rồi, chỉ cần y biến mất, biến mất!”

Lam phi thì ào ào nói.

“Đúng vậy! Chỉ cần y biến mất thì tốt rồi, chỉ cần y biến mất hết thấy đều tốt đẹp!”

Nam tử thần bí nhẹ nhàng tới gần Lam phi, một chủy thủ màu đen lặng lẽ phóng tới trong tay Lam phi.

chủy thủ: kiếm ngắn hoặc dao găm.

“Biến mất, vì hoàng thượng ta nhất định phải làm cho y biến mất!”

Lam phi đẩy mắt lóe ra quang mang khác thường, bình tĩnh nhìn hào quang chủy thủ phát ra không rõ.

Chương 88: Trúng Độc

“Ngũ hoàng tử, sắc trời không còn sớm, ngài cũng nên đi nghỉ đi.”

Trong Diệu Hoa điện, Vũ Lục trải giường chiếu nói.

“Không quan hệ, ta chờ phụ hoàng trở lại rồi ngủ.”

Tiểu Mạch trả lời. Từ sau lần đó, Tiểu Mạch không trốn tránh Ly Nhật Diệu nữa, lúc trước khi ngủ thì mỗi người một góc giường, y nằm trong, hăn nằm ngoài, cách nhau rất xa, nay đã trở lại như trước, Tiểu Mạch tìm vị trí tốt nhất trong ngực Ly Nhật Diệu ngủ say.

“Chắc hoàng thượng còn ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, không biết khi nào mới trở về, ngũ hoàng tử vẫn là ngủ trước đi!”

Vũ Lục khuyên nhủ. Đối Tiểu Mạch lớn như vậy còn ngủ cùng Ly Nhật Diệu, chưa từng có chút nghi ngờ, cả hoàng cung cũng không một người dám đưa ra nghi ngờ hoặc phản đối, bất quá cho dù là có, cũng truyền không tới tai Tiểu Mạch.

“Vũ Lục làm chuyện của người đi.”

Không muốn cùng Vũ Lục cãi cọ, Tiểu Mạch ý bảo cho nàng lui xuống.

“Dạ! Vũ Lục cáo lui!”

Mặc dù không hề muốn cùng cung nhân có chút thân cận, nhưng Tiểu Mạch lại như trước không có thay đổi, phàm là người chăm sóc y, không được xưng nô tài, nô tỳ.

Vũ Lục rời đi Diệu Hoa điện liền chỉ còn Tiểu Mạch một người.

“Ai..... Phụ hoàng khi nào mới trở về a!”

Khẽ thở dài, Tiểu Mạch xoay người hướng long sàng đi.

“Dọa!”

Tiểu Mạch kinh hô, không nghĩ tới xoay người nhưng lại thiếu chút nữa đụng phải một nữ nhân, hơn nữa, nữ nhân này tóc tai bù xù như nữ quỷ.

Tiểu Mạch chấn kinh lui vài bước sau mới đứng vững lại, bình tĩnh tinh thần mới cẩn thận quan sát nữ nhân bị y cho rằng là nữ quỷ.

“Lam, Lam phi?”

Tiểu Mạch không xác định kêu, bởi vì nữ nhân kia ngoại trừ một đôi lam mâu, cơ hồ nhìn không ra phong tư ngày xưa, Tiểu Mạch sờ dĩ cho rằng nàng là Lam phi, vì cả hoàng cung trừ bỏ Tiểu Mạch và Lam phi, tìm không ra người thứ ba có được đôi lam mâu.

phong tư: phong thái và tư sắc.

“Biến mất, người biến mất cho ta!”

Không đợi Tiểu Mạch xác nhận, Lam phi đem chủ thủ màu đen cầm trong tay hướng Tiểu Mạch, hoàn hảo Tiểu Mạch phản ứng nhanh, bị y ‘hữu kinh vô hiểm’ tránh thoát, nhưng Lam phi đã muốn lâm vào điên cuồng không có như vậy mà thu tay lại, chủ thủ trong tay lần nữa đánh về phía Tiểu Mạch.

“Dừng tay! Lam phi nương nương, người không thể như vậy, mau dừng tay!”

Lam phi tuy rằng là nữ nhân, nhưng lại không sợ chết, dùng toàn lực bằng bất cứ giá nào cũng phải công kích, làm cho Tiểu Mạch đối phó thực mệt mỏi.

Lúc này Tiểu Mạch không khỏi cảm thấy may mắn, vì kiếp trước y muốn có năng lực để bảo hộ Lâm mà đi học ‘Không thủ đạo’ cùng ‘Nhu đạo’, mặc dù không tính là cao thủ, nhưng đủ để đối phó Lam phi trước mắt.

Tiểu Mạch bắt được tay Lam phi không ngừng quơ qua quơ lại chủ thủ, một cú móc chân đem Lam phi ném thật mạnh.

“A ——”

Lam phi bị đau kêu thảm thiết.

“Tiểu tử kia! Trẫm quay về.....”

Cùng lúc đó Ly Nhật Diệu vừa lúc đẩy cửa đi vào, không nghĩ vừa vào cửa liền nhìn thấy Lam phi rơi xuống bên chân hăn, nháy mắt lời định nói nuốt trở về, lại nhìn Lam phi nằm chủ thủ trong tay, cùng với Tiểu Mạch không ngừng thở hổn hển, nhất thời hiểu rõ mọi chuyện, sau đó phần nộ.

Ly Nhật Diệu mắt nhất thời tối sầm lại, trước khi Tiểu Mạch kịp phản ứng, Ly Nhật Diệu một cước đá Lam phi bay đi.

“A ——”

Ly Nhật Diệu một cước này làm cho Lam phi bị đánh vào vách tường thật mạnh, rơi xuống mặt đất.

“Hoàng thượng!”

Nghe được tiếng vang, thị vệ bên ngoài đều vọt vào Diệu Hoa điện, nhìn Lam phi té ngất trên mặt đất, cùng Ly Nhật Diệu lửa giận ngập trời, mỗi

người đều có cảm giác không ổn.

“Các người chính là canh gác như vậy?! Ngay cả một nữ nhân cũng nhìn không thấy, còn làm cho ả chạy đến Diệu Hoa điện giường oai, nói! Trẫm còn lưu cái người làm gì!”

Ly Nhật Diệu mắng thị vệ canh gác ngoài Diệu Hoa điện, trên mặt phần nộ nhưng cảm thấy trong lòng nghĩ mà sợ. Thiếu chút nữa, chỉ kém một chút nữa là tiểu tử kia có thể bị thương, ngay cả tiểu tử kia của trẫm cũng không thể bảo hộ, vậy còn lưu lại những người này làm gì! Ly Nhật Diệu động sát ý.

“Hoàng thượng thứ tội, thuộc hạ không có thu được tin tức Lam phi thoát đi, cũng không thấy bất cứ kẻ nào tiến vào trong Diệu Hoa điện.”

Mọi người ở đây ai cũng cảm giác được sát ý của Ly Nhật Diệu, trừ bỏ Tiểu Mạch vì tính mạng chính mình mà lo lắng.

“Nga ~ vậy ý tứ người là Lam phi hư không tiêu thất, lại không dấu vết đi vào Diệu Hoa điện ám sát trẫm cùng tiểu tử kia, mà các người là vô tội, phải không!”

Ly Nhật Diệu càng thêm phần nộ, là muốn dùng ‘không biết’ để phỉ trách nhiệm sao? Là bởi vì ‘không biết’ thì có thể để cho tiểu tử kia lâm vào nguy hiểm sao?

“Phụ hoàng!”

Tiểu Mạch tiến lên cầm tay Ly Nhật Diệu trấn an hẳn, y không hy vọng hẳn vì y mà đại khai sát giới.

“Bọn họ không có nói sai, Lam phi là đột nhiên xuất hiện, không phải là từ cửa điện tiến vào.”

“Nếu tiểu tử kia biện hộ cho các người, trăm liền tha các người tử tội.”

Tiểu Mạch hy vọng Ly Nhật Diệu không giết người, nhưng nếu như vậy mà buông tha bọn họ Ly Nhật Diệu cũng không muốn.

“Tội chết có thể miễn nhưng tội sống không thể tha, mỗi người phạt tám mươi trượng, phạt bổng lộc nửa năm!”

“Tạ ơn hoàng thượng ân điển!”

“Đem Lam phi dẫn đi, hảo hảo thẩm vấn, nhìn xem đến tội cùng là ai ở sau lưng làm chủ!”

Ly Nhật Diệu đối Lam phi bằng năng lực chính mắt chạy ra khỏi mật thất cảm thấy hoài nghi.

“Ta phải, ta muốn giết người, ta muốn người biến mất!”

Lam phi không biết khi nào bò lên phía sau Tiểu Mạch, nắm trong tay chủ thủ đánh về phía Tiểu Mạch, không ngờ Lam phi có hành động này, làm Tiểu Mạch không kịp phản ứng, mắt thấy sẽ bị Lam phi đâm trúng.

“Phụ hoàng!”

Tiểu Mạch sợ hãi kêu, chất lỏng màu đỏ làm y thấy phi thường chói mắt, máu từ cánh tay phải Ly Nhật Diệu chảy ra đỏ tươi.

Trong lúc ‘chỉ mảnh treo chuông’, Ly Nhật Diệu vươn tay vì Tiểu Mạch đỡ công kích của Lam phi, Tiểu Mạch bởi vậy tránh được một kiếp, nhưng tay phải Ly Nhật Diệu lại bị chủ thủ đâm trúng.

“Hoàng.....thượng.....”

Lam phi đại ra không thể tin mà nhìn hai tay chính mình.

“Hoàng thượng, ta không phải cố ý, ta không muốn làm người bị thương, hoàng thượng! Hoàng thượng!”

“Không muốn làm trẫm bị thương, vậy người muốn làm bị thương tiểu tử kia, không thể tha thứ!”

Ly Nhật Diệu phẫn nộ, thống hận nhìn chăm chăm Lam phi, Ly Nhật Diệu không dám tưởng tượng, nếu không có hắc đờ một kiếm này, nếu là Tiểu Mạch bị một kiếm này đâm trúng..... Sát khí tái hiện, nâng tay hướng Lam phi.

“A ——”

Lam phi chỉ kịp hét thảm một tiếng, liền bị một đoàn ngọn lửa màu đen đốt cháy toàn thân, ngay cả một tia khói bụi cũng không lưu lại.

“Phụ hoàng!”

Như không thấy trước mặt mình có người tử vong, Tiểu Mạch vội vàng nâng tay phải Ly Nhật Diệu lên, nhìn cánh tay Ly Nhật Diệu bị chủ thủ đâm, Tiểu Mạch đau lòng nóng nảy.

“Vì cái gì? Phụ hoàng!”

“Cái gì vì cái gì, người là tiểu tử kia của trẫm a!”

Tay trái không bị thương xoa hai má Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu yêu thương nói.

“Ngu ngốc, ngu ngốc! Phụ hoàng là đại ngốc!”

Tiểu Mạch cảm thấy nước mắt của y sắp trào ra, Ly Nhật Diệu thật ngốc, hắc vì y mà bị thương.

“Ta giúp người đem chủ thủ nhốt ra.”

“Hảo!”

Ly Nhật Diệu ôn nhu nói, cảm thấy có thể được Tiểu Mạch quan tâm như thế, cho dù chịu thêm vài vết thương cũng đáng.

Giúp Ly Nhật Diệu đi đến bên giường ngồi xuống, Tiểu Mạch một tay cầm tay phải bị thương của Ly Nhật Diệu, một tay nắm chặt chủ thủ, thở sâu dùng sức nhổ ra.

“Tốt lắm phụ hoàng, chủ thủ nhổ ra.....”

Tiểu Mạch đột nhiên tiêu âm, lẳng lặng nhìn từ miệng vết thương chảy ra, máu từ đỏ biến đen.....

“Đừng quan tâm tiểu tử kia, tiểu độc ấy không gây thương tổn phụ hoàng!”

Ly Nhật Diệu cười trấn an, lại một lần nữa may mắn là hãn trúng một kiếm này. Lời nói an ủi chưa dứt, Ly Nhật Diệu biểu tình thoải mái nháy mắt cứng ngắc.

“Làm sao vậy phụ hoàng?!”

Tiểu Mạch kinh hách còn chưa hoàn hồn, thấy sắc mặt Ly Nhật Diệu biến đổi lớn, càng thêm lo lắng.

“Đem ngũ hoàng tử mang đi ra ngoài, mau!”

Ly Nhật Diệu đột nhiên hướng một thị vệ gầm rú ra lệnh.

“Không! Ta không đi, nói cho ta biết, phụ hoàng, đã xảy ra cái gì?”

Tiểu Mạch cầm lấy tay Ly Nhật Diệu vội vàng hỏi.

“Lời của trăm các người không nghe sao? Mau đem ngũ hoàng tử dẫn đi!”

Ly Nhật Diệu rống giận, ngôn ngữ dị thường vội vàng.

“Dạ!”

Bọn thị vệ cũng thấy Ly Nhật Diệu khác thường, tiến lên không để ý Tiểu Mạch giãy giụa, mạnh mẽ mang ra ngoài Diệu Hoa điện.

“Ba!”

Cửa điện phía sau Tiểu Mạch đóng lại, dùng sức giãy khỏi tay thị vệ, Tiểu Mạch xoay người nhắm phía cửa Diệu Hoa điện, chưa đi tới cửa điện liền bị một tường vô hình ngăn trở.

“Kết giới!”

Tiểu Mạch cả kinh nói. Vì cái gì phụ thân? Đến tột cùng đã xảy ra cái gì, vì cái gì không cho ta bồi ở bên cạnh người?

“Cho ta đi vào, phụ hoàng! Cho ta đi vào!”

Tiểu Mạch hướng kết giới hô to, thậm chí vận dụng ngôn linh cũng không vào được.

“Phụ hoàng! Phụ hoàng!”

Chương 89: Nhập Ma

“Ngũ hoàng tử!”

Phía sau truyền đến tiếng kêu to, Tiểu Mạch quay đầu.

“Hoàng..... Chắp Ảnh.”

“Ngũ hoàng tử.”

Chắp Ảnh đi đến bên cạnh Tiểu Mạch, trên mặt giấu không được lo âu.

“Hoàng thượng xảy ra chuyện gì?”

Chắp Ảnh thân là cái bóng của Ly Nhật Diệu, nếu Ly Nhật Diệu gặp chuyện không may tất có ảnh vệ hượng hẩn báo cáo.

“Phụ hoàng trúng độc, lại đem bản thân nhốt tại Diệu Hoa điện, còn thiết hạ kết giới, ai cũng không vào được.”

Hương Chắp Ảnh đơn giản trần thuật, trực giác Tiểu Mạch cho biết Chắp Ảnh có lẽ sẽ có biện pháp.

“Kết giới!”

Chắp Ảnh đi tới bức tường vô hình phía trước, cỡi xuống ngọc bội bên hông hay đeo, nhắm ngay kết giới, kết giới trước ngọc bội phát ra quang mang nhàn nhạt, tiếp theo có hào quang kéo tới bao vây trên người Chắp Ảnh, lúc này Chắp Ảnh không bị kết giới cản lại, tiến vào Diệu Hoa điện.

Ngọc bội này của Chắp Ảnh là chú ấn có thể triệt tiêu kết giới, bởi vậy Chắp Ảnh không hề bị trở ngại mà đi xuyên qua kết giới.

“Ngũ hoàng tử!”

Chắp Ảnh tiến vào kết giới không bao lâu, một thanh âm quen thuộc vang bên tai Tiểu Mạch.

“Thành Thi!”

Tiểu Mạch cả kinh kêu, thân là tế sư Âm Vũ vì sao xuất hiện ở chỗ này, phải biết rằng làm tế sư là không thể rời khỏi thần miếu. Tiểu Mạch không biết rằng, Âm Vũ kỳ thật không có nhận ‘cấm chế’.

“Đây chẳng qua là ảnh ảo, nguyên thân Âm Vũ còn ở tại thần miếu, thân là tế sư không có khả năng rời đi thần miếu.”

Âm Vũ vì Tiểu Mạch giải thích nghi hoặc, Âm Vũ ở thần miếu vì Ly Nhật Diệu cầu nguyện, đột nhiên nhận thấy ‘khí’ Ly Nhật Diệu phát sinh dị động, liền biết Ly Nhật Diệu tất đã xảy ra chuyện, Âm Vũ thân là tế sư tuy rằng muốn đi xem sao, nhưng không thể tự mình đi được.

Mặc dù Ly Nhật Diệu chưa từng hạ ‘cấm chế’ trên người Âm Vũ, nhưng hắn cũng không quên chính mình đã từng hứa hẹn lúc trước, hắn không thể phản bội Ly Nhật Diệu.

“Đều là ta sai.”

Gục đầu xuống, Tiểu Mạch vô cùng tự trách, tuy rằng không thể tới gần, cũng không biết phát sinh chuyện gì, nhưng Tiểu Mạch biết Ly Nhật Diệu lúc này phi thường thống khổ.

Âm Vũ trầm mặc nhìn Tiểu Mạch, không thể an ủi cũng không nguyện an ủi, bởi vì giống như Tiểu Mạch nói, hết thảy đều là lỗi của hắn, tuy rằng

biết rõ là Ly Nhật Diệu không oán không hận, nhưng vẫn là không thể nghĩ như thế.

“Chấp Ảnh!”

Tiểu Mạch gọi Chấp Ảnh từ trong kết giới đi ra.

“Phụ hoàng, hắc.....”

“Hoàng thượng tuy trúng cực độc, nhưng cũng không gây thương tổn tính mạng hoàng thượng!”

Chấp Ảnh nói.

“Thật tốt quá! Phụ hoàng không có chuyện gì!”

Nghe thấy tính mạng Ly Nhật Diệu không sao, tâm Tiểu Mạch liền an ổn.

“Hoàng thượng làm sao vậy?”

Âm Vũ bỗng nhiên hỏi, ngữ điệu lo lắng làm cho lòng Tiểu Mạch đã yên nay bất ổn. Nhìn thẳng Chấp Ảnh, Tiểu Mạch lúc này mới phát hiện trên mặt Chấp Ảnh cũng không thoải mái, ngược lại là âm trầm sâu lo.

“Chấp Ảnh.....”

Tiểu Mạch nhẹ gọi, ngữ điệu run rẩy cho thấy trong lòng y lo âu cùng sợ hãi.

“Tính mạng hoàng thượng thật là không sao, nhưng..... Độc kia trong cơ thể hoàng thượng phát ra ma tính chú văn, hoàng thượng lại nhập ma!”

Thoáng do dự, Chấp Ảnh nói ra sự thật.

“Hơn nữa, hoàng thượng nhập ma lần này so với lần trước nặng hơn!”

Nói xong, Chắp Ảnh đánh cái rùng mình, nghĩ đến vừa rồi khi mới tiến Diệu Hoa điện, đập vào mặt hắc chính là âm lãnh, hắc ám, áp lực, hơi thở khủng bố, Chắp Ảnh chỉ thấy một cỗ hàn khí từ đáy lòng thoát ra, nháy mắt đóng băng toàn thân.

“Phụ hoàng.”

Tiểu Mạch ánh mắt ảm đạm mà bi thương, còn mang theo hoang mang sợ hãi, vì Ly Nhật Diệu nhập ma mà đau lòng cùng e ngại.

“Ngũ hoàng tử, hiện giờ có thể làm cho hoàng thượng khôi phục cũng chỉ có ngài!”

Âm Vũ nói, nhìn Tiểu Mạch là ánh mắt hy vọng, Tiểu Mạch giống như là một cọng rơm cứu mạng.

“Ta!”

Đối Âm Vũ chắc chắn như thế, Tiểu Mạch quả thật kinh ngạc, nhưng Âm Vũ sở dĩ tin tưởng như vậy, Tiểu Mạch không phải không biết nguyên do.

“Âm Vũ đại nhân nói đúng, hiện giờ có thể làm cho hoàng thượng khôi phục như lúc ban đầu, cũng chỉ có ngũ hoàng tử!”

Chắp Ảnh thực đồng ý quan điểm Âm Vũ, bọn họ đều tận mắt thấy Tiểu Mạch làm thanh tỉnh Ly Nhật Diệu.

“Ta..... Chính là.....”

Tiểu Mạch biết, nếu là y có lẽ thật sự có thể làm Ly Nhật Diệu thanh tỉnh, nhưng chuyện lần trước phát sinh khi Ly Nhật Diệu nhập ma, đến nay vẫn như cũ Tiểu Mạch không thể quên.

Không hồi tưởng, không để ý, cũng không đại biểu sự tình không có phát sinh, Tiểu Mạch tuy nói là cùng Ly Nhật Diệu cởi mở, nhưng nhớ tới ngày đó..... Nội tâm Tiểu Mạch như trước đâm ra sợ hãi.

“Ngài còn do dự cái gì? Ngũ hoàng tử! Chẳng lẽ ngài không muốn hoàng thượng trở về?!”

Âm Vũ chỉ trích nói, hẳn không thể lí giải Tiểu Mạch do dự đến tột cùng là vì sao.

“..... Ta đã biết, nhưng ta phải như thế nào xuyên qua kết giới?”

Trầm mặc hồi lâu, Tiểu Mạch nghe theo tiếng lòng của y, quyết định đi gặp Ly Nhật Diệu, chuyện ngày đó xác thực làm cho y nghĩ mà sợ, nhưng mất đi Ly Nhật Diệu y càng không thể chấp nhận.

“Ngũ hoàng tử!”

Chấp Ảnh đem ngọc bội giao cho Tiểu Mạch.

“Chú ấn này triệt tiêu năng lực đủ cho một người xuyên qua kết giới.”

“Cám ơn người, Chấp Ảnh!”

Tiểu Mạch chân thành cảm tạ Chấp Ảnh, bất luận là từ trước có biết thân phận của y hay không, dùng diện mạo hoàng hậu đối y yêu thương, hay là đem y thoát đi mang về hoàng cung, khi dùng thân phận Chấp Ảnh xuất hiện, cùng với hiện tại đem chú ấn trọng yếu cấp cho y.

“Hy vọng lần này ngũ hoàng tử có thể bình an vô sự, hy vọng khi hoàng thượng thanh tỉnh sẽ không thống khổ!”

Nhìn Tiểu Mạch xuyên qua kết giới đi vào Diệu Hoa điện, Âm Vũ đột nhiên cầu nguyện như thế.

“Âm Vũ đại nhân!”

Chấp Ảnh kinh ngạc nhìn Âm Vũ.

“Không cần người nói ta cũng biết, hoàng thượng hiện nay có bao nhiêu nguy hiểm!”

Âm Vũ đi đến trước người Chấp Ảnh, vươn tay vỗ nhẹ ngực Chấp Ảnh.

“Phốc.....”

Chấp Ảnh phun ra một ngụm huyết, thân mình cũng khống chế không được ngã xuống phía trước, may mắn Âm Vũ đúng lúc đưa tay đỡ lấy hắn.

“Xem ra thương tích không nhẹ a, so với lần trước nghiêm trọng hơn, người thật đúng là có thể chịu đựng được a! Chấp, Ảnh, tiểu, đệ!”

Đảo qua một cái, Âm Vũ nghiêm túc lúc này không còn, đối Chấp Ảnh trêu chọc nói.

“Khó được hiện tại ngài còn có tâm tư nói giỡn, Âm Vũ đại nhân!”

Chấp Ảnh không hờn giận chọn mi.

“A! Không như vậy ta sợ chính mình bị bất an làm suy sụp a! Chấp Ảnh tiểu đệ!”

Âm Vũ trêu đùa, ngữ khí lại khiến kẻ khác cảm thấy chua xót.

Đẩy Âm Vũ ra, Chấp Ảnh tự mình chống đỡ thân thể.

“Hoàng thượng, hoàng thượng sẽ không thương tổn ngũ hoàng tử!”

Chấp Ảnh khẳng định đối Âm Vũ nói.

“Hoàng thượng tình nguyện thương tổn bản thân, cũng sẽ không mấy may thương tổn ngũ hoàng tử!”

“Nhưng..... Như vậy mới khiến người khác lo lắng!”

Âm Vũ thâm ý nhìn về phía Chắp Ảnh.

“Thân là cái bóng của hoàng thượng, so với ta càng gần hoàng thượng hơn, Chắp Ảnh người sao lại không phát hiện, hoàng thượng đối với ngũ hoàng tử.....”

Thật sâu nhìn Âm Vũ liếc mắt một cái, Chắp Ảnh ánh mắt chuyển hướng Diệu Hoa điện bị kết giới bao vây, không trả lời. Nhưng có đôi khi, trầm mặc cũng là đáp án tối chân thật.

Chương 90: Dục Vọng

Đẩy cửa ra, Tiểu Mạch nhẹ nhàng đi vào Diệu Hoa điện, không hiểu sao Tiểu Mạch đột nhiên cảm thấy, không gian Diệu Hoa điện lúc này rộng hơn dĩ vãng vài lần, trống trải yên tĩnh đến đáng sợ.

“Phụ hoàng.....”

Tiểu Mạch khiếp sợ hướng Ly Nhật Diệu ngồi ở đầu giường gọi, tiên diễm xích phát, yêu dị tử mâu, ma mị đồ đằng, Tiểu Mạch phát giác, sợ hãi bị y áp chế lại toát ra ở trong lòng y, bồi hồi không tiêu tan.

“Phụ hoàng.”

Đứng trước người Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch cúi đầu, ánh mắt không dám nhìn thẳng người trước mắt. Y sợ hãi, sợ hãi ánh mắt Ly Nhật Diệu, ánh mắt nhìn người xa lạ.

“Tiểu..... tử kia!”

Ly Nhật Diệu chân chờ không tự giác gọi Tiểu Mạch.

“Phụ hoàng!”

Tiểu Mạch tâm hỉ ngẩng đầu, phụ thân nhớ rõ ta, phụ thân không có quên ta! Tiểu Mạch hưng phấn nhìn về phía Ly Nhật Diệu, đột nhiên.....

“Phụ.....”

Tiểu Mạch nội tâm run rẩy thối lui về phía sau, Tiểu Mạch tràn đầy vui sướng trong nháy mắt lập tức bị khủng hoảng thay thế.

“Phụ, phụ hoàng.....”

Không thể khống chế ngữ điệu run rẩy, bản năng Tiểu Mạch muốn rời đi, nhưng không có khí lực, không thể động đậy.

“Ngô.....”

Nhát gan xoay người đi..... Tiểu Mạch không dám nhìn Ly Nhật Diệu, sợ hãi không muốn nhìn cặp mắt kia, đôi mắt màu tím tràn ngập dục vọng tối nguyên thủy.

“Tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu tới gần Tiểu Mạch, ôm lấy thắt lưng y, kề sát vào trong ngực Ly Nhật Diệu, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hân vô cùng nóng cháy, Tiểu Mạch rốt cuộc không thể khống chế run rẩy.

“Tiểu tử kia?”

Ly Nhật Diệu trong lời nói mang theo nghi hoặc.

“Người sợ hãi cái gì? Nói cho trẫm, trẫm giải quyết cho người.”

Lắc đầu, Tiểu Mạch run rẩy càng thêm lợi hại, bởi vì thủ phạm làm cho y sợ hãi chính là Ly Nhật Diệu. Ly Nhật Diệu lời nói mềm nhẹ, cùng với hơi thở ấm áp phả lên người Tiểu Mạch, đều làm cho Tiểu Mạch sợ hãi.

“Không có!”

Ngữ điệu rõ ràng không tin, Ly Nhật Diệu nắm cầm Tiểu Mạch, làm cho ánh mắt y không thể trốn tránh.

“Tiểu tử kia sợ hãi..... Sẽ không là trẫm đi!”

Ngữ khí ôn nhu mà làm cho kẻ khác sợ hãi đến tận lỗ chân lông.

Tiểu Mạch nháy mắt cứng ngắc cùng đột nhiên co rút đồng tử lại, không có thành thực nói đáp án của y cho Ly Nhật Diệu biết.

“Tiểu tử kia, thật là đang sợ hãi lắm a!”

Ngữ khí ôn nhu không thay đổi, nhưng lại làm tâm Tiểu Mạch càng thêm bất ổn, run rẩy quay đầu đi, lập tức bị Ly Nhật Diệu nắm cằm quay đầu lại, bị bắt cùng nhau đối mặt.

“Không cần, phụ hoàng, khó chịu.”

Cầm bị Ly Nhật Diệu niết ấn ấn đau, Tiểu Mạch không khỏi phát ra tiếng kháng nghị, cùng lúc đánh vỡ không khí tối quý dị giữa hai người.

Nghe vậy, Ly Nhật Diệu vội vàng buông tay nắm cằm Tiểu Mạch ra, lại xoa nhẹ.

“Là lắm không tốt, làm đau tiểu tử ngươi.”

Ly Nhật Diệu rất là tự trách.

“Phụ hoàng..... ngô.....”

Tiểu Mạch kêu rên, như thế nào cũng không nghĩ tới Ly Nhật Diệu ngón cái xoa cằm y, thế nhưng lại đột nhiên mở miệng y, thâm nhập vào trong miệng y, ở trong khoang miệng y nhẹ nhàng quấy.

“Tiểu tử kia.....”

Ly Nhật Diệu ánh mắt càng thêm thâm trầm mãnh liệt, nói ra lời ẩn nhẫn tình dục.

“Ô.....Phụ.....Không.....”

Tiểu Mạch không thể nói ra một câu đầy đủ, hai tay nắm lấy hai cổ tay Ly Nhật Diệu, dùng hết khí lực lại không thể lấy ngón tay đang tàn sát bữa bãi trong miệng y ra.

“Phụ.....Ngô.....”

Ngón cái Ly Nhật Diệu trong miệng Tiểu Mạch không ngừng đùa, nhẹ chạm lưỡi Tiểu Mạch, khẩu dịch không thể khống chế theo khóa miệng tràn ra, làm Tiểu Mạch cảm thấy thẹn, khuôn mặt tái nhợt không tự chủ được nhiễm thượng anh hồng, càng thêm phiếm tình.

“Ngô.....Ân.....”

Yết hầu thỉnh thoảng phát ra thanh âm không rõ như trêu chọc, lại làm cho Ly Nhật Diệu không tự chủ.

Bị ‘cảnh đẹp’ trước mắt làm cho hấp dẫn, Ly Nhật Diệu không khỏi cúi đầu, vươn đầu lưỡi màu đỏ khê liếm khẩu dịch chảy xuống từ khóe miệng Tiểu Mạch. Vẻ mặt say mê kia, giống như đang nhắm nháp thứ rượu ngon nhất trên đời.

“Ngô! Không cần.....Phụ.....”

Hành động đột nhiên này của Ly Nhật Diệu làm cho Tiểu Mạch chịu đủ kinh hách, giãy giụa phản kháng càng thêm kịch liệt, ai ngờ hành động của y như vậy chỉ làm Ly Nhật Diệu càng thêm hưng phấn.

Tiểu Mạch hối hận, y không nên vọng tưởng có thể làm thanh tỉnh Ly Nhật Diệu. Tuy rằng Tiểu Mạch tự tin Ly Nhật Diệu sẽ không thương tổn y, cho dù hiện tại, Tiểu Mạch vẫn như cũ tin tưởng Ly Nhật Diệu không có khả năng thương tổn y.

Nhưng Tiểu Mạch đã quên, bị chú văn căn nuốt nhập ma, người này sẽ bị ma tính dẫn dắt dục vọng tối nguyên thủy, giết chóc bất quá là một

trong số đó, dục vọng nguyên thủy còn có một loại tên là ‘tình dục’!

Ngoạn đã đủ, Ly Nhật Diệu rút cuộc đem ngón cái từ trong miệng Tiểu Mạch lấy ra, chính là không chờ Tiểu Mạch nhả ra khí, một vật mềm mại khác thay thế ngón tay xâm nhập vào trong miệng Tiểu Mạch chưa kịp khép lại.

“Ngô.....Ô.....”

Không để ý tới Tiểu Mạch hơi thống khổ rên rỉ, Ly Nhật Diệu hoàn toàn chìm đắm trong khoang miệng ngọt ngào của Tiểu Mạch, không thể tự kiềm chế.

Ngay tại thời điểm Tiểu Mạch cảm giác sắp hít thở không thông, Ly Nhật Diệu buông môi y ra.

“Cáp.....Hô.....Hô.....”

Tham lam hấp thụ dưỡng khí bên ngoài, Tiểu Mạch cố không kháng cự hành động Ly Nhật Diệu khinh trác đôi môi y.

“A ——”

Tiểu Mạch sợ hãi kêu, chỉ cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển y đã nằm trên chiếc giường mềm mại, Ly Nhật Diệu cũng tùy ý nằm trên người y, dùng cặp tử mâu không thỏa mãn dục vọng nhìn Tiểu Mạch, làm Tiểu Mạch không khỏi hoảng sợ.

“Phụ ~~ hoàng ~~”

Tiểu Mạch bất an run rẩy, sợ hãi giãy giụa thân thể.

“Ngô.....”

Đôi môi lại bị Ly Nhật Diệu đoạt lấy, đầu tiên là chậm rãi nhẹ nhàng liếm môi Tiểu Mạch, tiếp theo giống như cuồng phong châu vũ, đột nhiên tiến vào trong miệng Tiểu Mạch, kịch liệt bá đạo mang theo khí thể phải nuốt Tiểu Mạch vào bụng, cứ điên cuồng mà đoạt lấy.

“Ô.....”

Tiểu Mạch rên rỉ.

“Ân.....Ngô.....”

Rên rỉ rất nhỏ từ khe hở khóe miệng thốt ra, không thể tin đây là thanh âm của chính mình, Tiểu Mạch đỏ mặt giãy giụa càng thêm kịch liệt.

“Tê.....”

Ly Nhật Diệu miệng hấp khí, buông tha đôi môi làm cho hần say mê kia, Tiểu Mạch vô ý thức giãy giụa tựa như chất xúc tác, trêu chọc dục vọng hần vốn đã ngất ngào, ánh mắt tràn ngập tình dục càng thêm mãnh liệt.

“.....”

Sợ hãi mở to mắt, Tiểu Mạch cả người phát run, trốn, phải nhanh trốn, bằng không, bằng không.....

“A —— không, phụ hoàng! Dừng tay, không cần.....”

Hoảng sợ quát to, Tiểu Mạch giãy giụa phản kháng, lại không thể ngăn cản hành vi điên cuồng của Ly Nhật Diệu.

Phục sức đẹp dễ quý giá của Tiểu Mạch trong tay Ly Nhật Diệu hóa thành mảnh nhỏ bị vứt bỏ, chỉ chốc lát, một khối thân thể trắng nõn hiện ra trước mắt Ly Nhật Diệu.

Mê muội nhìn khối thân thể trắng nõn này, Ly Nhật Diệu chỉ cảm thấy trong thân thể tựa hồ có con thú đang muốn phá chuồng mà thoát ra, kêu gào hấn phải hung hăng giữ lấy, xỏ xuyên qua thân thể thiên hạ dưới thân.

“Tiểu tử kia!”

Khó nhin dực vọng kêu gọi, Ly Nhật Diệu cúi xuống đem dấu hôn kí xuống thân thể xinh đẹp làm cho hấn mê muội không ngừng.

Cổ, xương quai xanh, trong ngực, bụng, đùi, mỗi lần cúi xuống là một cái hôn, trong lòng Ly Nhật Diệu sung sướng mà đau đớn.

“Không, phụ hoàng.....Không.....”

Cảm nhận được Ly Nhật Diệu hôn thân thể chính mình, thân thể Tiểu Mạch run rẩy giống như trong gió lạnh, sợ hãi ở trong nội tâm y càng ngày càng lớn.

“Không.....Không cần!”

Không chịu nổi cùng sợ hãi, Tiểu Mạch phát động ngôn linh, âm mưu thoát đi vực sâu lầy lội này.

“Sao, sao, sao có thể.....”

Tiểu Mạch thất thần thì thảo tự nói,, trong nháy mắt ngay cả sợ hãi đều bị quên đi. Vô thần nhìn Ly Nhật Diệu nằm trên người y, Tiểu Mạch chỉ cảm thấy thời gian dường như bình thường, trong đầu trống một mảnh.

Không có hiệu quả, ngôn linh đối phụ thân không có hiệu quả..... Lần này Ly Nhật Diệu không có giống như lần trước bị văng ra, chính là thân thể cứng ngắc một chút, ngay cả một giây thời gian đình chỉ cũng không có.

“Tiểu tử kia!”

Khinh trác hạ xuống môi Tiểu Mạch một nụ hôn, Ly Nhật Diệu không có đối hành vi Tiểu Mạch nghi vấn, hắc thẳng đứng dậy, khóa quỳ gối trên người Tiểu Mạch, nhìn xuống Tiểu Mạch không chút hoang mang, nhất kiện nhất kiện trang phục trên người hắc bị trút bỏ.

Nhìn Ly Nhật Diệu trút bỏ quần áo trước mặt y, trong giây lát đã thoát hết. Màu da khỏe mạnh, lồng ngực rộng lớn, thắt lưng rắn chắc, dáng người Ly Nhật Diệu hoàn mỹ khiến kẻ khác ghen tị.

Thân thể Ly Nhật Diệu không phải Tiểu Mạch chưa thấy qua, nhưng không có một lần giống như hôm nay vậy, làm cho y sợ hãi.

“Không, không ——”

Tiểu Mạch ngồi dậy đẩy Ly Nhật Diệu khóa quỳ gối trên người y ra, không có phòng bị, Ly Nhật Diệu bị Tiểu Mạch đột nhiên bùng nổ lực lượng đẩy ngã một bên.

Cố không nghĩ tới thân thể trần trụi của chính mình, Tiểu Mạch từ trên giường phóng xuống hướng cửa Diệu Hoa điện chạy tới, chỉ là.....

“A.....”

Tiểu Mạch còn chưa chạy được vài bước, thắt lưng đã bị người một tay nắm giữ, tay kia hơi dùng lực một chút khiến thân thể bay lên không, trở mình một cái quay về trên chiếc giường mềm mại.

“Tiểu tử kia, không ngoan a!”

Rõ ràng là ngữ điệu thực sung sướng, Tiểu Mạch lại cảm thấy băng hàn vô cùng.

Hai thân thể gắt gao cùng nằm trên mình hoàng long sàng.

“Ân.....Ngô, ân.....Ô.....”

Hai tay bị áp chế, không biết là thống khổ hay sung sướng mà rên rỉ, môi mím chặt không khỏi lộ ra khe hở.

Môi bị hôn, lưỡi cũng bị dây dưa, Tiểu Mạch chỉ cảm thấy trong lòng phát ra một cỗ hỏa độn, phun không ra lại nuốt không vào, khó chịu không thôi.

Sợ hãi, bị thương, thống khổ, ngỡ ngàng, đủ loại cảm xúc khác nhau trên người Tiểu Mạch, làm cho y không chịu nổi nhẫn nại, muốn chạy trốn lại trốn không thoát, làm cho y không thể chịu đựng được.

“Ô.....Không, phụ.....Ngô.....”

Phụ thân, phụ thân, phụ thân, buông tha ta, không cần như vậy, cầu người, không cần!

Tiểu Mạch trong lòng không ngừng hò hét, chính là Ly Nhật Diệu không cách nào nghe thấy, không, mặc dù là nghe được, Ly Nhật Diệu cũng không thể dừng lại.

Bởi vì đã lâu, đối Tiểu Mạch áp lực tình cảm cùng khát vọng đã lâu lắm rồi cùng chất chứa quá nhiều, lần này nhập ma chính là cơ hội, Ly Nhật Diệu biết, tình cảm của hắn đối với Tiểu Mạch luôn luôn chịu không nổi nhẫn nại mà sẽ phun trào một ngày, bất quá là đem ngày đó đến sớm mà thôi.

Chương 91: Sụp Đổ

“Muốn chạy trốn sao? Tiểu tử kia!”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

Phản kháng không được, giãy giụa cũng vô ích, Tiểu Mạch hết hy vọng đành cam chịu nằm ở dưới thân Ly Nhật Diệu, mặc cho hắn di du tàn sát bừa bãi thân thể chính mình. Nhưng tay để trên vai Ly Nhật Diệu, giống như kể rõ Tiểu Mạch không cam lòng cùng bị phần.

“Ô.....”

Trước ngực đỏ sẫm bị Ly Nhật Diệu ngậm trong miệng, xúc cảm xa lạ làm cho Tiểu Mạch không chỉ rên rỉ, hai tay để trên vai Ly Nhật Diệu không tự giác tăng thêm lực đạo.

Khẽ liếm rồi cắn giống như muốn hút ra chất lỏng, Ly Nhật Diệu hấp dẫn màu đỏ kia của Tiểu Mạch như thực quả. Thiên hạ dưới thân sợ hãi cùng kinh hoàng Ly Nhật Diệu không phải là không phát giác, chính là hắn không thể đình chỉ.

Tay xoa đỏ sẫm bên kia, nhẹ nhàng vuốt ve, làm Tiểu Mạch một trận run rẩy. Cảm thụ trên vai dần dần tăng thêm lực đạo, phản ứng Ly Nhật Diệu càng thêm thâm trầm mà tàn sát bừa bãi.

Buông tha thực quả màu đỏ, tay Ly Nhật Diệu hướng cái bụng trơn bóng, môi cũng di động theo sát, một chút lại một chút, trên người Tiểu Mạch càng nhiều dấu hồng ngân.

“Ô! Không.....”

Hai chân bị bàn tay to tách ra hai bên, tựa hồ là nhẫn nại tới cực hạn rồi, biết rõ là không có khả năng, Tiểu Mạch vẫn là giấy giụa phản kháng.

Tiểu Mạch chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày như vậy, chính mình sẽ bị người khác đối đãi như nữ nhân, mà người kia cư nhiên là người y tối kính yêu, tối thân cận.

“Không nên cử động, tiểu tử kia, trẫm không muốn làm bị thương người!”

Ly Nhật Diệu ôn nhu cảnh cáo. Trời biết hắc hiện tại nghĩ muốn lập tức nhập vào thân thể ấm áp này, giữ lấy mà xỏ xuyên qua y.

Dục vọng ngất ngưởng cao kêu gào, sưng đau đớn làm hắc cơ hồ không thể nhẫn nại, thật muốn cứ như vậy tiến vào trong thân thể làm hắc mê luyến không thôi. Nhưng là không được, bởi vì hắc làm như vậy sẽ làm bị thương tiểu tử kia, hắc..... Là hắc.....

Cúi đầu đem dục vọng phẫn nộ của Tiểu Mạch ngậm vào trong miệng, màu phẫn hồng kia trong mắt Ly Nhật Diệu tựa như bản thân Tiểu Mạch, điểm lệ chọc người yêu thương.

Linh hoạt dùng lưỡi quấn quanh từ trên cao đi xuống, mềm nhẹ âu yếm ngọc hành phẫn nộ của Tiểu Mạch, nhẹ nhàng hấp dẫn tinh tế liếm dính.

Cảm nhận được dục vọng kia nguyên bản uể oải dần căng cứng trong miệng chính mình, Ly Nhật Diệu mắt lộ ý cười, hai tay cũng gia nhập hàng ngũ âu yếm, nhắm nháp Tiểu Mạch đến vô thượng thích thú.

“Ô.....Ân.....A ——”

Khoái cảm đột kích làm cho Tiểu Mạch nhin không được phát ra rên rỉ sung sướng, hai tay nắm lấy đầu Ly Nhật Diệu, thân thể bất lực, Tiểu Mạch không biết y đến tột cùng là muốn Ly Nhật Diệu dừng lại hay là tiếp tục.

“Ô.....A, không ——”

Phụ thân, phụ thân như thế nào có thể, như thế nào sẽ..... Tiểu Mạch chưa từng nghĩ tới, Ly Nhật Diệu đế vương cao ngạo này lại hạ thấp bản thân hầu hạ người khác, càng không nghĩ tới người kia chính là y.

Tình dục, một trong những dục vọng tối nguyên thủy của nhân loại, cùng huyết tinh giết chóc bất đồng, nó làm cho người ta khoái hoạt mê say, như đặt mình trong thiên đường, làm cam tâm hưởng thụ rồi sau đó trầm luân.

“Ô.....A!”

Ly Nhật Diệu hấp dẫn một cái, Tiểu Mạch đi tới thế giới này mười lăm năm qua đạt tới cao trào thứ nhất, bạch dịch phun trào, bắn trong miệng Ly Nhật Diệu, chảy trên tay hắn.

“Cáp.....Hô.....Hô.....”

Thất thần nằm trên giường, không biết là do thân thể này rất suy yếu, hay là do Tiểu Mạch liên tục động thủ, sau dư vị cao trào chỉ cảm thấy mệt mỏi.

Bỗng nhiên nhìn Ly Nhật Diệu vươn lưỡi liếm bạch dịch trên tay hắn, không biết là bởi vì cảm thấy thẹn hay là phần nộ, Tiểu Mạch đỏ mặt.

Chú ý tới ánh mắt Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu đem ngón tay dính bạch dịch của Tiểu Mạch ngậm vào trong miệng, hấp dẫn còn phát ra tiếng ***

mĩ liêu nhân.

“Tiểu tử kia!”

Khàn khàn mị hoặc mà ẩn nhẫn dục vọng gọi, làm cho Tiểu Mạch cả người run lên, ánh mắt lơ đãng đảo qua hạ thân Ly Nhật Diệu, màu tím đen kia ngẩng cao đầu, so với y không biết nhiều hơn bao nhiêu dục vọng, làm cho Tiểu Mạch này lên một ý niệm trong đầu, thân thể không khống chế được mà run rẩy.

Nhìn ngón tay thon dài của Ly Nhật Diệu từ cổ chính mình bắt đầu trượt, lướt qua xương quai xanh, lướt qua ngực, lướt qua..... Cho đến khi đến chỗ câu nhân kia.....

Không thể tin tưởng to mắt, Tiểu Mạch hoảng sợ nhìn Ly Nhật Diệu.

“Không, không cần!”

Xoay người muốn trốn, lúc này Tiểu Mạch mới thật xác định ý đồ của Ly Nhật Diệu, phát hiện cũng là lúc sợ hãi, kế tiếp mới thực sự là địa ngục.

“Muốn chạy trốn sao? Tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu cười, ôn nhu như vậy, yêu dị như vậy, như vậy..... Kẻ khác trong lòng run sợ.

“Không được nga, tiểu tử kia, trăm sẽ không cho người thoát đi, trăm quyết không buông tay!”

“Không, không cần, phụ hoàng.....Cầu người, không cần!”

Lắc đầu, Tiểu Mạch chỉ có thể bất lực khẩn cầu.

“Biết không, tiểu tử kia? Như vậy sẽ chỉ làm trăm càng thêm không thể nhẫn nại!”

Khẽ cười nói, Ly Nhật Diệu hôn lên đôi môi đỏ mọng không ngừng thốt ra lời cự tuyệt, ngón tay cũng hướng hạ thể Tiểu Mạch, tiến vào mật huyết kia.

“Không cần, a —————“

Thân thể muốn thoát đi, Ly Nhật Diệu lại giam cầm không nhúc nhích được, dị vật xâm lấn làm cho Tiểu Mạch vốn khẩn trương càng thêm siết chặt.

“Hảo.....Đau.....”

Hai tay để trong ngực Ly Nhật Diệu không ngừng run rẩy, mồ hôi lạnh từ trán thi nhau chảy xuống.

“Ô.....”

“Tiểu tử kia.....”

Thâm tình kêu gọi, ngón tay ở mật huyết Tiểu Mạch chậm rãi ra vào khuếch trương, ôn nhu hôn trên mặt Tiểu Mạch, nhưng Ly Nhật Diệu thâm tình ôn nhu lại không thể làm Tiểu Mạch thả lỏng thân cùng tâm.

“Ô.....”

Dừng lại phụ thân..... Dừng lại, cầu người! Dừng để ta không thể tha thứ người! Tiểu Mạch thống khổ rên rỉ. Không biết là có nghe được Tiểu Mạch trong lòng hò hét, ngón tay Ly Nhật Diệu thật sự từ trong mật huyết Tiểu Mạch rút ra, nhưng Tiểu Mạch không có cảm giác vui sướng, mà là khủng hoảng bao phủ y.

“Tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu tay nâng thắt lưng mảnh khảnh Tiểu Mạch lên, để hai chân trắng nõn đặt trên vai hắn, dưới ánh mắt hoảng sợ của Tiểu Mạch, đem dục

vọng đã sưng to để trước mặt huyết hồng nhạt, qua lại nhẹ nhàng cọ xát.

“Không.....”

Liều mạng lui về phía sau, lại bị Ly Nhật Diệu gắt gao ôm lấy thắt lưng, Tiểu Mạch giống như người sốt cao trong đầu một mảnh trống rỗng, chỉ cảm thấy như ở trong bóng đêm, năm ngón tay nắm chặt.

“Không, không cần ——”

“Đừng sợ, tiểu tử kia!”

Khẽ hôn Tiểu Mạch vì sợ hãi mà môi trắng bệch, Ly Nhật Diệu thấp giọng trấn an. Cùng nụ hôn ôn nhu tương phản, tay nắm chặt thắt lưng Tiểu Mạch càng thêm dùng sức, dục vọng đặt ở trước mặt huyết Tiểu Mạch càng thêm kiên quyết.

Ở môi Tiểu Mạch vừa hạ xuống nụ hôn, Ly Nhật Diệu nắm thắt lưng Tiểu Mạch đỉnh một cái, gần như thô bạo đưa dục vọng bùng bật vùi vào mặt huyết Tiểu Mạch.

“A ”

Ly Nhật Diệu than nhẹ, chưa bao giờ cảm thụ được sung sướng như thế, trong cơ thể Tiểu Mạch thật ấm áp, mặt huyết gắt gao ôm lấy dục vọng của hắn, làm cho hắn vô cùng sung sướng, mà tâm hồn thỏa mãn lại không thể nói lên lời.

“Tiểu tử kia!”

Kiểm chế không được sung sướng làm Ly Nhật Diệu phi thường hưng phấn, tự chủ nháy mắt tan vỡ, làm Ly Nhật Diệu mất đi khống chế ở trong cơ thể Tiểu Mạch không ngừng rong ruổi.

Rút ra rồi lại xâm nhập, mỗi lần va chạm đều dường như muốn đỉnh nhập linh hồn Tiểu Mạch, xúc động, cuồng loạn.

“.....”

Hạ thể đau đớn truyền khắp toàn thân, Tiểu Mạch đại ra trong nháy mắt, hoảng sợ, bị ai, thất vọng, cuối cùng đều hóa trống rỗng.

“A.....A a a——”

Nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, thế giới.....sụp đổ!

Hết C91.

Khụ, ta đã cảnh báo rồi mà vẫn cố chấp xem thì đừng trách ta nha, ta cảm động quá, cuối cùng cũng có xôi thịt, ta còn tính để thanh thủy văn nữa đó, chương này đã đánh bay ý niệm này của ta.

Miu Miu.

H vẫn còn nha, thỉnh mọi người suy nghĩ trước khi đọc.

Chương 92: Hối Hận

“Trẫm.....đến tột cùng đã làm cái gì?!”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

“A.....Hô....Hô....”

“Ân ô.....A! Ô.....”

Sung sướng thở dốc, thống khổ rên rỉ, đan vào cùng một chỗ vang khắp Diệu Hoa điện, từ đêm khuya đến bình minh, chưa từng ngừng nghỉ.

Thân hình nam nhân cường tráng nằm phủ trên thân thể thiếu niên nhỏ xinh, dục vọng cực đại ở bên trong mật huyết thiếu niên không ngừng tiến xuất, tình cảm mãnh liệt tràn ra, mồ hôi chảy xuống cùng mồ hôi thiếu niên giao hòa, thấm ướt sàng đan dưới thân.

“Tiểu tử kia! Tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu động tình gọi, thân cùng tâm trước nay chưa được thỏa mãn như vậy, âu yếm người trong ngực, phóng túng dục vọng chính mình, giống như ngay cả linh hồn hòa tan cùng tình cảm mãnh liệt.

“Ân a —— ngô ô.....A ——“

Rên rĩ từ đôi môi đỏ mọng thoát ra, Ly Nhật Diệu cuồng bạo luật động, làm cho Tiểu Mạch giống như đặt mình trên chiếc lá, vô lực phản kháng, chỉ có thể ‘nước chảy bèo trôi’, tùy theo lắc lư.

“Ngô.....A ——”

Vì cái gì, vì cái gì ta còn thanh tỉnh như thế?

Bị nước mắt làm cho mơ hồ, lam mâu đã không còn thanh khiết như trước, Tiểu Mạch tuyệt vọng nhìn người đã từng cho y hy vọng, nhưng cũng chính nam nhân phá hủy hy vọng đó.

Vì cái gì không cho ta quên quá khứ? Vì cái gì muốn cho ta tỉnh để nhận hết thảm? Vì cái gì thân thể đau như vậy, mệt như vậy, trái tim trong ngực vẫn hoàn hảo, nó không phải thực yếu ớt sao? Vì cái gì giờ phút này lại kiên cường như vậy? Vì cái gì?

“A.....Ngô.....”

Nước mắt trong đôi mắt trạch lam không ngừng chảy xuống, ánh mắt mơ hồ không nhìn rõ hình dạng nam nhân.

“Phụ.....hoàng.....Cứu ta.....Phụ hoàng.....Cứu.....Phụ.....”

Tiểu Mạch vô ý thức hò hét cầu cứu, giống như người nọ ở trên người y tàn sát bừa bãi không phải Ly Nhật Diệu.

“A a —— ô.....”

Khóc thảm thiết, không biết là bởi vì thống khổ hay là bi thương.

“Tiểu tử kia, tiểu tử kia.....”

Ly Nhật Diệu gầm lên, dục vọng chôn trong cơ thể Tiểu Mạch luật động nhanh hơn, dục vọng sưng to càng trở nên cực đại, tràn ngập trong mặt

huyết Tiểu Mạch không một chút kẽ hở, phía trước phun trào chất nhầy chảy xuống bộ vị đang mập hợp, *** mĩ chói mắt.

“A.....Không ——“

Hai tay vô lực chống đỡ trên người, trải qua một đêm triền miên, Tiểu Mạch rất rõ ràng phản ứng này của nam nhân đại biểu cho cái gì, biết rõ vô lực phản kháng, lại theo bản năng kháng cự.

“Tiểu tử kia, tiểu tử kia, tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu đem phản kháng của Tiểu Mạch ôm chặt trong lòng, làm cho y vô lực tựa trên người hắn, dục vọng thuận thế hướng về phía trước đang mãnh liệt kháng cự.

“Ân a.....”

Sung sướng rên rỉ từ cổ họng phát ra, một cỗ nhiệt lưu rót vào bên trong cơ thể Tiểu Mạch.

Thừa nhận không được Ly Nhật Diệu đòi hỏi quá độ, Tiểu Mạch rốt cuộc như nguyện mất đi ý thức, mê man trong ôm ấp của Ly Nhật Diệu.

Thật tốt quá, rốt cuộc có thể giải thoát rồi! Thời khắc nhắm mắt đó, Tiểu Mạch nhưng lại vì thế mà cảm thấy vui sướng.

“Tiểu tử kia!”

Hưởng thụ cao trào sau dư vị, Ly Nhật Diệu cúi đầu khẽ hôn lên đôi môi sưng đỏ của Tiểu Mạch.

“Tiểu.....”

Thâm tình nỉ non biến mất ở bên môi, trong ngực là hai mắt nhắm nghiền phảng phất mất đi tức giận của thiên hạ, làm cho Ly Nhật Diệu từ

đáy lòng dâng lên sợ hãi.

“Tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu kinh hô, đem dục vọng chôn sâu trong cơ thể Tiểu Mạch có dấu hiện ‘sống lại’ rút ra, bạch dịch thuận thể chảy ra, đồng thời còn chảy ra chất lỏng đỏ tươi chói mắt.

“Tiểu.....tử.....”

Hoảng sợ khiếp đảm, không dám tin, hết thấy thu vào mắt làm cho Ly Nhật Diệu kinh hãi.

Hai mắt nhắm chặt, tóc tán loạn, môi sưng đỏ, hôn ngân cùng dấu răng trên thân thể, hai chân khẽ nhếch, chất lỏng màu hồng cũng tràn từ mật huyết bị xé rách chảy ra. Lúc này Tiểu Mạch giống như là một con búp bê rách nát, thê thảm đáng thương.

“Này....là trẫm.....làm sao?”

Ly Nhật Diệu mặt tái nhợt, hai tay ôm thân thể Tiểu Mạch run rẩy, đồ đảng yêu dị trên mặt đã biến mất, đồng tử cũng khôi phục nhật thực hắc ám.

“Trẫm.....đến tột cùng đã làm cái gì?!”

Bi thống cùng tự trách dày đặc vây quanh Ly Nhật Diệu.

“Tiểu tử kia, mở mắt ra nhìn trẫm a, tiểu tử kia! Tiểu tử kia, người không cần dọa trẫm, nhanh mở mắt ra! Tiểu tử kia, tiểu tử kia!”

Hoảng loạn kêu lên, thiên hạ trong ngực vẫn như trước nhắm chặt hai mắt.

“Tiểu tử kia ——”

Thống khổ cùng bị thương, chỉ vì dục vọng xấu xí mà làm cho người hẳn yếu bị thương tổn, tự trách cùng hối hận làm cho Ly Nhật Diệu vốn đã thanh tỉnh, lần thứ hai lâm vào điên cuồng khôn cùng.

“Tiểu tử kia! A! A ————— a a a.....”

Bị thương gào thét vang vọng cả Diệu Hoa điện, để vương cao ngạo như hẳn cũng dễ dàng nước mắt chảy xuôi.

“A —————”

“Chủ nhân!”

Diệu Hoa điện truyền ra tiếng giống như dã thú bị thương cùng thống khổ, tê tâm liệt phế gào thét làm cho Chắp Ảnh kinh hãi, chỉ e trong điện phát sinh trạng huống, Chắp Ảnh theo phản xạ nhắm phía Diệu Hoa điện đi đến.

Bị kết giới ngăn trở mới nhớ tới, hẳn đã đem ngọc bội cấp Tiểu Mạch.

“Chủ nhân!”

Bị ngăn ở ngoài kết giới, Chắp Ảnh vì chính mình vô năng ảo não tự trách không thôi.

“Chắp Ảnh!”

Bên tai truyền đến tiếng nói Âm Vũ, nhìn Âm Vũ đưa tay để trên vai chính mình, giây tiếp theo đã ở trong kết giới. Kinh ngạc nhìn Âm Vũ nhưng chỉ một cái chớp mắt, Chắp Ảnh đã chạy vội đến cửa Diệu Hoa điện.

Hết C92.

Kết thúc chương H cùng với sự thanh tỉnh của anh Diệu, Tiểu Mạch sau khi tỉnh lại sẽ đối đãi với anh Diệu như thế nào chắc mọi người ai cũng

đoán được a. Thời đại ngược công tới đây!

P/s: H không hot như ta tưởng tượng a. Hảo thất vọng.

Miu Miu.

Trước khi đệ tử con ăn mừng thì cả nhà cùng nhau hậu tạ đáp lễ thần bí nam tử vì đã cho chúng ta một bữa ăn thịnh soạn a... đuôi ngoe nguẩy... hành lễ nào

Bạch Hồ.

Chương 93: Hôn Mê

“Chủ nhân!”

“Hoàng thượng!”

“.....”

Kinh hoảng, lo lắng kêu lên sau là một trận trầm mặc, bọn họ..... Nhìn thấy gì?! Âm Vũ, Chấp Ảnh ngây người.

Đế vương thống khổ gào thét lần đầu tiên nghe được, đế vương bị thương rơi nước mắt lần đầu tiên nhìn thấy, có lẽ khi tại đây, bọn họ mới nhận ra được, nguyên lai đế vương cũng là người, sẽ thống khổ, sẽ rơi lệ, sẽ bị thương.

Ai nói quân vương vô tình, chính là còn chưa gặp mà thôi.

Nhìn Tiểu Mạch giống như búp bê rách nát nằm trong lòng Ly Nhật Diệu, Âm Vũ thở dài. Quả nhiên, lo lắng đã xảy ra.

“Chủ nhân!”

“Hoàng thượng!”

Nếu lúc trước kêu là kinh ngạc, kia hiện tại chính là hoảng sợ. Trong tầm mắt Âm Vũ cùng Chấp Ảnh, đồ đằng hắc sắc lấy tốc độ kinh người hiện lên trên khuôn mặt Ly Nhật Diệu, lan ra cả thân thể hắn, khủng bố, yêu dị mà lại diễm lệ.

“A ——”

Ly Nhật Diệu bị thương gào thét, tóc dài hắc sắc hóa thành màu đỏ huyết tươi diễm lệ, hai tròng mắt biến thành ám tử, trống rỗng không có một tia ánh sáng, lực lượng khủng bố kinh người không thể tưởng tượng, không thể ức chế, liên miên không dứt.

“Phốc.....”

Máu tươi từ trong miệng phun ra, Chấp Ảnh thân thể bị thương không thể chịu được lực lượng làm cho người ta sợ hãi này, xụi lơ nằm úp sấp quỳ trên mặt đất, máu màu đỏ từ trong miệng không ngừng chảy ra.

“Ngô.....”

Âm Vũ cũng bị ảnh hưởng, thân thể chợt lóe lập lờ.

“A.....Tiểu tử kia! Tiểu tử kia!”

Ôm chặt Tiểu Mạch, cho dù bị chú văn ăn mòn khiến nhập ma, Ly Nhật Diệu cũng muốn dung nhập Tiểu Mạch vào cốt tủy hắc, cùng hòa nhập linh hồn.

Nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, cho biết hắc có bao nhiêu chấp nhất đối với Tiểu Mạch, ngay cả chú văn cũng vô pháp ngăn cản.

“Hoàng thượng!”

Âm Vũ nóng lòng thét lên, nhưng không truyền đến tai Ly Nhật Diệu, tuy sớm đoán Ly Nhật Diệu ôm tình cảm như thế nào với Tiểu Mạch, nhưng tới giờ phút này Âm Vũ mới phát giác, Tiểu Mạch đối với Ly Nhật Diệu có ý nghĩa gì!

Xem Tiểu Mạch trong lòng Ly Nhật Diệu, Âm Vũ phát hiện Tiểu Mạch còn hô hấp, nhưng càng ngày càng yếu. Phát hiện này làm cho Âm Vũ kinh

hỉ, bởi vì chỉ cần Tiểu Mạch có thể cứu chữa, kia hết thảy đều có thể vãn hồi.

“Hoàng thượng, ngũ hoàng tử còn có thể cứu, chỉ cần mau mời ngự y, không, thần y đến, ngũ hoàng tử có thể bình an!”

Âm Vũ cuống quýt không khống chế được hướng Ly Nhật Diệu lớn tiếng nói, quả nhiên, lực lượng vô hạn liên miên không dứt có dấu hiệu bình ổn.

“Tiểu tử kia, người nói tiểu tử kia có thể cứu chữa!”

Ly Nhật Diệu cả kinh nói, hắn gọi Âm Vũ là ‘người’, xem ra lúc này Ly Nhật Diệu chỉ nhận biết một mình Tiểu Mạch, mà người khác tất cả đều tồn tại như bụi bặm.

“Đúng vậy hoàng thượng, người xem ngũ hoàng tử còn hô hấp, chính là đang hôn mê, chỉ cần mau chóng thỉnh thần y đến trị liệu, tin tưởng ngũ hoàng tử chắc chắn bình an vô sự.”

Âm Vũ trấn an Ly Nhật Diệu, trên thực tế hắn cũng không thể xác định Quý Nhàn Hoài có cứu được Tiểu Mạch hay không, xem sắc mặt Tiểu Mạch hiện tại không quá tốt, nhưng chỉ có thể đánh cược, nếu không hậu quả thật không ai dám nghĩ đến.

“Người, đi mang thần y đến cho trẫm, phải nhanh!”

Ly Nhật Diệu hướng Chấp Ảnh quỳ rạp trên mặt đất hạ lệnh, hoàn toàn không để ý đến Chấp Ảnh đang bị thương.

“Dạ! Chủ nhân!”

Chấp Ảnh lão đảo đứng dậy đi ra ngoài điện, thân thể của chính mình như thế nào hắn rõ ràng nhất, nhưng mệnh lệnh Ly Nhật Diệu là tuyệt đối,

về phần kết giới ngoài điện thì Chắp Ảnh không lo lắng, Ly Nhật Diệu nếu cho hẳn đi ra, sẽ không làm cho hẳn bị trở ngại.

“Tiểu tử kia! Tiểu tử kia!”

Yêu thương gọi người trong ngực, Ly Nhật Diệu không ngừng hôn trên mặt Tiểu Mạch, biết được Tiểu Mạch chỉ ngất đi, lực lượng cuồng bạo tàn sát bừa bãi kia của Ly Nhật Diệu rốt cuộc được thu lại.

“Hô.....”

Cảm nhận được lực lượng bình ổn xuống, Âm Vũ thả lỏng phun ra khí, chắc chắn..... Nhìn Tiểu Mạch trong ngực Ly Nhật Diệu, Âm Vũ trong lòng lắc đầu, một buổi tối hoàng thượng đến tột cùng ‘làm’ mấy lần, chắc chắn!

Nhìn dấu vết trên người ngũ hoàng tử, khẳng định phi thường kịch liệt, cũng khó trách ngũ hoàng tử chịu không nổi. Thở dài, Âm Vũ làm cho người ta không hiểu được hẳn đang nghĩ gì.

Kỳ quái, như thế nào lại cảm giác đột nhiên biến lạnh? Âm Vũ ở thần điện đánh cái rùng mình.

“Người đang nhìn cái gì?”

Ly Nhật Diệu thanh âm ẩn ẩn tức giận vang lên, Âm Vũ cảm giác được nhiệt độ không khí quanh mình lại giảm xuống mấy độ.

“A.....”

Âm Vũ thân thể cứng lại, ta.....Nhìn cái gì? Đem ánh mắt nhìn Ly Nhật Diệu, xong rồi! Thấy ánh mắt Ly Nhật Diệu đầy lửa giận, Âm Vũ chỉ muốn khóc thét.

“Người phải cảm tạ ‘nguyên thân’ người không ở nơi này, hừ!”

Kéo chần bao thân thể Tiểu Mạch thật kín, Ly Nhật Diệu mạnh mẽ áp chế lửa giận trong lòng.

Hô.....Nguy hiểm thật! Nguy hiểm thật! Âm Vũ vì vận khí của mình mà hoan hô, nếu hiện tại hắc không phải ảnh ảo, hắc thật không dám tưởng tượng chính mình sẽ có hậu quả gì.

Chương 94: Thừa Nhận

“Là súc sinh nào làm vậy?!”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

“Uy! Uy! Uy! Người làm cái gì, trời còn chưa sáng đã đem lão nhân ta từ ổ chăn đào ra, phá giấc mộng của ta, lão nhân ta chính là tuổi lớn, không chịu nổi các người gây sức ép như vậy!”

Cùng thanh âm oán niệm và oán giận, Chấp Ảnh mang Quý Nhàn Hoài tiến vào Diệu Hoa điện.

Buông tay Quý Nhàn Hoài ra, Chấp Ảnh quỳ một gối.

“Chủ nhân! Thần y đưa.....Khụ khụ!”

Lời còn chưa dứt lại phun ra một ngụm máu tươi.

“Nột nốt! Người cũng thật là, bị nội thương nặng như vậy cũng không biết hảo hảo điều dưỡng, thật rảnh đến quấy rầy lão nhân ta, thật là.....”

Quý Nhàn Hoài lắc lắc đầu, thuận tay đưa cho Chấp Ảnh một viên thuốc nhỏ.

“Nột! Lão nhân ta coi như xem người thuận mắt, khóa dược này liền tặng không cho người!”

“Chấp Ảnh tạ ơn thần y!”

Chấp Ảnh tiếp nhận viên thuốc đưa vào trong miệng, viên thuốc vừa nuốt lập tức có công hiệu, huyết khí dần dần bình phục, khí sắc trong thoáng chốc cũng tốt hơn.

“Người, mau cấp tiểu tử kia trị liệu!”

Nguyên bản Ly Nhật Diệu đối với Quý Nhàn Hoài còn có chút hoài nghi, thấy Chấp Ảnh sau khi uống thuốc có công hiệu ngay liền hạ lệnh.

“Người, người, người, người đây là khẩu khí gì, kêu lão nhân ta cứu ta liền cứu sao, dựa vào cái gì? Người cho người là hoàng đế thì hay lắm hả!”

Ly Nhật Diệu nói chen vào làm cho Quý Nhàn Hoài rất là bất mãn, hơn nữa Ly Nhật Diệu giờ phút này đã trở lại bình thường, Quý Nhàn Hoài cũng không nhận ra hắn vừa nhập ma.

Ngày thường Quý Nhàn Hoài tối chán ghét người khác ra lệnh cho hắn, nên cùng Ly Nhật Diệu bất mãn.

“Ân ~~~”

Ly Nhật Diệu không hờn giận nheo lại mắt, lực lượng vừa bình ổn lại bắt đầu tràn ra. Người dám can đảm kháng chỉ trẫm không cứu trị tiểu tử kia, không thể tha thứ!

“Hoàng thượng bớt giận!”

Thấy Ly Nhật Diệu tức giận, Âm Vũ vội nói ngăn lại, tuy rằng như vậy có thể liên lụy đến hắn.

“Thần y thật là, hoàng thượng, hoàng thượng kêu ngài cứu là ngũ hoàng tử a!”

Âm Vũ vội vàng nói ra thân phận Tiểu Mạch, hẳn không tin Quý Nhàn Hoài sẽ mặc kệ đệ tử của mình.

“Cái gì? Đồ đệ lão nhân ta!”

Nghe vậy, Quý Nhàn Hoài kêu sợ hãi chỉ kém không nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn thẳng người nằm trong lòng Ly Nhật Diệu.

“A nha! Thật sự là đồ đệ lão nhân ta a!”

Xác định là ái đồ bị thương, Quý Nhàn Hoài cũng không cùng Ly Nhật Diệu so đo, vội vàng vọt qua.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, mới mấy ngày không thấy, đồ đệ lão nhân ta liền biến thành như vậy? Lão cha đồ đệ, người như thế nào chiếu cố đồ đệ của ta, thế nhưng lại chiếu cố y thành như vậy!”

Sắc mặt ái đồ tái nhợt làm cho Quý Nhàn Hoài đau lòng cùng tức giận, đối với Ly Nhật Diệu quở trách một chút.

Đồ đệ của người?! Quý Nhàn Hoài nói làm cho Ly Nhật Diệu thập phần bất mãn, nhưng hiện tại thân thể Tiểu Mạch quan trọng hơn, cũng sẽ không cùng Quý Nhàn Hoài so đo nhiều.

“Mau cứu tiểu tử kia!”

“Còn cần người nói, lão nhân ta so với người còn đau lòng hơn.”

Ái đồ của mình như thế nào lại bị người chiếu cố thành như vậy, Quý Nhàn Hoài tự nhiên đối Ly Nhật Diệu tức giận, thân thủ cầm cổ tay Tiểu Mạch bắt mạch.

“Ân.....”

Tay phải bắt mạch, tay trái vuốt chòm râu, bỗng nhiên Quý Nhàn Hoài trong mắt hiện lên một mặt dị sắc như kinh ngạc.

Cúi đầu suy nghĩ sâu xa, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu trên người Tiểu Mạch, ánh mắt đảo qua cổ Tiểu Mạch lộ ra trong không khí, khi mọi người không chú ý, đột nhiên xốc chần bao Tiểu Mạch lên.

“Này.....Ai làm vậy?!”

Quý Nhàn Hoài rống giận, dưới chần là thân thể Tiểu Mạch tràn đầy vết thương, làm cho Quý Nhàn Hoài không chỉ có bi phẫn.

“Là súc sinh nào làm vậy?!”

“Là trẫm!”

Ly Nhật Diệu mở miệng trả lời không có chút do dự, không che giấu, không giải thích.

“Người —— người, người như thế nào..... Người như thế nào có thể.....”

Đáp án vừa rồi làm cho Quý Nhàn Hoài chấn kinh, hẳn không ngờ súc sinh thể nhưng chính là Ly Nhật Diệu, càng thật không ngờ Ly Nhật Diệu thể nhưng lại thừa nhận như thế.

“Người như thế nào có thể..... Như thế nào..... Đồ đệ y chính là, chính là..... của người.....Ai.....”

Thiên ngôn vạn ngữ hóa thành một tiếng thở dài, Quý Nhàn Hoài phát hiện, bất luận chính mình nói cái gì đều là phí công, bởi vì ánh mắt Ly Nhật Diệu kiên định như vậy, nhìn không ra có điểm tinh ngộ.

“Người, đem đồ đệ của lão nhân ta đặt ở trên giường, lão nhân ta phải kiểm tra thân thể y, còn có, đem bồn nước đến.”

Quý Nhàn Hoài khẩu khí ác liệt ra lệnh với Ly Nhật Diệu, cho dù Quý Nhàn Hoài tính tình cổ quái, cũng hiểu được mà xem xét tình hình, mà hiển nhiên bây giờ không phải thời điểm chất vấn Ly Nhật Diệu, phải tập trung trị liệu cho Tiểu Mạch.

Chương 95: Vĩnh Viễn

“Người xem, người đến tột cùng làm cái nghiệt gì nha!”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

Quý Nhàn Hoài ngôn ngữ cử chỉ bất kính, Ly Nhật Diệu hoàn toàn không để ý tới, vì hiện tại hắn còn dựa vào Quý Nhàn Hoài trị liệu cho Tiểu Mạch.

Ly Nhật Diệu động tác mềm nhẹ đem thiên hạ trong lòng thật cẩn thận đặt trên giường, lệnh Chấp Ảnh đi bưng nước tới.

“Ai....”

Xem Tiểu Mạch dạng này, Quý Nhàn Hoài thương tiếc lại buồn bực, trừ bỏ thờ dài hắn không biết chính mình còn có thể làm gì.

Quý Nhàn Hoài rất rõ, chuyện này nếu hắn nhúng tay căn bản là hắn không còn đường sống, huống chi hắn cũng không có tư cách kia.

Bất đắc dĩ lắc đầu, hiện giờ hắn chỉ có thể toàn lực vì đồ đệ chính mình mà trị liệu.

“Người làm cái gì?!”

Gầm lên giận dữ, Ly Nhật Diệu nhìn thấy Quý Nhàn Hoài lấy tay cầm hai chân Tiểu Mạch mở ra, hằn thằn tình sát khí trừng mắt nhìn Quý Nhàn Hoài.

“Làm cái gì? Người nói ta còn có thể làm cái gì?!”

Quý Nhàn Hoài cũng lên cơn tức, nghĩ đến đồ đệ mình chính là bị Ly Nhật Diệu làm cho thành như vậy, bực không thể tả.

“Người.....”

“Ta, ta cái gì, ta nói cho người biết, lão nhân ta thời điểm trị liệu, ghét nhất người khác phiền tới lão nhân ta, nếu nằm trên giường không phải là đồ đệ của lão nhân ta, quản người là lão tử hoàng đế hay là Ngọc Hoàng đại đế, lão nhân ta đã sớm mặc kệ!”

Quý Nhàn Hoài hướng Ly Nhật Diệu quát, rất có ý tứ uy hiếp.

“Người, các người, đi xuống.”

Ly Nhật Diệu hướng Âm Vũ cùng Chấp Ảnh vừa bùng nước đến rộng to, lửa giận chưa phát tiết bị Quý Nhàn Hoài khơi mào, hơn nữa hẳn không muốn người khác nhìn thấy thân thể Tiểu Mạch.

“Dạ!”

“Dạ!”

Âm Vũ, Chấp Ảnh lên tiếng trả lời rồi lui ra.

“Người, tiếp tục!”

Ly Nhật Diệu tức giận hướng Quý Nhàn Hoài hạ lệnh.

“Lão nhân ta mới là thầy thuốc biết không, còn cần người tới dạy, thiết!”

Quý Nhàn Hoài đồng dạng không cho Ly Nhật Diệu một chút hòa nhã.

Thật cẩn thận tách hai chân Tiểu Mạch ra, mật huyết được che giấu liền như vậy bị bại lộ trong không khí, mật huyết hồng nhạt rõ ràng có dấu vết bị xé rách, thỉnh thoảng phun ra chất lỏng màu trắng cùng màu đỏ, Quý Nhàn Hoài xem không khỏi hấp khí, tức giận cùng đau lòng đến tột đỉnh.

Đáng chết! Ly Nhật Diệu trong lòng mắng. Nhìn đến cảnh sắc dâm mỹ này, một cỗ nhiệt lưu không thể khống chế đi xuống phúc hạ liên miên không dứt, làm hắn phải hấp khí tập trung tinh thần, đem cỗ dục vọng nguyên thủy mạnh mẽ áp chế.

“Người xem, người đến tột cùng làm cái nghiệt gì nha!”

Chỉ vào Ly Nhật Diệu nửa ngày, Quý Nhàn Hoài mới phun ra một câu như vậy. Quý Nhàn Hoài cảm thấy được chính hắn là một sư phó thất bại, đồ đệ chính mình đụng phải loại sự tình này, hắn làm cái gì cũng đều bất lực.

Quý Nhàn Hoài tự oán nhưng không tự ai, nghĩ nếu chuyện khác chính mình không giúp được gì, ít nhất cũng phải điều dưỡng thân thể Tiểu Mạch tốt mới được.

Nghĩ như vậy tâm không khỏi tĩnh xuống, Quý Nhàn Hoài lấy nước Chấp Ảnh đem tới bỏ chút thuốc bột, rồi lấy khăn nhúng vào đó chà lau miệng vết thương cho Tiểu Mạch, mà việc chà lau cũng không quá khó khăn.

“Trẫm làm!”

Không để cho phản bác, Ly Nhật Diệu lấy khăn mặt trong tay Quý Nhàn Hoài mà lau, vì Tiểu Mạch rửa sạch hạ thể, cho dù hắn hiện tại đang bị tình dục thiêu đốt thân thể, cũng không muốn cho người khác đụng chạm Tiểu Mạch.

“Ô.....”

Đương lúc Ly Nhật Diệu dùng ngón tay cùng khăn mặt hướng mặt huyết tìm kiếm, cho dù là hôn mê, Tiểu Mạch vẫn không khỏi đau đớn, run rẩy nước nở ra tiếng, thấy vậy, Ly Nhật Diệu vốn là động tác mềm nhẹ lại càng thêm nhu hòa.

Công việc của mình bị Ly Nhật Diệu cướp đi, Quý Nhàn Hoài cũng không quá để ý, hơn nữa xem biểu hiện của Ly Nhật Diệu như thế, Quý Nhàn Hoài không thể không thừa nhận, cái công việc này hẳn làm tốt hơn so với mình.

“Nột! Lão cha đồ đệ, lão nhân ta mới xem mạch cho đồ đệ, đồ đệ tâm tật không có tái phát, cũng không có gì khác thường, hôn mê là do rất mệt mỏi, thân thể chịu không nổi thống khổ.....”

Nói tới đây, Quý Nhàn Hoài hung hăng trừng mắt Ly Nhật Diệu.

“Hơn nữa, tâm lí còn chịu phải bị thống, chỉ cần hảo hảo điều dưỡng sẽ không có trở ngại gì.”

“Tương đối nghiêm trọng chính là hậu đình bị nứt ra, nếu không trị liệu hảo, tương lai sẽ lưu lại di chứng, lão nhân ta có bình ‘tuyệt cơ cao’, dùng để bôi ở vết thương đồ đệ, qua một thời gian có thể khỏi hẳn.

Đợi lát nữa lão nhân ta sẽ kê một phương thuốc, mỗi ngày sớm tối phải cấp đồ đệ dùng, còn có, đồ đệ bị thương ở chỗ kia, chỉ có thể cho y ăn chút thức ăn lỏng, đã biết chưa?”

“Được!”

Không để ý tới câu hỏi cuối cùng của Quý Nhàn Hoài, Ly Nhật Diệu hướng hẳn vươn một bàn tay, ý tứ đơn giản mà rõ ràng.

“Cho người!”

Quý Nhàn Hoài khó chịu, nhưng là không muốn Tiểu Mạch có chuyện nên không do dự nhiều, đem bình dược ném cho Ly Nhật Diệu rồi xoay người bước đi, đi đến cửa điện hăn đột nhiên xoay người nói.

“Đồ đệ trên người bị thương lão nhân ta có thể trị hảo, nhưng trong lòng thì lão nhân ta không có cách nào trị được. Lão cha đồ đệ, hy vọng người tự lo thân, người cũng không muốn y hận người!”

Nói xong cũng không quay đầu lại, tiêu sái bước đi.

“Hận.....ta sao?”

Ly Nhật Diệu gắt gao nắm bình dược trong tay, nhìn Tiểu Mạch mê man, trên mặt lộ ra tươi cười ôn nhu lại có chút tan nát cõi lòng.

“Hận trăm cũng thế! Chỉ cần có thể làm tiểu tử kia thuộc về trăm, vĩnh viễn ở lại bên người trăm, trăm sẽ bất chấp. Tiểu tử kia.....”

Si mê nhìn thụ nhan Tiểu Mạch.

“Trăm sẽ không cho người ly khai, vĩnh viễn!”

Như là phải xác minh lời mình nói, Ly Nhật Diệu hôn lên môi Tiểu Mạch.

MẠCH – THANH

Huyền Ái Vô Ái.
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Tình Lại

“Các người.....đều đi ra ngoài.”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

“Ân ~~”

Không biết mê man bao lâu, Tiểu Mạch mở mắt, ngô! Thật là khó chịu. Tâm nhìn mơ hồ làm cho Tiểu Mạch cảm thấy được, trước mắt mọi thứ đều nhìn không rõ.

Lấy tay mềm nhẹ xoa ở huyệt thái dương, Tiểu Mạch cảm thấy được đại não y như có một cái máy kéo đang làm việc rầm rập, thập phần âm ỹ, cả người cũng hỗn loạn, thân thể lại nặng nề vô cùng.

Hiện tại là trạng huống gì a, Tiểu Mạch lo lắng sắp xếp lại suy nghĩ. Ân.....

Nhớ rõ là Lam phi đột nhiên chạy tới muốn giết chính mình, sau đó phụ thân trúng độc bị thương, khiến cho chú văn phản phệ, ta nghe Âm Vũ nói xong liền vào Diệu Hoa điện, hy vọng có thể trợ giúp phụ thân, sau đó?

Tiểu Mạch có điểm nghĩ không ra, đầu óc trống rỗng mờ mịt một mảnh. Sau đó đã xảy ra cái gì?

Lắc lắc đầu làm cho đại não thanh tỉnh chút, Tiểu Mạch chống thân thể đứng lên.

“A! Đau quá!”

Bị đau kêu ra tiếng, khó có thể chịu được đau đớn từ hạ thể chạy lên đại não.

“Rốt cuộc là làm sao vậy?”

Nghi hoặc chịu đựng đau đớn ngồi dậy, Tiểu Mạch chặn bị kéo ra, phát hiện thân thể mình trần như nhộng.

Đây là.....

Động tác thân thể đột nhiên ngừng lại, Tiểu Mạch nhìn thân thể chính mình ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

“Phụ.....hoàng.....”

Ánh mắt đại ra, vô ý thức nỉ non, hình ảnh bị quên quay về trong đầu, trí nhớ khủng bố cùng bi thương.

“Tiểu tử kia! Tiểu tử kia!”

Bên tai giống như lại vang lên lời kêu gọi tình yêu cùng tình dục kia, thân thể bị xỏ xuyên không ngừng lắc lư, miệng phát ra rên rỉ bất lực, đôi mắt nhắm lẹ của Tiểu Mạch chỉ thấy khuôn mặt vắn vẹo kia.

“Ô! Nôn.....Nôn.....”

Ghé vào bên giường không ngừng nôn khan, Tiểu Mạch chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng đều quấy lên, dùng hết khí lực nhưng cái gì cũng nôn không ra.

“Người tỉnh, tiểu tử kia!”

Cửa Diệu Hoa điện không biết khi nào bị mở ra, kinh hỉ kia la lên Tiểu Mạch còn chưa kịp phản ứng, liền bị ôm vào một vòng tay ấm áp.

“Phụ.....hoàng.....”

Tiểu Mạch run rẩy, vòng tay quen thuộc, ấm áp quen thuộc, cũng không thể cho y cảm giác yên tâm. Hiện giờ ôm ấp ấm áp này, chỉ làm cho Tiểu Mạch nhớ lại một đêm khủng bố kia.

“Đừng sợ, tiểu tử kia, có trăm người cái gì cũng không cần sợ!”

Cảm nhận được thiên hạ trong lòng run rẩy, Ly Nhật Diệu ôn nhu trấn an, lại không ngờ nguyên nhân khiến người trong ngực sợ hãi cũng vì chính hắn.

“Đồ đệ a! Sư phó đến thăm ngươi!”

Cho dù là có thể cũng vô pháp xem nhẹ cái quát to kia, từ xa đến gần, phiêu phiêu bay vào trong tai.

Nghe tiếng, Tiểu Mạch cả kinh, cố không để ý đến thân thể đau đớn, mãnh liệt đẩy Ly Nhật Diệu ra, lui đến bên trong giường, kéo chăn đem bao thân thể trần trụi chính mình thật kín.

“.....”

Thân thể ấm áp mềm mại trong lòng đột nhiên biến mất, Ly Nhật Diệu không hồn giận nhú mày, ánh mắt sắc bén quét về phía Quý Nhàn Hoài không thành mà tới.

“Đồ đệ a, người cuối cùng đã tỉnh! Biết không, người hôn mê đã hai ngày, lão nhân ta lo lắng thật nhiều nha!”

Vọt tới bên giường, Quý Nhàn Hoài khoa trương kêu khóc, chỉ kém không đem Tiểu Mạch ôm gào khan vài tiếng.

Tiểu Mạch cúi đầu không nói, y không biết nên dùng loại biểu tình nào đi đối mặt cái người gọi là sư phó. Tiểu Mạch không ngốc, y ít nhiều có thể đoán được chuyện đêm đó, sợ là Quý Nhàn Hoài đã biết hết. Thậm chí, thân thể chính mình được hãn trị liệu cũng không chừng.

“Thần y, tiểu tử kia không muốn gặp người, mời người rời đi!”

Tiểu Mạch trầm mặc, Ly Nhật Diệu tự mình định nghĩa, không chút khách khí đối Quý Nhàn Hoài hạ lệnh trục khách.

Hiện giờ Ly Nhật Diệu đã bất đồng với dĩ vãng, tuy rằng hãn hiện tại thanh tỉnh, nhưng bị chú văn ăn mòn cũng là sự thật.

Nhập ma hay thanh tỉnh cũng đều là vì Tiểu Mạch, có lẽ bình thường không nhìn ra dị thường, nhưng chỉ cần chuyện quan trọng có liên quan tới Tiểu Mạch, nếu lại nhập ma thì không thể hồi phục lại bình thường.

“Hừ! Nói cái quỷ gì! Không muốn gặp lão nhân ta, đồ đệ hiện tại người tối không muốn gặp sợ là người đi!”

Quý Nhàn Hoài trả lời lại một cách mỉa mai.

“A! Điều này sao có thể! Tiểu tử kia có nói qua sẽ không rời đi trầm, y như thế nào có thể không muốn nhìn thấy trầm!”

Ly Nhật Diệu không cho là đúng, hôn nhẹ Tiểu Mạch một cái.

“Các người.....đều đi ra ngoài.”

Thanh âm suy yếu vang lên.

“Cái gì?”

Ly Nhật Diệu kinh ngạc.

“Người nói cái gì, tiểu tử kia?!”

“Các người đều đi ra ngoài, ta muốn một mình yên lặng một chút!”

Tiểu Mạch vô lực nói, Ly Nhật Diệu cũng được, Quý Nhàn Hoài cũng được, y hiện tại không muốn gặp ai.

“Tiểu tử kia!”

Kinh ngạc.

“Ồ ồ!”

Kinh ngạc.

“Đi ra ngoài! Các người đều đi ra ngoài, đi ra ngoài!”

Cuốn thân thể lại, Tiểu Mạch kêu to, ngực đau quá, thật là khó chịu, y chịu không nổi, có lẽ cuối cùng chính mình điên mất cũng không chừng! Tiểu Mạch tiêu cực tuyệt vọng nghĩ.

MẠCH – THANH

Huyền Ái Vô Ái.
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Giống Nhau

“Làm sao không giống, người nói cho trẫm a, tiểu tử kia!”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

“Tiểu....Trẫm đã biết, một lát trẫm sẽ đến xem người, hảo hảo nghỉ ngơi đi!”

Ly Nhật Diệu thần sắc ảm đạm mất mát buông Tiểu Mạch ra. Tiểu tử kia quả nhiên không thể tha thứ trẫm, bất quá không có vấn đề gì, trẫm còn có thời gian, cho nên hiện tại không thể gấp, sớm muộn gì tiểu tử kia cũng sẽ hoàn toàn thuộc về trẫm.

“Người tới! Ngũ hoàng tử phải nghỉ ngơi, đem thần y thỉnh đi ra ngoài.”

Ly Nhật Diệu ra lệnh một tiếng, hai gã thị vệ một tả một hữu gác ở bên giường đem thần y hướng ra ngoài điện.

“Uy uy! Các người đuổi cái gì? Mau buông lão nhân ta ra, buông ra.....
Đồ đệ nha.....”

Làm như lên pháp trường, Quý Nhàn Hoài kêu to bi bi thiết thiết phá lệ thê thảm.

“Tiểu tử kia, hảo hảo nghỉ đi!”

Ly Nhật Diệu từng bước quay đầu lại, lưu luyến không rời, tiêu sái ra Diệu Hoa điện.

“Vì cái gì?”

“Cái gì?! Tiểu tử kia, người nói cái gì?”

Đi tới trước cửa chợt nghe Tiểu Mạch nỉ non, Ly Nhật Diệu một trận gió quay về bên cạnh Tiểu Mạch.

“Vì cái gì?! Vì cái gì?! Vì cái gì?!”

Túm lấy vạt áo Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch không ngừng hỏi, nước mắt như trân châu cuộn cuộn chảy xuống, phần nộ mà bi ai.

“Tiểu tử kia, tiểu tử kia!”

Tiểu Mạch như vậy làm cho Ly Nhật Diệu nát tâm, kiềm lòng không được ôm Tiểu Mạch vào ngực. Tuy đối chuyện phát sinh chưa từng hối hận, nhưng nhìn đến nước mắt Tiểu Mạch, đau lòng cùng tự trách không ngừng trào ra.

Làm Tiểu Mạch bị thương, làm y rơi lệ là điều Ly Nhật Diệu tối không muốn nhìn thấy.

“Vì cái gì?! Vì cái gì?! Ô.....”

Tiểu Mạch rốt cuộc thất thanh khóc rống trong ngực Ly Nhật Diệu, đây là người y tối kính yêu, không biết có nên ngoan ngoãn cho Ly Nhật Diệu ôm ấp hay không.

“Tiểu tử kia, hận trăm sao?”

Ly Nhật Diệu hỏi nhưng lại không muốn nghe đáp án vấn đề.

“Hận đi! Nhưng là....trăm dứt khoát!”

Như là không thể tin những gì nghe được, tiếng khóc bi thiết của Tiểu Mạch trong ngực Ly Nhật Diệu chợt tạm dừng.

“A!”

Cười nhẹ, Ly Nhật Diệu cảm nhận được thân hình trong ngực đột nhiên có chút cứng ngắc. Tay trái có quy luật khẽ vuốt sau đầu Tiểu Mạch.

“Tiểu tử kia, trăm hồi hận làm cho người bị thương, đau lòng khi người rơi nước mắt, nhưng trăm không hồi hận ôm người.”

Khẽ hôn tóc Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu ôn nhu nói.

“Tương phản, trăm thật cao hứng, tiểu tử kia, cho dù bởi vậy mà người oán hận trăm, trăm cũng không hồi hận, bởi vì trăm rất cuộc có được người.”

Buông Tiểu Mạch ra, Ly Nhật Diệu mang theo thỏa mãn tươi cười cùng Tiểu Mạch đối diện.

“Biết không, tiểu tử kia? Trăm chờ đợi ngày này đã lâu lắm, lâu lắm rồi.”

“.....”

Lặng lặng nhìn Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch không biết phản ứng ra sao. Hồi lâu.

“Không biết, không biết! Ta cái gì cũng không biết!”

Chống đẩy giãy giụa, Tiểu Mạch bị thống hò hét.

“Tiểu tử kia, đừng như vậy, tiểu tử kia!”

Sợ Tiểu Mạch làm chính mình bị thương, Ly Nhật Diệu dùng sức ngăn lại hành động điên cuồng của y.

“Tiểu tử kia, trăm lần nói sự thật cho người biết, người không nhận ra sao? Trăm chính là yêu người a! Cho dù không làm phụ thân, trăm cũng sẽ sủng người, yêu người, che chở người a! Vĩnh viễn làm bạn ở bên cạnh người, như vậy cũng không được sao?”

Ly Nhật Diệu thực bị thương, làm cho y nhận ra tình yêu của chính mình, như vậy chẳng lẽ sai sao? Bất quá là muốn yêu, chính là cứ yêu đi, vì cái gì khó khăn như vậy.

“Không giống, không đồng dạng như vậy a! Thân tình, tình yêu, ta chỉ cần phụ thân ở bên người, là thân tình cũng tốt, tình yêu cũng thế! Chính là, chính là không giống, chúng nó không giống nhau a!”

Tiểu Mạch lệ rơi không ngừng, nếu là tình yêu vậy không phải là phụ thân a.

Nếu là phụ thân, hẳn sẽ không dùng ánh mắt ẩn tình dục nhìn ta.

Nếu là phụ thân, hẳn sẽ không cường hôn ta.

Nếu là phụ thân, hẳn sẽ không cho ta là nữ nhân, mở ra hai chân nhận hẳn.

Không có, sẽ không!

“Làm sao không giống, người nói cho trăm a, tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu cũng bắt đầu không khống chế được, cầm lấy hai vai Tiểu Mạch chất vấn.

“Người là.....Người là phụ thân a! Là phụ thân không phải thê tử, không phải!”

Tiểu Mạch vô thần nhìn Ly Nhật Diệu, hẳn phải tên là ‘phụ thân Ly Nhật Diệu’, hẳn không phải tên là ‘thê tử Ly Nhật Diệu’.

“Phụ thân không phải ‘thê tử’.....Sao? Cáp! Ha ha ha..... Sai lầm rồi nga, tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu nhìn Tiểu Mạch, ánh mắt bỗng nhiên trở nên có chút quái dị, ngữ điệu cũng dần biến điệu thâm trầm.

“Tiểu tử kia! Trẫm là phụ thân ngươi, điều này sẽ không đổi, nhưng đồng thời cũng là ‘thê tử’ của ngươi!”

“.....Không, không.....”

Tiểu Mạch mãnh liệt đẩy Ly Nhật Diệu ra, lui về phía sau vài bước, ánh mắt hoảng sợ nhìn Ly Nhật Diệu.

“A! Không, không cần ——”

Tiểu Mạch kêu sợ hãi nhảy xuống giường, hướng ngoài điện chạy trốn, phía sau Tiểu Mạch, con người nhật thực của Ly Nhật Diệu chuyển hóa thành ám tử, đồ đằng yêu dị lại hiện ra.

“A!”

Còn chưa chạy xa, thân thể Tiểu Mạch đột nhiên bay lên vọt về phía sau, trở về ôm ấp của Ly Nhật Diệu.

“Vì cái gì muốn chạy trốn, tiểu tử kia? Người không phải đã đáp ứng trẫm sẽ không tái ly khai sao?”

Ly Nhật Diệu nhẹ nhàng sâu bi nói, nhưng hữu lực song chưởng lại gắt gao giam cầm Tiểu Mạch.

“Ô.....”

Tiểu Mạch sợ hãi cứng còng thân thể. Nhiệt độ thân thể, hơi thở, song chưởng hữu lực, trí nhớ đáng sợ đêm đó lần thứ hai nảy lên trong lòng Tiểu Mạch.

“Không cần sợ, tiểu tử kia! Trẫm sẽ không thương tổn ngươi, tiểu tử kia! Không cần sợ!”

Ly Nhật Diệu ở trên cổ Tiểu Mạch cọ xát, kéo chặn qua che giấu khối thân thể hấp dẫn này, lời nói mềm nhẹ khẽ run giống như trấn an, giống như uy hiếp.

Tiểu Mạch trong ngực Ly Nhật Diệu động cũng không dám động, được Ly Nhật Diệu trấn an thân thể dần thả lỏng, nhưng vẫn khẩn trương sợ hãi như trước, sợ chuyện đêm đó lại tái diễn.

Tiểu Mạch thuận theo làm Ly Nhật Diệu cảm thấy an tâm, đồ đằng hắc sắc chậm rãi biến mất.

“Tiểu tử kia, ngươi không thể rời đi trẫm, ngàn vạn lần không thể! Nếu không, trẫm thật sự sẽ điên mất, tiểu tử kia!”

Ôm chặt ấm áp trong ngực, Ly Nhật Diệu đã khôi phục nhật thực trong mắt, nhưng còn có một ít cuồng loạn.

Chương 98: Xuất Hiện

“Chỉ là muốn đi ra ngoài một chút, như thế nào, không được sao?”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

Bi thương cũng tốt, thống khổ cũng tốt, đương lúc người đắm chìm trong đủ loại cảm xúc, thời gian vẫn sẽ trôi qua, không vì người mà dừng lại.

“Gâu! Gâu gâu!”

Con chó nhỏ màu trắng kêu lên vui mừng chạy vội tới bên người Tiểu Mạch, khẽ cắn vạt áo y.

“A, Giai Giai!”

Thu hồi ánh mắt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, Tiểu Mạch xoay người đem con chó nhỏ ôm lấy.

Sau đêm đó đảo mắt đã hơn một tháng, Tiểu Mạch thân thể bị thương đã khỏi hẳn từ lâu, nhưng chỉ là trên thân thể mà thôi.

Thời gian một tháng tựa hồ cũng không thể thay đổi cái gì, ít nhất ở mặt ngoài vẫn trước sau như cũ, nếu thật muốn nói có cái gì bất đồng, vậy thì

chỉ có thái độ Ly Nhật Diệu đối đãi Tiểu Mạch.

“Nột! Ta hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Giai Giai.”

Ôm con chó nhỏ ngồi trên ghế, Tiểu Mạch ánh mắt lộ ra đau thương cùng u buồn.

Từ sau đêm đó, Ly Nhật Diệu không che giấu tình cảm hằn đối với Tiểu Mạch, ánh mắt hằn nhìn Tiểu Mạch khi thì nhu tình như nước, khi thì nóng cháy tình yêu.

Tiểu Mạch không biết hiện tại, đến tột cùng có bao nhiêu người trong hoàng cung này phát hiện Ly Nhật Diệu yêu say đắm y.

Làm cho Tiểu Mạch càng thêm sợ hãi chính là, y tựa hồ không có đường lui, Ly Nhật Diệu không cho y có cơ hội thoát đi, Tiểu Mạch chỉ có tự hủy diệt chứ không có lựa chọn khác.

“Gâu!”

Giống như là biết được tâm tình Tiểu Mạch, con chó nhỏ Giai Giai như an ủi liếm tay Tiểu Mạch.

“A! Giai Giai là an ủi ta sao?”

Tiểu Mạch cười, tâm dâng lên áy náy, y cơ hồ đã quên sự tồn tại của con chó nhỏ.

Thời gian này phát sinh đủ loại sự tình, chiếm cứ tất cả suy nghĩ của y, vui mừng cũng có, bi thương cũng có, hết thảy đều là quay chung quanh Ly Nhật Diệu, hoàn toàn xem nhẹ sự vật quanh y.

“Thực xin lỗi, Giai Giai!”

Tiểu Mạch thành tâm xin lỗi, không chỉ là Giai Giai, Tiểu Mạch phát giác y có lỗi với rất nhiều người, nhất là Quý Nhàn Hoài, một tháng này hẳn không lo cho bản thân mà tận tâm trị liệu cho y, nếu không có Quý Nhàn Hoài, Tiểu Mạch không biết có khôi phục được như vậy hay không.

“Giai Giai, ta.....có phải hay không rất tùy hứng, ta đã quên ta không phải tiểu hài tử.”

Hành vi đêm đó của Ly Nhật Diệu làm Tiểu Mạch bi thương, nhưng trôi qua một tháng, Tiểu Mạch vẫn như trước hão hão sống qua ngày.

Mà đối mặt Ly Nhật Diệu trừ bỏ sợ hãi, không thể thân cận giống như trước, thì tâm tình cũng không thay đổi quá nhiều.

Tiểu Mạch lúc này mới phát giác, sự kiện kia không có tàn khốc như y tưởng tượng, có chính là thất vọng cùng mất mát.

Còn cái gọi là ‘yêu’ của Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch không thể chấp nhận việc hắn thay đổi, quá nhanh! Ngay lúc Tiểu Mạch thử đi nhận tình cảm của Ly Nhật Diệu, Ly Nhật Diệu ngoài ý muốn nhập ma lại đem hết thảy đều cấp phá hủy, đem tín nhiệm của Tiểu Mạch đối với Ly Nhật Diệu lần thứ hai phá hủy.

Từ vai diễn ‘phụ thân’ đột nhiên chuyển hóa sang ‘thê tử’, cho dù là ai cũng khó có thể chấp nhận, huống chi Tiểu Mạch là người cố chấp khát vọng thân tình như vậy.

Hiện tại, Tiểu Mạch đối Ly Nhật Diệu thân tình cơ hồ vẫn có chút hi vọng, chuyện này đối với Ly Nhật Diệu có lẽ là tàn khốc, nhưng cũng không hoàn toàn vô ích, ít nhất Tiểu Mạch cũng vô pháp bỏ qua tình yêu của Ly Nhật Diệu đối với y.

“Ai.....”

Tiểu Mạch khẽ thở dài.

“Giai Giai, chúng ta đi ra ngoài dạo một chút, ta cũng lâu rồi không mang người đi tản bộ.”

Không muốn mang theo tâm tình nặng nề mà tiêu cực để sống, Tiểu Mạch quyết định đi đến ngự hoa viên giải sầu, có lẽ chính mình sẽ tìm được một đường ra trong sương mù.

“Xin hỏi ngài muốn đi đâu? Ngũ hoàng tử!”

Tuyệt Ảnh đứng trước người Tiểu Mạch hỏi. Hiện giờ Ly Nhật Diệu hạ lệnh, Tuyệt Ảnh không cần ẩn trong bóng tối, mà là tùy thời tùy khắc đi bên cạnh Tiểu Mạch.

“Chỉ là muốn đi ra ngoài một chút, như thế nào, không được sao?”

Nhìn Tuyệt Ảnh, Tiểu Mạch thản nhiên nói, nhưng ánh mắt dĩ vãng chưa từng có sắc bén như vậy, ánh mắt này thế nhưng lại làm cho Tuyệt Ảnh có chút không dám nhìn thẳng.

“Phụ hoàng không phải hy vọng ta có thể ra ngoài giải sầu sao?”

“Không, dạ!”

Tuyệt Ảnh không dám nói gì, lắc mình cho Tiểu Mạch đi qua, còn mình thì đi theo phía sau.

Tuyệt Ảnh không biết trên người Tiểu Mạch đã xảy ra chuyện gì, âm thầm bảo hộ Tiểu Mạch nhiều năm như vậy, Tuyệt Ảnh nghĩ đã hiểu hết Tiểu Mạch, nhưng giờ mới phát hiện chính mình chưa bao giờ hiểu rõ y.

Ôm con chó nhỏ, Tiểu Mạch không có mục đích đi dạo ở ngự hoa viên, dọc theo đường đi gặp không ít người, mỗi người đều là hành lễ sau vội vàng rời đi, nhìn qua giống như bề bộn nhiều việc.

Nhưng Tiểu Mạch biết, bọn họ là muốn tránh y, từ trong mắt bọn họ Tiểu Mạch thấy được, trong lòng bọn họ còn giấu giếm tình tự ti tiện cùng trơ trẽn.

“Giai Giai, ta nên nghĩ mình may mắn vì có thân phận hoàng tử, nếu không, hiện tại ta sợ đã thành con chuột đi đường bị người đánh đập!”

Tiểu Mạch tự giễu, trừ bỏ như vậy, Tiểu Mạch không biết nên như thế nào đối mặt với sự khinh bỉ của người khác, tuy rằng không ai chân chính biểu hiện ra ngoài.

“Nữ nhân kia quả nhiên không đáng tin cậy, thế nhưng không có giết chết người, một ta cho ả cơ hội khi người ở một mình một người.”

Âm ngoan khinh thường, ngôn ngữ phẫn hận từ phía sau Tiểu Mạch truyền đến.

“Người là ai?”

Chậm rãi nhìn chủ nhân thanh âm kia đi đến trước mặt mình, Tiểu Mạch hỏi. Người nọ thân hình cùng Tiểu Mạch xấp xỉ, trên mặt giống Tuyết Ảnh đeo mặt nạ.

“Ta là ai không trọng yếu, người cũng không cần biết, dù sao người sẽ rất nhanh biến mất khỏi thế giới này.”

Nam tử thần bí ngữ điệu mang sát khí.

Nghe vậy, Tiểu Mạch phát giác chung quanh tựa hồ quá mức im lặng, Tiểu Mạch phát hiện Tuyết Ảnh đi phía sau mình cùng cung nhân, tất cả đều không thấy.

Ngay cả hoa cỏ cây cối cũng biến mất, lưu lại một mảnh trắng xóa, không gian chỉ có hai người, y cùng nam tử thần bí kia.

Giống như ‘lĩnh vực thời gian’ của đại hoàng tử, Tiểu Mạch biết vị trí hiện tại của y không gian đã bị ngăn trở, không được nam tử thần bí cho phép, ai cũng không vào được, bất quá.... Tiểu Mạch mở miệng phát động ngôn linh nhằm thoát khỏi không gian này.

“Tiêu thanh!”

Đáng tiếc, nam tử thần bí động tác nhanh hơn so với Tiểu Mạch.

Cái gì?! Tiểu Mạch phát hiện chính mình phát không ra thanh âm.

Ngôn linh, tên như ý nghĩa, là năng lực ngôn ngữ, nhưng mất đi thanh âm liền không có tác dụng. Nhưng làm Tiểu Mạch kinh ngạc hơn là, nam tử thần bí cũng biết sử dụng năng lực này.

“Thực kinh ngạc đi, ta có ngôn linh cũng giống người nga!”

Nam tử thần bí đối Tiểu Mạch khoe ra.

Là chú văn sao? Tiểu Mạch đoán, nhưng lời nói kế tiếp của nam tử thần bí đã đánh vỡ phán đoán của y.

“Người nhất định là dùng năng lực của chú văn đi! Đáng tiếc, không đúng đâu! Ta..... không sử dụng chú văn.”

Từ ngữ điệu của nam tử thần bí Tiểu Mạch nghe ra, hẳn tựa hồ thực sung sướng, giống như xem Tiểu Mạch là đồ tiêu khiển.

Không phải chú văn!

“Thực kinh ngạc đi! Ta cũng thực kinh ngạc, không nghĩ tới chính mình thế nhưng còn có năng lực ngôn linh!”

Không biết vì sao Tiểu Mạch cảm thấy được, lời nói này của nam tử thần bí vừa vui sướng mà vừa buồn thương.

Chương 99: Người Cũ

“Như vậy mà người còn dám nói không thể nào sao?”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

“Tiểu tử kia mất tích? Đây là xảy ra chuyện gì? Tuyệt Ảnh, người nói rõ ràng cho trẫm!”

Ngự thư phòng yên tĩnh nhưng áp lực, Ly Nhật Diệu trong giọng nói bình thản nhưng lộ ra lo lắng cùng phẫn nộ, làm cho Tuyệt Ảnh quỳ gối ở phía dưới cảm thấy áp bách.

“Hồi bẩm chủ nhân, sự tình như thế nào thuộc hạ không thể trình bày được, chỉ biết ngũ hoàng tử tiêu thất ở trước mắt thuộc hạ, không có một chút dự liệu, đột nhiên liền vô tung vô ảnh.”

Tuyệt Ảnh trả lời chi tiết, hẳn không biết sự tình phát sinh như thế nào, chỉ là trong nháy mắt, Tiểu Mạch trong tầm mắt hẳn liền biến mất.

Thời khắc Tiểu Mạch biến mất, Tuyệt Ảnh đầu tiên là kinh ngạc, rồi sau đó là vô cùng khủng hoảng, hẳn không thể tưởng tượng được sau khi Ly Nhật Diệu biết, chính mình trở về sẽ bị loại trừng phạt nào.

“Đột nhiên biến mất! Tuyệt Ảnh, người cho rằng tiểu tử kia là yêu hay là tiên? A!”

Ly Nhật Diệu cực kì phẫn nộ. Hắn, hắn không thấy tiểu tử kia! Điều này sao có thể, như thế nào có thể.....

Ly Nhật Diệu không phải là không nghĩ tới Tiểu Mạch có lẽ là tự thoát đi, dù sao y cũng có năng lực ngôn linh, chỉ cần y muốn là có thể làm được.

Chính là Ly Nhật Diệu theo bản năng không muốn nghĩ đến, hắn không muốn tin Tiểu Mạch sẽ rời đi hắn.

“Thuộc hạ không phải ý tứ này, chủ nhân!”

Tuyệt Ảnh vội nói, hắn không dám vì chính mình biện giải, cũng không trông cậy vào Ly Nhật Diệu tha tội, hắn chỉ hy vọng chính mình có thể thừa nhận được lửa giận của Ly Nhật Diệu, cùng với trừng phạt sắp đối mặt.

“Truyền lệnh xuống, đóng cửa thành, điều tra từng nhà, phải tìm được ngũ hoàng tử, bất luận kẻ nào cũng không được ra khỏi thành. Trong hoàng cung cũng lục xét toàn bộ, phát hiện nhân vật khả nghi liền bắt giữ.”

Ly Nhật Diệu hạ lệnh.

“Về phần người, Tuyệt Ảnh..... Chấp Ảnh đưa hắn đến hắc thất, ngũ hoàng tử chưa trở về, ai cũng không được thả hắn ra!”

“Dạ, Chấp Ảnh nhận lệnh!”

Chấp Ảnh ngữ khí run nhè nhẹ.

“Đi thôi, Tuyệt Ảnh!”

Đứng trước người Tuyệt Ảnh, Chấp Ảnh không đành lòng nhìn hắn.

“Dạ!”

Tuyệt Ảnh nhìn như bình tĩnh đi theo phía sau Chấp Ảnh, nhưng ánh mắt hắn đã chết lặng cùng tuyệt vọng.

Hắc thất không phải hình phòng, bên trong cũng không có hình cụ gì, nó bất quá là cái phòng bình thường, có thể gọi nó là mật thất.

Chính là người nào từng ở trong mật thất, trừ bỏ đại não còn hoạt động, các giác quan khác sẽ không còn cảm giác.

Nghe không được, nhìn không thấy, không động đậy, không thể ra tiếng, ngay cả thời gian trôi qua cũng không cảm giác được, làm bạn cùng người chỉ có hắc ám cùng yên tĩnh.

“A! Phụ..... Hoàng thượng thật đúng là sủng ái người nga, hiện tại cấm quân toàn thành đang tìm kiếm hành tung ngươi, người không biết còn tưởng rằng khâm phạm triều đình vượt ngục vì thanh thế lớn như vậy, không khí thật khẩn trương!”

Nam tử thần bí cười châm chọc nói, nhưng không biết vì sao, ngữ khí hắn lại lộ ra ghen tị cùng không cam lòng.

Người sinh khí! Vì cái gì? Kết quả như vậy chẳng lẽ không giống như ngươi đã đoán trước sao?

Tiểu Mạch khó hiểu, viết xuống bản tự, nghi hoặc hỏi.

“Sinh khí?! Cáp..... Như thế nào có thể! Bằng ngươi, người có tư cách gì làm cho ta sinh khí!”

Có lẽ bị Tiểu Mạch đoán trúng, nam tử thần bí xấu hổ có chút tức giận.

“Hừ! Người cũng không cần quá mức hưng phấn, cho dù bọn họ có lục tung cả toàn thành cũng không tìm được ngươi, người sinh hay tử còn phải

xem tâm tình của ta.”

Tiểu Mạch tỏ vẻ không sao cả tựa vào trên tường, y không phải không vội, mà là biết sốt ruột cũng vô ích, nam tử thần bí không những làm y mất tiếng nói, còn thiết hạ vách tường không gian chung quanh y, trừ bỏ nam tử thần bí, ai cũng nhìn không thấy thân ảnh Tiểu Mạch.

“Người cũng thật tự tại! Người không biết tình cảnh hiện tại của bản thân sao?”

Tiểu Mạch bộ dáng thoải mái làm nam tử thần bí chướng mắt.

Bằng không còn có thể như thế nào? Nếu sợ hãi, khủng hoảng có thể làm cho ta thoát khỏi hiểm cảnh, ta nhất định sẽ không keo kiệt!

Tiểu Mạch một bút một bức tranh viết đến, nguyên bản đúng như lời nam tử thần bí nói, lúc này lại càng như cảnh cáo bản thân.

Nếu sợ hãi, thương tâm hữu dụng, phụ thân sẽ không đối với ta như vậy, hắc tối không muốn chính là làm cho ta bị thương, nhưng hôm nay hắc không những tổn thương ta mà còn không chịu buông tha cho ta, một khi đã như vậy, ta tự oán cùng hối tiếc có lợi ích gì.

“Người thực thông hiểu!”

Nam tử thần bí ngữ khí càng thêm ác liệt.

Nghe khẩu khí người thừa hồ thực chán ghét, không, nói xác thực chút là oán hận ta, vì cái gì? Ta nghĩ chúng ta là lần đầu gặp mặt mới đúng.

Tiểu Mạch hỏi.

Mới gặp nam tử thần bí, Tiểu Mạch đã phát giác hắc đối với chính mình có hận ý, tuy rằng che giấu tốt lắm, nhưng hiện tại hắc có chút không khống chế được tình tự bản thân.

Tiểu Mạch nghĩ nghĩ, y không biết chính mình đến tột cùng đắc tội người này khi nào.

“Đúng vậy, người nói rất đúng, ta hận người, ta hận người, hận đến nỗi hy vọng người biến mất trên đời này, không, không đúng, tốt nhất người cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện!”

Nam tử thần bí dĩ nhiên không khống chế được, lời nói oán độc từ trong miệng hăn rống ra.

Vì cái gì?

Tiểu Mạch càng thêm nghi hoặc.

Không có lí do không phải sao? Lúc trước chúng ta chưa từng gặp qua mặt nhau.

Tiểu Mạch xác định đây là lần đầu bọn họ gặp mặt.

“Không lí do?! Cáp.....Điều này sao có thể, người cướp đi hết thầy của ta, hết thầy tất cả!”

Nam tử thần bí gầm rú, đáy mắt phần nộ cùng oán hận làm Tiểu Mạch kinh hãi.

Ta.....cướp đi.....hết thầy.....của người.....

Tiểu Mạch không tiếng động nói xong.

Điều này sao có thể?!

Không tin lời nam tử thần bí nói, Tiểu Mạch có chút viết ngoáy, y bắt đầu bối rối, tim đập mạnh, Tiểu Mạch ẩn ẩn tựa hồ đoán được cái gì.

“Không thể nào sao? Ha ha ha.....”

Nam tử thần bí cười loan thắt lưng, tiếng cười bén nhọn lạnh như băng.

“Như vậy mà người còn dám nói không thể nào sao?”

Một phen tháo xuống mặt nạ trên mặt, sau đó trên mặt Tiểu Mạch là kinh ngạc.

Cho dù là khi phát hiện cảm tình của Ly Nhật Diệu đối với chính mình, Tiểu Mạch cũng không khiếp sợ giống như vậy, y không thể tin mình nhìn thấy gì!

Đó là gương mặt quen thuộc không thể quen thuộc hơn, nó thuộc về một người khác – Ly Thanh.

MẠCH – THANH

Huyền Ái Vô Ái.
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Tỉnh Mộng

“Người không cần phải giải thích, bởi vì rất nhanh ta sẽ đoạt lại những gì thuộc về ta.”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

Người....Đến tột cùng là ai?

Làm cho chính mình bình tĩnh trở lại, Tiểu Mạch hỏi.

“Không tồi! Nhanh như vậy liền trấn tĩnh!”

Nam tử thần bí khẩu khí có điểm thưởng thức Tiểu Mạch.

“Thực nghi hoặc đi! Người cho rằng ta cố ý dịch dung thành bộ dáng này, đúng không!”

Tiểu Mạch không có đáp lại, nhưng trong lòng y suy nghĩ nam tử thần bí kia không có khả năng là Ly Thanh, càng thêm cảm thấy được, hắc giả dạng thành Ly Thanh là có âm mưu.

“Đích xác! Thân thể này quả thật là giả!”

Nam tử thần bí không có phủ nhận điều Tiểu Mạch đoán.

“Nhưng ta quả thật chính là ngũ hoàng tử Nhật Diệu quốc, là chủ nhân của khối thân thể bị người xâm chiếm!”

Cái gì! Tiểu Mạch thân thể chấn động, có chút không thể tiêu hóa lời nam tử thần bí nói.

Hắn thật là Ly Thanh sao? Nếu không phải, hắn như thế nào biết được bí mật này.

Người thật sự là.....

Tiểu Mạch dùng im lặng tuyệt đối để che giấu phỏng đoán bất an trong lòng.

“Đúng! Là ta, là ta, là ta!”

Nam tử thần bí hướng Tiểu Mạch rống lớn.

“Ta mới là Ly Thanh, mới là ngũ hoàng tử Nhật Diệu quốc, là ta, là ta! Không phải người!”

“Ta mới là đứa con của phụ hoàng, mà người bất quá chỉ là cô hồn dã quỷ xâm chiếm thân thể người khác, người dựa vào cái gì được phụ hoàng sủng ái, dựa vào cái gì được mọi người tôn sùng, dựa vào cái gì!”

“Người có biết ta hận người lắm không? Người xuất hiện cướp đi tất cả của ta, cơ thể của ta, phụ thân của ta, cướp đi hết thầy của ta.

Còn ta? Nguyên bản có thể chuyển thế đầu thai, như vậy cho dù lúc trước có nhiều bi thương cùng thống khổ đều có thể quên hết, chỉ vì người xuất hiện, bởi vì người xâm chiếm cơ thể của ta làm cho ta không thể tiến vào luân hồi.”

“Như vậy còn chưa hết, vì cái gì còn muốn ta nhìn thấy người được phụ hoàng phát hiện, tiến tới được phụ hoàng sủng ái. Vì cái gì không phải là ta

mà là người, vì cái gì?”

Nam tử thần bí thất thanh hò hét, rất đau xót cùng thống khổ nhưng không rơi một giọt lệ nào.

“Ta không cam lòng, ta không cam lòng a! Mười năm, suốt mười năm ta chưa từng được gặp mặt phụ hoàng dù chỉ một lần, không được một cái ánh mắt quan tâm của phụ hoàng, ngay cả mẫu phi nhìn ta coi như không thấy.

Mà người..... Một dã quỷ không rõ lai lịch, dựa vào cái gì lại có được hết thảy, tuy rằng mẫu phi cũng nhìn người giống như khi nhìn ta, nhưng phụ hoàng luôn nhìn người, cho người tình thương của phụ thân, người dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì a!

Nếu không có người xuất hiện, cho dù ta không được phụ hoàng sủng ái, ta đây sẽ không thống khổ như vậy, hận như vậy! Sẽ không!”

Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi..... Không thể nói lên lời xin lỗi, Tiểu Mạch cũng không biết sự xuất hiện của mình sẽ làm người này thống khổ như thế, y thật sự không biết.

“Người không cần phải giải thích, bởi vì rất nhanh ta sẽ đoạt lại những gì thuộc về ta.”

Nam tử thần bí lộ ra biểu tình âm ngoan nhìn Tiểu Mạch.

“Thân thể, phụ hoàng, còn có vinh quang vốn nên là của ta!”

Đoạt lại hết thảy những gì nên thuộc về hắn, đúng vậy! Đây thực bình thường, đây vốn chính là nên thuộc về hắn, ta bất quá là người ‘ăn cắp’.

Tiểu Mạch cúi đầu che giấu đáy mắt bi ai. Đây hết thảy vốn là không thuộc về ta, những gì thuộc về Tiểu Mạch từ lúc xảy ra tai nạn xe cộ đã trôi đi.

Hiện giờ thân thể này, vinh quanh thân thể này, còn có.... Phụ thân cũng không thuộc về ta, không thuộc về..... Phụ thân, hănh..... Không phải của ta, cho tới bây giờ là phụ thân của tiểu tử kia – là Ly Thanh, không phải là của Tiểu Mạch – quý hồn đến từ dị giới, cho tới bây giờ cũng không phải.

Sự thật tàn khốc làm cho Tiểu Mạch cực kì bi thương, dúi đầu vào hai tay không muốn cho nam tử thần bí thấy ‘Tiểu Mạch chính bản’ bị ai, nhưng tuyệt vọng cùng bi thương đang tàn sát bừa bãi trong lòng y.

Tiểu Mạch chưa bào giờ cảm thấy bị ai như thế, bất luận là bị cha mẹ xem thường, hay là khi phát hiện Lâm phản bội, đều so ra kém giờ phút này.

Chỉ cần tưởng tượng Ly Nhật Diệu sủng ái chính là Ly Thanh, mà không phải Tiểu Mạch, tâm y liền đau đến tột đỉnh.

Phụ thân không phải của ta, phụ thân, ta cũng không phải đứa con của phụ thân, không phải!

Hết thảy đều là giả, ta.....

Bất quá là một giấc mộng, một giấc mộng đẹp. Mà hiện tại chính là thời khắc tỉnh mộng, tỉnh mộng, hết thảy trong mộng cũng đều đem chấm dứt.

Chương 101: Nhận Thức

“Phụ hoàng, ta là ngũ hoàng tử Ly Thanh a!”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

Trời bắt đầu tối, hoàng cung ban ngày ồn ào cũng quay về yên lặng.

Mai viên, nơi Ly Thanh biến mất cũng là nơi Tiểu Mạch sống lại, hai linh hồn như hai đường thẳng song song, lại tại đình viện thanh u này bình tĩnh mà giao hội, không ai quấy rầy.

đoạn trên không có nghĩa là bạn Tiểu Mạch trả thân xác lại cho Ly Thanh nhé, mà ý là hai người gặp nhau.

Không biết thu hồi bi thương khi nào, Tiểu Mạch dị thường bình tĩnh ngồi dưới đất. Không biết là đã nghĩ thông suốt, hay là tuyệt vọng tới cực điểm, Tiểu Mạch ánh mắt bình tĩnh như nước trong hồ, không một tia gợn sóng.

Đây là phòng ngủ lúc ban đầu Tiểu Mạch đi vào thế giới này, hiện giờ trừ bỏ một chút bụi bặm thì cũng không có nhiều thay đổi.

Lúc ban đầu tại đây tỉnh lại, sau đó đi vào giấc mộng, cuối cùng khi tỉnh mộng cũng tại đây, ứng với ‘lá rụng về cội’, rất giống với một chuyện xưa

na! A! Đây không xem là bị kịch đi? Tiểu Mạch cười ngĩ.

Phụ thân cùng đưa con chân chính gặp nhau, mà ta là nhân vật phản diện chiếm cứ thân thể người khác cũng nên hợp thời ra đi, kết cục đại hoàn mỹ.

Phụ thân đối với ta là thân tình cũng tốt, là tình yêu cũng thế, ta cũng không cần đi phiền não, này hết thảy đều tốt lắm, tốt lắm. Chính là ta vì cái gì lại khó chịu như vậy, khổ sở đến muốn khóc, khóc, vì cái gì?

“Người ở trong này sao? Tiểu tử kia!”

Ngay tại lúc Tiểu Mạch sắp lâm vào tự chán ghét bản thân, một thanh âm quen thuộc không thể quen thuộc hơn đưa y tỉnh lại.

Phụ thân! Tiểu Mạch tâm tình kích động, lại không biết là ‘buồn quá hóa vui’, hay là ‘vui quá hóa buồn’.

Mở miệng muốn đáp lại, mới nhớ thanh âm sớm đã bị phong ấn, rồi bị ‘vách tường không gian’ ngăn trở. Chỉ có thể trơ mắt nhìn thân ảnh Ly Nhật Diệu qua cửa sổ, vội vàng mà đến, vội vàng mà đi.

Phụ.....thân.....

Tiểu Mạch thất vọng gục đầu xuống, không để y kịp uể oải, cửa phòng bị người mãnh liệt đẩy ra, thân ảnh Ly Nhật Diệu quen thuộc xuất hiện trước mắt y.

“Tiểu tử kia, trầm biết người ở đây, mau ra gặp trầm, tiểu tử kia!”

Cao giọng kêu to, Ly Nhật Diệu lúc này đã không còn trầm ổn trấn định như xưa, gương mặt tuyệt trần lo lắng cùng hoảng loạn, con ngươi ám mờ cũng đã nhiễm thượng một mạt đậm tử, lộ ra cuồng loạn sáng bóng.

Phụ thân!

Tiểu Mạch lo lắng vạn phần, y biết rõ đây là diêm báo Ly Nhật Diệu nhập ma, nếu y không hiện thân hậu quả không thể tưởng tượng được, chính là bị ‘vách tường không gian’ ngăn trở, Tiểu Mạch ra không được, Ly Nhật Diệu cũng nhìn không thấy y.

“Tiểu tử kia, người ở nơi nào? Mau ra đây, tiểu tử kia!”

Một tiếng so với một tiếng cao vút hơn, một từ so với một từ lo âu hơn, Ly Nhật Diệu nội tâm là phần nộ cũng là sợ hãi, hẳn biết chính mình sắp khống chế không được mà nhập ma, nhưng hẳn không có cách nào khống chế, cũng không có tâm lực đi khống chế, trong đầu hẳn chỉ có một ý nghĩ, tiểu tử kia không thấy, phải nhanh chóng tìm y.

“Phụ hoàng!”

Tiếng nói hơi khàn khàn lại đủ linh hoạt kỳ ảo từ ngoài cửa truyền đến, làm cho người ta vừa mừng vừa sợ.

Sợ nhất chính là Tiểu Mạch, bởi vì y thấy được ‘chính mình’, Ly Thanh chân chính từ ngoài cửa đi vào. Rõ ràng là linh hồn bất đồng, lúc này không chỉ nói bề ngoài Ly Thanh, ngay cả hành vi, cử chỉ, khí chất, biểu tình đều giống Tiểu Mạch, cơ hồ không có khác nhau.

Nhìn Ly Thanh đi từng bước một tới chỗ Ly Nhật Diệu, nhìn hẳn sắp thay thế chính mình trở lại bên cạnh Ly Nhật Diệu.....

‘Ai lớn lao vu tâm tử’, giờ phút này tựa hồ đã biết hàm nghĩa câu nói này. Nhìn Ly Thanh hướng Ly Nhật Diệu chạy vội tới, Tiểu Mạch chỉ cảm thấy tâm y so với tâm tật phát tác còn muốn thống khổ hơn.

ai lớn lao vu tâm tử: tâm đã chết, sống còn có ý nghĩa gì.

“Tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu kinh hỉ hướng ‘vợ’ chạy đến, nhưng còn hai bước thì dừng lại, biểu tình kinh hỉ nhất thời bị phần nộ thay thế.

“Người là người nào, vì sao giả trang tiểu tử kia của trẫm, còn có, tiểu tử kia ở nơi nào?”

Ngôn ngữ Ly Nhật Diệu phần nộ, nhưng lúc này hỉ chính là Tiểu Mạch, y thật không ngờ Ly Nhật Diệu có thể phát hiện Ly Thanh không phải chính mình, chính là khi hưng phấn qua đi thì cô đơn kéo tới, y nghĩ tới khi Ly Nhật Diệu biết kia mới là đứa con chân chính của hắn.....

Tiểu Mạch không thể, cũng không dám nghĩ nữa.

Ly Thanh kinh ngạc nhìn Ly Nhật Diệu, không thể tin hắn như thế dễ dàng nhận ra bản thân không phải Tiểu Mạch, nhưng kinh ngạc cũng chỉ có trong nháy mắt, bởi vì hắn mới là chân chính Ly Thanh, ngũ hoàng tử của Ly Nhật Diệu.

“Nói, người là ai?”

Ly Nhật Diệu tức giận chất vấn.

“Phụ hoàng, ta là ngũ hoàng tử Ly Thanh a!”

Không muốn làm Ly Nhật Diệu hiểu lầm, Ly Thanh vội nói.

“Người không phải!”

Ly Nhật Diệu không do dự phủ định Ly Thanh.

“Tiểu tử kia mới là ngũ hoàng tử của trẫm, người đem y giấu ở đâu, mau trả y lại cho trẫm!”

“Ta mới là hoàng nhi của người, ta mới phải! Tên kia bất quá chỉ là dã quỳ, năm năm trước y xâm chiếm cơ thể ta, y là giả, phụ hoàng, ta mới là

hoàng nhi của người a! Phụ hoàng!”

Sợ Ly Nhật Diệu không tin, Ly Thanh vội vàng nói ra lai lịch Tiểu Mạch.

“Người nói.....cái gì!”

Trong lúc nhất thời Ly Nhật Diệu trầm tĩnh xuống, nhìn qua như là nghe vào lời Ly Thanh nói, chờ đợi Ly Thanh từng bước thuyết minh, nhưng chỉ có Ly Nhật Diệu biết, tâm tình hẩn giờ phút này ra sao.

“Phụ hoàng, năm năm trước làm bạn bên cạnh người không phải ngũ hoàng tử thật sự, y là một con ác quỷ xâm chiếm thân thể ta. Phụ hoàng, ta mới là Ly Thanh, chính là Ly Thanh, ta mới là đứa con của người!”

Nghĩ đến Ly Nhật Diệu đợi tin lời nói chính mình, Ly Thanh trong lời nói hàm chứa kích động.

“Ác.....quỷ, người dám can đảm nói tiểu tử kia là ác quỷ!”

Ly Nhật Diệu ánh mắt xuất hiện sát khí, con người hắc sắc biến thành tử sắc.

“Ai cho phép người mắng chửi tiểu tử kia của trẫm, ần ~~”

“Phụ.....hoàng.....”

Ly Thanh chấn kinh, liên tục lui về phía sau.

“Phụ hoàng? Ai cho phép người gọi trẫm như vậy!”

Ly Nhật Diệu đi một bước tới gần Ly Thanh, làm cho người ta sợ hãi, cảm giác áp bách cùng sát khí tàn sát bừa bãi làm cho Ly Thanh chống đỡ không được.

“Là ai cho phép người dùng mặt của tiểu tử kia, a!”

“Phụ.....”

Bị Ly Nhật Diệu áp bách, nói được một chữ sau lại phải nuốt xuống.

“Chính là.....Chính là, ta mới là Ly Thanh, là đứa con của người a!”

“Ly Thanh? A!”

Ly Nhật Diệu khinh thường cười lạnh.

“Đứa con của trăm thủy chung chỉ có một người là tiểu tử kia thôi, Ly Thanh là ai, trăm không biết!”

“Ba!”

Không chịu nổi khí thế khủng bố của Ly Nhật Diệu, Ly Thanh cả người như nhũn ra ngã ngối trên mặt đất, thân thể không tự chủ được run rẩy, Ly Thanh trong mắt đại ra nhìn phụ hoàng trở nên đáng sợ như Tu La.

MẠCH – THANH

Huyền Ái Vô Ái.
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Mạch Nhi

“Phụ hoàng, người đã sớm biết ta không phải là Ly Thanh chân chính.”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

“Tiểu tử kia ở trong phòng này, đúng không!”

Không phải hỏi mà là ngữ khí xác định.

“Người dùng năng lực để ngăn cách tiểu tử kia, đúng không! A! Người cho rằng tiểu xiếc như vậy có thể làm khó trẫm sao?!”

Dư quang khóe mắt cũng không lưu cho Ly Thanh, Ly Nhật Diệu hướng chỗ Tiểu Mạch đi đến.

“Ngu xuẩn!”

“Tiểu tử kia!”

Đứng ở trước ‘vách tường không gian’, Ly Nhật Diệu ôn nhu gọi Tiểu Mạch, cùng vẻ mặt khủng bố dữ tợn đối với Ly Thanh như hai người khác nhau

Lúc này là bởi vì quá mức nóng vội mà không có chú ý tới, hiện tại nỗi lòng bình tĩnh, Ly Nhật Diệu liền lập tức phát hiện chỗ ở Tiểu Mạch, nơi đó

có dấu vết sử dụng năng lực.

“Tiểu tử kia!”

Gọi nhẹ, đứng ở trước ‘vách tường không gian’, mắt Ly Nhật Diệu chợt lóe hào quang một cái, theo sau, thân ảnh Tiểu Mạch liền phản chiếu trong mắt Ly Nhật Diệu.

Phụ thân!

Không tiếng động gọi, Tiểu Mạch giờ phút này không biết nên dùng tâm tình như thế nào để giải thích, là kích động, kinh ngạc, kinh hãi, hay là khủng hoảng.

Tiểu Mạch không thể tin được, Ly Nhật Diệu thế nhưng lại lựa chọn y, không phải ‘Ly Thanh’ mà là ‘Tiểu Mạch’.

“Rốt cuộc tìm được người, tiểu tử kia! Người rốt cuộc trở lại bên người trẫm, tiểu tử kia! Tiểu tử kia!”

Gắt gao ôm Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu kích động nói.

“.....Phụ.....”

Nhìn thấy Ly Nhật Diệu cùng Tiểu Mạch phụ tử gặp nhau khiến người cảm động, Ly Thanh bỗng nhiên phát giác, chính mình thật đáng buồn, giống như ngốc tử ‘tự biên tự diễn’ mà làm trò khôi hài.

“Phụ hoàng, ta mới là đứa con của người a! Phụ hoàng, phụ hoàng!”

Hắn không cam lòng, hắn rất không cam lòng a! Vì cái gì? Vì cái gì? Rõ ràng chính mình mới là Ly Thanh, mới là con phụ hoàng, vì cái gì hắn cũng không thêm liếc mắt một cái, vì cái gì a!

Nghe thấy Ly Thanh hò hét, Ly Nhật Diệu ánh mắt không hờn giận mà phiền chán, ôm lấy Tiểu Mạch đi đến trước mặt Ly Thanh, trên cao miệt thị nhìn xuống hẳn.

“Trẫm đã nói, con trẫm chỉ có một người, là tiểu tử kia!”

Phụ thân!

Tiểu Mạch kinh ngạc nhìn Ly Nhật Diệu, đột nhiên phát giác tựa hồ đến lúc này y mới hiểu được hàm nghĩa chân chính những lời này.

‘Trẫm chỉ có một đứa con, là tiểu tử kia!’

Chỉ có tiểu tử kia, chỉ có.....Là tiểu tử kia, không phải Ly Thanh, ‘tiểu tử kia’ không phải ‘Ly Thanh’, ‘tiểu tử kia’ là đứa con của phụ thân, là ‘tiểu tử kia’..... Tiểu Mạch, tiểu tử kia..... là chính mình.

Ngơ ngác nhìn chăm chú Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch không rõ giờ phút này tâm tình là kinh hay là hỉ, y chỉ biết là, hiện giờ y đối Ly Nhật Diệu tựa hồ không muốn xa rời, dường như lại càng thêm sâu sắc..... Từ sau trải qua đêm đó.

“Về phần người..... Người nói trẫm phải xử trí người như thế nào? Dám giả mạo tiểu tử kia của trẫm, đây là tội không thể tha thứ!”

Ly Nhật Diệu ánh mắt rớt cuộc dừng trên người Ly Thanh, nhưng là vô tình lạnh như băng.

Phụ thân!

Tiểu Mạch khinh xả vạt áo Ly Nhật Diệu, làm cho hắn đem lực chú ý phóng tới trên người chính mình.

“Làm sao vậy, tiểu tử kia?!”

Ly Nhật Diệu hỏi, sắc mặt giống như biển bình thường, hắn quay đầu đối mặt Tiểu Mạch, ánh mắt ôn nhu có thể chìm chết người.

Phụ thân! Tiểu Mạch mở miệng nhưng không có thanh âm, có chút lo lắng.

“Đừng nóng vội, tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu trấn an, một tay đặt ở cổ họng Tiểu Mạch, Tiểu Mạch chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu xâm nhập hầu, ấm áp vô cùng.

“Có thể nói, tiểu tử kia!”

“Không, không cần thương tổn hắn, phụ hoàng!”

Tiểu Mạch thỉnh cầu, y thực áy náy, cảm thấy Ly Thanh như vậy là trách nhiệm của y.

“Hảo, tiểu tử kia, người nói như thế nào, trăm lần làm như thế ấy.”

Chỉ cần không ly khai hắn, tất cả nguyện vọng của Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu đều vui vẻ đạt thành cho y.

“Nhưng trăm sẽ không cho hắn có cơ hội làm hại người, cho nên trăm muốn phế năng lực của hắn.”

“Không, không, người không thể làm như thế, phụ hoàng! Không cần, không cần, a ——”

Lời cầu xin tha thứ còn chưa kịp nói ra, thống khổ đã quát to vang vọng Mai viên, Ly Thanh thống khổ lăn lộn trên mặt đất.

“Ngô.....”

Tiểu Mạch quay đầu đi, có chút không đành lòng nhìn bộ dáng Ly Thanh thống khổ, nhưng không bao lâu bộ dáng không bằng lòng biến thành kinh ngạc.

“Phụ hoàng?”

Khó hiểu nhìn Ly Nhật Diệu, hướng hẳn tìm kiếm đáp án.

“Nói vậy, đây là hẳn dùng năng lực ‘lượng vi’ để tạo ra thân thể.”

Nhìn Ly Thanh biến mất trên mặt đất chỉ lưu lại một đồng cát vàng, Ly Nhật Diệu vì Tiểu Mạch giải thích nghi hoặc.

“Muốn ‘linh thể’ hành động được như con người bình thường, nhất định phải có ‘lộ’ để cất chứa linh hồn hẳn, hiện tại năng lực duy trì của hẳn biến mất, tự nhiên tất phải quay về hư vô.”

“Kia hẳn đâu? ‘Lộ’ bị phá hủy, hẳn sẽ như thế nào?”

“Trẫm không biết, chắc là sẽ luân hồi chuyển thế đi!”

Ly Nhật Diệu không để ý nói.

“Luân hồi chuyển thế?”

Sẽ vậy sao? Tiểu Mạch không có quên những lời Ly Thanh nói qua lúc trước, bởi vì y xâm chiếm thân thể hẳn, làm hẳn không thể nhập luân hồi.

“Tiểu tử kia, không cần tự trách, đây không phải là sai lầm của người.”

Ly Nhật Diệu đau lòng nhìn Tiểu Mạch.

“Tiểu tử kia, nếu lo lắng, trẫm liền cho Âm Vũ vì hẳn cầu phúc, làm cho hẳn sớm luân hồi.”

“Có thể chứ, phụ hoàng? Âm Vũ có thể làm được?!”

Tiểu Mạch kinh hỉ nói.

“Đương nhiên!”

Ly Nhật Diệu cam đoan, nếu như không phải không muốn nhìn Tiểu Mạch tự trách cùng thống khổ, Ly Nhật Diệu sẽ không vì Ly Thanh mà phí tâm tư như vậy.

“Thật tốt quá, thật sự tốt quá!”

Ôm cổ Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch dựa vào trên vai hắn.

“Tiểu tử kia!”

Hành động này rất được tâm của Ly Nhật Diệu, càng làm cho hắn vui sướng chính là, Tiểu Mạch đối với ôm ấp của hắn tựa hồ đã không còn sợ hãi, kể từ sau đêm đó.

“Phụ hoàng, người.....có phải hay không.....có phải hay không đã sớm biết?”

Trở lại Diệu Hoa điện, Tiểu Mạch hỏi ra nghi vấn áp lực lúc trước.

“Trẫm biết cái gì?”

Thường thức tóc dài Tiểu Mạch nằm trên đùi mình, Ly Nhật Diệu biết rõ còn cố hỏi.

“Phụ hoàng, người đã sớm biết ta không phải là Ly Thanh chân chính.”

Đối với chuyện Ly Nhật Diệu làm khó, Tiểu Mạch từ chối cho ý kiến, hỏi rõ ràng, gọn gàng, dứt khoát.

“Này rất trọng yếu sao? Tiểu tử kia, người chỉ cần biết rằng, người là đứa con duy nhất của trẫm, chuyện khác không cần lo lắng!”

Khẽ hôn mái tóc trong tay, ánh mắt Ly Nhật Diệu chỉ có Tiểu Mạch mới được hưởng ôn nhu.

“Chính là.....”

Ngữ điệu Ly Nhật Diệu làm cho Tiểu Mạch rất là uất ức, nhưng ở sâu trong nội tâm vẫn là ần ần có bất an.

“Tiểu tử kia, có biết vì sao trẫm cho tới bây giờ vẫn gọi người là ‘tiểu tử kia’ không?”

Ly Nhật Diệu đột nhiên hỏi.

“Vì cái gì? Chẳng lẽ không phải bởi vì phụ hoàng thích gọi như vậy sao?”

Tiểu Mạch không rõ vì sao Ly Nhật Diệu hỏi cái này, nhớ rõ y cũng từng hỏi Ly Nhật Diệu vấn đề này, Tiểu Mạch nhớ rõ khi đó hắn trả lời là ‘trẫm thích’.

“Đúng vậy, trẫm thích là một nguyên nhân, bởi vì đó là tên chỉ được phép trẫm gọi, nhưng còn có một nguyên nhân khác, tiểu tử kia, người không biết?”

“Cái gì.....Nguyên nhân gì?”

Không được tự nhiên quay đầu, vì Ly Nhật Diệu ánh mắt nồng đậm tình yêu, làm cho Tiểu Mạch cảm thấy không được tự nhiên.

“A!”

Đối với phản ứng của Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu chẳng những không tức giận, ngược lại còn cười ra tiếng, bởi vì hắn phát hiện, Tiểu Mạch không phải vì chán ghét hoặc sợ hãi.....mà là ngượng ngùng, nhìn cái tai y đỏ là hiểu.

Này cho biết, Tiểu Mạch không hề bài xích cảm tình của hắn, đối với điểm ấy, Ly Nhật Diệu bỗng nhiên phát hiện, sự xuất hiện của Ly Thanh không phải là hoàn toàn vô ích.

“Một nguyên nhân khác là, trẫm không muốn người dùng chung tên, nên trẫm gọi người ‘tiểu tử kia’!”

Ly Nhật Diệu chính là thật tâm nói, trước khi biết được Tiểu Mạch không phải Ly Thanh chân chính, hắn gọi ‘tiểu tử kia’ là bởi vì thích, lúc sau là không muốn dùng tên người khác để gọi ‘vợ’ của hắn, tuy rằng khi đó hắn chưa phát giác chính mình yêu thương Tiểu Mạch.

“Phụ hoàng!”

Tiểu Mạch kích động gọi, ánh mắt không tự chủ nhìn Ly Nhật Diệu, y không biết vì yêu y mà hắn nghĩ nhiều như thế, nhiều đến nỗi làm y không thể thừa nhận hết.

“Tiểu tử kia, nói cho trẫm tên của người? Trẫm luôn muốn gọi tên của người!”

Ly Nhật Diệu khẩn cầu, lúc trước hắn không dám nói cho y biết, hắn đã biết được y không phải Ly Thanh, sợ y sẽ không chấp nhận mà bỏ đi, không ai biết mỗi ngày cùng người yêu âu yếm, sớm chiều ở chung lại không biết tên của ‘vợ’ sẽ có loại tư vị gì.

“Ta họ Tiểu, tên một chữ Mạch!”

Nói ra tên của chính mình, không ngoài dự đoán nhìn thấy Ly Nhật Diệu ánh mắt kinh ngạc.

“Mạch là xa lạ, không phải yên lặng.”

“A! Tiểu tử kia, khó trách người nghe được tên trẫm đặc biệt kinh ngạc như vậy!”

Ly Nhật Diệu cười nói.

“Mạch sao? Tiểu gia hỏa kia, người là ‘Mạch nhi’ của trẫm, Tiểu Mạch nhi!”

Tiểu Mạch nhi?! So với ‘tiểu tử kia’ còn khó chấp nhận hơn, Tiểu Mạch nghĩ muốn kháng nghị, lời còn chưa kịp nói ra đã bị Ly Nhật Diệu dùng môi chặn lại.

Nụ hôn này giống như chuồn chuồn lướt nước, chỉ là môi cùng môi đụng chạm. Tiểu Mạch có chút bối rối bất an nhìn Ly Nhật Diệu, tuy nói không có bài xích, nhưng cũng không có nói chấp nhận.

Một đêm này hai người giống như trước kia, thân nhiên vượt qua.

Chương 103: Tin Tưởng

“Vì cái gì? Trầm cảm thấy gọi ‘Tiểu Mạch nhi’ tốt lắm a!”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

“Người nói.....có đại thần thượng tấu nói ta mau chóng dọn ra khỏi Diêu Hoa điện, lý do là ta đã trưởng thành, không thích hợp ngủ cùng phụ hoàng, phải không Tuyệt Ảnh!”

Nghe Tuyệt Ảnh nói lại lời các đại thần lâm triều sáng nay, Tiểu Mạch đăm mặ nói.

“Đúng vậy, ngũ hoàng tử!”

Tuyệt Ảnh! Tiểu Mạch nhìn kỹ ánh mắt hắn, không phải hăn lỗi giác, Tiểu Mạch phát giác Tuyệt Ảnh xác thực có chút thay đổi.

Phụ thân đến tột cùng trừng phạt Tuyệt Ảnh như thế nào? Thế nhưng lại làm cho hăn trở nên như thế..... Tuyệt vọng!

Tuy rằng cùng Tuyệt Ảnh tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng Tiểu Mạch vẫn có thể nhìn ra hăn thay đổi, tuy rằng vẫn là trầm mặc ít lời, nhưng Tuyệt Ảnh lúc trước không giống như hiện tại, giống như là người không biết tức giận, cả người lộ ra một cổ hắc ám, hơi thở tuyệt vọng.

Cáp.....Tâm nghĩ vậy nhưng Tiểu Mạch không có nói ra, bởi vì y không có quyền hỏi đến, cũng không muốn giúp đỡ người khác.

Nhân lúc miệng vết thương của hắc đã khép, không bằng cho rằng cái gì cũng không biết là tốt nhất, dù sao chính mình không phải ‘chủ cứu thế’, không tất yếu trêu chọc dư thừa phiền toái, huống chi hiện tại, phiền toái trên người mình còn giải quyết không được.

“Nói vậy, các đại thần này nghe được lời đồn gì đi!”

Tiểu Mạch cười nói, ngữ điệu không che giấu có chút khinh miệt.

Quan hệ của y cùng phụ thân có lẽ thực sự thiên lý khó dung, nhưng đây cũng là vấn đề của bọn họ, không tới phiên người bên ngoài lời ra tiếng vào.

Bởi vì phụ thân là đương kim thánh thượng, bọn họ không thể dễ dàng bỏ qua như vậy, nếu là người thường, bọn họ nhiều nhất cũng bất quá là khinh bỉ, chán ghét cùng bài xích đi!

“Hắc là như thế.”

Tuyệt Ảnh ngữ khí đông cứng trả lời, hắc không rõ vì sao Tiểu Mạch bình tĩnh như thế, cho dù là lời đồn, người bình thường ít nhiều cũng sẽ có khủng hoảng, phân vân hoặc vân vân gì đó, hay là nói đây không phải là lời đồn.

Đột nhiên Tuyệt Ảnh nghĩ đến Ly Nhật Diệu quan tâm, sủng ái Tiểu Mạch bất đồng với bình thường.....

Mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống, Tuyệt Ảnh ngăn cản bản thân nghĩ tiếp, lời đồn cũng tốt, sự thật cũng thế, chuyện này không đến phiên hắc hỏi đến, hắc không muốn một lần nữa bị mang đến hắc thất, cái loại này trải qua một lần đã đủ, một lần nữa khẳng định sẽ điên cuồng.

“Kia phụ hoàng phản ứng ra sao?”

Tiểu Mạch rất muốn biết Ly Nhật Diệu sẽ xử lý vấn đề này như thế nào, về phần vì cái gì để ý, y cũng không có nghĩ nhiều.

“Hoàng thượng cái gì cũng không nói, cũng không có làm!”

Ly Nhật Diệu gần như thái độ thờ ơ, Tuyết Ảnh thực tại thấy có chút kỳ quái.

“Lấy bất biến ứng vạn biến sao?”

Tiểu Mạch cười khê, suy nghĩ Ly Nhật Diệu y vốn nhìn không thấu, mà hiện giờ bị chú văn ăn mòn, Ly Nhật Diệu tính tình đại biến, y càng thêm đoán không ra.

“Ai.....”

Tiểu Mạch thở dài đi đến phía trước cửa sổ, hiện tại đại não Tiểu Mạch loạn một đoàn, không nghĩ được gì. Nghĩ đến tình cảm của Ly Nhật Diệu cũng là vấn đề làm cho y nói không rõ ràng, mà hiện giờ các đại thần lại cho thêm một cước, Tiểu Mạch lại buồn bực.

Ly Nhật Diệu vào cửa liền nhìn thấy Tiểu Mạch đứng phía trước cửa sổ, vẻ mặt trầm trọng không biết suy nghĩ cái gì, hẳn không thích Tiểu Mạch như vậy. Trong lòng hẳn, tiểu tử kia phải là vô ưu vô lo, biểu tình như vậy không thích hợp với y.

Phất tay ý bảo Tuyết Ảnh đi xuống, Ly Nhật Diệu hướng Tiểu Mạch từ phía sau ôm y.

“Suy nghĩ cái gì? Tiểu Mạch nhi!”

“Không, không nghĩ cái gì!”

Đột nhiên truyền đến độ ấm làm cho Tiểu Mạch nhảy dựng.

“Còn có, không phải nói không được bảo ta ‘Tiểu Mạch nhi’, vì cái gì đã là ‘Mạch nhi’ còn thêm chữ ‘tiểu’!”

Tiểu Mạch rất bất mãn oán giận, lúc trước hẳn gọi ‘tiểu tử kia’ còn chưa tính, bây giờ còn cái gì ‘Tiểu Mạch nhi’, Tiểu Mạch nghe như thế nào cũng không được tự nhiên.

“Vì cái gì? Trầm cảm thấy gọi ‘Tiểu Mạch nhi’ tốt lắm a!”

Thoạt nhìn, ý kiến của Ly Nhật Diệu cùng Tiểu Mạch rõ ràng bất đồng.

“Không được chính là không được, tóm lại không được bảo ta ‘Tiểu Mạch nhi’!”

Tiểu Mạch thái độ kiên quyết.

“Hảo! Hảo! Nếu không thích, trầm về sau liền gọi ‘Mạch nhi’, như thế nào, vừa lòng đi!”

Ly Nhật Diệu lấy lòng nói.

“Ân.....Miễn cưỡng chấp nhận được!”

Trầm tư một hồi, Tiểu Mạch thỏa hiệp. Nick name ‘Mạch nhi’ vẫn là làm cho Tiểu Mạch cảm thấy không được tự nhiên, bất quá còn hơn là gọi ‘Tiểu Mạch nhi’.

“Như vậy, mới vừa rồi Mạch nhi suy nghĩ cái gì? Xuất thần như thế?”

Ôm lấy Tiểu Mạch ngồi trên ghế, Ly Nhật Diệu ôn nhu hỏi.

“Không có gì.”

Tiểu Mạch không muốn trả lời vấn đề này.

“Mạch nhi, không cần lừa trẫm, trẫm không thích người gạt trẫm!”

Nâng cằm Tiểu Mạch lên, Ly Nhật Diệu ánh mắt cường ngạnh nhìn Tiểu Mạch.

“Thật sự không.....Ai.....Đã biết, ta nói, ta nói.”

Tiểu Mạch bất đắc dĩ thở dài.

“Ta nghĩ về việc các đại thần hưởng phụ hoàng thưởng tấu, muốn ta rời khỏi Diệu Hoa điện.”

Tiểu Mạch cuối cùng cũng nói ra suy nghĩ trong lòng.

Hiện giờ ở trước mặt Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch muốn dùng hết khả năng tránh chuyện này, bởi vì y sợ chọc giận Ly Nhật Diệu.

“Không cần lo lắng, Mạch nhi, trẫm sẽ không cho bất luận kẻ nào đem chúng ta tách ra, trẫm không cho phép!”

Ly Nhật Diệu cười ôn nhu, nhưng ngữ khí lại tràn ngập âm u.

“Lo lắng?! Không, phụ hoàng, ta không lo lắng.”

Tiểu Mạch một chút cũng không lo lắng, y tin tưởng bản lĩnh Ly Nhật Diệu không có gì làm không được, nếu phải lo lắng cũng vì là người trở ngại Ly Nhật Diệu.

“Trẫm thật cao hứng, Mạch nhi đối trẫm tin tưởng như vậy!”

Được ‘vợ’ tín nhiệm làm cho Ly Nhật Diệu thực thỏa mãn.

Có tin tưởng sao? Có lẽ vậy đi!

Phụ thân tự tin y sẽ không ly khai hẳn, có phải hay không nghĩ y tin tưởng hẳn, Tiểu Mạch tự giễu, có lẽ y đã rơi vào lưới tình của Ly Nhật

Điều.

Chương 104: Sinh Lí

“Còn không chuẩn bị ngủ sao, phụ hoàng?”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

“Hoàng thượng! Nên thức dậy, vào triều!”

Phúc công công sáng sớm đi lay tỉnh để vương ngủ say, công việc này đáng lẽ ra đã sớm thuận buồm xuôi gió, nhưng gần đây lại làm hãn hồn bay phách lạc.

“Hoàng thượng, nên thức dậy!”

Phúc công công tái gọi, nóng vội nhưng không dám cao giọng, không phải sợ mạo phạm long uy, mà là sợ làm ồn người nằm bên cạnh.

“Đi xuống!”

Từ trong mộng tỉnh lại, Ly Nhật Diệu liếc mắt lạnh lùng nhìn Phúc công công, quay đầu nhìn thiên hạ ngủ say, Ly Nhật Diệu ánh mắt hàng ngàn hàng vạn nhu tình.

Tiểu Mạch ngủ say hé mở đôi môi, Ly Nhật Diệu liền hạ xuống một nụ hôn, không muốn đánh thức y, Ly Nhật Diệu khinh thủ khinh thước xuống

giường.

“Thay quần áo!”

Buông màn ngăn cách Tiểu Mạch với bên ngoài, Ly Nhật Diệu ánh mắt thoáng lạnh băng.

“Dạ!”

Cung nữ được huấn luyện có tổ chức tiến lên vì Ly Nhật Diệu thay quần áo, rửa mặt, chải đầu, chính là hiện giờ động tác của các nàng càng nhẹ nhàng hơn so với lúc ban đầu.

“Đi xuống!”

Rửa mặt, chải đầu xong, Ly Nhật Diệu lập tức cho những người dư thừa rời đi, cùng ở với Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu không thích có người thứ ba.

“Trẫm đi vào triều, rất nhanh sẽ trở lại, Tiểu Mạch nhi!”

Ly Nhật Diệu dứt lời, lần thứ hai hôn lên môi Tiểu Mạch, chính là không phải chỉ lướt qua, mà là nồng hậu có chứa sắc thái dục vọng, hôn nồng nhiệt.

“Ngô ~~”

Lưỡi linh hoạt chui vào trong miệng Tiểu Mạch day dưa vũ động, cho đến khi Tiểu Mạch trong lúc ngủ mơ chịu không nổi phát ra rên rỉ sung sướng, Ly Nhật Diệu lúc này mới lưu luyến không rời buông ra đôi môi làm cho hắn mê say không thôi.

Áp chế dục vọng bị Tiểu Mạch gợi lên, không muốn bị dục vọng chi hóa, Ly Nhật Diệu đứng dậy rời đi. Không dám quay đầu lại, sợ nhìn đến thụy nhan Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu sẽ làm ra hành động ‘nguy hiểm’.

Hắn rời đi không có phát hiện ánh mắt Tiểu Mạch phía sau, trên mặt Tiểu Mạch mất tự nhiên hiện ra một mặt đỏ ửng.

Thu hồi ánh mắt, Tiểu Mạch nhìn chăm chăm đỉnh giường, trong lòng khó có thể áp chế ngượng ngùng cùng xấu hổ.

Y.....Thế nhưng có phản ứng!

Tiểu Mạch sắc mặt nghĩ muốn tìm một cái lỗ để chui vào, y không thể dùng ‘nam nhân xúc động’ để giải thích, bởi vì Tiểu Mạch rất rõ ràng, chính mình là bởi vì cái hôn kia của Ly Nhật Diệu mà có phản ứng.

Chính mình thế nhưng đối phụ thân có phản ứng, thực tại này làm cho Tiểu Mạch có chút khó chấp nhận. Trong đầu trống một mảng.

Mà điều làm cho Tiểu Mạch khổ sở chính là, y không biết nên đối với sinh lí xúc động làm sao bây giờ. Tiểu Mạch trời cho tính đằm đằm, loại này bình thường không có nhu cầu sinh lí, không cần nói hiện tại mà ở kiếp trước, Tiểu Mạch ở cùng Lâm cũng chưa có từng trải qua.

Xấu hổ! Thật phi thường xấu hổ!

Cho dù hiện tại Diệu Hoa diện một ngoại nhân cũng không có, Tiểu Mạch vẫn là xấu hổ vô cùng, mà dục vọng chi hỏa kia càng làm y khó chịu.

Nếu muốn Tiểu Mạch tự mình động thủ giải quyết.....

Kiếp trước y cũng có tình ái với Lâm nhưng ‘số lượng có hạn’, ngay cả tự an ủi Tiểu Mạch cũng chưa từng làm..... Thật đúng là làm y khó xử.

Không có cách nào, Tiểu Mạch nhắm mắt lại, xem nhẹ dục vọng kêu gào giải phóng, tiếp tục đi vào giấc ngủ.

Ai..... Cái gọi là dục hỏa đốt người, Tiểu Mạch cuối cùng cũng biết, thật đáng mừng là lần đầu tiên, nhưng tư vị này thật sự là rất khổ sở!

“Còn không chuẩn bị ngủ sao, phụ hoàng?”

Đêm khuya tắm rửa xong chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi, Tiểu Mạch nhìn Ly Nhật Diệu còn phê duyệt tấu chương, bất giác nhẹ nhàng nhú mày.

“Tiểu Mạch nhi ngủ trước đi, trăm một hồi mới ngủ.”

Ly Nhật Diệu cười nói, Tiểu Mạch quan tâm làm cho hắn rất là vui sướng.

Nghe vậy, mày mặt Tiểu Mạch nhăn càng nhiều, không biết là bởi vì xưng hô của Ly Nhật Diệu đối với mình, hay là hắn trả lời có lệ, tóm lại, Tiểu Mạch trong lòng rất là không thoải mái.

Nghẹn một ngụm hờn dỗi, Tiểu Mạch bước đến bên người Ly Nhật Diệu, khi Ly Nhật Diệu còn chưa biết rõ mục đích của y, Tiểu Mạch một phen cướp lấy tấu chương trên tay Ly Nhật Diệu khép lại, phóng tới trên bàn thật mạnh.

Nhìn qua thân thể Ly Nhật Diệu, mắt đối mắt, mặt đối mặt, khẩu khí không hờn giận mang mệnh lệnh.

“Ngươi! Tắm rửa, thay quần áo, lên giường, ngủ!”

Tiểu Mạch khó được cường thế làm cho Ly Nhật Diệu có chút ngoài ý muốn, lẳng lẳng nhìn y một hồi, nhưng không bao lâu hắn sung sướng nở nụ cười.

“A! Ha hả a..... Tiểu Mạch nhi đây là quan tâm trăm sao?”

“.....”

Nhìn bộ dáng Ly Nhật Diệu thâm tình mà sung sướng, Tiểu Mạch không biết vì sao nói không nên lời.

“Trẫm thật là cao hứng, Tiểu Mạch nhi!”

Một tay ôm lấy Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu thực kích động.

Tuy rằng lúc trước Tiểu Mạch cũng thực quan tâm hẳn, nhưng Ly Nhật Diệu biết chuyện này không giống. Đêm đó, sau khi đối Tiểu Mạch làm sự kiện kia, Ly Nhật Diệu tuy ngoài mặt nói không hối hận, nhưng cơ hồ cảm thấy tuyệt vọng.

Nguyên bản tưởng rằng đời này chỉ sợ lại không có cơ hội tiến vào trong lòng Tiểu Mạch, nhưng hiện tại Tiểu Mạch vẫn là quan tâm hẳn, không khỏi làm cho Ly Nhật Diệu đoán, mình trong lòng Tiểu Mạch có hay không đồng dạng địa vị như vậy.

MẠCH – THANH

Huyền Ái Vô Ái.
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Cảm Giác

“Không có việc gì, tiểu tử kia, người cái gì cũng không cần lo lắng!”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

“Cái gì chứ?”

Tiểu Mạch liếc Ly Nhật Diệu một cái.

“Nhanh đi tắm rửa, ta muốn ngủ!”

Tránh khỏi ôm ấp của Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch dường như chạy về giường, lên giường lấy chăn bao chính mình thật kín. Động tác liền mạch lưu loát, bộ dáng co quắp làm Ly Nhật Diệu một trận cuồng tiếu.

“Ha ha ha..... Tiểu Mạch nhi thật sự là rất đáng yêu!”

Là đáng thương không ai yêu đi!

Tiểu Mạch bực mình, không nghĩ ra chính mình sẽ có hành vi ngây thơ như thế, như thế nào lại có thể nói với Ly Nhật Diệu như vậy?

Thiên! Ta rốt cuộc là làm sao vậy a?! Tiểu Mạch cảm thán kêu rên. Loại cường thế mệnh lệnh này.....

Tiểu Mạch thật muốn một quyền đánh bất tỉnh chính mình, tốt nhất có thể đánh cho bản thân mất trí nhớ.

Không bao lâu, thân thể Tiểu Mạch bị chặn bó chặt được nhấc lên, cơ thể sau khi tắm rửa một mùi thơm ngát, nhích lại gần thân thể ấm áp, đem Tiểu Mạch nhẹ nhàng ôm lấy.

“Tiểu Mạch nhi!”

Khinh gọi, Ly Nhật Diệu đem Tiểu Mạch đưa lưng về phía mình chuyển thân một cái, đôi mắt nhật thực trừ bỏ ôn nhu thâm tình, còn ẩn ẩn nhảy lên một loại tình tự khác, vừa thấy là biết cái gì, Tiểu Mạch nổi giận.

Ánh mắt như vậy cứ nhìn chăm chú, Tiểu Mạch cảm thấy không được tự nhiên, này biết rõ mà cúi đầu trốn tránh, lại cố tình không hiểu ánh mắt ấy.

“Đừng trốn, Tiểu Mạch nhi!”

Phát giác ý đồ Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu thân thủ cố định mặt Tiểu Mạch lại, hai người cứ như vậy nhìn nhau, một cái tình thâm, một cái nhấp nhô.

“Tiểu tử kia!”

Đã lâu không gọi làm cho thân thể Tiểu Mạch chấn động, ánh mắt cũng trở nên lóe ra quang mang.

“Tiểu tử kia!”

Cứ tư thế này, Ly Nhật Diệu xoay người đem Tiểu Mạch đặt dưới thân, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng lúc nào cũng không ngừng hấp dẫn hẳn.

Không biết là do thói quen hay là nhận mệnh, Tiểu Mạch tượng trưng từ chối vài cái rồi buông tha phản kháng, lẳng lặng nằm để Ly Nhật Diệu muốn làm gì thì làm.

Môi bị chiếm lấy, hô hấp bị đoạt, Tiểu Mạch cảm thấy khó chịu, thống khổ rất nhiều nhưng dần dần cảm giác được, một loại quen thuộc mà lại xa lạ, khoái cảm sung sướng.

“Ngô ~~”

Sung sướng cùng thống khổ đồng thời làm Tiểu Mạch phân không rõ đậm nhạt, chỉ cảm thấy lí trí đã bay khỏi, đại não như bị say rượu, sa vào cái hôn ôn nhu của Ly Nhật Diệu.

Khi cùng Lâm một chỗ, làm tình là chuyện phát sinh tự nhiên, hôn môi, ôm nhau, sau đó lên giường, đây là tất cả tri thức tình ái mà Tiểu Mạch biết.

Tính cách đậm mạc nên y căn bản không biết thế nào là tán tỉnh, trong lúc tình ái cùng Lâm, phần lớn là Lâm hấp dẫn y, làm y động tình.

“A ~~”

Ly Nhật Diệu đột khởi căn hần kết Tiểu Mạch, nhạ Tiểu Mạch phát ra thanh âm mê người.

Ta.....đây là làm sao vậy?

Tiểu Mạch lâm vào sương mù nghi hoặc khó hiểu, y không biết chính mình vừa làm cái gì, vì cái gì thân thể biến thành kì quái như vậy.

“Phụ.....hoàng.....”

Muốn cởi bỏ nghi hoặc, Tiểu Mạch đi hỏi đầu sỏ gây nên.

“Như thế nào? Tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu đáp lại nhưng vẫn không ngừng động tác, chậm rãi cởi bỏ xiêm y Tiểu Mạch, hấn di du trên da thịt bóng loáng.

“Đừng.....Đừng như vậy! Tò mò sao lại thế này?! Ngô..... A~~”

Câu hỏi không minh bạch bị Ly Nhật Diệu khiêu khích làm cho biến mất, không ngừng rên rỉ.

“Không có việc gì, tiểu tử kia, người cái gì cũng không cần lo lắng!”

Ly Nhật Diệu nói cho có lệ, tiếp tục khát vọng thân thể Tiểu Mạch.

Nhìn Tiểu Mạch nhân phản ứng mê hoặc như vậy, Ly Nhật Diệu phát giác, cho dù sống qua hai thế, tiểu tử kia đối hiểu biết tình dục tương đối ‘bần cùng’.

Nguyên bản Ly Nhật Diệu không tính làm đến bước cuối cùng, nguyên bản thầm nghĩ hôn hôn Tiểu Mạch là tốt rồi, nhưng là Tiểu Mạch không kháng cự cùng với phản ứng ngây ngô, lại làm cho hăng dao động không khống chế được, thầm nghĩ lại một chút, lại một chút.....

Tò mò quá! Tò mò quá! Tại sao có thể như vậy? Như vậy, như vậy..... Không đúng.....

Tiểu Mạch ần ần phát giác dị thường, phát giác bọn họ tựa hồ không nên như vậy, không nên! Có cái gì không khống chế được, một chút..... Nhưng thân thể lại dường như kháng cự không được, không thể phản kháng.

“A!”

Hồng anh trước ngực bị Ly Nhật Diệu hàm trong miệng, khoái cảm đột nhiên nảy lên đại não làm cho Tiểu Mạch cơ hồ nhảy dựng lên.

“Không, phụ hoàng! Đừng..... Ân ~~ a ~~ phụ hoàng..... Ô.....”

Tiểu Mạch nói năng lộn xộn, lúc này y như thế nào lại bị trì độn, tình hình như thế nào lại xa lạ như thế, cũng có thể biết là do Ly Nhật Diệu gây nên, cũng biết phản ứng thân thể chính mình đại biểu cho cái gì!

“Người sợ hãi cái gì? Tiểu tử kia!”

Cúi người ở bên tai Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu khó nhịn dục vọng hỏi, tay vuốt ve hồng anh trước ngực Tiểu Mạch, vẫn như cũ không ngừng khơi mào dục vọng của Tiểu Mạch.

“Ân ~~ không, không biết! A ~~ không cần như vậy, phụ hoàng! Ngô a ~~”

Sợ hãi sao? Sợ hãi cái gì sao?

Tiểu Mạch không biết, cũng không dám suy nghĩ.

Chỉ biết Ly Nhật Diệu cùng với nhiệt khí kia, khi tiếng nói khàn khàn truyền đến tai, thân thể không tự chủ được run rẩy, cũng bởi vì sợ hãi.

Chương 106: Kết

“Phụ hoàng, người nguyện ý chờ ta sao?”

—oOo—

Edit:Miu Miu.

Beta:Bạch Hồ.

—oOo—

“Tiểu tử kia!”

Khinh gọi, Ly Nhật Diệu nắm tay Tiểu Mạch để lên trên ngực hắn, tay kia hơi run rẩy bỏ vào miệng, giống như nhấm nháp mỹ vị, một chút lại một chút hấp dẫn, liếm dính.

“Phụ hoàng.....Ô.....”

Tiểu Mạch cảm thấy đầu lưỡi Ly Nhật Diệu như mang theo điện lưu, ngón tay bị hắn liếm qua tựa như bị điện giật.

“Không.....Ân ~~ phụ hoàng.....”

Cảm giác này làm cho Tiểu Mạch hoảng hốt, muốn rút tay về, nhưng bị Ly Nhật Diệu nắm thật chặt.

“Đừng sợ, tiểu tử kia! Tin tưởng trăm, trăm sẽ không thương tổn người!”

Đem tay Tiểu Mạch dán lên trên mặt nhẹ nhàng cọ xát, Ly Nhật Diệu ánh mắt càng thêm mãnh liệt.

“Tiểu tử kia.....”

Trên người Tiểu Mạch trắng nõn, Ly Nhật Diệu dùng đôi môi lửa nóng ngậm quả ô mai tiên diễm, tay trái đùa bốn quả hồng anh trước ngực Tiểu Mạch, nhìn thấy chúng nó đỏ tươi đứng thẳng trong tay mình, Ly Nhật Diệu rất có cảm giác thành tựu.

Tay phải dọc theo thân hình Tiểu Mạch trượt vào giữa hai chân.

“A ~~”

Tiểu Mạch khó chịu dục vọng ngẩng đầu, hai chân muốn kẹp lại.

“Ân ~~ buông tay a! Phụ ~~ a ~~ hoảng.....Ô.....”

Cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người kia, Ly Nhật Diệu nắm dục vọng Tiểu Mạch trượt động, chột nhanh chột chậm, khi thì trọng khi thì khinh, còn không thì xẹt qua điểm thủy quang tràn ra kinh khẩu, ánh mắt tham lam đem mị thái Tiểu Mạch động tình cất chứa.

“Ô.....Ân ngô ~~ a ~~ cấp.....Ân ~~ a a a ——“

Khoái cảm tới đỉnh, rốt cuộc Tiểu Mạch kêu sợ hãi phóng thích trong tay Ly Nhật Diệu, bàn tay Ly Nhật Diệu vẩy ra dịch ươn ướt.

“Cấp..... Vù vù hô.....”

Cả người vô lực. Tiểu Mạch hai mắt thất thần không biết nhìn về phương nào.

Liếm đi chỉ bạch chảy xuống từ khóe miệng Tiểu Mạch, hành động này của Ly Nhật Diệu làm cho Tiểu Mạch thất thần thoáng hoàn hồn, nhưng con người màu lam vẫn như trước không có tiêu cự.

Tiểu Mạch vô thức như vậy không có bộ dáng phòng bị, hung hăng va chạm làm cho lí trí Ly Nhật Diệu yếu ớt.

“Thực xin lỗi, tiểu tử kia!”

Giống như dùng hết khí lực cuối cùng để phun ra những lời nói này, Ly Nhật Diệu hung hăng hôn lên môi Tiểu Mạch còn chưa khép lại, thân thể hằn chen vào giữa hai chân, làm hai chân Tiểu Mạch bị bắt mở ra.

“Phụ.....hoàng.....”

Đại não dần thanh minh, Tiểu Mạch mới ý thức được cái gì, ngượng ngùng nói.

”A!”

Ly Nhật Diệu khoe miệng gợi lên, gương mặt tuyệt trần càng thêm sinh động, trước mắt đột nhiên xuất hiện cảnh đẹp làm cho hồn Tiểu Mạch mới về, không khỏi lại bay đi.

Thời khắc Tiểu Mạch xuất thần, tay phải đi vào phía sau Tiểu Mạch, lấy dịch Tiểu Mạch bắn ra, đem một ngón tay xâm nhập vào mật huyết được che giấu kia.

“A! Không.....”

Dị vật trong nháy mắt tiến vào trong cơ thể, Tiểu Mạch cũng bị nồng hậu sợ hãi vây quanh, ánh mắt nhìn Ly Nhật Diệu tràn đầy kinh hoàng cùng cầu xin.

“.....”

“....”

Không khí áp lực trầm mặc quanh quần hai người trong lúc đó, hồi lâu Ly Nhật Diệu nổi giận nhắm mắt lại, ánh mắt tràn ngập dự vọng khi mở ra đã khôi phục thanh minh.

Rút ngón tay ở trong cơ thể Tiểu Mạch ra, đem chất lỏng trên người Tiểu Mạch chà lau sạch sẽ.

“Hảo hảo ngủ đi, tiểu tử kia!”

Vì Tiểu Mạch đắp hảo cái chăn, Ly Nhật Diệu hướng bể đi đến.

Phụ thân.....

Tiểu Mạch nhìn thân ảnh Ly Nhật Diệu đi vào bể, ẩn thân sau màn vải.

“Phụ hoàng!”

Cúi đầu gọi, Tiểu Mạch tâm tình phức tạp, làm như không thể tin được Ly Nhật Diệu buông tha y như vậy.

Bể sau màn vải có tiếng nước gợn sóng, Tiểu Mạch mơ hồ còn nghe được thanh âm ‘hừ’ áp lực nặng nề của nam nhân. Nghe được tiếng này, Tiểu Mạch biết được nam nhân trong bể không chỉ đơn thuần tắm rửa.

‘Đừng sợ, tiểu tử kia! Tin tưởng trăm, trăm sẽ không thương tổn ngươi!’

Bên tai vang lên lời nam nhân nói, lại nghe thanh âm áp lực của nam nhân, Tiểu Mạch phát giác nơi nào đó trong lòng, tựa hồ có cảm giác gì đó mà không kịp bắt lấy.

“Còn chưa ngủ a, tiểu tử kia!”

Không biết qua bao lâu, khi Tiểu Mạch phản ứng lại Ly Nhật Diệu đã đi đến bên cạnh chính mình, nhìn thần sắc cùng ngữ khí hẳn lúc này, giống như chuyện gì cũng chưa phát sinh.

“Àn! Chờ phụ hoàng cùng nhau ngủ!”

Tiểu Mạch cũng giống như cái gì cũng không phát sinh, đáp lại Ly Nhật Diệu.

“Kia ngủ đi!”

Ở trán Tiểu Mạch hạ xuống một cái hôn, Ly Nhật Diệu đưa lưng về phía Tiểu Mạch nằm xuống, cho dù cơ hồ không có phát sinh chuyện gì, cho dù là Tiểu Mạch sợ hãi khi Ly Nhật Diệu thân cận, hẳn cũng phải đối mặt Tiểu Mạch mới có thể đi vào giấc ngủ. Nhưng bây giờ.....

Nhìn thân ảnh chưa từng đưa lưng về phía mình, Tiểu Mạch ánh mắt tái trầm xuống, rồi sau đó như là nghĩ thông suốt cái gì liền khôi phục ánh sáng.

“Phụ hoàng!”

“Như thế nào? Tiểu Mạch nhi!”

Nghe ‘vợ’ gọi, Ly Nhật Diệu xoay người.

“.....”

Nhìn gương mặt phóng đại trước mắt, cùng với xúc cảm mềm mại trên môi, Ly Nhật Diệu thân thể cứng ngắt, trong mắt lộ vẻ tràn đầy bất khả tư nghị.

Tựa như đang nằm mơ, không đợi Ly Nhật Diệu xác nhận đến tột cùng là chân thật hay là ảo giác, độ ẩm đôi môi không thuộc về chính mình đã biến mất.

“Tiểu.....”

Thì thảo nói nhỏ, Ly Nhật Diệu không biết nên hình dung tâm tình của hẳn giờ phút này như thế nào.

Kinh ngạc sao? Có!

Kinh hỉ? Không! Hoàn toàn không có.

Kinh ngạc, kinh hỉ mờ mịt, thậm chí còn có chút kích động hoảng sợ.

“Phụ hoàng!”

Tiểu Mạch cúi đầu không dám nhìn Ly Nhật Diệu, thanh âm rất nhỏ, không chú ý sẽ biến mất trong không khí.

“.....”

Nhìn chăm chú vào Tiểu Mạch, Ly Nhật Diệu thở cũng không dám, sợ sẽ nghe sót cái gì.

“Phụ hoàng, có lẽ, có lẽ bây giờ còn chưa được, nhưng là..... Nhưng là ta nguyện ý nếm thử, tuy rằng không thể..... Không thể dám chắc được..... Người nguyện ý chờ sao?”

Nói xong, Tiểu Mạch đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng Ly Nhật Diệu, trong mắt lóe ra dĩ vãng chưa từng có, quang mang Ly Nhật Diệu chưa bao giờ gặp qua.

“Người nguyện ý chờ sao? Phụ hoàng! Người có nguyện ý chờ ngày ta cũng thích người không, có lẽ là một tháng, hai tháng, thậm chí có thể một năm, hai năm, người nguyện ý chờ ta sao? Phụ hoàng!”

“Tiểu tử kia.....”

Nhìn cặp lam mâu khiến chính mình mê luyện không thôi, Ly Nhật Diệu nhìn không thấy một tia bắt buộc cùng có lệ, lam mâu tràn đầy chính là kiên

định, là kiên quyết muốn đáp lại tình cảm của hắn.

“Phụ hoàng, người nguyện ý chờ ta sao?”

Nhìn chăm chú vào Ly Nhật Diệu, Tiểu Mạch trong lòng có chút khẩn trương, cũng có chút chờ mong, là chờ mong Ly Nhật Diệu cự tuyệt, hay là.....

“Tiểu tử kia!”

Ly Nhật Diệu đáp lại là kêu gọi thâm tình, cùng với cái ôm kích động.

“Phụ hoàng!”

Tiểu Mạch cũng ôm Ly Nhật Diệu, đáp án cho Tiểu Mạch đã quá rõ ràng, không hề cần ngôn ngữ dư thừa để biểu đạt, không cần phải.....

Nhiều năm sau.....

“Phụ hoàng!”

“Ân!”

“Phụ hoàng!”

“Ân!”

“Phụ hoàng!”

“Như thế nào? Tiểu Mạch nhân!”

“Phụ hoàng! Ta hiện tại rất khoái nhạc, thật sự! Thật sự hạnh phúc!”

“A! Trăm cũng thế, tiểu tử kia!”

Cái gọi là hạnh phúc, chính là khi nó đến phải nhớ rõ mà vươn tay đem nó nắm chặt vào, như vậy người mới có thể nhận được chân chính hạnh phúc của người, nếu không, cho dù nó đến ngay bên cạnh người, khi người lơ đãng nó cũng có thể lặng lẽ trốn đi.

Cho nên, các bằng hữu phải nhớ kỹ, khi hạnh phúc đến thỉnh không cần do dự, người hãy vươn tay chặt chẽ bắt lấy hạnh phúc thuộc về người. Có lẽ hạnh phúc mà người bắt được sẽ gặp một ít chướng ngại, nhưng thỉnh không cần nổi giận, chỉ cần không thu tay về, nhất định có thể bắt được hạnh phúc thuộc về người.

“Nột! Phụ hoàng, ta quơ được nga!”

“Cái gì?”

“Hạnh phúc của ta, ta bắt được!”

“A!”

— Toàn bộ văn hoàn —